

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

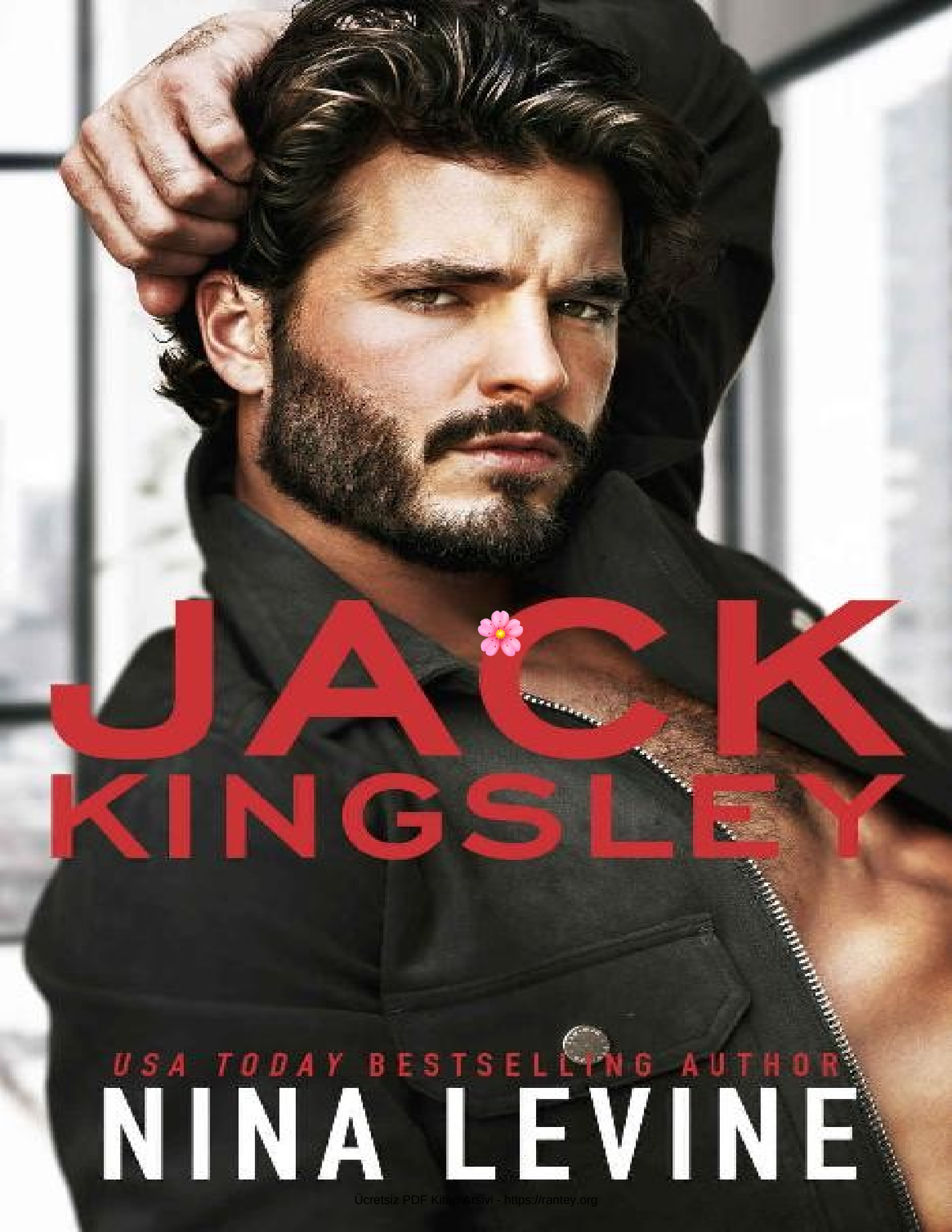
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JACK KINGSLEY

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
NINA LEVINE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

JACK KINGSLEY

NINA LEVINE

İÇİNDEKİLER

Giriş Jack
Kingsley

1. Jessica
2. Jack
3. Jessica
4. Jack
5. Jessica
6. Jack
7. Jessica
8. Jack
9. Jessica
10. Jack
11. Jessica
12. Jack
13. Jessica
14. Jack
15. Jessica
16. Jack
17. Jessica
18. Jack
19. Jessica
20. Jack
21. Jessica
22. Jack
23. Jessica
24. Jack
25. Jessica
26. Jack
27. Jessica
28. Jack
29. Jessica
30. Jack
31. Jessica
32. Jessica
33. Jack
34. Jessica
35. Jessica

36. [Jack](#)
37. [Jack](#)
38. [Jessica](#)

[Sonsöz](#)

[Sonsöz Epilog](#)

[Beckett Pearce Ön Gösterim](#)

[Sevgili Okuyucu](#)

[Ayrıca Nina Levine](#)

[Yazar Hakkında Çalma](#)

[Listesi](#)

Nina Levine alfa ile kaçış.
Her zaman otoriter.
Her zaman koruyucu. Her
zaman sahiplenici.
Ve kadınları da aldıkları kadar iyi veriyorlar.

ROMANTİK GERİLİM KİTAPLARIM

Storm MC Orijinal Serisi
Sydney Storm MC Serisi
Storm MC Reloaded Serisi
Stone Ops Serisi (askeri romantizm yakında)

ÇAĞDAŞ ROMANTİZM KİTAPLARIM

Steal My Breath
Be The One
Ashton Scott
Jack Kingsley
Jameson Fox (yakında) Beckett
Pearce (yakında) Owen North
(yakında)

Topluluğuma katılmak ister misiniz?

Bunu yapabilmeniz için birçok yolum var!

[Haftalık e-postalarım](#)a kaydolun.
(Her hafta bonus içerik
gönderiyorum!)

[Patreon](#)'uma katılın.
(Her ay daha fazla bonus içerik!)

[Facebook okuyucu grubuma](#) katılın.

Beni Instagram'da takip edin.

JACK KINGSLEY

Uyuştur

ucu.

Alkol.

şöhret.

Bağımlılıklarımdan sadece birkaçı.

Her birinden kurtulmanın zamanı geldi çünkü beni yavaş yavaş öldürüyorlar. Uyuşturucuları temizliyorum.

İçki şişelerini boşaltıyorum.

Gelecek hafta çekmeye başlayacağım filmi bırakıyorum.

Kariyer intiharı yapıyorum ve temizlenmek için ıssız bir yere gidiyorum.

Elimi tutması için bana ayık bir arkadaş gönderdiler.

Tek sorun, en büyük zayıflığımı göndermeleri. Jessica

Calvary.

Boku yedim.

Jack Kingsley.

Hollywood eliti.

Ateşli, ukala ve dokunulmaz.

Herkes ondan bir parça istiyor. Ben

hariç herkes.

Ben Jack'ten bir parça aldım ve bu beni kırdı.

şimdi yine hayatımın tam ortasında. Hâlâ seksi.

Ve ukala.

Ama dokunulmaz değil.

Hayır, çok dokunulabilir ve onu elime geçirmek için her şeyi yapıyor. Benim için dua edin.

*Fırtına kızlarım için,
asla pes etmeyin.*

Devam edin.

zorluklarla yıldızlara

JESSICA

I Patronuma bakıyor ve sonunda onu bıçaklayarak öldürmek için keskin bir alet bulma zamanının gelip gelmediğini merak ediyorum. "Ciddi değil misin?"

Aklımdan seçenekler geçiyor.

Bir balıkçı mızrağı işe yarayabilir.

Hiç kullanmadım, nasıl kullanılacağını bilmiyorum ve nereden temin edeceğimi de bilmiyorum ama bilgi eksikliğinin beni caydırmasına asla izin vermedim.

Eğer işi halletmek için gereken şey bir balıkçı mızrağı ise, onlar hakkında bilmem gereken her şeyi öğrenmeyi kendime görev edineceğim.

"Çok ciddiym," diyor sadece Ashton Scott'ın söyleyebileceği şekilde.

Hayır, belki bir balıkçı mızrağı değil.

Daha çok kızartma tavası gibi hissediyorum.

Ve evet, bunun zeki bir katilin seçeceği türden bir silah olmadığını biliyorum, ama bana büyük bir tatmin verecek türden bir silah.

Bir kızartma tavasıyla gerçekten zamanımı alabilirim. Ooh, belki bir ütü.

Onu öldüresiye döverken yanmasını sağlarım.

"Jessica," diye tersledi. "Yap şunu."

Kesinlikle bir ütü, bir kızartma tavası ve sonra bir balıkçı mızrağı. Ve belki de işini bitirmek için bir silah.

Sadece işin tamamlandığından emin olmak için.

Bir işi yarım bırakmayı asla sevmem.

"Şunu açıklığa kavuşturalım, sen ve senin gibi iki adam arasında başka bir ülkede tek başıma bir toplantı düzenleyebileceğimi düşünüyorsun ve

'Sizin gibiler' derken, pisliklerden bahsetmiyorum; bırakın *iki günlerini* ayırmayı, yeni bir iş fikrini tartışmak için programlarından bir saat bile ayıramayacak kadar meşgul olan erkeklerden bahsediyorum. Ayrıca bunu bir gün içinde yapabileceğimi düşünüyorsunuz. Ve bunun da ötesinde, ortaklarının yapmak istedikleri her şeyi iki gün boyunca organize etmemi istemenin mantıksız olmadığını düşünüyorsunuz. *Yarın* mesai bitimine kadar. Diğer tüm işlerimi tamamlamamla birlikte."

Bu adamın meşgul insanların programlarını ayarlamamanın ne kadar zor olduğundan haberi yok.

Ayrıca benim standart iş yüküm konusunda da biraz bilgisiz.

Avustralya'dan her şeyi organize etmek için gereken dikkatten bahsetmiyorum bile.

Dürüst olmak gerekirse, ona ders vermeliyim.

Masasının arkasındaki sandalyesinden kalktı. Şu anda onu hayatta tutan masanın. "Bu işi halletmene yardımcı olması için sana bir asistan tutmam gerekiyor mu?"

Başımı eğiyorum ve gözlerimi ona dikiyorum. "Bugün Pazartesi mi?" Dudakları birbirine yapışıyor. "Zamanını boşa harcıyorsun."

Başımı kaldırıp başımı sallıyorum. "Kesinlikle bir Pazartesi tekrarının ortasındayız. Tavrın için bulabildiğim tek mazeret bu. Belki unutmuşsundur diye bir kez daha söyleyeyim, Pislik Pazartesi günlerinin hayranı değilim."

Pislik Pazartesi: Ashton Scott'ın kötü bir hafta sonundan sonra en kötü pislik eğilimlerini ortaya çıkardığı gün.

Ashton'ın hayatında Lorelei olduğu için Pislik Pazartesi'leri ile işimizin bittiğini sanıyordum. Meğer yanlışmışım. Ve bunu çabucak çözmem gerekecek, çünkü bir kez daha Pislik Pazartesi'ne katlanmak zorunda kalırsam, kesinlikle balıkçı mızrakları hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğreneceğim.

Onlara böyle mi deniyor?

Hmm, bu en azından yapılacaklar listeme eklenecek bir şey.

Ashton'ın ölebileceği silahın doğru adını öğrenmek.

Parmaklarını saçlarında gezdirmeden önce kaşlarını çatıyor. "Tanrı aşkına Jessica, Pazartesi saçmalığını kes artık. Eğer illa yapacaksan, her şeyi organize etmek için fazladan bir gün ayır."

Ona bir bakış attım. Bu konuşmanın şimdilik bitmiş olabileceğini ama tekrar ele alınacağını bilmesini sağlayan bir bakış. "Öğle yemeği için Lorelei ile buluşacağım. Pislik Pazartesi'nin artık "Pislik Pazartesi "ye dönüştüğü haberini ileticeğim.

Testis Salı günü." Kaşlarını hafifçe çattığında, "Yani, taşaklarım ve artık canıma tak etti," diye ekliyorum. Bugünkü ruh halinden hiç hoşlanmadığımı ve söylediğim her şeye dikkat etmesi konusundaki ısrarımı ifade etmek için kaşlarımı son bir kez daha çatarak onun ofisinden çıkıyorum ve kendi ofisime doğru ilerliyorum.

Mantıksız.

İşte o böyle biri.

İnanılır gibi değil, mümkün değil ve aşırı zorlayıcı. Yine de buradayım, altı yıl sonra hâlâ onunla çalışıyorum.

Ona karşı öldürücü hisler dışında hislerim olduğu için şanslı. İlgi, alaka ve dostluk içeren duygular.

Çoğu insan söz konusu olduğunda zahmet etmediğim duygular.

Hayır, çoğu insan benim için çok fazla iş, özellikle de yakınımda topladığım birkaç kişi zaten bir ton zor işken. Sevgimi başkalarına yaymak için bana çok az zaman bırakıyorlar ki bu da benim için gayet iyi. Hayatımda ne kadar az insan olursa o kadar iyi.

Masamın üzerinde duran pakete kaşlarımı çatarak bakarken telefonum bir mesajla çalışıyor.

Daha önce orada olmayan paket.

Mike: Bu gece boş musun? Bir şeyler içebiliriz.

İçki içmeyebiliriz de.

Cevap vermeden telefonumu masanın üzerine koyuyorum. Ona hemen geri mesaj atma eğiliminde olmamam bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Onunla görüşmem bitti. Bu zaten bildiğim bir gerçektir ama bir haftadan uzun süredir bana mesaj atmadığı için bununla uğraşmak zorunda kalmadım.

Mike eğlenceliydi.

Uzun bir çizgide eğlenceli bir kaçamak, ama son zamanlarda, eğlenceyle işimin bittiğini hissediyorum.

Bunu açıklayamıyorum ve kesinlikle anlamıyorum ama bırakın bir randevuya çıkmayı, bir randevu için heyecanlanacak enerjiyi bile toplayamıyorum.

Daha iyi bilmesem, orta yaş krizi geçirdiğimi söyledim.

Otuzuma üç ay kaldığı için bunu buna bağlayamıyorum, bu yüzden şimdilik bunu düşünmekten kaçınıyorum.

Masamın üzerindeki paketi incelerken bir mesaj daha geliyor. Üzerinde gönderen bilgisi yok, bu da beni her zaman şüphelendirir.

Lorelei: Öğle yemeğine geç kalacağım. Kusura bakma! Yarım saat erteleyebilir miyiz?

Tabii. Ashton'ın Pislik Pazartesi'ye dönüşünü düşünmek için biraz daha zamanım olur. Kendini her şeyi duymaya hazırlamalısın.

Lorelei: Oh Tanrım. Bu sabah biraz huysuzdu. Lütfen akşama kadar bunu hallet.

Bunu uzun yapılacaklar listeme ekleyeceğim.

Lorelei: Buna neyin sebep olduğunu biliyorsun, değil mi? Hiçbir fikrim yok. Beni aydınlatmalısın.

Lorelei: Kahretsin, gitmem gerek. Öğle yemeğinde görüşürüz xx
Tanrım.

Bir kızı askıda bırakmanın yolu.

Kendimi bundan uzaklaştırarak, Mike'ın mesajına bir dakika bakıyorum ve ardından flört konusundaki mevcut ruh halimi kabul etmeye karar veriyorum.

Jessica: Hey, bir süreliğine içkiye ara veriyorum. Mike: Ve 'içki' derken randevuları mı kastediyorsun?

Jessica: Evet.

Her şey yolunda. Molan bitince beni ara.

Telefonumu masamın üzerine koyuyorum ve uzun bir nefes çekiyorum. Nefesimi verirken gözlerimi kapatıyorum.

Bugünlerde içimden geçen her neyse, devam etmesi gerekiyor.

Bu sadece bu hafta ya da bu ay ortaya çıkan yeni bir durum değil. Bu beş aydır devam ediyor. İsteyeceğim son şey güzel bir seksi bir kenara bırakmak olurdu ama tam da bunu yapıyordum.

Ben ilişki yaşamam. Ben eğlenirim. Mike'la. Melanie ile. Lisa ile. Bana karşılıksız iyi vakit geçirecek kim bulursam onunla. Ancak, yavaş yavaş hepsini uzaklaştırdım. Mike sonuncusu ve bu akşamki spor seansımdan sonra eve gidip *Ted Lasso*'nun son bölümünü izlerken tırnaklarımı boyamayı tercih etmem, bende çok yanlış bir şeyler olduğunu söylüyor.

Şu anda bunu düşünmemem gerekiyor, paketi açıyorum ve içinde ne olduğunu keşfettiğimde gözlerimi deviriyorum.

Lanet olası bir pusula.

Yanındaki notta şöyle yazıyor: *Bilirsin, çünkü bazen telefonlar ölür.*

Telefonumu kapıp bir mesaj atıyorum.

Jessica: Ukala.

O da hemen mesaj atıyor.

Will: Görüyorum ki hediyemi almışsın.

Jessica: Sanırım bu, Johnson-Calvary ailesinin *Unutmana Asla İzin Vermediğimiz Şeyler* albümüne girmeye değer olacak.

Will: Çoktan belgeledim bile. Bu yazı dört sayfa tutuyor.

Jessica: Hâlâ bir karın var mı?

Will: Biliyorsun Mira bana neredeyse sana taptığı kadar tapıyor.

Jessica: Bunun üzerinde çalışmalı ve senin asla aynı hayranlık seviyesine ulaşamayacağından emin olmalıyım.

Will: Bunun üzerinde çalışmana gerek yok.

Jessica: O görevi yapılacaklar listeme ekledim bile. Will:

Senden daha azını beklemezdim.

Jessica: Umarım bu pusula sana küçük bir servete mal olmuştur. Ben de seni seviyorum kuzen.

Jessica: Git başımdan. Bugün yapmam gereken on yıllık işim var.

Will: Bunu 'Seni daha çok seviyorum Will' olarak kabul ediyorum.

Jessica: Sevmemelisin.

Will: Bu akşam spor salonuna gitmeyip akşam yemeğine gelmelisin.

Jessica: Mira ne pişiriyor?

Will: Hiçbir fikrim yok ama ikimiz de bunun spor salonuna gitmemeye degeceğini biliyoruz. Haklı, ama ben rutin odaklı biri değilim. Salı geceleri haftalık dört spor seansımdan birine ayrılır ve hiçbirini atlamam. Onlar.

Jessica: Spordan sonra gelirdim ama siz o zamana kadar yatakta sızmış olursunuz.

Will: Muhtemelen sen daha spora gitmeden biz yatakta sızmış olacağız. Çocukların şakası yok. Kendinize bir iyilik yapın ve hiç çocuk yapmayın.

Not edildi. Ölmeden önce yapılacaklar listeme 'hiç çocuk yapmamayı' ekledim.

Will: Gitmem gerek. Pusulayı kaybetme. Karımla yürüyüşlerinizden birinde telefonlarınız yine bozulduğunda kaybolmanızı istemem.

Seni sevmiyorum.

Evet, seviyorsun. Neredeyse benim seni sevdiğim kadar.

Yanılıyor ama bunu biliyor çünkü beni bazı günler kendimden daha iyi tanıyor.

Will'i en az onun beni sevdiği kadar seviyorum.

O, uğruna her şeyi yapabileceğim yedi kişiden biri. Yalan söylemek, çalmak, aldatmak, öldürmek dahil her şeyi.

"Jessica!" Ashton'ın sesi ofisinden yükseldi. "Sana bir dakika ihtiyacım var."

Hmm, belki de bu listeyi ve içindeki insanları tekrar gözden geçirmeliyim.

Ashton benim yedi kişimden biri, ama cidden, eğer yeni Testis Salıları'na devam ederse, listemi kısaltabilirim.

Kollarımı kavuşturarak ofisine girdim ve "Pekâlâ, daha ileri gitmeden önce şu ruh halinin nedenini öğrenelim. Lorelei bana bir nedeni olduğunu söyledi, o yüzden söyle."

Bu onu yavaşlatır. Bir an için bocalamasına neden olur. "Havamda değilim."

"Oh, bir ruh hali var. Bu konuda bana güven. Ve eğer geçmişe bakacak olursak, buna üç şeyden biri sebep oluyor: Baban, kız kardeşin ya da Jack." Ağzım bir anda kapandı. Kahretsin. Bunu nasıl kaçırdım? Tabii ya. Ona bakıyorum, kalp atışlarım hızlanıyor. "O iyi mi? Ne oldu?"

Ashton kravatına uzanıyor ve ciğerlerinde hava almak için boşluk yaratmaya çalışır gibi kabaca gevşetiyor. "O iyi. Şimdilik."

"Sanki bunun uzun sürmeyeceğini düşünüyormuşsun gibi söylüyorsun." "Çünkü bunun uzun sürmesini beklemiyorum."

"Neler oluyor?" Jack, Ashton'ın en iyi arkadaşı, bipolar bozukluğu var ve geçen yılın sonlarına doğru o güne kadar yaşadığı en kötü manik dönemi yaşadı. Bu durum sonunda kendine bakmaya başlamasına neden oldu. Her zaman bırakmayı reddettiği uyuşturucu ve alkolü bıraktı ve ilaçlarını almak ve düzenli terapi görmek konusunda disiplinli hale geldi. Son öğrendiğimde durumu iyiydi ama yine de tüm bunlar olduğundan beri Jack konusunda kafamı biraz kuma gömdüm. Ne de olsa altı yıl önce kalbimi paramparça eden adam o. Ona tekrar fazla bağlanmayı göze alamam.

Ashton'ın bakışları acıya dönüşür. Benimle Jack hakkında konuşmaktan hoşlanmıyor çünkü Jack'in beni ne kadar etkilediğinin fazlasıyla farkında. Jack'le ilişkiyi bitirdiğimde parçaları toplamama yardım eden kişi Ashton'dı. Geçen yıl Jack'i benimle yakınlaşmaya çalışmaması konusunda uyaran da oydu. Ashton bunu bana söylemedi ama kendini aramıza soktuğunu biliyorum. Zaman zaman bana Pislik Pazartesi'yi yaşıyor olabilir ama Ashton benim için başkası için asla yapmayacağı pek çok şeyi yapardı. "Menajeri onu çok çalıştırıyor, henüz hazır olmadığı bir tanıtım turuna çıkarıyor. Ve gelecek hafta yeni filminin çekimlerine başlıyor."

Yeni menajerinin kariyerini düzelterek inandığı film.

Jack Hollywood elitidir. Dokuz yıldır öyleydi. Ancak, bağımlılıkları ve bunun sonucunda ortaya çıkan kötü davranışları sonunda onu yakaladı ve kariyeri dibe vurdu.

"Geriye gideceğinden endişeleniyorsun." Bu bir soru değil, bir ifade çünkü ikimiz de Jack'in dönemlerini yaşadık. Ashton'ın neler yaşadığını çok iyi biliyorum. Endişelenmeye şartlanmışız. Ve kendime karşı tamamen dürüst olursam, ben de endişelenmekten çok daha fazlasını yapıyorum. Kafam kumdayken bile.

"Sadece endişelenmiyorum. İkna oldum." Endişeli ve sinirli bir nefes verdi. "Jack henüz Hollywood partilerine ve tüm o saçmalıklara hazır değil. Menajerinin kovulması gerekiyor. Jack onun umurunda bile değil. Tek umursadığı kendi kariyerini inşa etmek ve istediğini elde etmek için Jack'i ezip geçecek."

Bu konuda ona katılıyorum. Belinda Shahn, Jack'in yanında kimse yokken devreye girdi ve ona güzelce paketlenmiş yalanlardan başka bir şey olmayan bir sürü vaat sattı. Bir restoranı dağıtmak, bir yönetmeni yumruklamak, eski sevgilisinin erkek arkadaşlarından biriyle kavga etmek ve şehirde içip içip sızmak arasında kalan Jack, kendini menajersiz, reklamcısız ve müşterisinden elini eteğini çekmiş bir menajerle buldu. Jack aptal değil, yeni menajerinin niyetinin farkında olmalı. Ancak, kariyerinin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum, bu yüzden Jack'in iyi yaptığı şeyi yaptığını ve kariyerini yeniden rayına oturtmak için bunu görmezden geldiğini tahmin ediyorum.

"Jack onun hakkında seni dinlemiyor mu?" Endişelerini Jack'le konuşup konuşmadığını sormama gerek yok. Ashton her zaman sadede gelen bir adamdır.

"Jack'in akli bir karış havada."

Bazı günler Ashton ve Jack'in liseden beri nasıl en iyi arkadaş olduklarını merak ediyorum. Birçok yönden birbirlerine zıtlar. Jack'in şakacı olduğu yerde Ashton ciddidir. Jack'in hassas olduğu yerde Ashton çivi gibi sert olabiliyor. Ve Jack idealist olabilirken, Ashton katı bir realisttir. Ama başka açılardan birbirlerine çok benziyorlar. Her iki adam da merakları zaman zaman beni çıldırtabilen hırslı risk alıcılar. İkisinin de almayı sevdiği risklerden bahsetmiyorum bile. Yanlış gidebilecek her şeyi söyleyen genellikle ben oluyorum. Genellikle beni dinlememeleri de beni çıldırtan bir şey.

"Josephine bu konuda ne diyor?" Jack'in en yakın arkadaşlarından biri. Ashton'ın da. Ben mi? Onun en büyük hayranı değilim ama bu daha çok hayatlarının bir döneminde Jack ile paylaştığı ilişki ve şu anda devam eden ilişkileri hakkında hissettiklerimle ilgili. Ve hayır,

Bunu kıskançlık olarak sınıflandırmıyorum. Bu duyguyu o kadar geride bıraktım ki komik değil. Artık hayatımda yok.

Josephine beni sinirlendiriyor.

Jack'i incitti ve bana kalırsa hala hayatında kalarak onu incitmeye devam ediyor.

Eski sevgilinle arkadaş kalamazsın, özellikle de seni incittikten sonra. Bunu yapamazsın.

Dağınık, karmaşık ve kafa karıştırıcı.

Bilmem gerekirdi.

Jack ve ben arkadaş olarak sınıflandırılabiliriz kişiler değiliz. Birbirimizi aramıyoruz, birbirimizi kontrol etmiyoruz ya da birbirimizi kasıtlı olarak görmüyoruz ama yine de karışık bir durum çünkü bazen onu görmek ve Ashton'ın adına aramak zorunda kalıyorum.

Geçen yıl kapanış için benimle zaman geçirmesi gerektiğini düşünmesi haklı olduğumu kanıtlıyor. Birinden ayrıldığınızda, hayatınıza devam edin. Oyalanma. Bu sadece kuma çizilmesi gereken çizgileri bulanıklaştırır.

"Josephine de Belinda'yı kovması için onu ikna etmeye çalıştı ama onu da dinlemiyor," diyor Ashton, düşüncelerimi konuşmamıza geri dönmeye zorlayarak.

Josephine Los Angeles'ta Jack'in yakınında yaşıyor ve Belinda'yla birçok kez karşılaşmış. Yüz yüze görüştükten sonra o da Belinda'dan hoşlanmadıysa, bu bir şey ifade ediyor demektir. "Peki, plan nedir?" Ashton Scott'ın alametifarikası olan özgüven gözlerinden kaybolduğunda, ona kocaman gözlerle bakıyorum. Bu Ashton'a hiç benzemiyor. "Bir planın yok mu?"

Kravatını biraz daha gevşetiyor. "Kıçımı kaldırıp Los Angeles'a giden bir uçağa binmek üzereyim. Planım bu."

Zihnimde onun için şirket jetini organize etme planları yapmaya başladım. "Ne zaman gitmek istiyorsun?"

"Toplantılarım var, Jessica." Hayal kırıklığı söylediği her hecede kendini gösteriyor.

"Bu seni daha önce hiç durdurmadı. Jack söz konusu olduğunda değil."

Sonunda meselenin özüne gelmeden önce uzun bir dakika bana bakıyor.

"Ona ihtiyacı olan boşluğu vermeye çalışıyorum."

Ve her şey yerli yerine oturdu.

Ashton Jack'in başarılı olmasını

istiyor. Umutsuzca.

Ayrıca yanıldığının kanıtlanmasını da istiyor. Arkadaşı için artık o kadar da endişelenmesine gerek olmadığını görmek istiyor.

Bu aslında Jack'in içki ve uyuşturucu kullanmadan geçirdiği en uzun süre. Belki de bu başarılı olduğu zaman olacaktır.

Ashton'ın ona vermek istediği alan da bu.

"İyi olma ihtimaline karşı oraya gitmek istemezsin. Ortaya çıkmak ona bunu yapamayacağını düşündüğün mesajını verir."

Ashton başını sallıyor, gözleri çoğu kişinin ondan asla göremeyeceği bir duygu okyanusuyla doluyor. İnsanlar patronumun sadece bir pislik olduğunu düşünüyor. İstedikini elde etmek için her yolu deneyen kibirli bir adam. Elbette böyle biri olabilir ama aynı zamanda bunlardan çok daha fazlası. Eğer öyle olmasaydı, onu yedi kişilik listeme almazdım, bundan eminim.

"Tamam," diyorum, kum geri dönüp kafamı içine gömmeye devam etmem için beni çağırır da ona yardım etmek için öne çıkıyorum. "Yapacağımız şey şu. Jeti ve mürettebatı hazırda bekleteceğim, ne zaman istersen yola çıkmaya hazır olacaklar. Josephine ile irtibatı ben devralacağım, böylece bu görevi listenden çıkarabilir ve beyninde çalışmak için yer açabilirsin. Her sabah ve her akşam masanızda Jack'in nasıl olduğuna dair bir güncelleme olacak. Daha düzenli bir güncelleme isterseniz, bu da ayarlanabilir. Ayrıca onun hakkında çıkan haberleri de takip edeceğim ve bilmeniz gerektiğini düşündüğüm her şeyi size bildireceğim. Annesini de arayıp söyleyecekleri hakkında bilgi vereceğim." Düşüncelerimi toparlayarak duraksıyorum. "Gözden kaçırdığım bir şey var mı?"

Ashton bunu yapmanın bana neye mal olduğunu biliyor. Bu gözlerinden okunuyor. O da benim bildiğimi biliyor. Aramızda konuşulmayan bir iletişim var. Ben onun benim için yaptıklarını biliyorum, o da benim onun için yaptıklarımı biliyor ve aramızdaki en güzel şey de bunu asla tartışmak zorunda olmamamız. "Hiçbir şeyi kaçırmadın."

"Güzel. Şimdi, bana ne için ihtiyacın vardı?"

"Lorelei ve benim tatil köyünün geliştirilmesi için yapacağımız toplantıların programına ihtiyacım var. Ben de sana Japonya'nın gelişimi için organize etmeni istediğim toplantıların listesini içeren bir e-posta gönderiyorum."

"İlgileniyorum."

Bununla birlikte ofisinden çıkıyorum ve Testis Salı'sının sona erdiğini hissediyorum.

Ayrıca Jack'le aramızdaki şeylerin hayal edemeyeceğim şekillerde değiştiğini de hissediyorum. Belki de Ashton'ın endişelerinin bir kısmını üstlendiğim için pişman olmama neden olacak şekillerde.

Ama bunu düşünürken bile, duyabileceğim pişmanlığın her zaman olduğu gibi yok olacağını biliyorum.

Jack'in bana yaptığı şey bu.

Jack bana hep böyle yaptı.

Tedbiri elden bırakmama ve hayatı normalde kucakladığımdan bambaşka bir şekilde kucaklamama neden oluyor.

Ve lanet olsun ki bundan hoşlanmıyorum. Ne zaman Jack söz konusu olsa, derinlerde bir yerde hep bir şeyler hissediyorum. Şu anda onu kontrol etme düşüncesiyle çarpınan duygu.

Tanrım, az önce ne yaptım ben?

JACK

W

Ben neden buradayım?

Bu sorunun gerçek ve dürüst cevabını bilseydim, hayatım çok daha kolay olurdu. Muhtemelen çok da farklı olurdu.

Toplam sekiz dakikadır bulunduğum partiyi inceliyorum ve keşke buradan başka bir yerde olsaydım diyorum. Ama benim işim bu ve bunu yapmalıyım. Otuz üç yaş benim için zirveye ulaşmak için çok genç ve işim olmadan kim olduğumu bilmiyorum.

Gir, işini yap ve siktir git.

On dakika önce burada olduğumdan emin olmak için aradığında müdürümün sözleri bunlardı. Ayrıca bana içkiye, saksoya ya da göğüslere dokunmamamı söyledi. Ne zaman bu partilerden birine katılsam standart emri bu.

Belinda, emirleri sanki doğuştan veriyormuş gibi uygulayan bir taşak kırııcıdır. Üç ay önce menajerim olarak işe başladı ve bir gün bile taşaklarımı patlatmadı. Kariyerimi yeniden rayına oturtma konusundaki kararlılığı ve bunu yapabilmem için bana fırsatlar yaratma becerisi, hâlâ onunla çalışıyor olmamın tek nedeni.

Lanet olsun, yakınımıdaki herkes onu kovmam gerektiğini düşünüyor. Ve endişelerini anlıyorum - beni çok zorluyor, çok erken, Hollywood'un bana atacağı her şeyle başa çıkmaya hazır olmadan önce - hiçbiri kariyerimi benim anladığım gibi anlamıyor.

Her şeyi berbat
ettim. Hem de
birden fazla kez.

Ve bu sefer yarattığım karmaşadan geri dönmek her zamankinden daha zor.

Jack Kingsley olabilirim ve oyunumun zirvesinde olabilirim, ama zirvede olmak böyle bir şey. Düşmek için uzun bir yol var ve ben düştüm. Kahretsin, düştüm.

Belinda menajerim olarak işini aldı ve onunla koştu. O kadar hızlı ve o kadar iyi koştu ki önüme çıkan fırsatları değerlendirmemek aptallık olurdu.

İnsanlar beni bu partilerde görmek istiyor.

Sorunlarımla başa çıktığımı kendileri görmek istiyorlar. Beni tekrar rol için düşünebileceklerini. Geçmişte yaptığım gibi programlarını ve itibarlarını mahvetmeyeceğimi.

Ashton ve Josephine beni Hollywood etkinliklerinden uzak durmaya ikna etmek için zaman harcarken, ben hepsine katılıyorum. Bir ay önce başladım ve şu ana kadar çok iyiyim. Bağımlılıklarıma yenik düşmedim.

Ashton zayıflığım olan şeylere dayanacak gücüm olmadığını düşünüyor.

Bence var.

Ve bunu kanıtlamaya kararlıyım. Ona.

Dünyaya.

Ama en çok da kendime.

Yolculuğumda bu başarıya ihtiyacım olduğunu anladığım noktaya geldim. Geçmişte her tökezlediğimde ve düştüğümde, kendime olan inancımdan bir parça koptu. Tekrar düşmem. Bunu kesinlikle reddediyorum çünkü bunun son kez olacağını biliyorum.

Terapistim bana nüksün istisna değil kural olduğunu söylese de, bir daha geri dönüş olmayacağını biliyorum. Bu sefer olmayacak. Zihnim daha yeni yeni toparlamaya ve daha iyi bir şekilde bir araya getirmeye başladığım berbat bir karmaşa; eğer tekrar çökersem, bu karmaşanın asla ihtiyacım olduğu gibi çözülmeyeceğinden korkuyorum.

"Jack! Seni özledim."

Shona McElroy'un benim alanıma girdiğini görmek için tam zamanında dönüyorum. Sanki yapması gereken en doğal şeymiş gibi kolunu kolaylıkla belime doluyor ve dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Nasılsın?"

Shona ve ben bir buçuk yıl önce bir filmde birlikte çalıştıktan sonra kısa bir süre takılmıştık. Birlikte birkaç hafta geçirdik, belki de dört. Tam olarak emin olamıyorum çünkü anıların çoğunu beynimden silecek kadar alkol ve kokain tüketmiştik.

Onunla tekrar çalışırdım ama ona ayıracağım zaman bu kadar olurdu. Kolunu bu şekilde belime dolamasını kesinlikle istemiyorum.

Kendimi kurtararak, "Ben iyiyim. Ya sen?"

Az önce ilgisizliğimi belli etmeme rağmen seksi bir gülümsemeye bana doğru yaklaşıyor. "Ben harikayım dostum. Ve senin için iyi haber şu ki, gelecek hafta çekimlere başlamadan önce eğlenmek için ihtiyacın olan her şey benim evimde var." Bana dönmeden önce partinin etrafına bir göz atıyor. "Bir on beş dakika daha verip sonra buradan gitmeye ne dersin? Bu sana yüzünü göstermen ve herkesi doğru yolda olduğuna ikna etmen için yeterli zamanı sağlayacaktır."

"Ben doğru yoldayım, Shona."

Başını eğip bana göz kırpmıyor ve gülümsüyor. "Doğru. Ama gerçekten, ikimiz de ne arzuladığınızı biliyoruz ve bende senin için var." Arkamda birini fark ediyor ve el sallayıp, "Hayatım, harika görünüyorsun! Stilistinin adını öğrenmem gerek."

Bu kadınla haftalarca nasıl idare edebildim? O ses, tüm o sahtelikle birlikte benim için çok fazla. Onunla bir saati bile nasıl idare ettiğimden emin değilim.

Ama yıllarca yaptığım şey buydu.

Sahte, plastik ve kim benden bir parça isterse.

Uyuşturucu ve alkol benim için bunu yaptı.

Günlerimi geçirebilmem için her şeyin sığılığını filtrelememe yardımcı oldular.

Shona'nın dikkati tam telefonuma bir mesaj geldiğinde bana geri döndü. Elime aldım. "Bununla başa çıkmalıyım."

Başını sallıyor. "Tabii ki. Sen bunu yaparken ben de gidip Barry'ye merhaba diyeceğim.

İşin bitince gel beni al." Tanrım.

Uzun bir nefes aldım.

İçeri gir, işini yap ve siktir git.

Elinde içki tepsisiyle bir garson geliyor ve bana bir tane uzatıyor.

İçkiye baktım.

Çekiciliği hissetmediğimi söylemek yalan olur. Ama aylardır yaptığım terapiye güvenerek reddediyorum ve geçmesine izin veriyorum. Sonra ters yöne doğru yürüyorum. Ondan uzağa, ama daha çok Shona'dan ve onun evinde benim için hazırladığı her şeyden uzağa.

Gerçek şu ki, içki içme arzumla hareket etmiyorum ama bu arzuyu ruhumun derinliklerinde hissediyorum.

Bazı günler beni tırmalıyor.

Kahretsin, bazı günler saniyeler dakikalara ve sonra saatlere uzanıyor ve ben sadece bir tat daha düşünüyorum.

Rahatsızlığınla oturmayı öğren, Jack.

Terapistimin tavsiyesi.

Kendi rahatsızlığıyla oturmayı öğrenmek zorunda olduğunu bilmesem ona bu tavsiyeyi nereye sokacağını söyledim. Kendi şeytanlarıyla şişeyle savaşmak zorunda kaldığını ve diğer taraftan çıktığını bilmesem. Onun sözleri, benim değil.

Diğer taraftan çıkabileceğini hiç sanmıyorum. Hayır, bence diğer taraf bağımlıların bahsettiği mistik, lanet olası bir yer ve aslında var olan bir yer olmasını umuyor ve bunun için dua ediyoruz. Bence biz sadece bu hiç bitmeyen tünelde yaşıyoruz, sürünüyoruz, ilerliyoruz, bu şeytanları sırtımızdan atma arayışımızda havaya basıyoruz. Bazı günler o tünelde ilerliyoruz. Bazı günler, zamanı işaretleriz. Ve bazı günler, evet, bazı lanet günler geriye gidiyoruz. Ama her gün savaşıyoruz, tartışıyoruz ve asla durmayacak olan bu savaşta kendimizle güreşiyoruz.

Rahatsızlığı uyuşturmak, onunla birlikte oturmaktan çok daha kolay, bu kesin. Ancak kendimi yeterince uyuşturdum ve hayatımdaki pek çok güzel şeyi yok ettim, kolay olanın sanıldığı kadar kolay olmadığını biliyorum.

Diğer tarafın var olmadığını düşünüyor olabilirim, ama bu yanılıp yanılmadığımı görmek istemediğim anlamına gelmiyor. Ben her zaman bir konuda yanılıyor olma ihtimaline karşı zihnimi açmaya istekli bir adam oldum. Ve bu konuda yanıldığımın kanıtlanmasını gerçekten çok isterim.

Bu yüzden bugünlerde o lanet rahatsızlıkla oturmak için elimden geleni yapıyorum.

Ve zamanımı Shona gibi bana en sevdiğim şeyleri tedarik etmek isteyen insanlarla geçirmek uzun süre oturmama yardımcı olmayacak.

Kariyerime yardımcı olmak için bir partiye katılmaya hazırım ama artık sınırlarım ve araçlarım var.

En fazla bir saat.

Teşvik edenlerden uzaklaşın.

Hiçbir koşulda içki kabul etmeyin. Su bile. Yemek de kabul etme.

Ya da en sevdiğim diğer şeyleri.

Eve varır varmaz Belinda'ya FaceTime atıp gerçekten evde olduğumu ve ayık olduğumu göstereceğim. Ve eğer bu arama zamanında gelmezse,

Onun taşak avcılığına girişmesini beklemem gerektiğini biliyorum.

Ayrıca, üzerinde anlaşmaya varılan kurallara uymazsam beni müşterisi olmaktan çıkarmasını beklemem gerektiğini de biliyorum.

Sınırlar ve araçlar. Onlar içeride. Alkol ve uyuşturucu dışarıda. Ve ben bununla yaşamayı öğreniyorum.

Bu seferki fark, bununla yaşamak *istemem* ve günlerimi çoğunlukla hayatımda sabit kalmasını umarak geçirdiğim şey bu.

Havuza doğru giderken telefonumu kontrol ediyorum.

Annem aradı: Jessica bu hafta beni aradı.

Bu beş kelime bacaklarımın hareket etmemesine neden oluyor. Ve içim daralıyor. Jessica gerçekten sevdiğim tek kadın. Ayrıca, benim için Gerçekten sıçıp batırdığım.

Neden?

Anne: Bana nasıl olduğumu sordu ve sanki beni kontrol etmek için aramış gibi yaptı ama o kız seni kontrol ediyordu Jack.

Mesajını tekrar okudum. Dört kez.

"Jack! Kıçını kaldır da buraya gel, adamım!"

Dave'in bana seslendiğini belli belirsiz duydum. İçki arkadaşlarımdan biri. O ve ben buluştuğumuzda hep şımartırız. Evet, iş içkiye gelince sıkı fıkıyızdır. Beş günlük bir alem bizim için hafiftir.

Onu görmezden geliyorum ve mesajı bir kez daha okuyorum.

O kız seni kontrol ediyordu, Jack.

Hay sikeyim.

Bir insanı annemden daha iyi okuyabilecek kimse yoktur. Jessica'nın beni kontrol ettiğine inanıyorsa, o zaman Jessica beni kontrol ediyordu.

İyi misin anne?

Annem: Bana sorulacak soru bu değil Jack.

Elimi yüzümden gezdiriyorum, sormak istediğim tüm soruları ona mesaj atmamak için kendimi zor tutuyorum.

Yine de zihnimin, annemin o beş kelimesini alıp onlarla koşmasını engelleyemiyorum. Yarışmaması gereken yöne doğru yarışıyor.

Annem: Tamam, madem sormamaya niyetli görünüyorsun, sana bunca yıldır haklı olduğumu söyleyeyim. Jessica seni hâlâ seviyor.

Tanrım.

Bir insanı sevmekle ona aşık olmak arasında fark vardır. Ve Jessica'nın beni hâlâ önemseydiğinin farkında olsam da, bana tekrar *aşık* olma ihtimalini altı yıl önce öldürdüm.

"Jack, dostum!" Dave yanıma geldi.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, tam o sırada elimi tutuyor ve içine bir içki atıyor.

Sırıtarak, "İç bakalım dostum. İçki içmeyeli çok uzun zaman oldu."

Bakışlarım elimdeki bardağa kayarken dünya ve içindeki her şey bir anda duruveriyor. Doğal içgüdülerim devreye giriyor ve kolumun hareket ederek bardağı yüzüme yaklaştırmasını izliyorum.

Bu çok kolay olurdu.

O kehribar rengi sıvının boğazımdan aşağı kaymasına izin vermek. Vücuduma rahatça girmesine izin vermek.

Zihnimdeki dar boğazda sıkışıp kalmış tüm düşünceleri silip süpürmesine izin vermek.

Dave hâlâ bana sırtarak içkisini yudumluyor, beni izliyor ve ona istediğini vermeme bekliyor. O ve ben, bir içki arkadaşımız olmasını severiz. Mecbur kalmadıkça yalnız içenlerden değiliz.

"Lanet olası Jack Kingsley!" Sırtıma inen bir tokat bu selamlamaya eşlik ederken Sully James yanıma geliyor ve suratıma bir sırtma daha yapıştırıyor. Kadehini benimkine tokuşturdu. "İç, dostum."

Ellerim nemli.

Damarlarım beklentiyle uğulduyor. O lanet içkiyi istiyorum.

Kahretsin, hiç istemedim.

Elimdeki bardağa bakıyorum, çelişki içindeyim.

Bu çok kolay olurdu.

Lanet olsun, hayır.

En son altı yıl önce Jessica'yı şeytanlarımdan ve Hollywood'dan kurtarabileceğimi fark ettiğimde bu kadar çelişkiye düştüğümü hatırlıyorum.

"Ne bekliyorsun Jack?" Dave bana şaşkınlıkla bakarak soruyor.

Güzel bir soru amına koyayım.

Bugünlerde hayatım sorularla dolu gibi görünüyor.

Cevaplayamadığım ya da cevaplamak istemediğim sorular.

Bu ikinci kategoriye giriyor. Cevap verebilirim ama vermemeyi tercih ederim.

Sadece içmeyi tercih ederim.

Son yedi ay, anılardan oluşan bir slayt gösterisi gibi zihnimden geçiyor.

Manik bir atak geçirdikten sonra o kahrolası hastanede kendime gelmem.

Ashton yatağımın yanında oturuyor, beni düzeltmek istiyor, beni düzeltmek için her şeyi yapıyordu.

Ardından gelen çöküş ve karanlık depresyon.

Randevular, terapi, ilaçlar, benimsemek zorunda kaldığım lanet olası rutin.

Ashton, Josephine ve Belinda tarafından yapılan mikro yönetim.

Sınırlar ve araçlar.

Lanet olsun.

Bunların hiçbirisiyle bir alakam olsun istemiyorum.

Ama alternatifi daha kötü.

Bundan eminim.

Tanrım, bunu nasıl da biliyorum.

Rahatsızlığınla otur, Jack.

Gir, işini yap ve siktir git.

Ve işte sorun burada.

Benim *işim* sağlıklı değil.

Kimse için değil, ama kesinlikle benim için değil. Şu anki tüm sorularımın cevabı bu. Şu anda işimi yapamıyorum.

Bir daha yapabilir miyim bilmiyorum.

Elimdeki o lanet bardağa bakıp bu düşünce karmaşasını düşünürken, telefonum art arda gelen mesajlarla canlanıyor. Telefonu tutan elim o mesajları okuyabilmek için havaya kalkıyor.

Zihnimin dikkat dağıtmaya ihtiyacı olduğunu bildiğinden şüpheleniyorum.

Annem: Beni görmezden mi geliyorsun yoksa meşgul müsün?

Anne: Beni görmezden gelmeye devam edeceğim. Bu senin uzmanlık alanın.

Hepsi.

Anne: Bu nedenle, size bu konudaki görüşlerimi aktaracağım. I

Bundan son kez bahsedeceğime söz veriyorum.

Hayatında o kızın sevgisine ihtiyacın var Jack.

Anne: Seni Jessica'nın yanında olduğu zamankinden daha mutlu ya da sağlıklı görmemiştim.

Anne: Yıllar önce ona bir çıkış yolu vererek ona iyilik yaptığını düşündüğünü biliyorum, ama hiç durup onun da seninle ve hayatınla başa çıkabileceğini düşündün mü?

Anne: Belki de senin ona ihtiyacın olduğu kadar onun da sana ihtiyacı vardı?

O mutlu değil, Jack. Bundan emin olabilirsin. Beni her ziyaret ettiğinde bunu gözlerinde görüyorum. İyi bir oyun oynuyor, ama o da senin gibi kaybolmuş durumda.

Anne: Lütfen bana bunu düşüneneğini söyle. Bir anne ölmeden önce çocuğunu mutlu görmek ister.

Ve sonra başka bir mesaj gelir.

Belinda: Az önce elinde içki olan bir fotoğrafını gönderdiler. Seni aramak üzereyim. Aramamı görmezden gelme.

Onun çağrısı geldiğinde ben de aynen öyle yapıyorum.

Görmezden geliyorum.

Yapmamamın imkanı yok.

Zihnim annemin tetiklediğı düşünce karmaşasını çözmeye takılıp kalmışken olmaz.

O mutlu değil, Jack. O da senin gibi kaybolmuş durumda.

Benim tanıdığım Jessica cesurdur. Kendinden emin. Hayatından memnun.

Ne istediğini biliyor ve günlerini bunun peşinden giderek geçiriyor.

Kaybolmadığı kesin.

Ama öyle mi?

Göğsümdeki o kusurlu, çürük organ bu düşünceyle sarsılıyor.

Telefonum çalmayı bırakıyor, ama tekrar çalmaya başlıyor.

Ve tekrar.

Ve sonra bir dizi mesaj daha geliyor. **Eğer o içkiyi içersen, Jack, işimiz biter. Belinda: Bitti demek, bir daha yok demek. Asla. Belinda: Umarım açık konuşmuşumdur.**

Telefonumu sessize alıp cebime koyuyorum ve Sully ile konuşup gülen Dave'e bakıyorum. Onunla dört yıl önce tanıştığımdan beri ilk kez onu görüyorum. Gerçekten görüyorum.

Dört yıldır arkadaşız. Birçok geceyi birlikte geçirdik. İçtik. Konuştuk. Güldük. Tıpkı şu anda Sully ile yaptığı gibi. Ve

Yine de onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Tek bir şey bile.

Partide dünyamı dolduran insanlara bakıyorum ve onların hiçbiri hakkında da bilinmeye değer bir şey bilmediğimi fark ediyorum.

Elbette, bir şeyler biliyorum. Yüzeysel şeyler. Sosyal medyayı kontrol edebilen herkesin bildiği şeyler.

Bilmediğim şeyler aslında bilmek istediklerim.

Ve işte tam burada, son birkaç yıldır birçok kez çirkin yüzünü gösteren göğsümdeki çalkantılı his var.

Kendimi uyuşturuyorum çünkü acıtıyor.

Kendim için seçtiğim bu dünya beni öldürüyor.

Beni öldürüyor. Ve ben

ölmeye hazır değilim.

Düşüncelerim üzerimde geziniyor ve tırmanıyor. Beni boğuyor.

Gömleğimi çekiştirip üstteki birkaç düğmeyi koparıyorum.

Ölmeye hazır değilim, ama lanet olsun, bu içkiyi yudumlamak istiyorum. Sonra bir tane daha.

Ve bir tane daha.

Lanet olsun.

Dönüp içkiyi duvara fırlatıyorum. Bardak paramparça oldu.

Partiyi bir sessizlik kapladı.

Telefonlar çekildi. Kaldırıldı. Yüzüme doğru.

Bu dünyada sadece başka bir lanet gün. Aynı eski bok, geri dönüştürülmüş.

Ve sonunda kendime itiraf ediyorum ki aynı eski şeyleri yapmaya devam

e d i p farklı bir sonuç bekleyemem.

Bir şeyler değişmeli.

Ve şimdi tam olarak ne yapmam gerektiğini bilmiyorsam siktir et.

JESSICA

"İ yeni favori tişörtün," diyor Mira Cuma gecesi, bu gece bir yemek şirketine teslim ettirdiğim yiyecekler için buzdolabında yer bulurken. Will'e vereceğimiz parti için.

Yarın MBA'ini kutlamak için.

Az önce bahsettiği tişörte bakıyorum. Bugün *bana* aldığı ve *üzerinde* "*Vajinamın olması taşaklarımın seninkilerden daha büyük olduğuna inanmama engel değil*" yazan tişörte. Mira'nın hayatımızda olduğu on yıl boyunca oluşturduğu bir tişört koleksiyonum var. Birkaç ayda bir koleksiyona eklemeler yapmaktan büyük gurur duyuyor.

Will bize katıldı ve beni süzdü. "Bir vajinan olduğunun farkında bile değildim. Senin hep güzel bir çocuk olduğunu düşünmüştüm."

"Belki yarın giyerim." Will'in MBA mezuniyet törenine.

Gözünü bile kırpmadı. "Giymelisin. Sıcak pembe vajina tişörtü kalabalıkta sizi bulmama yardımcı olur." Tanrım, bu adamı ve rahat tavırlarını seviyorum. Hiçbir şey onu korkutmuyor.

Mira ve ben buzdolabını doldurmayı bitiriyoruz. İşimiz bittiğinde, "Tamam, yarın için her şey hazır." diyorum. Will'i işaret ediyorum. "Ben söylemeden önce bu yiyeceklerden herhangi birini yersen, bunun hesabını cehennemde verirsin."

Sırıtarak, "Buna cesaret edemem," diyor ve birasını deviriyor.

"Evet, yaparsın." Gözlerimi ona dikip gözlerinin etrafındaki çizgileri inceliyorum. "Yorgun görünüyorsun. İşler canına mı okuyor?" Will bir muhasebeci ve çok fazla saat çalışıyor.

Omuz silkiyor. "İş, çocuklar, hayat. İsteddiğini seç. Ayrıca senin yarısı kadar bile yorgun görünmüyorum."

Mira bana bakıyor. "Katılıyorum. Ashton'ın sana yardım etmesi için başka bir asistan tutması gerekiyor."

"Hayır, yapması gereken şey," diyor Will, bana son derece ciddi olduğu zamanlar için ayırdığı bakışını atarak, "seni şimdiden COO yapmak ve artık zaman ayıramadığın tüm işleri yapması için gerçek bir asistan tutmak." "Bu altı yıllık bir sapma ve artık sona ermesi gerekiyor" diye eklemekten önce duraklıyor.

Bahsettiği sapma Jack'ten ayrıldıktan sonra yaptığım sapmaydı. Tanıştığımızda işletme diplomamı yeni bitirmiştım ve birlikte olduğumuz iki yılı kariyerimde yükselmekle geçirdim. Hedefim bir gün Fortune 100 şirketlerinden birinin CEO'su olmaktı.

Ayrıldıktan sonra iş yerinde çok hata yaptım ve işimi kaybettim. Ashton, Jack'i ve işimi kaybetmenin yıkımını atlatmamda bana yardımcı oldu. Ayrıca bana asistanı olarak geçici bir iş teklif etti. Asla kalmamam gerekiyordu ama işte buradayım, hala Ashton'ı ve işlerini yönetiyorum. Beni COO rolü için eğitiyor ve Will de bunun bir an önce gerçekleşmesi için aylardır benimle uğraşıyor.

Aramızda bir anlaşmazlık konusu olduğu için onu görmezden gelerek Mira'ya bakıyorum. "Gitmem gerek. O yemeği yemesine izin verme."

Will'in kaşları çatılıyor ama konuyu zorlamıyor. Beni tekrar dürtmeden önce birkaç hafta bekleyecek. Birbirimiz için yaptığımız şey bu ve bunun için onu seviyorum, aynı zamanda onu etrafımda tuttuğum için bazen hafifçe öfkeleniyorum. Yaptıklarımın yüzüme vurulması sevdiğim bir şey değil. Başkalarının hatalarını yüzlerine vuran kişi olmayı tercih ederim.

Mira vedalaşıyor ve Will beni dışarı çıkarıyor. "Neler oluyor Jess? Benden daha yorgun görüldüğünü söylerken ciddiydim."

Bana Jess diyen ve bundan kurtulabilen tek kişi Will. Mira denese yapabilirdi ama hayranı olmadığımı bildiği için o konuya girmiyor bile. Sadece Will bana yirmi yıldır böyle seslendiği için bunu yapmasına ses çıkarmıyorum.

"Berbat bir hafta oldu." Bahçesinden çıkarken arabamın anahtarlarını arıyorum.

"Başka ne var?"

Onu kandırmaya çalışmayı düşünüyorum ama bu fikri daha tam olarak şekillenmeden bir kenara atıyorum. Will bana bir şeyler olduğunu her zaman anlar. O

On yaşımdayken babamın öldüğü günden beri benim insanım.

Ona bakıp haftamı anlatmak için döndüğümde telefonum bildirimlerle çıldırıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanarak çantama uzanıyorum. "Pardon, ne olduğuna bir bakayım. Ashton için bazı önemli bilgiler bekliyorum."

Telefonumu buluyorum ve ekrandaki on bildirime kaşlarımı çatarak bakıyorum.

"Tanrım." Bu hafta kaydolduğum Google uyarılarını içeren e-postaları kaydırırken kelime dudaklarımdan yavaşça kayıyor. Jack'le ilgili uyarılar.

"Ne oldu?" Will soruyor.

Ona tekrar bakıyorum. "Sanırım Jack'in başı dertte."

"Nasıl?" Will artık Jack'in en büyük hayranı değil. Aslında hiç hayranı değil. Jack kalbimi kırdığından beri değil.

"Henüz bilmiyorum ama bu ihbarlar bir şey ifade ediyorsa, yine içiyor." Daha fazla detay vermeme gerek yok. Will, Jack'in hikâyesini biliyor.

"Sence bu mümkün mü?"

Gülümsüyorum. "Senin hakkında gerçekten sevdiğim bir şeyi biliyor musun?" "Neyini?"

"Vücudunda yargılayıcı bir kemik olmaması." "Aslında var.

Bunu biliyorsun."

"Ne? Geçen hafta Bay Roberts'ı yargıladığın için mi?" Herkese kötü davranan, huysuz ve yaşlı bir adam olan komşusu, geçen Çarşamba günü inek desenli bir sabahlıkla sokakta yürüyordu. Will, onun kasıla kasıla yürümesini izlerken bana mesaj attı.

"Bu ve diğer birçok insanı yargıladığım gerçeği."

"Bir insan hakkında rastgele şeyler düşünmekle gerçekten yargılamak arasında fark var. Jack'e ayıracak vaktin yok ama yine de az önce bir yargılama duymadım."

"O adama ayıracak vaktim olmadığı konusunda haklısın ama geceleri daha rahat uyuyacağın anlamına geliyorsa onun başarısına tamamen yatırım yapıyorum."

İşte tam da bu yüzden Will benim adamım.

"Jack'in bu işte başarılı olma olasılığı hakkında ne düşündüğümü bilmiyorum. Artık onun aklından geçenleri bilmiyorum. Ama Ashton endişeli."

"Neden bu konuda bildirim alıyorsun?"

"Bu hafta nöbeti ben devraldım. Sen bana bu konuda ne düşündüğünü söylemeden önce, Ashton'ın ruh haliyle başa çıkmanın alternatifi, durumu takip etmeye çalışmak. Kötünün iyisi bu."

Will gözlerimi arıyor, bakışlarında bilmiş bir ifade var. "Bundan o kadar emin değilim." Telefonuma başıyla işaret ediyor. "Şimdi plan nedir? Eğer planın herhangi bir yerinde Jack'in işlerine karışırsan, evime geri döneriz ve seni o çıkmazdan kurtarmam için ne kadar zaman gerekiyorsa o kadar zaman geçiririz."

"Bana patronluk taslamana bayılıyorum Will Johnson. Planın hiçbir bölümünde bu uyarıları kontrol etmekten ve annesine nasıl olduğunu sormaktan başka bir şey yapmayacağımı duymaktan memnun olacaksın."

"Güzel. Bu şekilde kalsın." Kilidimi açtıktan sonra kapımı benim için açtı.
Ara

ba. Sürücü koltuğuna kayıyorum ve arabayı çalıştırıyorum.

Will kapımı kapatıyor ve geri çekilmeden önce tavana vuruyor ve kaldırımdan uzaklaşmamı izliyor.

Ashton'dan bir telefon geldiğinde sokağın sonuna ancak varmışım.

"Duymuşsundur," diyorum cevap verdiğimde, bu aramanın Jack hakkında olduğunu tahmin ederek. "Beni aradı."

Bu beklenmedik bir şeydi ve düşüncelerimi yavaşlattı. Jack'in bir partide elinde içkiyle çekilmiş fotoğraflarını gördüğümde ve bir bardağı duvara fırlattığını okuduğumda, yapacağı son şeyin Ashton'ı aramak olacağını düşünmüştüm.

"Ne oldu?" "Eve geliyor."

Bu da hiç beklenmedik bir şeydi ve daha da yavaşlamasına neden oldu. "Sydney'e mi?" Arabamı kenara çektim. Araba kullanamıyorum ve bu konuşmaya odaklanamıyorum. Düşüncelerim normalden çok daha dağınık. Genelde tüm düşüncelerimi düz bir çizgide tutmakta iyiyimdir ama Jack yakınlarındayken durum hiç böyle olmamıştı. Ve şu anda daha da fazla.

"Hayır, Nymboida'ya." Jack'in Grafton yakınlarındaki arazisi. "Bir saat içinde uçakta olacak." Durakladı ve ben de bunu anladım. Sonra sesinde biraz tereddütle, "Gidip bir hafta onunla kalmanı istiyorum," dedi.

Tanrıya şükür arabayı kenara çektim. Çekmeseydim kaza yapabilirdim. Jack'le bir hafta kalamam.

Bundan eminim.

"Hayır."

Ashton'a yıllar boyunca pek çok kez hayır dedim ama hiçbirinde şimdi söylediğim gibi ciddi değildim.

"Siktir." Küfür dudaklarından Ashton'a hiç benzemeyen bir şekilde yumuşakça döküldü. Yumuşak davranmıyor. "Bunu senden istemek istemiyorum ama başka seçeneğim kalmadı." Onda duyduğum ıstırap, pişmanlık ve bitkinlik bana derin bir seviyede ulaşıyor. Ona bunu vermek istiyorum çünkü söylediği her kelimedede ciddi olduğunu biliyorum ama bunu vermek, karşılayabileceğimi sanmadığım bir bedel gerektirecek.

BMW'min ön camından Will'in sokağının köşesindeki eve bakıyorum. Her zaman zorlandığım iki katlı bir ev. Eski ve harap, birinin gelip şefkatli bir bakım uygulaması gerekiyor. Bu sokaktaki diğer tüm evler yenilendi ama nedense kimse bu evi istemiyor. Beni rahatsız ediyor. Ne zaman önünden geçsem.

Neden bazı evler görmezden gelinir ve sevilmez?

Ve neden ben onları hep fark ediyorum?

Çünkü ben fark ediyorum. Yaptığım şey bu. İlgiye ihtiyacı olan evleri fark ediyorum. Ve acele edip onları onarmak istiyorum.

Aynı şekilde ben de acele edip insanları düzeltmek istiyorum. Olmamaya çalışsam bile ben bir düzelticiyim.

Bir şeyin ya da birinin olabileceğinden daha az olmasına izin veremem. Jack farklıydı.

Onu asla düzeltmek

istemedim. Ya da

değiştirmek.

Beni kızdırdığında, hayal kırıklığına uğrattığında ya da düpedüz sinirlendirdiğinde bile tam olması gerektiği gibiydi.

Onu vahşi seviyordum.

Onun vahşiliğiyle ilgili her şeyi seviyordum.

Ve onun vahşiliğini korumak için karşı konulmaz bir arzu duydum. Bugün hâlâ o ezici arzuya sahibim.

Dünya Jack'ten bir parça istiyor. Tek istediğim tüm parçalarını kendisi için s a k l a m a s ı n a yardım etmek.

Ama bunu yapmak için kendiminkilerin çoğunu vermem gerekecek ve gerçek şu ki, benimkiler son kez onunla paylaştıktan sonra hâlâ enkaz halinde.

"Jessica?"

Gözlerimi kırıştırarak o eski evden uzaklaştırıyorum ve sohbete yeniden katılıyorum. "Bana planı anlat."

"Sen onunla kalırken ben de önümüzdeki hafta yetiştiremeyeceğim tüm toplantıları halledeceğim. Sonra görevi senden devralacağım. Bundan sonrasını kulaktan kulağa oynayacağız." O

uzun bir nefes üflüyor. "Bu konuda bana karşı çıkıyor ama hayır cevabını kabul e t m i y o r u m . Bu gece içmedi ama çok yaklaştı."

Bu gece içmedi.

Rahatladım.

Gelgit dalgası gibi üzerime çöküyor.

Göğsümde, uzuvlarımda, ruhumda hissediyorum.

Tenimin her santiminde.

Bu gece içmemişti.

"Ben giderim," diyorum, kendimi durduramadan.

"Teşekkür ederim," diyor yine yumuşak bir sesle. Minnettarlığını kaçırmıyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, yarın ne yapacağımı hatırlıyorum.

"Pazar sabahına kadar oraya gidemem."

"Biliyorum."

Bu iki kelime çok anlamlı.

Bana Ashton'ın bana ne kadar saygı duyduğunu hatırlatıyor. Yarın önemli bir aile günüm olduğunu biliyor ve kendisi için bir şey yapmamı istemeyi reddediyor.

Ama en önemlisi, bana Jack'e güvendiğini söylüyor.

Kontrolü kendi tercih ettiği şekilde üstlenmemeyi seçiyor.

"Pazar sabahı ilk iş uçacağım," diyorum.

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve ben oturup köşedeki eve bakıyorum. Belki o lanet evi satın alır ve tamir ederim.

Ama önce,

Jack.

Bir hafta.

Yedi gün.

Bunu

yapabilirim.

Jack'in parçalarını kurtarmasına yardım edebilirim.

Umarım bu süreçte benimkileri de koruyabilirim.

JACK

I LandCruiser'ımdan çıkıp güneş gözlüklerimi çıkarırken ön kapımın yanına park etmiş üstü açık kırmızı arabaya kışını dayamış kadına bakıyorum.

Gözlerim önce bacaklarına gidiyor, burada çalılıkların arasında yeri olmayan topuklu ayakkabılarından başlıyorum. Ama Jessica hayatında neyin yeri olup olmadığını hiçbir zaman umursamadı. Her zaman kendi kurallarını kendisi koymuştur.

Bakışlarımı vücudunda gezdirirken, "Burası çok küçük," diyor.

Sözlerini zar zor algılıyorum çünkü güzelliğini algılamakla meşgulüm.

Boyu 1.80.

Dalga dalga omuzlarına dökülen uzun kahverengi saçları. Beni her zaman büyüleyen güzel ela gözler.

Kendine özgü kırmızıyla boyanmış
dolgun dudaklar. Beni mahvetmek için
yapılmış günahkâr kıvrımlar.

Fiziksel olarak Jessica mükemmel, ama beni kendine çeken fiziksel güzelliği değil. Bunu yapan sekiz yıl önce kalbinde bulduğum güzellik. Jessica'nın kalbi mükemmel. Nadir. Eşsiz. Bu gezegende onunki kadar istediğim başka bir kalp yok.

"Jack."

Bakışlarını karşılıyorum ve aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, günlerdir ilk kez gülümsüyorum. Kahretsin, bu kız çok güzel. "Seni göndereceğini bilmeliydim."

"Beni gönderdiğini sana söylemeyeceğini bilmeliydim." Gözlerini bana dikti. "Nasılsın?"

İyi bir cevabı olmayan bir soru bu. En azından benim hoşuma giden bir cevap değil. "Ayıgım," diyorum. "Şimdilik bundan daha derine inmeyelim." Ona bakıyorum

kiralık araba. "İçinde kaç tane bavul var?" Jessica genelde hafif seyahat eden biri değildir. Yıllar önce birlikte çıktığımız son yolculukta üç bavul, çok fazla el çantası ve ilk gece kanepede uyumamla sonuçlanan lanet bir tartışma vardı.

Botu açarak, "İçeride birden fazla yolculuk yapmana yetecek kadar eşya koyduğuma eminim. Keyfine bak."

Sırıyorum.

Kahretsin, bu kadını seviyorum.

Ona evimin anahtarlarını veriyorum. "Git bir oda seç."

Önce evime bakıyor, sonra kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. "Seçebileceğim birden fazla oda mı var? Buranın ne kadar küçük olduğunu görünce, sen kanepede yatarken ben de senin yatağında yatarım diye düşündüm."

"Eğer istersen yatağım tamamen senin."

Topuklarının üzerinde dönüyor ve gözlerim anında kışına yapıyor.

"Senin yatağını istemeyi uzun zaman önce bıraktım, Jack." Ön kapıya doğru birkaç adım attı. "Ve kışma bakmayı kes. Boşaltman gereken bir botun var."

Gözlerimi oldukları yerde tutuyorum. "Bot bekleyebilir, güzelim."

Evime girerken gördüğüm son şey, söylediklerim karşısında başını salladığı oluyor.

Birdenbire burada geçirdiğim zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Sadece Jessica'nın varlığı bile atlatmam gereken her günü biraz daha kolaylaştırıyor.

Telefonumu çıkarıp Ashton'ı arıyorum.

İkinci çalışta cevap verdi. "Sanırım geldi."

"Geldi ve sana teşekkür ederim dostum. Bu iş için tam olarak doğru kişiyi göndermişsin."

"Bu işi yapabileceğine inandığım tek kişiyi gönderdim." "O bunu sorun etmiyor mu?"

"Bu konuda hiç de iyi değil ama o kadın senin için her şeyi yapar. Bundan faydalanma."

"Ne kadar süre burada kalacak?"

"Bir hafta. Oradan itibaren çalışacak. Haftaya kalkacağım."

Burada neyi feda ettiğini düşünerek bir an sustum. Ashton ve ben on sekiz yıldır arkadaşız ve o da benim için her şeyi yapar. Sorun şu ki, son zamanlarda benim için benden çok daha fazlasını yaptı.

tercih ederdim. Sevdiklerime yük olmaktan nefret ediyorum ve şu anda öyle hissediyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum, bu sözleri derinden hissederken, aynı zamanda onlara ihtiyaç duyduğum için pişmanlık duyuyorum.

"Gitmem gerekiyor ama mümkünse daha erken gitmeyi hedefliyorum."

"Burada iyiyiz Ashton. Beni görmek için her şeyi bırakıp buraya koşmana gerek yok." Yine de arkadaşımı ve onun sevdiklerinin iyi olduğunu kendi gözleriyle görme ihtiyacını biliyorum. Elinde olsa dün benimle burada buluşurdu.

"Muhtemelen sadece ben olacağım. Lorelei işle meşgul." "Kahretsin, gitmem gerek" diye mırıldanmadan önce konuşmayı kesiyor.

Bu sözlerle aramayı sonlandırıyor ve ben de telefonumu cebime geri koyuyorum.

Evden çıkıp bana doğru gelirken dikkatim Jessica'ya kayıyor. Ne kadar denesem de gözlerimi ondan alamıyorum. Siyah pantolonu ve topuklu ayakkabıları çok seksi. Jessica'nın herkesten daha iyi giydiği iki şey olan güç ve özgüveni haykırıyor.

"Cidden Jack," diyor, "bu kadar arazin var ve bu küçük kulübe onu doldurmak için yapabileceğin en iyi şey mi?"

Kıkırdıyorum. Jessica her zaman hayattaki güzel şeyleri sevmiştir, buna alan ve lüks de dahil. "Tatlım, bu bir kulübe değil."

"Öyle."

Bavullarını bagajdan çıkarmaya başladım. "Benimle edepsizce konuşmana bayılıyorum. Bunu tüm ziyaretin boyunca sürdürelim." Jessica benim en sevdiğim idman partnerim. Bana asla bir santim bile vermez.

Bana o sıkılmış bakışlarından birini atıyor. Benim için ayırdığından neredeyse emin olduğum bir bakış. "Yapmayalım."

"Tanrım," diyorum arabasındaki son valizle boğuşurken. "Burada ne halt var böyle?" Bir ton ağırlığında.

"Bir kız ıssız bir yerde kalacaksa erzağa ihtiyaç duyar Jack."

"Bir kızın burada neye ihtiyacı olabilir ki?" Arazim Grafton'dan yaklaşık kırk dakika uzaklıkta, Nymboida Nehri'ne bakan yirmi dönümlük bir arazi üzerinde. Etrafımız ağaçlarla, ağaçlarla ve daha fazla ağaçla çevrili. Burada olduğu süre boyunca başka bir insan görürse şanslı sayılır. O bavulda her ne varsa, ihtiyacı olmayacak şeyler.

İç çekerek ve o güzel başını sallayarak, "Kadınlar hakkında hiçbir fikrin yok," der. Bununla birlikte, çantalarından birini alır ve gider.

İçeri girmem için. Yine her adımda onu takip ediyorum. Bağımlılıklarım üzerinde çalışmak için burada olabilirim, ama Jessica'ya olan bağımlılığım vazgeçmeye yakın bile değil. Yapabilsem hayatımın geri kalanında onunla mutlu bir şekilde kafayı bulurdum.

Telefonumdan bir mesaj sesi geliyor ve mesajı kontrol etmek için cebimden çıkarıyorum.

Josephine: Bana o kaltak menajerini kovduğunu söyle. Jack: Evet. Neden?

Josephine: Bunun sorumlusu o.

Bana bir haber linki gönderdi, ben de açtım.

Başlık "*Jack Kingsley Kariyer İntiharına Giden Yolda Düzüşüyor ve Homurdanıyor*". Makaleyi okumaya zahmet etmedim. Yutmamam gereken bir yığın saçmalık ve Josephine'in bunu göndermesine şaşıyorum çünkü o genellikle bu tür çöpleri okumaz.

Onu okumayacağım, Jo.

Josephine: Özür dilerim. Göndermemeliydim ama o kadar sinirliydim ki doğru düzgün düşünemedim.

Josephine: Nasılsın? Ashton seninle mi? Jack:

Ashton değil. Jessica'yı gönderdi.

Josephine'i: Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?

Jessica hakkında ne hissettiğimi biliyor. Ayrıca Jessica'nın beni mahvedebilecek güce sahip tek kişi olduğunu da biliyor. Kendim dışında yani.

Benim için endişelenmene gerek yok. Ben iyiyim.

Josephine: Umarım öylesindir, Jack. Ve bilgin olsun, senin için her zaman endişeleneceğim.

Jack: Gitmeliyim. Yakında

konusuruz. Josephine: xx

Dedikodu başlığıyla ilgili bir şey mi var? Kariyer intiharına giden yolu burnumdan *çektim*. Ayrıca buraya içerek geldim. Ve şimdi bunun sonuçlarıyla uğraşmak zorundayım. İki gün önce yaptığım seçimin sonuçlarından bahsetmiyorum bile.

Gelecek hafta çekimlerine başlayacağım filminden ayrıldım. Bana kızınca Belinda'yı kovdum.

Menajerim Rodney de kendini kaybetti. Beni bırakmadı. Henüz bırakmadı.

Reklamcım.... Diyelim ki aylardır bir reklamcım yok ve bu durum yakın zamanda değişecek gibi de görünmüyor.

Geri dönebileceğim bir kariyerim olduğundan emin değilim.

Ve hayatımda ilk defa bu düşünce beni soğuk terler dökmeye itmiyor.

Jessica'nın bavullarının yarısıyla içeri giriyorum ve onları seçtiği yatak odasına bıraktıktan sonra onu aramaya koyuluyorum.

Banyodaydı.

Eğilmiş, makyaj dolabını inceliyordu.

Omzumu kapı pervazına dayayıp kollarımı kavuşturuyorum ve gözlerimin vücudunda dolaşmasına izin veriyorum.

Kımıldamıyor. "Tüm ziyaret boyunca gözlerin kıcımda mı olacak?"

"Şu anda kıcımda değiller." Kolundan aşağıya doğru uzanan dövmede kayboluyorlar. Yıllar önce İskoçya'dayken yaptırdığı ince çizgi şeklindeki yazı. Benim de vücudumda tam olarak aynı yerde bulunan yazı.

Doğruldu ve bana döndü, bakışlarını tekrar yüzüne getirdiğimde benimkilerle buluştu. Gözlerindeki parıltıdan benimkilerin nerede olduğunu farkında olduğunu anlıyorum.

Başını sallıyor ve Jessica'yı andıran bir patron edasıyla, "Şu anda aklından geçen düşünceleri bir kenara bırakmalısın. Ayık kalmanı sağlamak için buradayım. Bu kadar."

Omzumu olduğu yerde, kollarımı da olduğu yerde tutarak ağzımın istediği gibi sırtmasına izin veriyorum. "Düşüncelerimi durdurma konusunda hiçbir zaman iyi olmadığımı biliyorsun. Bunun yakın zamanda değişeceğini de sanmıyorum."

"Jack," diye başladı, ses tonunda bir uyarı vardı.

Sözünü kestim. "Eğer düşündüğün gibi bitirdiysek, düşüncelerim hiçbir şeyi değiştirmeyecek. O yüzden sen kendi işini yap ve bırak ben düşüncelerimin tadını çıkarayım. Lanet olsun, bugünlerde kafamdaki tek iyi şey onlar."

Gözleri uzun bir süre benimkileri arıyor. "Yeni düşünceler bulmalısın Jack. Beni içermeyen düşünceler."

Bu sözlerle yanımdan geçip banyodan çıkıyor.

Bavullarının geri kalanını almak için dışarı çıkmadan önce kısa koridorda yürümesini ve yatak odasına girmesini izliyorum. Çantalarla birlikte yatak odasına döndüğümde, pencerenin önünde durmuş etrafı inceliyordu.

Bana dönmeden, "Burası ne zamandır senin?" diye sordu.

"Dört yıldır."

"Buraya sık gelir misin?"

"Yılda iki ya da üç kez. Tercih ettiğim kadar çok değil."

Dönüyor ve beni büyülemekte asla başarısız olmayan o güzel gözlerini bana diyor. "Bu güce sahipsin, biliyor musun? Kendi evinizi ne sıklıkla ziyaret edeceğinizi seçebiliyorsunuz."

Yavaşça başımı sallıyorum. Haklı. Haklıydı. Yine de hayatımı tam gaz yaşamayı, aylarca çalışmayı, projeler arasında neredeyse hiç dinlenmemeyi seçtim. "Bu benim çözmeye çalıştığım bir şey. Kendi işimi çözmekte hiç hızlı olmadım, değil mi?"

"Bu duyduğum en saçma şey. Hızlı olmadığın tek şey kafanı kışından çıkarmak." Duraklıyor ve sadece benim için sakladığına ikna olduğum, alametifarikası olan sivri bakışlarından birini daha atıyor. "Kendi yolundan çekilmenin zamanı geldi."

Gülümseyorum. Gülümsememek için kendimi zor tutuyorum. Haklı, ama daha da çok, bana seslenmeyi asla ihmal etmemesini seviyorum. "Evet, güzelim, öyle."

Ellerini bana doğru salladı. "Git. Eşyalarımı yerleştirmem lazım. Ve bu küçücük kulübedeki minimum dolap alanıyla, eşyalarımı sığdırmak için büyük bir konsantrasyon gerekebileceğinden şüpheleniyorum."

Odadan çıkarken gülümsemem tam bir sırtışa dönüşüyor.

Bir kulübem yok ama küçük.

Ve şu anda, satın alabileceğim etkileyici bir mülk yerine bu üç yatak odalı evi seçtiğim için kendime teşekkür ediyorum.

Jessica'nın burada benden kaçmasına imkan yok.

JESSICA

W

Hasta: İyi misin?

Jessica: Onu henüz öldürmedim, yani bu da var.

Will: İstedğim bu değildi.

Ben iyiyim.

Will: Olivia gelecek hafta sonu için geri sayımda. Bir uyarı: Senin için şimdiden beş resim yaptı. Cumartesiye kadar bunu ikiye katlamasını bekle.

Seni seviyorum Will. Orada olacağım.

Gelmezsen gelip seni kendim alırım.

Telefonumu masanın üzerine koyup sandalyeme yaslanıyorum ve bakışlarımı önümde Jack'in evinin arka güvertesine açılan bir sıra cam kapıya çeviriyorum. Onun ötesinde, geniş çimlerin üzerinde, Jack sekiz kişilik uzun bir açık hava masasında oturmuş kitap okuyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, kulübesini sevdim. Dışarıdan pek bir şeye benzemiyor ama içerisi tamamen doğal ışık alıyor, beyaz, açık planlı ve parlak. Gerçi benim kullanacağım banyonun elden geçmesi gerekiyor. Hem de çok. Yenilenmemiş tek oda orası. Gözlerim kapalı duş almak zorunda kalabilirim. Mutfak en sevdiğim oda. Orada en iyi aletler var ve ziyaretim sırasında kendimi çok yemek yaparken görüyorum. Tanrı biliyor ya, o zamana ihtiyacım olacak. Yemek yapmak benim stres atma yöntemim.

Will buradaki haftanın uzamasından endişeleniyor. Bu haftayı çıkaramayacağımdan endişeleniyorum.

Bu sabah geldiğimde Jack burada değildi ve yirmi dakikamı kiralık arabamda oturup eve hızlı dönmek için kendimi ikna etmeye çalışarak geçirdim.

Sydney. Tüm bunlar bana hiç benzemiyor ve bu da en az burada onunla birlikte olma konusundaki hislerim kadar kafa karıştırıcı.

Bavulumu boşaltmam bir saatimi aldı. Eşyalarımı yer bulmakta zorlandığım için değil, günün geri kalanına nasıl yaklaşacağıma karar vermem kırk beş dakikamı aldığı için. Sonunda Ashton benim yerime karar verdi. Bana acilen ilgilenmem gereken bazı işleri e-posta ile gönderdi. Jack'in yemek masasına yerleştim ve ona dışarı çıkmasını ve beni rahat çalışmam için yalnız bırakmasını söyledim. İki saattir çalışıyorum ve o güneşin altındaki yerinden kıpırdamadı.

Tanrım, dikkatimi dağıtıyor.

Parmaklarımın hiç unutmadığı o karışık kahverengi saçlarıyla orada oturuyor.

Jack'in saçları, ukala sırtışı, seksi kahverengi gözleri ve hiçbir kadının karşı koyamayacağı o rahat cazibesi gibi dünya çapında ünlüdür. Sakalını bırakmamaya kararlı görüldüğünden bahsetmiyorum bile.

Onu dünyayla paylaşmak ilişkimizin en sevdiğim kısmı değildi, ama yaptım ve iyi yaptım.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Güçlü olduğumuzu sanıyordum. Sağlam.

Yıkılmaz. Yanılmışım.

Ve çok safmışım.

Başkalarıyla paylaşmam gereken tek şeyin onunla geçirdiğim zaman olduğunu sanıyordum. Sadece bana ait olması gereken parçalarını bir başkasıyla paylaşmayı seçeceği hiç aklıma gelmemişti.

Aldattığını öğrendiğimde beni mahvetti.

Ondan sonra onu unutmaya çalıştım.

Lanet olsun, denedim. Ama o birçok yönden unutulmaz. Jack türünün tek örneği.

Onun özel aşkını kelimelere dökmek çok zor.

Tanıştığı herkesi, hatta genellikle kazanılamayacak olanları bile kazanma yeteneğine sahiptir. Ve eğer daha sonra sizi sevmeye başlarsa, buna hazır olsanız iyi edersiniz. Kalbinizi ona teslim etmeye hazır olsanız iyi edersiniz.

Ayrıldıktan sonraki ilk altı ay hayatımın en zor altı ayıydı. Jack'ten nefret etmeyi içimde buldum, bunun mümkün olduğunu hiç düşünmemiştim. Ama o ayları atlatabilmemin tek yolu buydu.

Nereye baksam, o oradaydı. Kariyerinin en büyük filmi o dönemde vizyona girmişti. Ondan kaçmak için yeryüzünden kaybolmam gerekirdi.

Bu yüzden ondan nefret ettim. Ve yavaş yavaş sisin ve kalp kırıklığının içinden geçtim.

Jack'in bir insanı sevmeye yöntemiyle ilgili sorun, size ihanet ettikten sonra bile ondan uzun süre nefret etmenin imkansız olmasıdır.

Kendi kusurlarını hiç çekinmeden kabullenişinde. Sizinkileri tamamen, kesinlikle kabul eder ve asla sizi değiştirmeye çalışmaz. Size alan tanırken, siz farkında olmadan yavaşça o alana doğru ilerlemesinde.

Zanaatının ustasıdır çünkü derin duyarlılığı insanları mükemmel bir şekilde okumasına ve karakterleri mükemmel bir hassasiyetle hayata geçirmesine olanak tanır. Sizi yakalayan da bu yeteneği. Sahip olduğu her ilişkiye bunu katıyor. Sevdiklerinin neye ihtiyacı olduğunu her zaman bilir ve bunu özveriyle verir. Her seferinde.

Jack, aşkı soluyan güzel kusurlu bir insan.

Kalbimi korumak için elimden gelen her şeyi yaptığımı söylemek yetersiz kalır.

Jack'in onu tekrar ele geçirmesine izin veremem. Bunu yapamam.

Telefonum başka bir mesajla çalışıyor.

Grafton'da uğruna adam öldürebileceğin kahve yapan küçük bir kafe var. Benimle gelmek ister misin?

Hayır. Ve ben gitmediğime göre, sen de gidemezsin.

Jack: Anlıyorum.

Ne görüyorsun?

Jack: İçeri gelip kelepçelerimi bulmam gerektiğini, böylece beni zapt edebileceğini.

Fikrimi değiştirdim. Güzel.

Kahve içmeye gitmiyoruz. İçeri gel ve koşu kıyafetlerini giy. Koşuya çıkıyoruz.

Jack: Koşmaktan hoşlanmadığımı unutuyorsun. Golf oynamayı seviyorsun ama.

Kahretsin, seninle konuşmayı özlemişim. Bununla nereye varacağın hakkında hiçbir fikrim yok ve nereye varacağımızı görmek için nefesimi tutuyorum.

Jessica: Koşmayı hızlı golf oynamak gibi düşün. Topa vurduğun sopalar olmadan. Ve siz golfçülerin giydiği o tuhaf kıyafetler olmadan. On dakika içinde çıkıyoruz.

Yatak odama gidip koşu taytımı, atletimi ve ayakkabılarımı giyiyorum; saçlarımı at kuyruğu yapıyorum ve astım ilacımdan biraz içime çekiyorum.

Evden çıktığımda Jack beni bekliyor. "Şık kıyafetleri atladım," diyor. "Yine de yeni golf şortumu ve polo tişörtümü beğeneceğini düşündüğümü belirtmeliyim."

Gözlerimi giysilerinin üzerinde gezdiriyorum. Siyah Nike şort ve düz beyaz bir tişört. Dolabında sakladığı golf kıyafetlerinden çok daha iyi. Aslında bu düşünce beni ürpertiyor. Golfçülerde ve kıyafetlerinde hiç hoşuma gitmeyen bir şeyler var. Bunun nedeni bahsettiğimiz şeyin golf olması da olabilir. Gezinti yaparken topu küçük deliklere sokmanın neden eğlenceli olduğunu düşündükleri beni aşıyor. Jack'in bundan hoşlanıyor olması da beni aşıyor.

Ama aslında baktığım onun kıyafetleri değil. Onları zar zor fark ediyorum çünkü tüm dikkatim onun vücudunda.

Jack onu hiç görmediğim kadar yapılı. Genelde bu tür kaslara sahip olduğu tek zaman, bunları gerektiren bir aksiyon filmine hazırlandığı ya da film çektiği zamanlardır. Spor salonunu koşmaktan daha çok sevmiyor. Bence bu daha çok hayatında her türlü rutinden ya da gerçek bir yapıdan kaçınmasıyla ilgili. İş için gerekli olan disiplin onun için sorun olmayan tek disiplin. Geri kalan her şey siktir olup gidebilir. Onun sözleri, benim değil. Yine de kendime hatırlatıyorum, bugünün Jack'ini tanımıyorum, belki de bu konudaki duruşunu değiştirmiştir.

Kaslarına bakarak, belki de yanılıyordum diye düşünüyorum. Bir film için hazırlanmıyor ve bir yıldan uzun süredir bir film üzerinde çalışmıyor.

"Yeni şortumu beğendin mi?" diye soruyor, söylediklerine yanıt vermediğimde ve sesinin sırtıma yeteneğine sahip olduğuna yemin edebilirim.

Kasketimi yerine yerleştiriyorum ve üzerime saldıran tüm ukalalığı görmezden geliyorum. Garaj yolundan aşağı inerken omzumun üzerinden, "O şortlar seni hızlı koştursa iyi olur." diyorum.

Tek tepkisi kıkırdamak oluyor ama bana kolayca yetişiyor ve düzenli egzersizi benimseyip benimsemediğini tekrar merak etmeme neden oluyor.

Jack koşumuz boyunca tek kelime etmeyerek beni şaşırtıyor. Sessizlik konusunda her zaman benim kadar iyiydi ama yine de bir şeyler bekliyordum.

Adam

nükteli şakalarıyla bana işkence etmekten hoşlanıyor.

Jack'in yaşadığı uzun yolda bir buçuk saat boyunca koşuyoruz. Ben baştan aşağı bir şehir kızıyım ama buradaki huzur ve sessizlikte bir şeyler var. Ağaçlar, kuşlar ve hatta kırmızı toprak ve kuru otlarla ilgili bir şey var. Belki de Jack'in beni konuşmaya zorlamamasını takdir ediyorum.

Bana ayak uyduruyor, asla geride kalmıyor ve onun evine vardığımızda nihayet sessizliği bozuyorum. "Koşmaktan hoşlanmadığını sanıyordum."

"Hoşlanmıyorum."

"Ama yine de bir buçuk saat boyunca hiç şikâyet etmeden koşun."

Arkasına uzanıyor ve ayağını yukarı çekerek dörtlüsünü esnetiyor. "Hoşlanmadığım pek çok şeyi şikâyet etmeden yapıyorum Jessica."

İşte Jack'in beklediğim düşünceli ve ciddi yanı.

Yıllar önce aşık olduğum taraf.

Ben de aynı şeyi yapıyorum ve dörtlülerimi esnetiyorum. "Koşmaya mı başladın?"

Cevap vermekte ağırdan alıyor, birkaç dakika beni izledikten sonra yanımdan geçip gidiyor. Gözlerini tekrar bana çevirdiğinde, gözlerinde gördüğüm şey karşısında göğsüm sıkışıyor. O konuştuğunda, bu sadece kendi üzerine baskı yapmaya devam ediyor. "Evet. Başka hiçbir şey yardımcı olmadığında yardımcı oluyor."

Bağımlılıklarıyla başa çıkmaya karşı onlarca yıl mücadele ettikten sonra Jack teslim oldu ve bunun onu nasıl etkilediğini hissetmiyorsam kahrolsun.

Bunda onun için huzur yok.

Olmasını beklemiyordum ama bunu onunla birlikte yaşamaya hazır mıydım emin değilim.

Hazır olmalıydım. Bu bağımlılığın nasıl olduğunu biliyorum. Babamın bununla boğuşmasını izledim ve genç olsam da tanık olduğum şeyi anladım. Acıyı kavradım. Katliamı. Bir insanın ruhunu nasıl tahrip ettiğini.

"Evet, öyle" derken baldırlarımı esnetmeye devam ediyorum.

Esname hareketlerimizi bitirirken bir daha konuşmadık. İşimiz bittiğinde Jack kendi odasına gitmek için yanımdan ayrılıyor, ben de kendi odama geçiyorum. Kapıma ulaştığımda ona dönüyorum, tam olarak ne söylemek istediğimden emin değilim ama onu kontrol etme ihtiyacı hissediyorum. Yine de şansımı kaçırdım, kapısını arkasından kapanırken yakaladım.

Yanına gitmekten, kapısını çalıp kurtlar sofrası açmaktan çekinerek oyalanıyorum.

Buraya sadece ayık kalmasını sağlamak için geldim.

Buraya nasıl başa çıktığı hakkında uzun tartışmalar yapmak için gelmedim. Kahretsin.

Duşunun çalıştığını duyduğumda ciğerlerimde sıkışan nefesi dışarı veriyorum ve odama gitmek için dönüyorum.

Bir haftalığına buradayım ve tek bir amaç için buradayım. Bu süre içinde onunla derinlere inmeye ihtiyacım yok.

Bu sefer onunla derinlere *inmeyeceğim*.

JACK

"I Kasların olduğunu biliyorum Jack ama onları taşımaya yardım edebilirim," diyor Jessica Pazar öğleden sonra Grafton'a alışverişe gittiğimizde.

Ona en iyi gülümsememi sunarak sırtıyorum. "Onları fark ettin mi?"

Gözlerini deviriyor. "O gömleği giymekte ısrar edince fark etmemek zor. Hem kaç yıllık bu? İşini ciddiye alan ve ihtiyacın olduğunda sana yeni kıyafetler sipariş eden daha iyi bir asistan tutmalısın."

Gri tişörtüme bakıyorum. Haklı; eski. Ama mırıldandığı şey tişörtün yaşı değil. Kaslarımın üzerine oturmakta zorlanması. İçki ve kokaini koşu ve ağırlıkla değiştirdiğimden beri karşılaştıklarım.

Bu kasların onun üzerinde yarattığı etkiye bayılıyorum.

"Yardımcım yok," diyorum alışveriş poşetlerini mutfaka taşıırken.

"Bekle." Duruyor ve bana inanmaz gözlerle bakıyor. "Neden yok? Sahip olduğun kişiye ne oldu? Ashton'ın geçen ay göndermemi istediği tüm o bilgileri gönderdiğim kişiye."

Omuz silkerek yiyecekleri mutfak tezgahının üzerine bıraktım. "Bugünlerde ona ihtiyacım yok."

Tezgâhta bana katılırken kaşlarını çatıyor. "Onu ne zaman bıraktın? Ve neden ona ihtiyacın yok? Sonsuza kadar burada kalmayı planlamıyorsun, değil mi? Tanrım, Jack, o kafanın içinde neler oluyor?"

Jessica çoğu zaman soğukkanlı ve mesafelidir. En azından bana karşı. Ayrıldığımızdan beri böyle. Onu böyle görmek, biraz şaşkın ve

Ekli, günümü güzelleştiriyor.

"Dün gitmesine izin verdim. Ve size söyleyeyim, çok acı verici bir konuşmadı. Jilly, en hafif tabirle, benim için en uygun kişi değildi."

Dudakları kahkahayla kıvrılmadan önce eğlenerek seğiriyor. "O konuşmayı dinlemek için iyi para verirdim. Jack Kingsley'in bir şeyleri karıştırdığını pek sık görmüyoruz."

Başımı iki yana sallıyorum ve soğuk yiyecekleri buzdolabına taşımak için poşetlerden birine uzanıyorum. "İnan bana, ben de pek çok şeyi karıştırıyorum tatlım. Ama bir daha asla bir personeli kovmak zorunda kalmazsam, bu beni mutlu bir adam yapar."

Hâlâ gülerek bana yiyecekleri taşımamda yardım ediyor. Bugünün şu ana kadar en sevdiğim kısmı bu olabilir. Tanıdık, rahat, eski günlerdeki gibi hissettiriyor. Birlikte alışveriş yapmak, alışveriş gibi durumlar için yanımda güvenlik görevlisi olmadığı konusunda onunla tartışmak, hayranlar tarafından rahatsız edilmemek için söz konusu alışveriş gezisinde kılık değiştirmemi üstlenmesine izin vermek ve şimdi de bu. Hayatımın geri kalanında her gün onunla bu şekilde vakit geçirebilmek için cehennemden bile geçebilirim.

"Daha önce hiç kimseyi kovmak zorunda kalmadın mı?"

"Sadece Belinda'yı ama o da zor olmadı. Bunun gibi değil. Bir daha kimseyi işe alacağımı sanmıyorum. Bu beni bir sürü kalp ağrısından kurtaracak."

"Tam bir korkaksın."

"Bebeğim, ben bir aşığım, savaşçı değil. Bunu biliyorsun." Eti ona uzatıyorum. "Tüm bu malzemelerle ne yaptığını tekrar söyle."

Başını bana doğru sallıyor, buradaki oyunumun tamamen farkında. Onu konuşturabilmek için berbat bir hafızam varmış gibi davranıyorum. Güvenli konulara ihtiyacımız var, yoksa bu sabah yaptığı gibi beni yine dışarı atacağından korkuyorum. Ne yaptığımı bilmesine rağmen benimle dalga geçiyor. "Körili dana eti, hafızan taşaklarıyla birlikte kaybolduğu için bu seferlik sana sadece bunu söylüyorum."

"Belki onları bulmama yardım edebilirsin."

Tam da sevdiğim şekilde gözlerini daha fazla devirdi. Bu onu etkilediğim anlamına geliyor ve bunu genellikle bana göstermeye çalıştığı kayıtsızlığa tercih ederim. "Ben meşgul bir kızım Jack ve bu iş uzun vadeli gibi görünüyor. Görünüşe göre yeni bir asistan tutman gerekecek."

Eşyalarımızı yerleştirmeyi bitirdik ve onu bırakmak istemediğim için, "Tamam, önce ne var?" diye sordum.

"Ah, hayır." Omuzlarımdan tutup beni döndürüyor ve mutfaktan dışarı çıkarıyor. "Yemek pişirme zamanımı asla kimseyle paylaşmam ve şimdi de seninle başlamayacağım. Git kitabını oku, biraz sınav çek ya da golf kıyafetlerini giy."

O beni dışarı çıkarmaya çalışırken, iyi tanıdığım bir ses "Jack" diye seslenmeden önce ön kapı çalınıyor. İçeride misin?"

"Kim o?" Jessica ellerini omuzlarımdan indirerek soruyor. "Bob. Komşum."

"Elbette," diyor sert bir şekilde. "Burada çok az zaman geçersen de komşunu tanıyorsun." Bana attığı göz devirmesini görmek için ona dönük olmam gerekmiyor. Gittiğim her yerde arkadaş edinememe beceriksizliğime sinirlenirdi. Yaptığımız her şey için fazladan zaman ayırmak zorunda kalırdık. Şöhretim insanları cezbedtiği için değil, arkadaş canlısı bir herif olduğum için.

"Hepsini tanıyorum," diyorum ona, "Mutfakta, Bob." diye seslenmeden önce.

Birkaç dakika sonra yetmiş beş yaşındaki komşum bir elinde bir tabak kurabiye, diğerinde bir birayla içeri giriyor. Jessica'yla göz göze gelmeden önce "Jack," dedi. "Ah, kusura bakma dostum, misafirin olduğunu fark etmemiştim."

Jessica onu başından savar. "Bana aldırma Bob. Ben sadece kiralık yardımcıyım."

Jessica ve benim aramda bakışan Bob'un alnında bir şaşkınlık beliriyor. Buraya hiç kimseyi getirmediğim, hele hele kiralık yardımcı hiç. Bob ne iş yaptığımı bile bilmiyor, ki bu da benim hoşuma gidiyor. Bu yüzden çok değer verdiğim kolay bir arkadaşlığımız var.

Kurabiye tabağına başımı sallayarak, "Bunlar benim için mi?" diye soruyorum. Karısı ben buradayken her zaman en sevdiğim çikolatalı kurabiyeleri pişirir.

"Evet." Bana tabağı uzatıyor, hâlâ Jessica'ya şaşkın şaşkın bakıyor. "Mavis bu sabah senin dışarı çıktığını görür görmez kafayı yedi. En sevdiğim bisküvileri en son ne zaman pişirdiğini *hatırlamıyorum*."

"Jack'in kadınlar üzerinde böyle bir etkisi vardır," diyor Jessica. "Bu çok tuhaf bir şey. Ben kendimde bir çekicilik göremiyorum."

Bob'un şaşkınlığı artarken ben ona bakıyorum. "Sana göstermekten mutluluk duyarım."

"Bir erkek bir kadının bir şeyi görmesine yardımcı olmak zorundaysa, bunu çok yanlış yapıyor demektir," diyor.

"Körlüğün tedavisi var, tatlım."

Başını eğiyor. "Gerçekten mi? Son duyduğumda kalıcı bir şeydi. Ayrıca, erkekler durumları yanlış teşhis etme eğilimindedir. Buna 'baş yukarı' deniyor.

kıçını'."

Bob aramızda bakışıyor. "O haklı, Jack. Körlüğü tedavi edemezsin."

"Sonunda," diyor Jessica, Bob'a bakarak. "Beni dinleyen bir adam."

Bob'un Jessica'yı anlamaya çalışmasını izlerken dudaklarım titriyor. Ona denemeye bile zahmet etmemesini söylemek istiyorum. Ona Jessica'nın büyüünün bir sonraki adımın ne olacağını bilmemekte olduğunu söylemek istiyorum.

Birkaç dakika onu düşündü ve sonunda bana bakıp "Bira içmek ister misin?" dedi.

İyileşmenin zor kısımlarının neye benzeyeceğini bildiğimi sanıyordum ve bir noktaya kadar biliyordum. Hiç hesaba katmadığım şey, her zaman bira içme isteğimi seven insanların şimdi müsait olmayışından hoşlanmayacaklarıydı. Birçoğunun fikrimi değiştirmem için çok uğraşacağını keşfettim. İyileşme, gerçekten kendi köşesinde olan bir adamı gösterir.

"Artık içmiyorum Bob," diyorum. Bu dört kelime hayatımın en zor dört kelimesi haline geldi.

Bana bakıyor ve ben de bekliyorum. "Hadi dostum, benimle bir içki iç" gibi bir şey söylemesini bekliyorum ama söylemiyor. Yavaşça başını sallıyor ve "Mavis bunu duyduğuna sevinecek" diyor.

"Evet," diyorum; çünkü Mavis birkaç kez beni daha az içmeye teşvik etmeye çalışmıştı. "Hey, ben buradayken biraz balık tutmaya ne dersin?"

"Bir süredir olta atmadım. Salı senin için nasıl?" "Kulağa hoş geliyor."

Bob başıyla onayladıktan sonra, "En iyisi ben sizi yalnız bırakayım da işinizin başına dönün," dedi. "Geri dönecek bir şeyimiz yok Bob," diyor Jessica. "Sen burada istediğin kadar."

Bob ona bakıyor, hâlâ onu anlamaya çalışıyormuş gibi görünüyor. Sonra bana, "Ne kadar kalmayı planlıyorsun, Jack?" diye sordu.

"Sanırım bu sefer biraz uzun sürecek," diyorum.

"Güzel. Mavis'e haber veririm. Akşam yemeğine gelmeni isteyecektir." "Teşekkürler, dostum. Çok sevinirim."

İkimize de son bir kez başını sallayarak gitti. Onu uğurlayıp mutfağa geri döndüğümde Jessica'yı derin düşüncelere dalmış bir halde pencereden dışarı bakarken buluyorum.

"Yemeği pişirirken yardım istemediğine emin misin?" Bakışlarımı Jessica'nın üzerinde gezdirerek, ne kadar güzel olduğundan, burada olduğu için ne kadar minnettar olduğuma kadar birçok düşünceyle dolup taşan zihnimi ona yöneltiyorum.

Bana dönüyor, gözleri duygularla parlıyor. "Bu zor olmalı," diyor usulca. Ona neyi kastettiğini sormama gerek yok. Son altı yıldır birbirimizin hayatında olmayabiliriz ama ben onun kalbini biliyorum. O da benimkini biliyor.

Az önce Bob'la yaptığım konuşmadan bahsediyor.

"Evet. İnsanlar onlarla birlikte içmeyi bırakmandan hoşlanmazlar."

"Babamın bıraktığında en iyi arkadaşına bunu yaptığını hatırlıyorum. Babam her zaman onu 'sadece bir içki daha' içmeye ikna etmeye çalışırdı." Sesinin dalgalanma şekli aramızdaki görünmez ipleri çekiyor. Asla koparmanın bir yolunu bulamadığım ipler. Asla koparmak istemediğim bağlar.

Bu kadın için her şeyi yaparım ve gardını bu şekilde indirip onu görmeme izin verdiğinde, sanki ruhumun her parçasına aynı anda dokunmuş gibi hissediyorum. Bu gezegende bana böyle hissettiren başka bir insan yok. Ona yaklaşıyorum. "Arkadaşlıkları uzun sürmedi, değil mi?" Jessica'nın aile hikayesini avucumun içi gibi biliyorum, ancak hem bir tazeleme hem de onunla konuşmak için zaman istiyorum. Bana anlattığı her şeyi seve seve dinlerdim.

Bana söylediği her şeyi tekrar tekrar. On kere.

"Hayır, olmadı." Duraklıyor, gözlerindeki duygu tamamen başka bir şeye dönüşüyor. Güçlü bir şekilde hissettiği düşünceleri topluyor gibi görünüyor. Umutsuzca duymamı istediği düşünceler. "İyileşmeni desteklemeyen insanlarla arkadaş kalamazsın Jack."

Aramızdaki ipler çekilip duruyor. Sanki benim duyduklarımı duyabiliyorlar.

Onun kalbini.

Konu ben olduğumda onu kilit altında tutuyor, donduruyor ve soğutuyor olabilir ama benimle konuşmasını engelleyebilirse ne âlâ.

"Bu öğrendiğim bir şey, tatlım."

Başka bir şey söylemiyor. Beni mutfaktan kovmadan önce birkaç dakika daha izliyor ve o söyleyene kadar buraya adım atmayı aklımdan bile geçirmememi söylüyor.

Evet, kalbi yüksek sesle ve net bir şekilde konuşuyor ve ben her zamankinden daha çok dinliyorum.

JESSICA

W

Hasta: Bu hafta sonu katlanacaklarınız için şimdiden özür diliyorum. Bunların hiçbirisi bana karşı kullanılamaz.

Jessica: Her şey her zaman size karşı kullanılabilir.

Çünkü

Hayat. Bunu zaten nasıl bilmezsin?

Mira: Değil mi?! Bunu sana söylemiştim Will.

Will: Görünüşe göre arada sırada saçmalıkların hatırlatılmasından hoşlanıyorum. Jessica: Bu hatırlatmaları senin için yapılacaklar listeme ekleyeceğim.

Will: Minnettar erkek burada.

Yine de haklı Jessica. Kızlar bu hafta sonunu seninle geçirecekleri için o kadar heyecanlılar ki bir daha asla teklif etmeyeceğinden korkuyorum.

Bugün evlilik yıldönümünüz. Yıldönümlerinizde hep bebek bakıcılığı yaparım.

Mira: Evet, ama bunun için hiç hafta sonu yatıya kalmadın.

Ashton'ı idare ettiğimi unutuyorsun. Senin kızların çok kolay olacak. Will: Seni uyarmadığımı söyleme.

"Gitmeye hazır mısın?" Jack, Pazartesi sabahı erkenden kulübesinin önünde bana katılarak dikkatimi Will ve Mira'dan çekti.

Ona baktım.

Sonra biraz daha baktım.

Sonunda, "Nereye gitmeye hazırsın?" diye sordum. Vay anasını, adamın üstüne bir şeyler giymesi lazım. Kıyafet dediysem, sanki Antarktika'daymışız gibi giyinmeli. Bere de dahil. Bacaklar, kollar ve saçlar tarafından pusuya düşürülmeye devam edemem.

Bugün, dün giydiklerinden çok daha dar bir şort giyiyor. Ve giydiği gri tişört her türlü seksi. Erkeklerin üzerindeki koyu gri tişörtlerde ne var bilmiyorum ama bir şeyler var. Ben bunu sevmiyorum. Jack'in üzerinde olmaz. Onunla ilgili görmezden gelebileceğim her şeyi görmezden gelmek için fazla mesai yaparken olmaz.

Tüm bunların en kötü yanı? O biliyor.

Adam beni nasıl etkilediğini biliyor ve bunun her saniyesinden zevk alıyor.

Ağzı sırtıtmaktan başka bir şey yapmıyor. "Koşuyorum, tatlım." Bakışlarını bacaklarıma indiriyor. "O bacakları oynatmaya hazır mısın?"

Bunu tahmin edemediğim için zihinsel olarak kendimi tokatlıyorum. Kesinlikle tahmin etmeliydim. Jack aramızda ne olmasını istediğini açıkça belirtiyor, bu yüzden benimle koşmak isteyeceğini bilmeliydim.

Ayağımı yere basmalıyım. Ve bunu sert ve hızlı bir şekilde yapmalıyım. "Buraya seninle koşmaya gelmedim."

"Hatırladığım kadarıyla dün seninle koştumamı isteyen sendin."

"Ben istedim. Ancak bugün seninle koşmak istemiyorum." "Neden?"

"Bir kadının yaptığı her şey için bir nedene ihtiyacı yoktur."

"Ama yine de her zaman bir nedeni vardır."

"Hayır, her zaman değil."

Neredeyse sırtıtarak. Ve sonra da onsuz da yapabileceğim bir kol hareketi. "Bana hayatında yaptığın ve bir nedenin olmayan bir şey söyle."

"Bunun için zamanım yok, Jack. Unuttuysan söyleyeyim, her zaman ilgilenmem gereken milyonlarca işi olan en iyi arkadaşın için çalışıyorum. İşe gidebilmek için koştumam gerekiyor."

O kollar yerinde kaldı. "Bana bir şey ver."

Ashton için aradığım şu balıkçı mızrağı mı? İki tane alacağım. "Peki," diye çıkışıyorum, "Koşmaya gideceğiz ama seninle koştumayacağım." "Doğru, bu kafa karıştırıcı değil."

"Değil. Önümde ya da arkamda koşabilirsin ama yanımda koşamazsın." Kollarına bakıyorum. "Sanki sen haklıymışsın da ben haksızmışım gibi kollarını kavuşturmayı da bırak."

Tüm konuşma boyunca beni tehdit eden sırtış sonunda kendini serbest bırakıyor ve benim de kendimi tutmamı zorluyor. Cidden suratını dağıtmak istiyorum.

Kollarını açarak, "Ben sadece seni anlamaya çalışıyorum" diyor.

Bu konuşmadan ve Antarktika'ya ait olan o vücut parçalarının üzerini örtmekten bıkmış bir halde, araba yolundan aşağıya iniyorum.

Jack sonunda sevdiğim o zeki tarafını gösterdi; arkamdan koşuyor.

Bugün dünden daha hızlı hareket ediyorum. Çoğunlukla bu 'bana neler oluyor ve Jack'ten etkilenemiyorum' enerjisini içimden atmaya çalıştığım için, ama aynı zamanda onu zorlamak istediğim için. Benimle koşmak istiyorsa, bunun için çalışabilir.

Tam puan ona. Bana ayak uydurmayı başarıyor. Ayrıca arkamda kalmayı ve koştuğumuz bir buçuk saat boyunca tek kelime etmemeyi de başarıyor.

Onun evine vardığımızda, sessizce uzanıyoruz. Göz teması kurmamak için elimden geleni yapıyorum, ama lanet olsun, ona bakmamı sağlamak için çok sinir bozucu bir yolu var.

Gözlerimiz buluştuğunda esnemelerimizin yarısına gelmiştik. Jack hiçbir şey söylemiyor, sadece bana gülümsüyor. Bunu yapan o gülümseme. Her seferinde. Görünürde sırtmak yok. Ukalalık yok. Sadece Jack var.

Onunla bir gün geçirdim. Bir gün.

Yine de bir hafta, bir ay, bir yıl gibi geliyor.

Dün aklımdan binlerce anı geçti. Onunla vakit geçirmek, onunla aynı alanı paylaşmak, kokusunun her yanıma sarması bunun gerçekleşmesine zemin hazırladı. Olacağını biliyordum. Sadece bu kadar hızlı olacağını bilmiyordum. Bir hafta dayanabileceğimi ve sonra buradan defolup gidebileceğimi ve kendimi ondan tekrar temizleyebileceğimi umuyordum.

Meğer küçük şeylerden etkileniyormuşum.

Bir kız kaslardan, saçlardan ve gözlerden etkilenebilir ama ruhu küçük şeylerden etkilenir.

Jack'in cazibesi küçük şeylerinde.

Dikkatini verme şekli, her şeyi kataloglaması ve bunu yaparken sanki sadece şaka yapıyor ve benimle dalga geçiyormuş gibi görünmesi.

Onun için her düşüncemi dile getirmek zorunda kalmamam, çünkü beni herkesten daha iyi okuyor.

Benimle birlikte mükemmel bir şekilde sallanması, beni kendine çekerken aynı zamanda onu uzak tutmama izin vermesi.

Bunlar gerçekten küçük şeyler değil. Onlar yüzeyin altında olup da görülmeyen büyük şeyler. Onlara dikkat edilmezken birikirler. Eğer izin veririm son altı yılı hiç var olmamış gibi hissettirecekler.

"Bugün ne yapmayı planlıyorsun?" Sesime çok işveli bir ton katmaya dikkat ederek soruyorum. Burada sınırlara ihtiyacımız var. Onun küçük şeylerini daha fazla görmek istemiyorum.

Bana cevap vermesi zaman alıyor. Denemeden sınırlarımla oynayarak geçirdiği zaman, lanet olsun ona. "Planlarım ne olmalı?"

"Bugün söylediğin en akıllıca şey bu. Ben içeride çalışırken sen de dışarı çıkıp biraz kitap okumalısın."

Başını sallıyor. Dudaklarının uçlarının kıvrılmasını görmezden geliyorum. "Dışarıda kitap okuyorum."

"Güzel."

Bununla birlikte esneme hareketlerimi bitirip içeri giriyorum ve kahve yapmak için doğruca mutfığa yöneliyorum. Uzun bir gün olacak ve bunu atlatmak için çok fazla kafeine ihtiyacım olacak.

JACK

I Dışarıdaki sandalyelerden birini yeniden düzenleyip ayaklarımı uzatırken Jessica'yı evimin cam kapılarından izliyorum. Yemek masasının arkasında volta atıyor, telefonunu önünde tutuyor, görünüşe göre Sözlü savaş. Ashton'ı telefonun diğer ucunda hayal ediyorum ve yüzündeki ifadeyi net bir şekilde canlandırabiliyorum. Kimse ona Jessica gibi karşı çıkamaz ve bunun zaman zaman başını ağrıttığını bilsem de başka türlüünü istemeyeceğini de biliyorum.

Kahretsin, bu kadını özlemişim.

Son altı yılda çok değişti. Sevdığım yönleriyle. Birlikteyken onunla ilgili her şeyi sevmediğimden değil, ama şimdi daha güçlü ve onun kendi başına ayakta durduğunu görmekten daha çok sevdiğim bir şey yok.

Telefonum bir mesajla çalışıyor.

Constance: Konuş benimle

Jack. Terapistim. Günlük kontrolümüz.

Jack: Dün ve bugün koştum. Üç öğün yemek yedim. Bir birayı reddettim. Bugün kanaviçe işlemeyi düşünüyorum.

Constance: Uyumak mı?

Onu meşgul etme çabalarımı hep görmezden gelmesine bayılıyorum. Daha çok çabalamama neden oluyor.

Aşağı yukarı dört saat.

Constance: Meditasyon için kanaviçe işlemekten vazgeç. Uykuna daha çok faydası olur. Ve ver ya da al demeyi bırak. Hepimiz verip almanın ne anlama geldiğini biliyoruz.

Bu bir ilk.

Constance: Daha fazlasına razı olma. Bana yalnız olmadığını söyle. Değilim.

Constance: Güzel. Kıcını kaldır ve yarın belirlediğimiz saatte bana mesaj at.

Her zaman bir zevktir, Constance.

Josephine, iyileşme sürecimin başında üç yeni terapist değiştirdikten sonra bana Constance'ı buldu. AA'ya katılmayı reddettim, bunun yerine rehabilitasyona, terapiye, Ashton'a ve Josephine'e güvendim. Bana hatırlatılan şey, dışarıda bazı boktan terapistlerin olduğuydu. Constance daha sonra bana harika terapistler de olduğunu hatırlattı. O zamandan beri kendimi kurtarmama yardım ederken bana cehennemi yaşıyor.

Masada oturmuş, dizüstü bilgisayarında delicesine tuşlara basan Jessica'yı izlemeye geri dönüyorum. Kahretsin, burada oturup bütün gün onu izleyebilirim.

Bunu yapmaya başlayalı on dakika olmuştu ki başını kaldırıp dışarı baktı. Gözleri bir saniye sonra benimkileri buluyor ve ağzımın onun her zaman ilham verdiği gülümsemeye kıvrılmasına izin veriyorum. O gülümsememe karşılık vermiyor. Dizüstü bilgisayarına geri dönmeden önce birkaç dakika beni izliyor.

Onun kavgasına bayılıyorum. Ve bundan çok daha fazlasına hazırım çünkü bu kadın hakkında bildiğim bir şey varsa o da kalbini bana kolayca geri vermeyeceğidir. Ben de istemiyorum.

Jessica'yı bir insanın bir başkasını incitebileceği en kötü şekilde incittim ve bunu telafi etmem gerekiyor. Bunu yapmak için benden ne isterse yapacağım. Ve eğer bu yolculukta beni istediği şekilde pataklaması gerekiyorsa, ona bunu yapacağım. İhtiyacı olursa günün her dakikasında.

Telefonum tekrar çalıyor.

Annem: Seninle kalmaya geleceğim.

Gerek yok. Ben böyle iyiyim.

Annem: Benimle tartışma, Jack. Bir annenin oğlu için endişelenmeye hakkı vardır.

Jack: Evet, öyle ve bunu çok takdir ediyorum, ama sana iyi olduğumu söylerken dürüst davranıyorum. Sen orada kal ve kendine bakmaya devam et.

Anne: Senin evinde kendime bakabilirim.

Kahretsin, Jessica'nın burada olduğunu bilmemesine çalışıyorum çünkü hayal gücü her türlü fikirle dolup taşacak. Bu fikirleri tamamen desteklesem de, işler istediği gibi gitmezse yaşayabileceği olası hayal kırıklıklarını desteklemiyorum. Üstelik

Annem artrit hastası ve bunu düzenli fizik tedaviyi de içeren iyi bir rutinle yönetiyor. Buraya gelmek bu rutini bozacak.

Jessica burada.

Anne: Bunu neden söylemedin? Ne zaman geldi? Ne kadar kalacak?

Jack: Dün bir haftalığına geldi. Ashton ondan sonra gelecek.

Ben iyiyim anne. Yakında seni görmeye geleceğim.

Anne: İyi olur, Jack.

Seni seviyorum.

Anne: Ben de seni seviyorum xx

Geçen yıl hastaneye yattıktan sonra annem endişeden kendini kaybetmiş ve iyi olup olmadığını görmek için Los Angeles'a uçamamıştı. Hastaneden çıktıktan üç ay sonra onunla biraz zaman geçirmek için uçtum, ancak Constance beni çok uzun kalmamam konusunda teşvik etti çünkü evde günlük bir rutin oluşturmamın ve buna mümkün olduğunca uzun süre bağlı kalmamın önemli olduğuna inanıyordu. Benimle geçirdiği bir hafta annem için yeterince uzun değildi ve tekrar eve gelmemi istememiş olsa da, gelmemi istediğini biliyorum.

Sandalyemi geriye iterek ayağa kalkıyorum ve içeri giriyorum.

Kapıyı kaydırarak açtığımda Jessica bilgisayarından başını kaldırdı. İşine geri dönmenden önce beni kısaca onaylıyor. Bana bugün için planımın ne olduğunu sorduğunda, sesinin tonunu ve vücut dilini fark ettim ve bugün ondan soğuk bir omuz alacağımı biliyordum. Yine de onunla ilgilenmek için elimden geleni yapmazsam ben ben olmazdım.

"Öğle yemeği için hazır mısın?" diye sordum.

"Birazdan kendime bir şeyler hazırlayacağım."

Sesindeki mesafeyi görmezden geliyorum. "Salata yapacağım. Sana yetecek kadar yapacağım ve hazır olduğunda yemek için bir kenara koyacağım."

"Bugün canım salata istemiyor."

Doğrama tahtasını aldım. "Tamam. Sandviçe ne dersin?"

"Hiç sanmıyorum."

"Yoğurt ve meyve salatası?" Jessica bütün öğününü yoğurt ve meyve salatasına ayırırdı. Bir insanın nasıl bu kadar çok yoğurt yiyebildiğini hep merak etmişimdir.

"Hayır."

"Hmm," diye düşünüyorum, kafamda diğer seçenekleri gözden geçiriyorum. "Et ve peynir tabağı hazırlayabilirim. İsterseniz zeytinimiz de var."

Sonunda bilgisayarını tıklamayı bırakıp bana bakıyor. "Kendi öğle yemeğimi hazırlayabilecek durumdayım Jack."

"Aklına koyduğun her şeyi yapabilecek kapasitede olduğunun farkındayım ama bugün sana öğle yemeği hazırlamak istiyorum."

Bana bakıyor ve iç savaşının başladığını görüyorum. "Bir haftalığına buradayım ve sonra eve döneceğim. Tüm bunların bundan ibaret olduğunu bilmelisin."

Başımı salladım. "Anladım."

Kaşları birbirine çarpıyor ve ayağa kalkıyor. Bana doğru gelirken, bacaklarına yapışmış siyah deri pantolona, onunla eşleştirdiği kırmızı bluza, takılarına ve giydiği topuklu ayakkabılara bakıyorum. Jessica Avustralya'nın bu çalılıkalarında bile son derece şık. Nasıl şık olunmayacağını bilmediğinden eminim. Ayrıca çalılıklarda yaşasaydı topuklu ayakkabılarından vazgeçmeyeceğinden de eminim. "Bence bilmiyorsun Jack," diyor tezgahın diğer tarafında durup bana bakarak. "Ve eğer sende olduğunu düşünmeye devam edersen, bu iş bittiğinde ve ben eve gittiğimde iyileşmenin riske gireceğinden endişe ediyorum."

"Tatlım, arkadaş olarak bu haftanın tadını çıkaralım ve yanlış bir fikre kapıldığım için endişelenmeyelim."

"Ama biz arkadaş değiliz. Uzun zamandır da değiliz." "Bunu değiştirmek isterim."

Bunu düşünürken bir nefes kaçırdığına eminim. "Ben olsam yapmazdım."

Ona meydan okumadan önce bunu düşünmesi için birkaç dakika veriyorum. "Neden olmasın?"

Bu sefer hiç nefes kaçırmıyor. Uzun bir nefes alıyor. "Neden olmayacağını biliyorsun."

"Bildiğim şey, buraya gelmenin bana ne kadar değer verdiğini gösterdiği ve bu tür bir değer vermenin arkadaşların birbirlerine gösterdiğine inandığım şey olduğu. Bu yüzden biraz kafam karıştı."

Gözleri uzun süre benimkileri arıyor ve sonra şöyle diyor: "Neden kafanın karıştığından emin değilim. Diğer her şeyi bitirdiğin anda arkadaşlığımız da bitti. Benden olduğumdan daha fazlasını vermemi bekleyemezsin." Doğrama tahtasına bakıyor. "Bana öğle yemeği hazırlama. Birdenbire aç değilim."

Dizüstü bilgisayarını toplayıp yatak odasına giderken sessizce onu izliyorum.

Bunu hak etmiştim.

Bunu fazlasıyla hak ettim.

Ve Şimdi neyle çalıştığımı biliyorum.

Jessica'nın arkadaŐlıĐını kazanmamın bir ömür sürmesi umurumda değil, bu artık benim hayattaki görevim. Bana Ğle yemeği, akşam yemeği ya da kahvaltı yapmamamı söylese de umurumda değil, hepsini onun için yapacağım. Bir gün tekrar acıkabilir.

JESSICA

Jack Salı günleri benimle koşmuyor, ama bunun tek nedeni Bob'la balık tutuyor olması. Yalnız kalmaktan memnunum. Son iki günden sonra buna ihtiyacım olduğunu Tanrı biliyor.

Dün bana arkadaş olmamızı istediğini söylediğinde hazır olmadığım bir şekilde nefesimi kesti. Yine, bunu tahmin etmeliydim. Görünüşe göre her yerde gafil avlanıyorum. Alışık olduğum bir şey değil.

Ben olabilecek her şeyi önceden tahmin eden bir kıyım. Ashton'ın bana küçük bir servet ödemesinin nedenlerinden biri de bu.

Bazı şeyleri tahmin ederim.

Onlar için hazırlık yaparım.

Beni hazırlıksız yakalamalarına izin vermem.

Jack'in tekrar arkadaş olma fikri beni şaşırttı. Beni saatlerce yatak odama gönderdi. Yemek yemeden bir saniye daha duramayacağım akşam 8:00'e kadar orada çalıştım. Dışarı çıktığımda Jack ortalıkta yoktu ama mutfakta pişirdiğı bir salata ve biftek buldum.

Onları yemedim.

Yaban mersini ve çekirdekli yoğurt yedim.

Ayrıca komşusunun pişirdiğı kurabiyelerden de bir tane aşırdım. Çok lezzetliydi ve bugün bir tane daha yemeyi planlıyorum. Jack'le böyle giderse geri kalanını gizlice odama götürebilir ve onunla paylaşmayabilirim.

Ugh.

Neden bugün sadece Salı?

Koşumun sonunda garaj yolundan aşağı doğru koşarken
t e l e f o n u m bir mesajla çalıyor.

Mira: Cumartesi sabahı planlanandan daha erken gelme ihtimalin nedir? Sekiz gibi mesela?

Jessica: O kadar erken kalkması gerekenin benim klonum olması için beni şimdi klonlama ihtimalin nedir?

Mira: Beni çok seviyorsun, değil mi?

Jessica: Evet dersem, bunu kabul etmem gerektiği anlamına gelir, değil mi? Mira: Bunun cevabını biliyorsun.

Jessica: Hayır, o zaman seni hiç sevmiyorum. Bir gram bile.

Lütfen son on yılı hafızanızdan silin.

Comic Con'a bilet kazandım. Jessica:

Siktir. Sen kazandın.

Mira: Will bunun için beni sonsuza kadar sevecek.

Will zaten seni sonsuza dek seviyor. Bu Comic Con olayını atlayabileceğimiz anlamına mı geliyor? Eğer bunu yapmanın tek nedeni buysa ve ben de erken kalkacaksam, gerek yok. O seviyeyi on yıl önce açtın. O adam seni ilk günden beri seviyordu. Al benden de o kadar.

Seni seviyorum bebeğim ama Comic Con oluyor xx

Duş alıp giyindikten sonra kahvaltı ediyor ve iş gününe başlamak için kahve yapıyorum. Tüm bunlar cumartesi gününü düşünürken oluyor. Planladığımdan daha erken kalkmak zorunda olduğum için o kadar da üzgün değilim. Jack'le geçirdiğim bu haftadan sonra o kadar erken kalkmak için teşvike ihtiyacım olmayacağından oldukça eminim. O zamana kadar gitmeye fazlasıyla hazır olacağım.

Üç saat boyunca aralıksız çalışıyorum, zaman Ashton'ın Beckett Pearce ve Jameson Fox'la New York'ta yapacağı iki günlük görüşmeler için hazırladığım planları düzenlemek üzere e-posta ve telefon görüşmeleriyle geçiyor. Her iki adam da görüşmeyi kabul etti ama rezervasyon yaptırdığım otel başımı ağrıtmaktan başka bir işe yaramıyor. Ashton'ın normalde kaldığı otel de müsait olmadığından, bu otele sıkışıp kaldım.

Saat on biri biraz geçe Ashton'ı aradım.

"New York'ta bir otel satın almalısın," diyorum. "Bu işimi çok kolaylaştırır."

"Eğer bunu başarabilirsen, bir daha bu konuda endişelenmene gerek kalmayacak." Düzenlediğim toplantıların, iki adama bir otel geliştirme önerisi sunması için olduğundan bahsediyor. Öyle bir gelişme ki

Ona sadece dünyanın her büyük şehrinde lüks bir otel değil, aynı zamanda her şehirde otele bağlı büyük bir perakende ve eğlence mağazası da verin.

"Lütfen bir daha 'eğer bunu başarabilirsen' sözlerini kullanmaktan kaçın. İkimiz de bunu başaracağımı biliyoruz. Aslında Londra fiyaskosuyla ilgili seni kontrol etmek için aradım. Bence bu iş patlayacak."

Ashton'ın dünya çapında başka otelleri de var ve Londra'daki otelinin bazı çalışanları geçen hafta kendilerini bir İngiliz kabine bakanı, sevgilisi, kocası ve onun ilişkisini gazetelere sızdıran iki otel çalışanının karıştığı bir skandalın içinde buldular. Müşterilerin otelin mahremiyeti koruma becerisine güvenmemeleri nedeniyle doluluk oranları düştü. Ashton bu olayın kapanacağını düşünmüştü ama kapanmadı. Daha da kötüye gidiyor ve ben de bu durumu onun dikkatine sunmaya devam ediyorum çünkü durumun onun müdahalesini gerektirebileceğine inanıyorum. Biraz araştırma yaptıktan sonra, orada bundan daha büyük personel sorunlarımız olduğunu keşfettim.

"Haklı olabileceğinden şüphelenmeye başlıyorum. Johnathon'dan bu işi halletmesini istedim." Johnathon bu tür şeyler için dünya çapında kullandığımız bir adam. İçeri girecek, durumu değerlendirecek ve Ashton'a personel önerilerini rapor edecek. İşinde en iyilerden biri, bu yüzden içim rahatladı.

"Güzel." "Başka bir şey var mı?"

"Yok."

"Jack nasıl?" "Jack balık tutuyor." "Ve?"

"Ve ne?"

"Yanlış soruyu sordum. Sen nasılsın?"

"*Balık tutmuyorum* ve bugünün en güzel yanı da bu."

"Belki onu her gün balığa gönderebilirsin."

"Pek iyi fikirlerin yok Ashton, ama bunu o kategoriye koyuyorum."

"Beni haberdar et."

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve öğle yemeği için ara vermeden önce bir saat daha çalışmaya devam ediyorum.

Bir helikopter sesi duyduğumda tavuk salatamı neredeyse bitirmiştım. Tam tepemdeymiş gibi ses çıkarıyor. Gitmeyince neler olduğuna bakmak için dışarı çıktım.

Neden burada olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yok. İçindeki fotoğrafçıyı gördüğümde değil.

Kahretsin.

Pazar günü Grafton'a alışverişe gittiğimizde Jack'e giydirdiğim kılık değiştirmenin yerel halkın onu tanımasını engellemeye yetmeyeceğini biliyordum.

Aceleyle içeri girip telefonumu aldım ve onunla ilgili yeni bir Google uyarısı var mı diye e-postalarımı kontrol ettim. Hiçbir şey yok ama gelmekte olduğunu biliyorum ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığı için kızgınım. Jack'in hayatının bu kısmı ona yardım edebileceğim bir şey değil ve bunun olmasını engellemek için şu anda yapabileceğim tek bir şey bile olmadığı için inanılmaz derecede hayal kırıklığına uğramış hissediyorum.

On beş dakika sonra önce araçların, sonra da insanların sesini duyduğumda ve o lanet helikopterin hâlâ döndüğünü gördüğümde, onlara ağzının payını vermek için dışarı çıkıyorum.

Jack mahremiyetinin bu şekilde ihlal edilmesini hak etmiyor ve onun bu parçasına sahip olma hakkına sahip olduklarını düşündükleri için onları sikeyim.

JACK

T Balık avından eve döndüğümde ilk gördüğüm şey lanet helikopter oluyor. Uzaktan görüyorum. Sonra minibüsleri, muhabir ve fotoğrafçı kalabalığını görüyorum. Sonra, hepsinin arasında Jessica'yı gördüm, kameralar onu çekerken tartaklanıyor ve ben kırmızı görüyorum.

Kalabalığın arasından ilerlerken bana bağıarak sordukları soruları duymazdan geliyorum ve odağımı tamamen şu anda bir adamı azarlamakta olan Jessica'ya veriyorum. Ne dediğini duyamıyorum ama yüzündeki ifadeyi tanıyorum ve bu yoğun öfkesini gösteren bir ifade.

"Özel mülke ayak basma hakkına sahip olduğunu sana düşündüren nedir?" diye soruyor ben yaklaşırken, omuzları savaşa hazır gibi dik, gözleri öfkeyle parlıyor.

"Tatlım," diyor adam, "seninle ilgilenmiyorum, o yüzden siktir git, tamam mı?"

Kolundan tutarak onu kendime çekiyorum ve yüzümü onun yüzüne yapıştırıyorum. "Onunla bir daha bu şekilde konuşursan, beni hiç duymamış olmayı dileyene kadar avukatlarımı başına salarım. Anladın mı?"

"Jack," diyor, beni adamdan uzaklaştırmaya çalışarak.

Yumruğumu adama indirmek istiyorum ama onun yerine kızda bir zarar belirtisi arıyorum. "İyi misin tatlım?"

Paparazzilere bakmadan önce başını sallıyor. "Evet ama pişman olacağın bir şey yapmadan önce içeri girmeliyiz."

İçeri girmemiz gerektiği konusunda haklı ama pişman olacağım bir şey yapacağım konusunda haksız. Şu anda, buradaki her bir pisliği yumruklamak için duyduğum yoğun arzuyu dizginliyorum, ama yumruğum yüzlerine değerse hiç pişmanlık duymam. Burası benim mülküm.

buraya geldiler. Ve kadınının yakınında bile olmamalılar.

Kamera flaşları patladı. Sorular

soruluyor.

Kalabalık bize yaklaşıyor.

Ortalık cehenneme döndü.

Kaos.

Keşke Jessica'yı bu duruma sokmasaydım dediğim bir durum. Ben buna alışkınım ama o değil. Artık değil.

"Jack!"

"Buradayım, Jack!"

"Burada ne kadar kalmayı planlıyorsun, Jack?"

"Filmine ne oldu, Jack?"

Soruların ardı arkası kesilmiyor, tıpkı muhabir ve fotoğrafçıların haber için geldikleri yere ulaşmak için birbirlerini itip kakmaları gibi. Jessica'yı beslenme çılgınlığından kurtarmaya çalışsam da, güvenliğe doğru ilerlemekte zorlanıyoruz.

İyi dayanıyor, ama onu bunalttığı anı görüyorum ve eğer bu bende yeni bir öfke seviyesi uyandırmıyorsa lanet olsun.

Onu daha sıkı tutuyorum ve yüzümü önümdeki muhabire yaklaştırmak için "Çekil lan yolumdan!" diye kükrüyorum.

Bu orospu çocuklarından herhangi birine yumruk atmamaya çalışmaktan bıktım. Jessica'nın zarar görmesini engelleyecekse hepsini yere sereceğim.

Hiç tereddüt etmeden kontrolü ele almama izin veriyor ve ön kapıya ulaşmak için binlerce ceset gibi hissettiren şeyin arasından buldozerle geçiyorum. Tüm sorularını ve kamera flaşlarını görmezden geliyorum. Paylaşacakları hikayeler ya da fotoğraflar gerçekten umurumda değil; tek umursadığım Jessica'yı evin içine sokmak.

Sonunda kapıya varıyoruz ve bir dakika sonra içeride yalnız kaldığımızda, gözlerimi tekrar üzerinde gezdiriyorum, bu sefer ona iyice bakıyorum. "İyi misin?" Kollarına uzanıyorum ve derisinin her santiminde hasar olup olmadığını kontrol ediyorum. Eğer o orospu çocukları ona zarar verirse, bir insanın dava edilebileceğini hayal ettiklerinden daha hızlı ve daha sert bir şekilde kışkırtarak dava edeceğim.

"Ben iyiyim." Kollarını geri çekiyor. "Vazgeçmeden önce ne kadar kalacaklar?"

Kapının diğer tarafındaki gürültü sağır edici. Ve Jessica için korkutucu olduğunu tahmin ediyorum. Kendini tutmaya çalışıyor ama gözlerindeki endişeyi kaçırmıyorum.

Cebimden telefonumu çıkarıyorum ve Avustralya'dayken güvenlik için kullandığım Zane Stone'un numarasını arıyorum. "Yapacak bir şeyim varsa çok uzun sürmez."

Zane ikinci çalışta cevap veriyor. "Jack. Uzun zaman oldu."

"Yardıma ihtiyacım olan bir durum var."

"Ne oldu?"

"Bana en kısa zamanda birkaç adam göndermeni istiyorum. Mülkümdeyim ve paparazzi kaynıyor."

"Dört saat içinde iki kişi gönderebilirim."

"İkiden fazlasına ihtiyacım var ve daha erken gelmeleri gerekiyor." Paparazzilerle uğraştığım onca yıl boyunca, şu anda içimde dolaşan aciliyet duygusunu hiç hissetmemiştim. Jessica'yı güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Bir süre sessiz kaldı. "Tamam, sana dört adam göndereceğim ama onları oraya bundan daha hızlı götüremem."

"Bana altı tane gönder, onları buraya daha hızlı getirmen için sana iki katını öderim." "Jack, dört kişi ihtiyacını karşılar."

"Altı, Zane. En fazla iki saat. Hallet şu işi." "Siktir," diye mırıldandı. "Elimden geleni yapacağım."

Telefon görüşmesini sonlandırıyorum ve Jessica yanımdan geçip mutfağa gitmek için hamle yaparken elini tutuyorum. Sarsılmış görünüyor, ki bu onun için alışılmadık bir durum. Bu beni onun bu tür durumlarla sık sık uğraşmak zorunda kaldığı günlere götürüyor. O zaman da en az şimdi olduğu kadar nefret ediyordum. Kendi güvenliğim için asla endişelenmem ama Jessica'ya bir şey olursa kendimi asla affetmem.

"Haklıydın," diyorum. "Güvenliği organize etmeliydim. Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Evet," diyor sessizce. Sonra daha yüksek sesle, daha kararlı bir Jessica tonuyla ekliyor: "Yeni bir ekip toplamalısın Jack. Buraya öylece gelip hepimiz gibi yaşayabileceğini düşünemezsin. Sen bizim gibi değilsin ve etrafını senin için her şeyi yönetebilecek bir ekiple sarman gerekiyor." Bu direktifi her zamanki hassasiyetiyle vermeye çalışıyor ama tam olarak başaramıyor. Çoğu kişi bunu fark etmezdi ama ben sesindeki hafif titremeyi duyuyorum.

Elini sıkıyorum ve nazikçe kendime çekiyorum. "Bana karşı cesur bir yüz takınmana gerek yok, tatlım. Bunun sana özgü bir şey olduğunu biliyorum ama burada, sadece ikimiz varken, bu anın senin için olduğu gibi olmasına izin verebilirsin." Yüzüne düşen saç tellerini yana doğru kaydırıyorum. "Biraz soluklan ve sonra benim için ejderhaları öldürmeye devam edebilirsin."

Uzun bir süre sessizce bana bakıyor ve acaba duvarlarını aşmama izin verecek mi diye merak ediyorum. İzin verse en kısa bakışlardan bile mutlu olurum. Ama vermiyor. Bir an her iki şekilde de olabilirmiş gibi görünüyor, sonra elimi bırakıyor, duvarların arkasındaki kulesine geri dönüyor ve şöyle diyor: "Bugün senin için bazı aramalar yapacağım. Sana Avustralya'da bu işi halledebilecek birini bulmamız gerekiyor."

"Biz" kelimesi dikkatimi çekiyor ve başımı sallayarak onaylamama neden oluyor. Benim işimi halledecek birini bulmak umurumda bile değil ama o 'biz' çok umurumda.

İKİ SAAT SONRA, ikimiz de iki fincan kahve içmiş, ekibim hakkında uzun bir tartışmaya dalmıştık. Jessica bana tanıtımımı üstlenecek ve sürekli bahsettiği gibi 'durumu' yönetecek birkaç aday buldu. Her bir adayın neden uygun olmadığına dair tüm nedenleri buluyorum. İkimiz de burada gerçekte ne olduğunun farkındayız: Ben inatçı bir piç oluyorum ve o da bana karşı sabrının sonuna geliyor.

Sandalyesinde arkasına yaslanıp bana sinirli bir bakış fırlatıyor. "Bunu neden olması gerekenden daha zor hale getirdiğini anlamıyorum. Medya ile ilişkilerini yönetecek birine ihtiyacın var ve ben sana Avustralya'da bunu yapabilecek en iyi üç kişiyi buldum. Sadece birini seçin ve işinize bakın."

Gazeteciler kımıldamadı. Ön kapıma yerleştiler. Yıllardır ilk kez kendi evimde bir mahkûm gibi hissediyorum. Paparazzilerle sık sık uğraşmak zorunda kaldım ama bunun en son Jessica beni terk ettikten hemen sonra olduğunu hatırlıyorum.

Ayrılığımızla ilgili dedikodular çok yoğundu çünkü bu olay kariyerimde yeni bir zirve yapmama yardımcı olan bir filmin vizyona girdiği döneme denk gelmişti. Dedikodular hızla yayıldı ve Jessica'nın bununla uğraşmak zorunda kalması her zaman en büyük pişmanlıklarımın biri olmuştur. Menajerim ve reklamcımın durmadan tartıştım.

Her şeyi açıklığa kavuşturmak için bir röportaj yapmam konusundaki ısrarları. Jessica'yı bu duruma sokmayı reddettim. Silahlarıma yapıştım ve sert spot ışıklarından uzakta hayatına devam etmesine izin verdim. Bugüne kadar bu kararımdan pişmanlık duymadım, sadece en başta onun bu olayın içinde olmasından pişmanlık duydum.

Şimdi ona bakıyorum, her yerinde yazılı olan kararlılığı görüyorum. Sevdikleri için bir şeyler organize etmek, onlar için bir şeyler yapmak, onlarla ilgilenmek Jessica'nın sevgisini gösterme şekli. Onunla tartışmayı bırakmalı ve benimle ilgilenmesine izin vermeliyim. "Rose. Bana numarasını ver, onu arayayım."

Jessica göz kırıyor. Onu şaşırtmayı başardım, bu çok açık. Ama sadece bir saniyeliğine, sonra tekrar işine döndü. "İyi seçim." Telefonuna dokunuyor ve bir dakika sonra ondan Rose'un detaylarını içeren bir mesaj alıyorum.

Rose Braverman benim seçimim çünkü Jessica'nın listesinin en başında yer alıyor ve Jessica'nın yaptığı gibi güç kullandığı biliniyor.

"Onu benim için bulduğun için minnettarım," diyorum.

"Öyle de yapmalısın. Şimdi git ve onu ara. Bu saçmalığın sona ermesi gerekiyor. Ya Jack?"

"Evet?"

"Dua edelim de geçen gün Grafton'da alışveriş yaparken çekilmiş fotoğrafların ortaya çıkmasın.

O kıyafet senin en iyi işin değildi."

Onun espri anlayışını sevdiğim için sırtıyorum. "Hatırladığım kadarıyla hiç de benim işim değildi. Kıyafet seçimi bana bırakılsaydı, yaklaşmak için kendini parçalayacağın kareli golf şortunu seçerdim."

"Tanrım. Lütfen bana o ş o r t u asla gösterme." Kaşlarını çattı. "Kareli mi?"

Cidden, bugünlerde bu tür kıyafetler mi giyiyorsun?"

Çekli bir şeyim yok ama bunu bilmesine gerek yok. İleride onunla bu konu üzerine bitmek bilmeyen konuşmalar yapacağımızı düşünürken değil. "Onları seveceksin."

Telefonum çaldı. Numarayı tanımıyorum ama Zane yarım saat önce mesaj atıp ekibini birazdan beklememi söylemiş, ben de cevap veriyorum.

Karşıdaki adam doğrudan konuya giriyor. "Axe, Stone Güvenlik. Evinize girmek üzereyim. Bu pislikleri dışarı çıkaracağım ve sonra içeri geleceğim. Sen olduğun yerde kal. Dışarı çıkma."

"Anlaşıldı."

Başka bir şey söylemeden bağlantıyı keser.

"Kimdi o?" Jessica sorar.

"Güvenlik."

Beni evin önüne kadar takip ediyor ve orada siyah bir cipin garaj yoluna girişini izliyoruz. Renkli camlar içindekileri görmemizi engelliyor ama tahminimce sadece bir kişi var. Zane'in Avustralya'nın her yerinde adamları var ve sanırım en yakın adamını bir an önce buraya getirip daha fazlasını uçurdu.

Cip kalabalığın arasından zorla geçerek ön kapıya yakın bir yere park ediyor ve iri yapılı bir adam inerek hemen harekete geçiyor. Tek başına çalışıyor ama on beş dakika içinde ön bahçemi temizliyor. Son fotoğrafçıdan kurtulurken, iki büyük karavan ve bir LandCruiser arabaya yanaşılıyor. Onları istediği yere yönlendiriyor ve sürücülerden biriyle kısa bir sohbetten sonra ön kapıma doğru ilerliyor.

Jessica, "Bu adam ona ne kadar ödüyorsanız o kadar eder," diyor. "Ve şimdi geri dönmem gereken bir işim var."

O yanımdan ayrılıyor ve ben Axe'ı içeri alıyorum.

"Axe," diyor elimi sıkarak. "Ekip gelene kadar buradayım."

"Minnettarım."

"Karavanlar adamların uyuması için. Özellikle park etmelerini istediğiniz bir yer var mı?"

"Nereyi tercih ederseniz iyi olur."

Başını salladı. "Şimdi bununla ilgileneceğim ve çevrenizi kontrol edeceğim. Numaram sizde var, ben dönmeden önce bana ihtiyacınız olursa mesaj atmanız yeterli. Bu arada, ziyaret etmeniz muhtemel yerlerin bir listesini yapın, böylece rotaları kontrol edebilir ve beklenmedik durumları planlayabiliriz."

Bunu söyledikten sonra evden çıkıyor ve ben de Zane'i aramak için telefonumu çıkarıyorum. "Axe geldi mi?" diye cevap veriyor.

"Geldi. Bunu hızlıca gerçekleştirdiğin için teşekkürler."

"Sydney'den yola çıkan altı adamınız var. Bir saat içinde orada olurlar. Bana bir iyilik yap ve Axe'ı kızdırma. Bir yıldır biriktirdiği tatilini yarıda kestim. Ve Jack, bir daha ziyarete gelmeye karar verdiğinde bana önceden haber ver."

"Veririm. Teşekkürler, Zane."

"Evet," diyor bağlantıyı kesmeden önce.

Yıllardır onun şirketini kullanıyorum ve bundan sonra ömür boyu kullanacağım. Ayrıca Jessica hafta sonu yola çıktığında iki tanesini onunla birlikte eve göndereceğim.

Korunmayarak onu riske atmamın imkanı yok.

Zane ile görüşmem biter bitmez telefonum çalıyor. Ashton.

"Lanet olsun Jack," diyor, "az önce orada neler olduğunu duydum. Senin için güvenlik ayarlıyorum."

"Her şey kontrolüm altında. Şu anda burada bir adamımız var ve daha fazlası da yolda."

"Kahretsin," diyor uzun bir nefes vererek. "Jessica iyi mi?"

"Evet. Biraz sarsıldı ama herhangi bir şekilde zarar görmedi."

"Bu konuda yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver. Bu adamları hazırda bekleteceğim."

"Gerek yok Ashton. Zane beni koruyor. Ve Jessica'yı bir daha asla o duruma düşürmek niyetinde değilim."

Bir an sessiz kaldı ve kontrolü ele alma içgüdüleriyle savaştığını biliyorum, özellikle de Jessica söz konusu olduğunda. Kalbini kırdığımda ona göz kulak olma sorumluluğunu üstlenmişti, bu yüzden bu işin peşini bırakmanın onun için zor olacağını biliyorum. Ancak bırakıyor, hem de düşündüğümünden çok daha kolay. Tek söylediği "Güzel," ama söylemediği her şeyi duyuyorum. Ve uzun zamandır ilk kez duymadığım şey, kendi sorunlarımla başa çıkabileceğim konusunda duyduğum şüphe.

"Jack," diye sesleniyor Jessica ben telefonumu cebime atarken. "Rose'u aradın mı?"

Yemek odasına geri dönüyorum ve omzumu kapı pervazına dayıyorum. Kollarımı kavuşturarak, "Londra'daki o zamanı hatırlıyor musun?" diyorum.

Bana bakıyor, yüzündeki ifadeden tam olarak hangi zamandan bahsettiğimi bildiğini anlıyorum. "Nasıl unutabilirim ki?"

Bir basın toplantısı için oradaydık. Benim için yapmak istemediğim cehennem gibi uzun iki gündü. Rol arkadaşım ile kavga etmiştim ve onun yanında iki tam gün geçirmek isteyeceğim son şeydi. Jessica her sabah bana veda öpücüğü veriyor, derinlere inmemi, kariyerimin performansını sergilememi ve rol arkadaşım ile her şey yolundaymış gibi davranmamı söylüyordu. Ben de öyle yaptım. Basın bunu yedi. Gösterimin bitişini kutlamak için Jessica'yı yemeğe çıkardım.

Yemeğe çıkmadan önce güvenliğim gıda zehirlenmesi geçirdi ve Jessica güvenlik endişeleri nedeniyle evde kalmak istese de ben bu endişeleri görmezden geldim ve onu benimle dışarı çıkmaya ikna ettim.

Gece pek iyi bitmedi. Paparazziler tarafından pusuya düşürüldük ve Jessica iki fotoğrafıyla aramızda yaşanan itiş kakış sırasında bileğini incitti. O ve ben kanepede uyumamla sonuçlanan bir tartışmaya girdik. En iyi performanslarımdan biri değildi.

"Bunun için hiç özür dilemedim," diyorum. "Kötü bir karar verdim, seni buna zorladım ve sonrasında sana karşı bir piç gibi davrandım ve tüm bunlar için özür dilerim."

Yavaşça başını sallıyor, okuyamadığım bir ifadeyle beni izliyor. Sonra gözleri yumuşuyor ve şöyle diyor: "Beni buna sen zorlamadın ve tartışmamız sırasında biraz piçlik yapmış olsan da, kavga etmek için iki kişi gerekir. O gece için özür dilemene gerek yok."

"Yanıyorsunuz. Özür dilemem gereken pek çok şey var, bu da onlardan biri. Dürtüselliğimin bana iyi hizmet etmediğini öğreniyorum." "Bu doğru değil," diyerek beni şaşırtıyor. "Dürtüselliğin zaman zaman bir lanet olabiliyor, katılıyorum. Ve bunu yönetmenin senin için önemli olduğunu biliyorum. Ama o dürtüsel damarın olmasa sen sen olmazdın. Yaratıcılığınızı besliyor. Bu senin en büyük armağanlarından biri. Sakın onu kaybetmeye cüret etme.

tamamen." Tekrar dizüstü bilgisayarına bakıyor ve yazmaya başlıyor. Söyledikleri üzerine düşüncelerimde kaybolmuş bir halde olduğum yerde kalakalıyorum.

Hayatım boyunca insanlar bana fevri davranışlarımdan bana zarar verdiğini söyledi. Bir şeyi yeterince sık duyduğunuzda, o şey ruhunuza yerleşiyor. Karanlığınızın ayağa kalkıp "Hey, Jack, hadi bugün oynayalım" ya da "Hey, Jack, hadi bir süre oynamayalım" demesi için başka bir tetikleyici haline geliyor. Bu senaryolardan hangisinin daha kötü olduğunu hâlâ çözebilmiş değilim. Constance dürtüsel eğilimlerimi kontrol altına almanın çok önemli olduğunu görmeme yardımcı oldu ve ben de buna katılıyorum. Ama lanet olsun, çok değer verdiğim birinin bana, kendimi kurtarmak için deli gibi uğraştığım şeylerden birinin bir hediye olduğunu söylemesi, *bu* benim için bir hediye.

Birkaç dakika geçtikten sonra tekrar bana baktı ve "Rose'u ara. Bir reklamcıya ihtiyacımız var."

Bu kadın.

İstemese bile kalbimin sahibi.

Son altı yıldır onsuz nasıl hayatta kaldım hiçbir fikrim yok.

JESSICA

Mira: Hafta sonu için Spotify'da sana bir çalma listesi hazırladım.

Jessica: Tamam mı?

Mira: Kızlar taşkınlık yaptığında ihtiyacın olabilir.

Saat daha sabahın altısı, Mira. Daha kahve içmedim. Bundan daha fazla açıklamaya ihtiyacım olacak.

Will: Meditasyon çalma listesi.

Sanki daha önce çocuklarınıza hiç bakmamışım gibi davranıyorsunuz. Ben iyi olacağım.

Meditasyon başarısız olursa garajda kum torbam var.

Senin için biraz ot bulmaya çalışabilirim. Nasıl içildiğini hatırlıyor musun?

Jessica: Anne, ne olduğunu hatırlıyor *musun*? Mira:

Seni seviyorum, kızım. Gitmeliyim xx

Jack nasıl?

Vay be, artık nasıl olduğumu bile sormuyorsun. Jack hala hayattaysa, sen de iyisindir diye düşündüm.

Hala biraz nefesi var.

Will: Güzel. Eğer onu öldürme ihtiyacı hissediyorsan, hafta sonuna kadar bekleyebilir misin? Hapiste işime yaramazsın.

Seni sevmiyorum. Will:

Ben de seni.

Will: Ayrıca, sizinle ilgili sosyal medya paylaşımlarını gündeme getirmemem onları görmediğim anlamına gelmez. Jack bunu

Kontrol.

"Günaydın."

Tam zamanında telefonumdan başımı kaldırıp koridorda Axe ile konuşan Jack'e çarpmamak için kendimi zor tutuyorum. "Günaydın."

"Çocuklar koşumuz için neredeyse hazır," diyor Jack.

Telefonumu koşu taytımın cebine sokuyorum ve Axe'a bakarken saçlarımı at kuyruğu yapıyorum. "Umarım en hızlı koşucularınızı gönderiyorsunuzdur. Ben yavaş koşmam."

Axe hâlâ burada olmaktan memnun görünmüyor. Dün diğer adamlar geldiğinde gitmesi gerekiyordu ama onlardan biri uçakta kusma hastalığına yakalandı ve Axe kalmak zorunda kaldı. Az konuşan bir adam ama yaptığı işte çok iyi görünüyor. Yine de çok mutlu ya da arkadaş canlısı değil. Onu suçladığımdan değil. Adam gecikmiş bir tatilin ortasıydı ve Jack'in Zane'den acilen birini göndermesini istemesiyle tatili yarıda kesildi ve şimdi burada sıkışıp kaldı.

"Kimseyi göndermemeyi tercih ederim," diyor derin seslerin en deriniyle. "Ön tarafta hâlâ kamp kurmuş bir kalabalık var. İkinizi oraya koşturmak yapılacak en akıllıca şey değil."

Tam ona bu konuda ne düşündüğümü söyleyecektim ki Jack şöyle dedi: "Uzak tutulurlarsa bize zarar vermezler ve adamların bu konuda iyi iş çıkarıyor. Onlar yüzünden bir hafta boyunca kendimizi eve kapatmayacağız."

Axe başıyla onu onaylıyor. "İki adam evde kalacak. Bir araba önde, bir araba arkada olacak ve benim iki adamım da seninle birlikte koşacak. Beş dakika içinde yola çıkıyoruz."

Bununla birlikte, koridordan ön kapıya doğru adım atıyor.

Jack'e baktım. "Ondan hoşlanıyorum."

"Bana seni hatırlatıyor."

"Evet, çok disiplinli ve verimli."

"Sorumluluk alma konusunda çok kararlı." "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Almalısın, tatlım." Bir an beni inceledi. "Nasılsın?" "Uyanık. Koşmaya hazırım."

"Sorduğum şey bu değil."

"Ne sorduğunu biliyorum ve bunu tartışmayalım."

Gözlerinde pişmanlık parlıyor. "Hepsine dava açabileceğimi ve tüm hikayeleri kaldırtabileceğimi düşünseydim, yapardım. Böyle olduğu için üzgünüm."

Tekrar birlikte olduğumuza dair tüm sosyal medya paylaşımlarından, haberlerden ve dedikodulardan bahsediyor. Gece boyunca her türlü yanlış bilgiyi paylaşan hikayeler ortaya çıktı. Jack benim için Hollywood'u terk etti; benimle birlikte olmak için Avustralya'ya geri taşındı; geçen yıl hastanelik olmasının sebebi benim; kalbini tekrar kırdığımda onu doğruca hastaneye geri göndereceğim (cidden mi?); Hollywood'un en sevdiği aksiyon kahramanını çalan para düşkünü bir kaltağım.

Bana bir rahat ver.

Jack'in hayatının bu kısmından ne kadar nefret ettiğimi unutmuşum.

Şimdiden tükenmiş hissediyorum ve daha yeni başladı. Bununla nasıl yaşadığını gerçekten bilmiyorum.

"Sürekli özür dilemene gerek yok. Olanları değiştirmek için her şeyi yapacağımı biliyorum. Sadece bununla başa çıkalım ve hayatımıza devam edelim." Hemen bir şey söylemeyince, "Dün yakaladığın balığa ne oldu? Sakın bana hiç yakalamadığını söyleme. Yıllarını küçük bir teknede saatlerce oturup elinde tutmayı sevdiğin o sopalardan bir tane daha tutma yeteneğini mükemmelleştirmek için harcamışken buna inanmakta zorlanıyorum."

Bu durum karşısında eğlenmek ile peşinde olduğu sorgulama hattını sürdürmek konusunda kendisiyle mücadele ediyor gibi görünüyor. Sonunda şöyle der: "Bob balığı eve götürdü. Benim sopamın birçok balık yakaladığını bilmekten gurur duyacaksın."

Axe kaçma vaktinin geldiğini haber vermek için araya girdi. Araya girdiği için minnettarım. Bu sabah kafam allak bullak. Dün gece geç saatlerde bizimle ilgili ilk haberlerin yayınlandığını gördükten sonra gecenin yarısını dönüp durarak geçirdim. Bu benim için çok fazla anıyı canlandırdı ve Jack'le birlikteyken hayatımın nasıl olduğunu hatırlattı.

Jack'i sevmek kolaydı. Gezegendeki en ünlü aktörlerden biriyle yaşamak zordu.

Yıllar önce İtalya'nın Positano sahilinde tanıştığımızda Jack'in kim olduğunu bilmiyordum. İlk Hollywood filminde bir yıl önce rol almıştı ama ondan önce de başka filmlerle ünlenmişti. Ancak ben film izlemeye ya da ünlüleri takip etmeye zaman ayırmıyordum. İşletme diplomamı almakla meşguldüm.

Bu dereceyi almamı İngiltere ve İtalya'ya yaptığım bir seyahatle kutladım. Jack ve ben sahilde çarpışırken bir çocuk dikkatimi dağıttı. Gerisi tarih oldu.

Kim olduğuna dair bilgisizliğim onu büyüledi.

Seksi sırtışı ve eğlence anlayışı beni büyüledi.

Konuşarak ve gülererek on iki saat geçirdik ve bir hafta boyunca birbirimizin yanından ayrılmadık.

Jack beni o hafta onunla birlikte Roma ve Venedik'i keşfetmeye ikna ettiğinde alışılmadık bir şekilde spontane bir karara ilham verdi. Basından kaçmayı nasıl başardı bilmiyorum ama başardı. Mutluluk dolu yedi gün geçirdik ve bundan sonra benim için geri dönüş yoktu.

Bir Hollywood süperstarıyla ilişki yaşamının acı gerçekliğinin ortaya çıkması uzun sürmedi ama ben kararlıydım. Mahremiyetime yapılan amansız müdahalelere katlandım. *Benim mahremiyetime.*

Kiloma, saçıma, cildime, kıyafetlerime, işime, rutinime, arkadaşlıklarıma, lanet olası çöplerime. Hepsi kapış kapış gidiyordu. Hepsi incelendi, teftiş edildi, didik didik edildi. Pek çok yönden eksik bulunmuştum. Hollywood kızlarından biraz daha fazla kilo taşıyan ve saçını her gün yaptırmayan Avustralyalı bir kızın kalp atışları için yeterince iyi olduğunu düşünmediler.

Onlara bunların hiçbirine inanma tatminini vermedim. Tüm bunlar beni rahatsız ettiğinde bile. Ve beni rahatsız etti. Sık sık. Yine de başımı dik tuttum ve aşkımıza güvendim. Jack'in beni dünyanın öbür ucuna kadar sevdiğine ve her zaman bana göz kulak olacağına güvendim.

Her şey yerle bir olduğunda ağladım, çığlık attım ve bir yığın haline geldim. Ama bir bakıma, mahremiyetime yapılan bu saldırı sona erdiği için rahat bir nefes aldım.

"Tanrım," diye mırıldandı Jack, arazisinden yola çıkarken.

Bugün burada daha az paparazzi varmış gibi görünmüyor. Belki daha fazla. Bizi bekliyorlardı, muhtemelen güvenliğin varlığı onları dışarı çıktığımız konusunda uyardığı için. Yine de çok yaklaşıyorlar çünkü Axe'in adamları durumu kontrol altına almış durumda.

Jack ve ben önden giden cipin arkasında sıraya girdik. Jack onlara kaçış rotamızı verdi ve Axe bir cipi öne, diğerini de arkaya koydu. İki adam arkamızdan koşuyor.

"İyi misin?" Jack koşunun birkaç dakikasında soruyor.

"Evet, ama neden yanımda koştuğundan emin değilim."

Bana kaşlarını çatıyor. "Bununla işimiz bitti," diyor çok otoriter bir ses tonuyla ve bundan kurtulmasına izin verdiğim için beni kızdırmaktan daha fazlası, ama yapıyorum. Uykusuzluğumu suçluyorum.

"Altı güvenlik görevlisinin biraz fazla olduğunu mu düşünüyorsun?" "Hayır."

"Cidden, herkes burada değerli bir yükümüz falan olduğunu düşünebilir."

Bana bakıyor, uzun bir süre bakışlarımı tutuyor. "Seviyoruz."

Jack bana böyle şeyler söylediğinde, gözlerindeki o bakışla -beni sevdiğini ve sevmekten asla vazgeçmeyeceğini söyleyen bakışla- bana iki şeyden birini yapıyor. Ya sert yanlarımı yumuşatır ya da güçlendirir. Bugün, tüm bu anılar beni şaşkına çevirirken ve arkadaşlık isteğini kabul etmeme konusundaki duruşumla, kalbim ikinci seçeneğe gidiyor.

Söylediklerine yanıt vermiyorum. Vermek istiyorum. Ona görünürde değerli bir yük olmadığını ve bana öyle bakmayı kesmesi gerektiğini söylemek istiyorum ama yapmıyorum. Bu onu sadece cesaretlendirir. Bu yüzden sessiz kalıyorum ve kendimi koşmanın sabit ritmine kaptırıyorum.

Jack beni konuşmam için zorlamıyor, ki bu onun adına çok akıllıca bir hareket.

Bir buçuk saat koşuyoruz ve onun evine döndüğümüzde esnemek için dışarıda durmaya zahmet etmiyorum. Doğruca banyoya giriyorum ve duş almadan önce orada esniyorum.

Sonra kahvaltımı yapıyorum ve benimle içeride kalmaması gerektiğinin farkında olduğundan emin olduktan sonra yine onun yemek masasında çalışmaya hazırlanıyorum.

Jack bunların hiçbirine itiraz etmiyor. İstedğim şeyi bana veriyor.

Ama ben bile bunu yapmasının geri çekilme sinyali olmadığını biliyorum. Hayır, Jack tanıdığım en zeki adamlardan biri.

Kontrolü ele aldığında Ashton kadar yüksek sesle konuşmuyor olabilir ama şu anki hareketlerinin hiçbirini kontrolü ele almasından başka bir şey olarak algılamamam gerektiğini biliyorum.

Sadece üç gün daha hayatta kalmam gerekiyor. Bundan sonra, onun hamleleriyle aramdaki tüm mesafeyi koyacağım.

JACK

"Eğer bana bir röportaj yapmam gerektiğini söylersen işimiz biter," diyorum Rose'a. Kahvaltıdan sonra halkla ilişkiler planımı tartışırken.

"Hayır, röportaj yok. Sen otur ve işini yap. Tüm bu gizem bizim lehimize işleyecek. Size yardımcı olacak bazı iyi yerleştirilmiş hikayeler düzenleyeceğim. Şimdi, önümüzdeki birkaç yılı konuşalım. Hedefiniz nedir?"

"Bilmiyorum. Bunun yardımcı olmadığına farkındayım ama şu anda sana verebileceğim en dürüst cevap bu."

"Dürüstlük benim en sevdiğim cevap türüdür. Şu anda hayatı sorguladığınızı söylemek doğru bir varsayım olur mu? Kariyerini hangi yönde ilerletmek istediğini sorguluyorsun?"

Mülkümün üzerinde bulunduğu nehre bakıyorum ve bana her zaman aşıldığı sakinliği içime çekiyorum. Nehir benim için bir satış noktasıydı. Zihnim ne zaman yarış halinde, karanlık bir karmaşa içinde olsa, su onu sakinleştirmeye yardımcı oluyor. Okyanus benim tercihim, ama her su kütlesi iyidir.

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Sen ve ben iyi anlaşacağız Rose."

"Çünkü mü?"

"Çünkü sen bana lanet bir röportaj yapmamı emretmeyen ilk yayıncısın. Ve dürüstlüğüme tercih eden." Bir nefes veriyorum. "Artık bu kariyere sahip olmak için gereken saçmalıkları yapacak gücüm var mı bilmiyorum. Aynı zamanda, rol yapmaktan başka bir şey yapmak istemiyorum, bu yüzden kendimi lanet olası bir krizin ortasında buluyorum."

"Kriz olmasına izin verirsen kriz olur."

"Kahretsin, terapistim senden hoşlanırdı."

"Benim işim sana bu konularda yardımcı olmak, Jack."

"Bir reklamcının bana kendimi toparlamamı ve başlarını ağrıtmamamı söylemekten başka bir şey yaptığını hiç görmedim."

"Bunu sana bir gün söyleyebilirim, ama benim görüşüme göre müşterilerimin kendilerini toparlamalarına yardımcı olabilirsem, onlara bunu yapmalarını söylemek zorunda kalmayacağım. Şimdi, biz bu fırtınayı atlatırken, senden biraz araştırma yapmanı ve hayalindeki projelerin bir listesini çıkarmanı istiyorum. Ne tür işlerle ilgilenebileceğinizi düşünün. Sizi bunların hiçbirine zorlamayacağım, ancak önemli olan beyin fırtınası yapmak ve kendinizi sorgulamak. Bir ay sonra bir araya geldiğimizde başlangıç noktamız bu olacak."

"Bir ay içinde bir araya gelmek mi?" Bu konuda hiçbir şey söylenmedi.

"Evet. İstersen daha erken de buluşabiliriz ama birlikte çıktığımız yolculuğun bu kısmına bir bitiş tarihi koyuyorum."

"İyi anlaştığımıza dair daha önce yaptığım açıklamayı geri çekmem gerekebilir. Şu anda söylediklerinin tek kelimesini bile anlamıyorum. Birlikte çıktığımız yolculuğun bu kısmı mı?"

"Benimle çalışmaya alışman için sana zaman tanıdığım kısım. Ondan sonra, bana kariyerinle ilgili ne yapmaya karar verdiğini söylemen umurumda değil, sadece bana bir şey söylemen ve bunun için çalışmaya başlamamız umurumda. Eğer bir şey için çalışmıyorsak, Jack, bu ilişkinin bir anlamı yok."

Benim kişiliğim kuralları, yönergeleri, emirleri reddeder. Ancak, benim için her zaman bilinmeyen bir nedenden ötürü, bu emirleri veren doğru kişinin beni dinletme şansı vardır. Görünüşe göre Rose o kişilerden biri olabilir.

"Listemi getireceğim," diyorum.

"Güzel. Şimdi, yönetiminiz hakkında konuşmamız gerekiyor. Orada ne yapmayı planlıyorsun?"

"Siktir," diye mırıldandım. Bir hafta boyunca müdürümün olmaması hoşuma gitmişti. "Henüz bir planım yok."

"Sana kısa bir liste göndereceğim. Görmezden gelsen de umurumda değil, ama buluştuğumuzda bir menajerin yoksa buluşmanın bir anlamı yok."

"Doğru." Her şeye rağmen buluşacağımıza ikna olmadım.

"Jack," diyor, sesi biraz öncesine göre daha az sert, "anlıyorum. Bir molaya ihtiyacın var. Ve bunu yapmalısın. Ancak yıllar boyunca müşterilerin spot ışıklarını yönetemedikleri için gelip gittiklerini gördüm. Sen de

Akıl sağlığınız ve bağımlılıklarınızla uğraşırken on yıldan fazla bir süre boyunca bunu başardınız. Çoğu kişi sizin yaşadıklarınızla uğraşmak zorunda kalsa, sizin kadar uzun süre dayanamazdı. Yeteneklisiniz, ama en önemlisi, cesaretiniz ve direnciniz var. Bunları kullanmanın ve bu işi çözmenin zamanı geldi. Mutluluğunuz buna bağlı. Ve kariyerin de buna bağlı, eğer bunu sürdürmeye karar verirsen."

O haklı. Haklı olduğunu biliyorum. Son yedi ayımı benzer şeyler düşünerek geçirdim. Yavaş yavaş bazı zor kararlar vermem gereken bir noktaya doğru ilerliyorum. Geçmişte bunu atlatmak için alkol kullanırdım. O meşhur dengesiz ve fevri kararlarımdan birini alır, bir filme imza atar ve hayatıma devam ederdim. Ancak aldığım onca terapiden sonra artık bu kararların beni meşgul edecek ve dikkatimi dağıtacak bir şey olsun diye alındığını anlıyorum. Hissettiğim neşesizlikten uzaklaşmak için. İçki ve uyuşturuocuyla uyuşturuğuım keyif eksikliğinden.

Görüşmeyi sonlandırdık ve nehre gidip kıcıımı nehir kıyısına oturttum. Daha sonra Constance ile planlanan Zoom terapi seansımdan önceki bir saatimi geleceğimi ve mutluluğumu düşünerek geçiriyorum. Jessica'yı nasıl kazanacağımı da düşünüyorum. şu anda bildiğim tek bir şey varsa, o da bunların ayrılmaz bir şekilde birbirine bağlı olduğudur.

JESSICA

"Jack!" Çarşamba gecesı banyonun aynasında çılgın gözlerımı gördüğümde bağııyorum. Şu anda saçmaladığımın ben bile farkındayım ama kendımı durdurmamın bir yolu yok. Hele ki işin içinde örümcek varsa. "Jack! Gel buraya!"

O banyoma girdiğinde, damarlarım endişeyle atmaya başlıyor. Hayatta çok fazla korkum yoktur, ama örümcekler onlardan biridir. Muhtemelen en büyüğü. "Neyin var?" Bana endişeyle bakıyor. Gözlerini pencereden ayırmadan pencereye doğru ilerliyor ve karanlık geceye bakıyor. "Dışarıda biri mi vardı?"

"Biri değil." Pencereden uzaklaşıp kapıya doğru ilerliyorum. "*Bir şey.*"

Kaşlarını çattı. "Ne?"

Gözlerim açılıyor. "Bir örümcek! Bilirsin, şu beni çok korkutan büyük, kıllı şeylerden biri. Onu bulmalı ve öldürmelisin!"

Kaşları çatılıyor ve yerine bir gülümseme yerleşiyor. Nasıl bu kadar farklı gülümsemesi olabiliyor? "Hâlâ o korkuyu yenemedin mi?"

Üzerinde adı yazan balıkçı mızrağını bulduğumda onu defalarca bıçaklayacağım. "Hayır! Ve asla yenmeyeceğim! Neden hâlâ karşımda duruyorsun?"

Kıkırdıyor.

Neredeyse cinayet tarihini öne çekmeye karar verecektim.

"Tatlım, o örümcek çoktan gitti. Dışarı çıksam bile onu bulamam."

"Bulmuş gibi yapabilirsin!"

Başını eğdi. "Bunu yapmamı mı istiyorsun?"

"Evet, bunu yapmanı istiyorum!"

"Tamam," diyor kararlılıkla. "Ben gidiyorum. Yine de endişeliyim."

"Tanrım, ne hakkında? Burada zaman kaybediyoruz."

"Ya bir şekilde bir çatlaktan içeri sızmayı başardıysa? Ya şimdi dışarıda değil de içerideyse?"

"Aman Tanrım, canını yakacağım! Git!"

Kahkahasının kaybolması ondan çok daha uzun sürüyor.

Neredeyse koşarak yatak odama giriyorum. Jack şu anda zihnimde milyonlarca korkunç hikâye canlandırıyor. O lanet örümceğin lanet olası bir çatlaktan kaymış olabileceği tüm yolları hayal ediyorum. Dürüst olmak gerekirse, o adam hâlâ nefes aldığı için gerçekten şanslı. Will bir dahaki sefere bana nasıl olduğunu sorduğunda, onda hiç nefes olmadığını söylemek zorunda kalmaktan korkuyorum.

Beş dakika sonra "Onu buldum. Ölmüş." Gözlerimi deviriyorum. "Sen yaşayan en kötü aktörsün."

Odamın kapı pervazına yaslanıp kollarını kavuşturuyor. "Aslında oldukça iyi olduğumu söylerler. Bence bir ya da iki filmimi izlemelisin."

Bakışlarımın gitmek istediği yere, yani giydiği lacivert tişörtlere gitmesine izin vermemeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Bütün öğleden sonra o tişörtle benimle alay etti, dışarıda güneşin altında oturmuş kitap okuyordu, tam da onu görmeden edemeyeceğimi bildiği yerde. Pahalı erkek giysilerinin para israfı olduğuna karar verdim. Kadınların canlarının sıkılması için üzerlerine oturan bir tişörtlere ihtiyaçları var.

"Ben pijamalarımı giyip yatarken sen de gidip kendi filmlerini izlemeye ne dersin?"

"Yıllardır kendi filmlerimden birini izlemedim. Şimdi de başlamayacağım."

"Ne?"

"Ekranı kendimi izlemekten hoşlanmadığımı biliyorsun." "Evet, ama bunu aştığını sanıyordum."

"Bunu aştım çünkü onları benimle birlikte izledin." "Ne yani, şimdi izlemeyecek misin?"

"İzlediğim son film *Limit Yok*'tu."

Onunla birlikte izlediğimiz son film buydu. Ben bunu düşünürken odayı sessizlik kaplıyor.

Kafamı toparlamakta gerçekten zorlanıyorum.

"Jack," diye başlıyorum, ama aynı zamanda kelimeleri bulmakta zorlanıyorum ve daha fazlası gelmiyor. Yaptığı işte bu kadar yetenekli bir adam nasıl olur da kendi işini izlemeye cesaret edemez, aklım almıyor. Ve bu kalbimi acıtıyor. Tanrım, Jack'in kendisini benim onu gördüğüm gibi görmesini ne kadar çok istiyorum.

Kapı pervazını itiyor. "Gece boyunca başka örümcekler seni rahatsız ederse çılgılık at. Kulağımı dört açacağım."

Örümcekler gece boyunca beni rahatsız etmiyor ve uyku bir önceki gecedan daha kolay geliyor. Ama sadece biraz çünkü Jack yine zihnimi dolduruyor. Lanet olsun ona, ondan kaçamıyorum.

Ashton'ın gece 3'ten hemen sonra gönderdiği bir dizi mesajla uyanıyorum. Londra fiyaskosu patlıyor. Johnathon Ashton'a orada ihtiyaç duymamak için elinden geleni yapıyor ama Ashton şirket jetini hazırda bekletmemi istiyor. Bunun Cumartesi günü Sydney'deki evime dönme planlarımı engellemeyeceğini açıkça belirtti. O kadar ikna olduğumdan emin değilim ama Ashton'ın verdiği sözleri yerine getirmek için her zaman elinden geleni yaptığını biliyorum.

Ayrıca Lorelei'den Jack ve benimle ilgili sosyal medya saldırısı üzerine beni kontrol eden bir mesajla uyanıyorum.

Lorelei: Nefesim kesildi! Jack yıllar önce kalbini kırdıktan sonra senin için Avustralya'ya geri mi taşındı??? !!!!

Bu kadını seviyorum.

Evet, öyle görünüyor.

Lorelei: Şimdiye kadar seni kontrol edemediğim için özür dilerim. İşler şu anda çok yoğun. Sen iyi misin?

Jessica: Beni alt etmek için o pisliklerden çok daha fazlası gerekecek. Lorelei: Biliyorum, ama bana ihtiyacın olursa buradayım. Seni seviyorum x

Ashton'ın çıktığı bir kadını seveceğim günü hayal bile edemezdim. Her zaman tahammül edemediğim kadınları seçerdi. Sonra Lorelei'yi buldu, onunla evlendi ve ben de onu yedi kişilik listeme ekledim.

Giyiniyorum, astım ilacımı alıyorum ve koşuya çıkmadan önce bir bardak su içmek için mutfığa gidiyorum. Jack de orada aynı şeyi yapıyordu.

"Örümceklerden kurtulmuşsun," dedi.

Bir bardağa uzandım. "Seni incitmememe izin verme. Yapacağımı biliyorsun." Kıkırdıyor. "Hiç şüphem yok, güzelim."

Biraz su içiyorum ve ona bakmak için gözlerimi düzgünce açıyorum. Her sabah koşmak için erken kalkıyor olabilirim ama sabah insanı olmaktan çok uzağım ve genellikle koşuya çıkana kadar gözlerimi tam olarak açmıyorum. "Yorgun görünüyorsun."

"Benim için endişelenme. Ben iyiyim."

"Jack." İç çektim. Bu adam. Dürüst olmak gerekirse, aklını başına getirecek bir kadına ihtiyacı var. "Şu anda bir sürü şeyle uğraşıyorsun. İyi olmaman sorun değil. İyi değilsen bana iyi olduğunu söylemek zorunda değilsin. Gerçekte kaç saat uyuyorsun?"

"Sende en çok neyi seviyorum biliyor musun?"

"Kıçımı."

Keşke o kadar hoşlanmasaydım dediğim sırtışı bugün ilk kez ortaya çıkıyor. "Bingo. Ama bunun yanı sıra, bana bokumu söylemen. Bunu yapmaktan asla vazgeçmeyeceğine söz ver."

"Durmayacağımı biliyorsun. Şimdi soruma cevap ver."

Bardağını boşaltıp lavaboya koydu. "Düzenli olarak gecede yaklaşık dört saat uyuyorum."

"Bu eskiden aldığından daha az." Bu da bir şey ifade ediyor çünkü eskiden sadece beş saat uyuyabiliyordu.

Başını sallıyor. "Evet. Bunun üzerinde çalışıyorum." "Nasıl?"

Gülümsüyor ama bir şey söylemiyor.

"Ne?" Gülümsemesini işaret ederek soruyorum. "Bu gülümseme de neyin nesi?"

Bana yaklaşıyor. "Arkadaşım olmamak, beni kol mesafesinde tutmak ve çok fazla umursamamak için elinden geleni yaptığında bile, orada beni önemsiyor ve gözetiyorsun." Gerçekten çok yaklaştı. Çok yaklaştı. Ve bana o güzel gözlerini en samimi şekilde bakıyor. "Her şeyi berbat ettim Jessica. Geri dönüp her şeyi değiştirebilseydim, değiştirirdim."

Bu konuşmaya hazırlıklı değildim, hele de günün bu kadar erken saatlerinde. Kalbimi yuttum. Hızla yükselmeye başlayan kalbimi. En azından deniyorum. Yine de inatçı, talepkâr bir sürtük ve hiçbir şey için kenara itilmek istemiyor. Bunca yıl reddedildikten sonra olmaz. "Her şeyi berbat etmekle ilgili bir şey bu. Geri dönüp değiştiremezsin."

Bana o gözlerle bakmaya devam ediyor. "Hayır, ama yeniden inşa edebilirim."

Kafasını ve arzularını yönetmek için çok çalışmış bir kadın olarak, şu anda bu iki konuda da kötü bir iş çıkarıyorum. Çünkü bunca yıl kalbime ne istemesi gerektiğini dikte ettikten sonra, o bir isyan sahneliyor.

Başımı sallıyorum. "Yapamazsın. Sahip olduğumuz şeyi çöpe attın ve bir şeyi çöpe attığında onu geri alamazsın."

"Bu doğru. Katılıyorum. Ama yeni temeller atılabilir ve üzerine inşa edilebilir. Bana buna inandığını söyle."

Ona bakıyorum, kalbim çılgınca atıyor, kontrolü ele geçirip sağduyumu çiğnemekle tehdit ediyor. "İnanmıyorum."

Gözleri benimkileri arıyor. Onları kafasından söküp almak istiyorum ki bir daha asla onlar tarafından baştan çıkarılmayayım. "Bana ihtiyacın olan adam olabileceğimi sana göstermek için ne gerekiyorsa yapacağım."

Aklım sonunda durumu kontrol altına alıyor ve kalbimi tekrar kilitliyor. Bu adamı hâlâ seviyor olsam da, ona beni tekrar kırma gücünü veremem. "Hayır, Jack. İhtiyacım olan adam bana asla ihanet etmemiş biri. Zaten yapılmış bir şeyi geri alamazsın."

Bardağımı lavaboya koyup mutfaktan çıkıyorum. Artık tamamen uyanığım ama iyi anlamda değil. 'Uzun bir koşuya, bolca kahveye ve bir sürü kış tekmelemeye ihtiyacım olacak' şekilde uyanığım. Ve burada benimle birlikte olan Jack olduğu için, tüm bu kış tekmelemeleri için iyi bir aday gibi görünüyor.

JACK

Jessica bugün taşak avlayan pantolonunu giymiş. Aslında, üzerinde birden fazla çift var.

Bu haftanın çoğunu, eline geçen her fırsatta beni evden atarak bizi ayırmaya çalışarak geçirirken, bugün Bir araya gelmemiz için sebepler bulmaya.

Bu sabahki açıklamamdan memnun olmadı. Onu geri kazanmaya niyetli olduğumu söylediğim açıklama. Koştuğumuz bir buçuk saati sessizlik ile oluklarımı temizlemek, çim biçmek, örümcek avlamak, banyo yenileme planları ve uğraşacak bir hobi bulmak gibi bir dizi konuda bana patronluk taslamak arasında gidip gelerek geçirdi. Duş alıp kahvaltısını yaptıktan sonra yemek masasında çalışmaya başladı ve patronluk taslamaya devam etti. Son iki saattir dışarıda oturmuş Rose'un yönetici adayları listesini inceliyor ve e-postalarımı kontrol ediyordum ve Jessica dört kez bana yeni emirler vermek için buraya geldi. Bu son talimat beni uzun zamandır hiç olmadığı kadar eğlendirdi. Ne olduğu için değil, daha ziyade beyinde tekrara takıldığım çok açık olduğu için. Her ne kadar kabul etmek istemese de, onu etkiliyorum.

Kaşlarını bana doğru kaldırarak elini kalçasına koydu. "Eee? Ve şu her yerde gülümsemeyi kes. Burada kimse senden ve gülümsemenden hoşlanmıyor."

Telefonumu masaya koyuyorum ve yüzümdeki gülümsemeyi silmek için çok uğraşıyorum ama yapamıyorum. "Aynı fikirde değilim, güzelim."

Kaşları hâlâ kalkık, "Hâlâ bir cevap bekliyorum Jack." diye tersliyor.

"Cevabım hayır. Şu anda banyoyu yenileme havasında değilim." Buraya, kullandığı banyonun nasıl yenilenmesi gerektiğini düşündüğünü gösteren elle çizilmiş bir şemayla geldi. Ayrıca bana fayans, duş ve lavabo için çok sayıda seçenek içeren bir mesaj gönderdi.

"İstedığınız her şeyi seçerseniz, hepsini bugün sizin için sipariş edebilirim. Cumartesi günü ben gider gitmez işe başlayabilirsin."

"Cumartesi günü çalışmaya başlamak istemiyorum." "Seni meşgul edecek şeylere ihtiyacın var." "İnan bana, bunu yapacak binlerce şeyim var." "Ne?"

"Örümcek avlamak mesela."

Gözlerini deviriyor. "Ciddiyim, Jack."

"Yani daha önce bana arazimdeki tüm örümcekleri öldürmemi emrettiğinde ciddi değildin?"

"Son derece ciddiydim ve bu öğleden sonra bu konuyu ele almalısınız. Banyo armatürlerine karar verdikten sonra."

"Örümceklerle oluklardan önce mi yoksa sonra mı ilgilenmeliyim?"

Dudakları düzleşiyor ve telefonuma bakıyor. "Bütün sabah burada ne yapıyordun?"

"Yeni bir müdür için seçeneklerimi daraltmaya çalışıyordum."

Bu onu şaşırtmış gibi görünüyor, ama şaşırtmamış gibi devam ediyor.

"Başarılı oldun mu?"

"Pek değil." "Neden?"

Ellerimi enseme götürüp başımı yaslıyorum. "Bundan otuz gün sonra ne yapacaksın?"

"Bu konuşmanın bir kısmını mı kaçırdım? Az önce sana cevap gerektiren bir soru sorduğuma yemin edebilirim."

"Ve cevaplıyorum."

"Beynim bazen konuşmalarınıza ayak uydurmakta zorlanıyor. Bir cevap duymadım."

"Yani? Otuz gün sonra mı?"

"Dürüst olmak gerekirse Jack, bırak otuz günü, beş gün sonra ne yapacağımı bile bilmiyorum. Bununla nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Bu saçmalık. Sen kendi rutinine ve Ashton dışında kimsenin müdahale edemediği bir programa göre yaşıyorsun." Kollarımı tekrar indirip öne doğru oturuyorum. "Bundan beş gün sonra ne yapacağını çok iyi biliyorsun."

"Ben senin tanıdığın kız değilim. Bugünlerde hayatımda ne yaptığımı bilmiyorsun."

"Biliyorum, tatlım. Her şeyi biliyorum."

Bana bakıyor, yüzünü duygulardan uzak tutmaya çalışıyor ama başaramıyor. Jessica benim dışımda herkese karşı yüzünü boş tutma konusunda iyidir. Ben her zaman onun duygularını yüzeye çıkarmışım. "Tüm bunları nereden biliyorsun?"

Ayağa kalkıyorum. "Son altı yıldır hayatının tüm önemli kısımlarını biliyorum."

"Neyi? Nasıl?"

"Aramızdaki her şeyi berbat etmiş olabilirim ama seni sevmekten asla vazgeçmedim. Güvende ve mutlu olduğumu bilmek istedim."

"Ne yani, beni takip mi ettin?" "Takip etmek biraz dramatik oldu." "Ben öyle düşünmüyorum."

"Seni kontrol ettim. Sorular sordum. Ashton ya da annem senden bahsettiğinde küçük ayrıntılara dikkat ettim. Instagram paylaşımlarını takip ettim."

"Instagram'da önemli şeyler paylaşmıyorum Jack."

Kahretsin, gözlerinin şiddetli bir kırılma ile parlamasına bayılıyorum. Jessica hissetmesini istediğim her şeyi hissediyor ama bununla o kadar çok savaşıyor ki. Bu mücadele bana onun kadar benim de onun ruhunun bir parçası olduğumu söylüyor. "Bebeğim, en önemli şey senin kalbin ve ben bunu yıllar önce çözdüm. Elimde bir efsane var. Instagram'da paylaşmadığın her şeyi bilmiyor olabilirim ama içindeki her şeyin kilidini nasıl açacağımı biliyorum."

Bu onun durgunlaşmasına neden oluyor.

Bir şey söylemeyince asıl soruma dönüyorum. "Gelecek hedeflerimi ve planlarımı gözden geçirmek için otuz gün içinde Rose ile buluşacağım. Benimle gelmek ister misin?"

Bunun üzerine gözleri açıldı. "Ben senin asistanın, ortağın ya da herhangi bir şeyin değilim Jack, bu yüzden hayır, Rose ile geleceğini konuşmak için seninle gelmek istemiyorum. Yine de ihtiyacın olursa sana bir asistan bulabilirim." Duraklıyor ve gözlerini bana dikeyyor. "Aslında, sanırım ne olursa olsun sana bir tane bulacağım. Bulmazsam ayak sürüyeceğini Tanrı biliyor."

Benden başka bir yanıt beklemeden dönüp içeri giriyor. Mutfığa gidip kendine bir kahve yapmasını izliyorum. Ağzı sanki biriyle konuşuyormuş gibi büyük bir hızla hareket ediyor. Onu duyamıyorum, ama az önce söylediğim gibi, biliyorum

kalbinin haritası. Jessica'nın orada kendi kendine benimle ilgili onu kızdıran her şeyi ve beni ve hayatımı yönetmek için yaptığı tüm planları konuştuğunu biliyorum. Orada tam olarak yapmasını istediğim şeyi yapıyor.

JESSICA

Mira: Bir uyku daha!!!
Teşekkürler.
Mira: Paparazziler hala orada mı?

Jessica: Evet, ama güvenlik elemanlarımız kontrol altında.

Will: Jack hala nefes alıyor mu?

Jessica: Öyle olması talihsiz bir gerçek. Will:

Benim için harika bir haber.

Jessica: Git başımdan. Bugün bana bir daha mesaj atma. Kafein tüketmek ve beni rahatsız eden erkekleri öldürmemenin yollarını planlamakla meşgul olacağım.

Mira: Yarın görüşürüz bebeğim x

Jack'in artık benim olan yemek masasındaki sandalyeye çöküyorum ve günün ilk kahve yudumunu içime çekiyorum. Will'e bugün bol miktarda kafein tüketeceğimi söylediğimde yalan söylemiyordum. Jack öyle bir hale getirdi ki, hepsine ihtiyacım var.

Dün beni geri kazanmak için kampanyasını hızlandırdı, sırtıtmaktan ve uygun tişörtlerden planlarını yüzüme karşı açıkça ilan etmeye başladı. Bugünün birlikte son günümüz olması iyi bir şey. Bunun son olmayacağından hiç şüphem yok ama en azından gelecekteki etkileşimlerimiz zorunlu bir yakınlık içinde olmayacak. Benim burada olmam bunu onun için kolaylaştırdı. Bundan sonra hiçbir şey kolay olmayacak. Aslında eve gidip Mike'a mesaj atarak tekrar içmeye hazır olduğumu bildirmek niyetindeyim. Bu sefer kendimi Jack'ten tamamen temizleyeceğim.

Çalışmaya başlamak için dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve Jack ve benim hakkımda hala çılgın bir hızla yayınlanmakta olan hikayeleri görmezden gelmekle meşgulken

e-postalarımı kontrol ederken tarihi fark ettim.

Lanet olsun.

Annemin ölümünün yedi yıl dönümü gibi bu ay da bana çok yaklaştı. Önümüzdeki Pazartesi. Ve genellikle işten izin aldığım ve istediğim bu olmasına rağmen beni asla tamamen yalnız bırakmayan Will hariç herkesten kaçtığım bir gün. İş yerinde ve Jack'le olan biten her şey yüzünden izin gününü ayarlamayı unuttum.

Kahveyi daha çok içime çekiyorum.

Annemin ölüm yıldönümü sıradan bir gün. Bunun için işten bir gün izin almama gerek yok.

"Axe ile Grafton'a gidiyorum," diyor Jack, düşüncelerimi bölerek. "Bir şey almamı ister misin?"

"Bir balıkçı mızrağı."

Bu onu yavaşlattı. "Başka bir şey var mı?"

"Bir kızartma tavası."

Dudakları seğiriyor. "Hepsi bu mu?" "Bir ütü."

"Peki bunlardan hiçbirini bulamazsam, havuçlu kekle yetinmeye ne dersin?"

Neden benim hakkımda en sevdiğim kekin ne olduğu gibi şeyleri bilen kişi o olmak zorunda? "Artık havuçlu kek yemiyorum."

Daha fazla dudak seğirmesi. "Bulabildiğim tüm pastaları alacağım, böylece aralarından seçim yapabilirsin. Ben yokken aklına başka bir şey gelirse bana mesaj at. Bana zaten söylediğin şeylerin dışında."

O odadan çıkarken, "Sakin bunları almadan eve gelme Jack," diye sesleniyorum.

"Aklından bile geçirme tatlım," diye karşılık veriyor ve yemin ederim sesindeki o lanet sırtışı duyuyorum.

Telefonumu elime alıyorum ve ona bir mesaj atıyorum.

Jessica: Bir silaha da ihtiyacım olduğunu unutmuşum. Jack: Zaten listemde vardı. Erkekler.

Gerçi kadınların daha iyi olduğunu söyleyemem. İşte bu yüzden genel olarak insanlardan hoşlanmıyorum.

Gerçekten bir köpek almam lazım.

JACK üç saat boyunca uzak durarak beni etkiledi. Beni etkilemeyen şey ise bu üç saat içinde onu ve ne yaptığını ne kadar sık düşündüğüm.

İki fincan kahve içiyorum.

Ashton'ın bir buçuk ay sonra orada yapacağı toplantılar konusunda beni hâlâ oyalayan New York'taki otele öfkeyle bir e-posta gönderiyorum. Onlara olan hayranlığımı açıkça belirtiyorum. Yarattıkları sorunu nihayet çözdüklerini ve konaklamamızı dört gözle beklediklerini bildiren bir yanıt veriyorlar. Ashton New York'taki oteline sahip olduğunda hiçbirini işe almamak üzere, muhatap olduğum tüm personelin isimlerini not ediyorum.

Johnathon'la Londra fiyaskosu hakkında ileri geri konuşuyor, Ashton'ın uçakla gelmemesi için işleri yoluna koymasına yardımcı olmaya çalışıyorum.

İki fincan kahve daha içiyorum.

Lorelei ve Ashton'ın üzerinde çalıştığı tatil köyü geliştirme projesi için biraz araştırma yapıyorum.

İlgilenmem gereken bir dizi idari işi hallediyorum.

Ve tüm bunların arasında, Jack için uygun olabilecek asistanları araştırmaktan kendimi alamıyorum.

Öğle yemeğimi henüz bitirmiştım ki, elinde mutfak tezgahının üzerine bıraktığı alışveriş poşetleriyle eve geldi. Bana o seksi gülümsemelerinden birini takınarak, "Sanırım burada hoşuna gidecek bir şeyler bulabilirsin," dedi.

"Silahlar bu tür çantalarda gelmediği için, bulabileceğimden şüpheliyim." "Kahretsin, bir şey unuttuğumu biliyordum."

Çantalarda ne olduğu ilgimi çekiyor ama ona sormak ya da kendim araştırmak istemiyorum, bu yüzden dikkatimi tekrar dizüstü bilgisayarına veriyorum.

Jack'in buzdolabını açtığını duyuyorum ve sonra poşetlerin hışırtısını duyuyorum. Yiyecek. Benim için eve yemek getirmiş.

Ashton aradığında bunu düşünmekten kurtuluyorum.

Telefonumu kaptım. "Bana bu telefon görüşmesinde New York'ta bir otel bulunduğunu ve rezervasyon yaptırdığımız o berbat otelde kalmamıza gerek kalmadığını söyleyeceğini söyle."

Direkt konuya giriyor. "Jack'le bu konuyu henüz konuşmadım ama sabah seninle Sydney'e, oradan da benimle Londra'ya uçmasını sağlayacağım. Yarın yola çıkmam gerekiyor."

Jack'in alışveriş poşetlerini açmasına bakıyorum ve onun açtığı şeyin tamamen kek olduğunu fark ediyorum. Kalçalarım ona teşekkür etmeyecek ama içten içe mutlu oluyorum.

Bu gelişme. Spor salonuna çoğunlukla pasta yiyebilmek için gidiyorum. Benim hakkımda bunları bilmesinden hem nefret ediyorum hem de hoşlanıyorum. "Şu anda onunla birlikteyim. Bunu konuşmak için seni hoparlöre alabilirim." Bu şimdiye kadar aklına gelen en kötü fikir gibi görünüyor. Jack'in bir tür rutin tutturma yeteneğini bozacak bir şey varsa, o da uluslararası seyahattir.

Ashton, "Telefonu ona ver," diyor.

Jack sorgulayan bakışlarımla karşılaşılıyor.

"Ashton'ın seninle konuşmak istediği bir şey var," diyorum.

Telefonu hoparlöre aldığım anda Ashton planını anlatıyor ve Jack dinlerken gözlerini benimkilerden ayırmıyor.

Ashton sözlerini bitirdiğinde Jack, "Bana uyar," diyor.

Umutsuzca Ashton'ın planına uymak istiyorum. Çaresizlikten de öte. Bunu yaparsam benim için parlak, mutlu bir gelecek görüyorum. Jack'in yakınında olmamı gerektirmeyen bir gelecek.

Ashton'la birlikte Londra'ya gidecek ve sonra ikisi buraya geri dönecek, böylece Ashton iyileşme sürecinin bu kısmını atlatmaya çalışırken onunla takılabilecek. Ben Sydney'de Jack'i sistemimden temizliyor olacağım.

Jack'i sisteminden asla temizleyemeyeceğini bildiğim yanımda oturmayı ve sesini duyurmamayı reddediyor. Bu planın ne kadar berbat olduğunu yüksek sesle haykırıyor. Uluslararası seyahatin Jack'in uykusunu daha da bozacağından ve alkole bu kadar kolay erişim varken otelde kalmanın şu anda onun için en kötü fikir olduğundan bahsediyor. Ona bir noktada Jack'in içki ve uyuşturucuya kolayca erişebildiği bir dünyada nasıl yaşayacağını öğrenmesi gerektiğini söylemek istiyorum, çünkü onun yaşadığı dünya tam olarak bu. Kollarını kavuşturuyor ve bana hayal kırıklığıyla bakıyor.

Lanet olsun ona.

Onunla daha sonra ciddi şeyler konuşacağız.

"Bunun kötü bir plan olduğunu söyleyen kişi ben olacağım," diyorum.

"Elimizdeki tek plan bu," diyor Ashton, yorgunluğu sözlerine sinmiş bir şekilde. Bütün gece daha iyi bir şey tasarlamaya çalıştığını hayal ediyorum.

"İyi bir plan," diyor Jack ama tek kelimesine bile inanmıyorum. Hele de şu anda ne istersem yapacağını söyleyen bir ifadeyle beni izlerken.

"Değil," diyorum. "İhtiyacın olan-"

"İhtiyacım olanı aldım Jessica," diyor. "Ben iyiyim."

"Evet, öylesin," diye kabul ediyorum çünkü burada iyi gidiyor. "Ama Londra'ya uçup rutinini bozarsan daha uzun süre iyi olmayabilirsin. Bunu yapmayacak daha iyi bir plan bulabileceksen iyileşmeni riske atmak istemiyorum."

"Başka bir seçenek yok," diyor Ashton. "Lorelei işten uzaklaşamaz, aksi takdirde oraya uçar."

Jack'in yanında kalabileceği tek kişi annesi ama o da dün bir haftalığına hastaneye yatırıldı, böylece artrit ağrılarıyla başa çıkmasına yardımcı olacak ağrı tedavisi görebilecek.

"Ben burada seninle kalırım," diyorum, teklifi ağzımdan zorla çıkarmama bile gerek kalmadan çünkü daha sonra konuşacağım o yanım tamamen kontrolü ele almış durumda.

"Hayır," diyor Ashton. "Bu hafta sonu aile işlerin var ve sonra ofise dönmen gerekiyor." İşte bu yüzden o benim yedi kişilik listemde: İkimiz de ofise dönmeme kesinlikle gerek olmadığını biliyoruz. Her yerden çalışabilirim.

"Profesyonel bir ayık refakatçi tutacağım ve burada kalacağım," diyor Jack. "Her şey ayarlandı. Seyahat etmeme gerek kalmayacak. Ashton Londra'ya gidip halletmesi gereken işlere odaklanabilir, sen de Sydney'deki evine dönebilirsin."

Ashton bu yeni plana yanıt vermez. Muhtemelen o da benim kadar kötü olduğunu düşündüğü içindir. Profesyonel bir ayık refakatçinin ne kadar kalifiye ya da işinde ne kadar iyi olduğu umurunda değil, Jack içki içmek istediğine karar verirse onunla başa çıkamazlar. Ashton ya da benim olabileceğim gibi değil.

Parmağımla Jack'i işaret ediyorum. "Kimseyi işe almıyorsun ve yarın benimle Sydney'e gelmek dışında hiçbir yere gitmiyorsun. Benimle Will'in evinde kalacaksın. Çocuklarının bütün hafta sonu seni delirtmesine izin vereceksin ve sonra Pazar günü benimle buraya geri döneceksin. Bir sonraki emre kadar burada kalacağız. Ashton Londra'ya gidecek. Hikayenin sonu ve eğer ikinizden biri benimle tartışırsa, ikiniz için de bir balık zıpkını olacak."

Jack hiçbir şey söylemez.

Ashton, "Balıkçı mızrağı mı?"

der.

"Evet. Tartışma Ashton." Uzun bir nefes veriyorum, zihnim Jack'e karşı tahmin ettiğimden daha uzun süre hayatta kalabilmek için yapmam gereken takviyelerle ilgili milyonlarca düşünceyle dolup taşıyor. "Şimdi kapatıyorum çünkü bir pastayla sıcak bir randevum var."

Ashton bana bazı bilgileri e-postayla göndermekle ilgili bir şeyler söylüyor. Yarı dinledim ve doğrudan konuya girmeyi kabul ettim. Sonra aramayı sonlandırdım ve

Jack'in sessizce beni izlediği mutfak.

Yanından geçip buzdolabını açıyorum ve aldığı pastayı inceliyorum.

"Tanrım." Ona bakıyorum. "Bir daha bana bu kadar çok pasta alma. Ayrıca bu öğleden sonra bir koşuya daha çıkacağız."

"Jessica, bunu yapmana gerek yok."

"Artık bunun için biraz geç. Bu pastayı görmezden gelemem."

"Seni sonsuza kadar burada tutmak istesem de, kalmanın sana pahalıya mal olduğunu biliyorum tatlım. Evine git."

İşte tam da bu yüzden Jack, ona bir daha arkadaşı olmak istemediğimi söylememe rağmen benim yedi insanımdan biri. Adamın hataları olabilir ama o kadar eksiksiz ve özverili seviyor ki ben de onu asla sevmemezlik edemem.

"Eve gitmiyorum, Jack." Buzdolabının ikinci rafında gözüme kestirdiğim havuçlu kek parçasına uzanıyorum. "Sen banyo tadilatı için seçimlerini yaparken ben de bu keki yiyeceğim. Siparişı bu öğleden sonra vereceğim. Tanrı biliyor ya, önümüzdeki hafta seni meşgul edecek bir projeye ihtiyacımız var. Bir insan kendini ancak bu kadar uzun süre güneşte tutabilir."

JACK

Jessica ve ben Cumartesi sabahı saat 8:15'ten hemen sonra Will'in Sydney'deki evine varıyoruz. Kaç kişiye ihtiyacımız olduğu konusunda tartıştıktan sonra güvenlik görevlilerinden ikisini yanımızda getirdik. Hepsini getirmek istiyorum ama Jessica bunun aşırıya kaçmak olacağını savunuyor. Sonunda, Axe devreye girer ve kabul eder

Bu yüzden o ve Robert bizimle gelirken diğer dördü benim evimde kaldı.

Oraya vardığımızda, Axe ve Robert kendi işlerini yapıyor, Jessica ve ben içeri girerken bölgeyi kontrol ediyor ve stratejilerini belirliyorlar. Axe ve Jessica yerimizin tespit edileceğinden şüpheliler. Paparazziler söz konusu olduğunda ben alaycıyım ve o kadar ikna olmuş değilim ama bunu dile getirmiyorum. Jessica bu sabahki ruh halindeyken olmaz.

Stresli, ki bu onun bilinen bir özelliği değil. Anlattıklarına bakılırsa bir gecede Londra ve New York'ta Ashton ve kendisi için ortaya çıkan sorunlarla uğraşüyor. Kalktığı andan itibaren telefonunun başından ayrılmıyor ve her neyse onu çözmeye çalışıyor. Ashton'ın dün öğleden sonra geç saatlerde uçmuş olması da yardımcı olmuyor. Ashton hâlâ havada ve onu her şeyle tek başına uğraşmak zorunda bırakıyor.

Mira geldiğimizde bizi içeri aldı. Bana gülümseyip sarılıyor ve "Uzun zaman oldu Jack" diyor.

Arkasında Will'i görmeden önce, "Evet, öyle oldu," diye onaylıyorum.

Beni gördüğüne sevinmedi ama sevinmesini de beklemiyordum zaten. Jessica'yla aramızdaki her şey patladıktan sonra Will'le konuşmuştuk. Bana zarar verme arzusunu dile getirdiği uzun, ateşli konuşmalar. Ona bir daha acı çektirirsem bunu yapmaktan geri durmayacağını açıkça belirtti.

"Jack," diye
homurdandı.
"Will."

Jessica ve Mira eve girerken Will ve ben olduğumuz yerde kalıyoruz. Burada olduğum gerçeğini kafasına iyice yerleştirmesi için ona biraz zaman tanıyorum. Bu ihtiyacını yadırgamıyorum; Will'in yerinde ben olsaydım ve Jessica kuzenim olsaydı ben de aynı şeyi hissederdim.

Sonunda geri çekilip geçmeme izin veriyor ve kapıyı arkamdan kapatıyor. Aramızda başka bir şey konuşulmadı ama zaten buna gerek de yoktu. İkimiz de nerede durduğumuzu biliyoruz ve onun tehdidini gerçekleştirmesine neden olacak bir şey yapmaya hiç niyetim yok.

Will ve ben Jessica'yla birlikte olduğum iki yıl boyunca yakındık. Onunla tanıştıktan sonra, Avustralya'ya geri dönebilmek için hayatımı yeniden düzenledim. Kariyeri yeni yeni yükseliyordu, bu yüzden bu ilerlemenin kesintiye uğramaması önemliydi. Jessica'nın büyük hedefleri vardı ve hepsine ulaşacağını biliyordum. Sydney'e yerleştim ve gerektiğinde Amerika'ya gidip geldim. Will bu süre zarfında en yakın arkadaşlarımdan biri oldu ve dördümüz birçok tembel hafta sonunu birlikte geçirdik. Jessica'ya yaptığım şeyi öğrendikten sonra bana geldiği gün gözlerindeki yıkımı asla unutmayacağım.

"Yarın öğleden sonra beş gibi evde oluruz," diyor Mira, Jessica ve benim aramda bakışarak. "Sorun olur mu?"

Jessica başını sallar. "Elbette." Eteğine yapışan Mira'nın en küçük kızına gülümsüyor. Onu kollarının arasına alıp tekrar Mira'ya bakıyor. "İstersen daha sonra dışarıda kal. Böylece bu güzel kızla daha fazla vakit geçirebilirim." Duraksıyor. "Bekle, o otu benim için mi buldun? Onsuz başa çıkabileceğimden emin değilim."

Mira gülerken Will, "Arka bahçeyi kontrol et. Mira'nın orada öldürmeye çalıştığı bitkilerin arasında büyüyen çeşitli yabani otları var."

Mira ona şakacı bir şekilde vuruyor. "Bana iyi davranmazsan, bugün sürprizini alamazsın."

"Ne sürprizi?" diyor.

"Uğruna sabahın köründe kalktığım sürpriz," diyor Jessica çenesini kaldırıp onlara bakarak. "Geç kalmamak için gitmeniz gerekiyor. Ve bana bir hediye getirdiğinizden emin olun. Hediyeleri sevdiğimi biliyorsun."

Mira'nın diğer kızı hediyelerden söz edilince heyecanlanıyor. "Ben de bir hediye istiyorum!" Annesinin elbisesini kavrayıp çekiştirirken bir yandan da istediği hediye hakkında gevezelik ediyor.

Will, Jessica'ya sert bir bakış atıyor. "İyi iş çıkardın."

Jessica hiç pişmanlık göstermez. "Hafta sonu izin almanın bir bedeli var Will. Her yerde hediyeler var." Yeğenini sıkıca kucaklıyor ve ona doğru bir gülümseme fırlatıyor. "Pekâlâ küçük şeytanım, annenle babanın gitmesi gerekiyor ki biz de oynamaya başlayabilelim."

Çocuklar Jessica'yı gördükleri için o kadar heyecanlıdırlar ki, anne babalarının gitmesi sorun olmaz. On beş dakika sonra Jessica kızları arka bahçeye çıkarmış, baloncuklar üflüyor, gülüyor ve hayatlarının en güzel anlarını yaşıyorlar.

Hayretler içinde izliyorum. Kendisi için son derece alışılmadık bir stres seviyesine neden olan çok sayıda iş sorunuyla uğraşan bir kadın bu, ancak burada sanki dünyada umurunda değilmiş gibi yeğenleriyle vakit geçiriyor.

Kızlar bahçede birbirlerini kovalarken "Jack," diyor. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

Ona doğru ilerliyorum. "Ne istersen, güzelim."

"Hızlı bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Lütfen kızlara göz kulak olur musun? Belki onlarla birlikte biraz baloncuk üflersin?"

Baloncuk üfleme esasını bana uzattığında kabul ediyorum. "Acele etme."

Bana dönmeden önce kızlara bakıyor. "En çok Hazel'e dikkat etmelisin. O da senin gibi. Girmemesi gereken şeylere girmeyi seviyor. Olivia genelde ona göz kulak olur ama her zaman değil. Ve ne yaparsan yap, ikisinin de Will'in kulübesine yaklaşmasına izin verme. Orada örümcekler var ve ben bugün örümceklerle uğraşmak istemiyorum. Tanrı biliyor ya, onları bulma ya da öldürme konusunda yetenekli değilsin."

Kıkırdıyorum. "Anladım. Kulübe ve örümcek yok."

"Elimden geldiğince çabuk olacağım. Enerjini bu gece ben erken bayıldığım zaman için saklamalıyız. Temizlik görevinde olacaksın."

Artık onu göremeyene kadar kışını arka kapıya kadar takip ediyorum. Jessica bugün bir erkeğin üzerinde cehennem gibi duran bir kot giymiş. Topuklu ayakkabılar da öyle ama kızlarla oynamaya başladığı anda çıktılar. Sonunda Jessica'nın topuklu ayakkabılar olmadan yaptığı bir şey buldum ve bu görülmeye değer bir şey değil.

O içeri girdiğinde tüm dikkatimi kızlara veriyorum. Hazel iki, Olivia dört yaşında ve onlarla bir saat oynadıktan sonra Jessica'nın neden bu gece erken bayılacağını söylediğini anlıyorum. Bu kızların sahip olduğu enerji sınırsız gibi görünüyor.

Beni bahçede kovalamalarına izin veriyorum.

Milyonlarca baloncuk üflüyorum.

Bahçede yaşayan periler hakkında hikayeler uyduruyorum.

Ve sonra, nefes almaya ihtiyacım olduğunda, "Kızlar! Gökyüzüne bakın!" Neye bakacağımızı kimse bilemez ama annemin ben küçükken bunu yaptığını ve her söylediğinde gökyüzünde ne olduğunu görmek için büyülediğimi hatırlıyorum.

Ashton'ın kız kardeşinin çocukları dışında hiçbir çocukla fazla ilgilenmedim. Sydney'e her geldiğimde Alessandra, Sadie ve Bradley ile takılma aşkımı şımartıyor. Çocuklar yetişkinlerin saçmalıklarından arınmış durumda ve onlarla vakit geçirdikten sonra kendimi her zaman daha mutlu hissediyorum. Sık sık ebeveyn olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etmişimdir. Ancak hayatımın bu noktasına kadar çocuk sahibi olmayı hiç düşünmemiştim. Alkol hayatıma hükmederken olmazdı. Ama şimdi, bunun benim için bir şey olup olamayacağını merak ediyorum.

"Jack!" Olivia ciyaklıyor, küçük sesi bir erkeğin gülümsemekten kendini alamayacağı türden bir sevinçle dolu. Gökyüzünü işaret ediyor. "Bir zürafa!"

Gözlerimi kısarak parlak mavi gökyüzüne bakıyorum ve neye baktığını seçiyorum. Zürafaya hiç benzemeyen bir leke. İşte çocukların bu yönünü seviyorum. Yetişkinlerin göremediği şeyleri görüyorlar.

Diğer tarafımda bir solucan gibi kıvranan Hazel'a bakıyorum. "Ne görüyorsun, balkabağım?"

Bana bakıyor, yüzü sevinçle parlıyor. "Anne!" Sonra gökyüzünü işaret ediyor ve tekrarlıyor. "Anne!"

Kıkırdıyorum. "Bakalım orada başka neler bulabiliriz."

Jessica geri döndüğünde gökyüzünde daha fazla şekil aramaya başlayalı beş dakika olmuştu. Olivia'nın yanında duruyor ve bana bakıyor. "Cidden Jack, çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyor musun? Şu anda onları dinlenmeye teşvik etmek yerine yoruyor olmamız gerekiyor."

Dirseklerimin üzerine yaslanmak için kendimi kaldırıyorum ve ona sırtıtıyorum. "İnan bana, çok yorgunum."

"Onları yor dedim. Hâlâ yapman gereken işler var."

Olivia baloncuk اساسını kaptığı gibi tekrar baloncuk üflemeye başladı. Hazel kardeşini takip ediyor ve ben olduğum yerde kalıyorum. "Araman nasıl gitti?"

"İyi değil. Birinin bana geri dönmesini bekliyorum." Bana acı dolu bir bakış attı. "Üzgünüm ama bunu çözmek biraz zaman alabilir. Kızlarla takılabilir misin? Onlar için bir film koyabilirim. Sadece onlarla oturman ve yaramazlık yapmadıklarından emin olman gerekiyor."

Yerden kalkıp ayağa kalkıyorum. "Onlarla oynamayı seviyorum. Resim yapmayı seviyorlar mı? Ya da Lego? Ya da araba? Ya da belki bir kum havuzu?" Çocukken ilgilendiğim şeyleri düşünmeye çalışıyorum.

Yavaşça başını sallıyor. "Bilirsin, bebeklerle oynamayı severler." "Kızlar, Jack Barbie'lerinizle oynamak istiyor." diye seslenmeden önce kızlara bakıyor. Sonra da bana, zorlukla gizlediği bir neşeyle, "Ne harika bir fikir." diyor.

Üçünü içeri, Olivia'nın yatak odasına kadar takip ediyorum ve Jessica bana Barbie bebekleri ve çeşitli bebek kıyafetlerini uzatıyor. "Kavga etmek yok," diyor sert bir yüz ifadesiyle. "Yoksa üçünüz de mola vermek zorunda kalırsınız."

Sonraki iki saati bebekleri giydirecek, bebeklerin saçlarını tarayarak, bebekleri besliyormuş gibi yaparak ve bebeklerle sohbet ederek geçirdikten sonra kızları birlikte kitap okumamız gerektiğine ikna ettim. Bebekleriyle birlikte.

Bu arada Olivia saçımı tarıyor ve toka takmaya çalışıyor.

Öğle yemeği zamanı geldiğinde, tamamen süslenmiş ve Jessica'nın kızlarla film izleme fikrini uygulamaya hazırım.

Bugün senden bir mesaj almadım galiba.

Jack: Barbie'lerle meşgul olduğum için olabilir.

Constance: Umarım onlar plastik bebek Barbie'leridir, diğer türden değildir.

Jack: Ayrıca saçımı dört yaşında bir çocuğa taratıyordum. Oraya taktığı tokaları görmek ister misin?

Constance: Dün gece dört saatten fazla uyuduğunu söyleyen bir mesaja razıyım. Ya da son görüşmemizden sonra meditasyona başladığını söyleyen bir mesaj.

Jack: Dün üç öğün yemek yedim ve koşuya çıktım.

Constance: Şuna bak. Neredeyse benim yıldız hastam olacaksın. Altın mı, gümüş mü, bronz mu?

Constance: Yarın zamanında gel, Jack.

Hazel bana doğru koşup kollarını bacaklarımdan birine doladığı sırada telefonumu cebime geri koyuyorum. Öğle yemeğimizi yeni bitirdik-

Kızların yıldız şeklinde kesmem için yalvardığı vejetaryen sandviçler, üzüm ve peynir dilimleri ve izlememiz için *Winnie The Pooh*'yu koydum.

Hazel'ın film izlemek yerine biraz daha oynamak istediğini biliyorum ama uykuyla savaşıyor ve biraz kestirmeye ihtiyacı var, bu yüzden onu kucağıma alıp kanepeye götürüyorum. "Burada benimle kıvrılıp Winnie'yi izlemeye ne dersin, sonra tekrar oynarız?"

"Ben de!" Olivia koşarak kanepenin diğer tarafına geçip Ben.

Hazel kanepede sarılıp yatmak konusunda tartışacakmış gibi görünüyordu. Olivia katılmak isteyene kadar. Şimdi her iki tarafta da birer tane var ve ikisinin de uyuyabileceğini umuyorum.

Film oynarken ve kızlar uyumamak için ellerinden geleni yaparken, ben de uyanık kalmak için elimden geleni yaparken, babamı ve çocukken onunla böyle bir zaman geçirdiğimi hiç hatırlamadığımı düşünüyorum. Annem, evet, ama babam değil. Çalışmakla çok meşguldü, bana her zaman paranın ağaçta yetişmediğini söylerdi.

Ben de ona inanırdım. Ta ki on üç yaşına bastığım ve amcamın bana aile paramız hakkında ders verdiği güne kadar. Eski paraydı. Eskiden de eski. Babama, babasından milyarlar miras kalmıştı.

Babamın benimle vakit geçirmek istemediği ortaya çıktı. "Jack," dedi Olivia, bana doğru kıvrılarak. "Susadım."

Ona gülümsedim. "Biraz su ister misin?" Başını salladı. "Evet, lütfen."

Hepimize su getiriyorum ve onlar da içeceklerini içip bir on dakika daha oyalandıktan sonra Winnie'nin yanına yerleşiyorlar.

Hazel on beş dakika içinde çıktı, Olivia yirmi beş dakika içinde.

Babam, geçmişim ve geleceğim hakkındaki düşüncelerimle baş başa kalıyorum. Genelde asla yalnız kalmamaya çalıştığım düşünceler. Ama son zamanlarda onlarla başım iyi. Son zamanlarda, nihayet onlarla başa çıkabileceğim bir noktaya geldiğimi hissediyorum.

JESSICA

I Jack'in buzdolabındaki tüm pastaları Sydney'e getirmeliydim. Elimde olsaydı şimdi oturup son parçasına kadar yerdim.

Bugün cehennemden bir gündü ve bitmesine hazırım.

Bitti. Bitmesine. Ancak, saat öğleden sonra ikiyi biraz geçiyor, bu yüzden beni daha fazla cehennemin beklediğinden eminim.

Bugün hem Londra'da hem de New York'ta ortaya çıkan çeşitli sorunların ardından yangınları söndürdüm. Londra'daki sorunlar şimdilik çözülmüş görünüyor. En azından Ashton oraya varıp sorunlarla ilgilenmeyi devralana kadar. New York'taki sorunlar hala çözülmeye çalışılıyor. Yarına kadar her şeyin sonuçlanacağını umuyorum.

Ashton New York sorunlarının sonucundan memnun olmayacak. Orada üzerinde çalışmam gereken konulardan biri de düzenlediğim otel geliştirme toplantıları için yeni tarihler bulmaktı çünkü adamlardan birinin programında bir değişiklik oldu. Toplantıları bir sonraki haftaya ertelemek zorunda kaldım. Ashton önümüzdeki hafta Londra'da olacağı için New York'a zamanında gelmesi zor olabilir. Kendimi onun bu durumdan rahatsız olmasına hazırlıyorum ama tek seçeneğimiz buydu, bu yüzden ya bu işi halledecek ya da birkaç ay erteleyecek.

Bugün Jack için Tanrı'ya şükürler olsun. Kızlara o kadar iyi baktı ki onlardan tek bir ses bile duymadım. Onları sadece bebeklerle oynamalarını önerdiğimde gördüm. O an günümün en önemli anıydı. Jack'in bana eğlenen bakışlarından birini atmak dışında neredeyse hiç tepki vermemesi biraz hayal kırıklığı yarattı. Onun adına biraz acı çekmesini bekliyordum.

Yine de tepkisini beklemeliydim. Akışına bırakmak ve şikayet etmeden anı yaşamak tam Jack'e göre idi.

Will'in çalıştığı ofisten çıktım ve bir filmin oynadığını duyabildiğim salona doğru ilerledim. Jack'i salonda sızmış, kızlar da iki yanında uyurken bulduğumda yüzümü bir gülümseme kaplıyor. Gördüğüm manzara karşısında yumurtalıklarım patlıyor. Çok çocuk seven biri değilim ama Jack'i bu şekilde, çok sevdiğim bu kızlarla görmek bana bir şeyler yapıyor.

Onları bırakıp yiyecek bir şeyler bulmak için mutfığa gidiyorum ve oraya vardığımda duruyorum. Jack çocukları oyalamakta harika olabilir ama arkalarını toplamakta berbat. Mutfak tam bir çöplük.

Temizliği yarılamaştım ki, o seksi gülümsemelerinden biriyle içeri girdi. "Bırak onu," dedi. "Ben yaparım."

"Oyunculuk kadar iyi olduğun bir şey buldum." Hâlâ temizlemekte olduğum kirli tabak, bardak ve çeşitli mutfak gereçleri dağınıklığını gözden geçiriyorum. "Cidden, bu bir başarıdır."

Bana yaklaşıyor. "Bakıcı olarak işimi çok ciddiye alıyorum. Tüm dikkatimi vermem gereken çocuklarım varken durup temizlik yapacak değilim."

"İçinizdeki erkek konuşuyor. Belki de bu öğleden sonraki bakıcılık vardiyası sırasında, içindeki dişi yönlendirebilir ve çoklu görev dediğimiz şu küçük şeyi yapabilirsin. Bulaşık makinesini yerleştirirken aynı zamanda bakım da yapabildiğini keşfedince şaşıracaksın."

Gözleri ciddileşiyor. "Ben sana öğle yemeği hazırlarken git ve otur. Ashton için ejderha öldürmek arasında dinlenmeye ihtiyacın var."

"Burada işim bitmek üzere, sonra kendi öğle yemeğimi hazırlayabilirim. Bence dinlenmeye ihtiyacı olan kişi sen olabilirsin."

Omuzlarımdan tutup beni döndürüyor ve tezgâhtaki tabureye doğru götürüyor. Tabureyi çekerek üzerine çıkmama yardım ediyor. Ellerinin vücudumda biraz fazla hoşuma giden şekillerde olduğu gerçeği gözümünden kaçmıyor ama bana yaptıklarını görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

"Ne yemek istersin?" diye soruyor. "Buzdolabı tamamen salata malzemeleriyle dolu, sevdiğini biliyorum; ancak Vegemite sandviçleri yapmakta çok başarılı olduğumu da belirtmeliyim. Kızlar o sandviçlere bayılırdı."

"Bugün değerli bir ebeveynlik becerisi öğrendin Jack."

"Neymiş o?"

"Eğer çocuklarla saatlerce oynarsan, Vegemite sandviçlerine bayılırlar."

"Mutfak becerilerimin düşündüğüm kadar harika olmadığını mı söylüyorsun?" Omuz silkiyorum. "Muhtemelen değil. Gerçek test bu akşamki yemek olacak."

"Nasıl yani?"

"Bütün öğleden sonra onlarla oynadıktan sonra kızlar çok yorulmuş olacak. Sonra onları banyoya sokman gerekecek. Ondan sonra da onları giydirme kısmı gelecek. İyi eğlenceler. Bir de yemek hazırlarken onları meşgul etme kısmı var. Bir daha düşündüm de, o kısımla da iyi eğlenceler." Etkili olması için duraklıyorum. "Tüm bunlardan sonra akşam yemeği için güzel bir şeyler hazırlayabilirsen, sınavı geçmiş olacaksın."

"Sen zeki bir kadınsın Jessica Calvary."

"Evet, bu doğru, ama bugün bunu ne ele verdi?"

"Gizlice bir meydan okuma ortaya koyma ve bunu başarmamı isteme şekliniz hayranlık uyandırıyor."

"Buradaki işim bitti."

"Tamam, akşam yemeği için yemek planlamaya başlamadan önce, öğle yemeği için ne istersin?"

Başımı eğiyorum. "'Yemek planlama' kelimesini telaffuz edeceğin günü hiç hayal etmiş miydin?"

Gülüyor. "Hayal ettiğimi söyleyemem."

"Mutfakta iyi görünüyorsun, Jack."

"Tatlım, ben bir evin tüm odalarında iyi görünüyorum. Bunu zaten biliyorsun."

Oh, kahretsin, hayır.

Buna ben girdim.

Genelde bu tür durumlardan onunla birlikte sıyrılmakta iyi olsam da, bugün özürlü bir oyuncuyum. Bugün Jack benim gözüme girmenin yolunu buldu. Ayrıca şu anda çok yakınımda duruyor ve beni sadece onun yapabileceği şekilde etkiliyor.

Mutfak aniden yok oldu.

Evin geri kalanı ve kızlar da öyle.

Sadece Jack ve ben, eskiden olduğu gibi birbirimize bakıyoruz.

Bunu önce içimin derinliklerinde hissediyorum ama vücudumun tüm bölgelerine yayılması uzun sürmüyor.

Bu arzuyu sadece onunla hissediyordum.

Ve bu bir şey söylüyor çünkü Jack'ten sonra, bana nasıl hissettirdiğini umutsuzca unutmaya çalıştım. İtiraf etmek istediğimden daha fazla insanla yattım. Ve onu unutmak için oldukça iyi bir iş çıkardığımı sanıyordum. Ama işte buradayız ve şimdi çok kötü bir iş çıkardığımı biliyorum. Jack'i en az onu istediğim kadar istiyorum.

Kahretsin.

"Jack," diye başlıyorum ama o içime doğru ilerliyor ve varlığıyla beni susturuyor.

"Bunu hissediyorsun Jessica. Gözlerinde görüyorum. Vücudunun her yerinde yazıyor." Sesi içimde kayıyor, dokunduğu her damarı ısıtıyor.

"Bunu hissediyor olmam istediğim anlamına gelmiyor."

Yanağımı avuçluyor ve başparmağını dudaklarıma sürüyor. "Bunu istiyorsun." İstiyorum.

Şu anda gözlerinin vaat ettiği her şeyi istiyorum. Vaat ettiklerinden başka bir şey düşünemiyorum.

Başka hiçbir şey düşünemiyorum.

Altı yıldır hiç olmadığım kadar tahrik oldum. Ve bu sadece en ufak bir dokunuştan.

Aslında, hayır, sadece bundan değil.

Bu Jack'in dokunuşundan çok daha fazlası.

Aramızdaki şey her zaman fiziksel bir şeyden çok daha fazlası olmuştur.

Birbirimizi nasıl hissettirdiğimiz, seksten çok daha derin ve her şeyi tüketen bir şeyden geliyor.

Ve sorun da bu.

Eğer bu sadece seksle ilgili olsaydı, onu siker ve bu işi bitirirdim.

Ama değil, bu yüzden yapamam.

Elini yüzümden çekmek için uzandım ama elini yakaladı ve tuttu. Ve bunun hemen yanında, doğru düşünme yeteneğimi yakalıyor ve onu da tutuyor.

"Seni hayatımda istiyorum," diyor boğuk bir sesle ve uzaklaşmak için sahip olduğum tüm kapasiteyi çalıştırıyor. "Seni istemekten hiç vazgeçmedim."

Jack'i neden terk ettiğimi düşünmeye çalışıyorum ama bu kadar basit bir düşünceyi bile yapamıyorum. Ona duyduğum ihtiyaçla yanıp tutuşurken olmaz.

Bedenim kontrolü ele alıyor, ona doğru bastırıyor. Tanrım, onu öpmek istiyorum.

Kolunu belime doluyor ve elini kıcıma koyuyor. Ve Jack elini dayadığında, dokunduğu şeyi sahipleniyor gibi oluyor. Bu sadece elini bir yere koyması değil, bu bana kıcımin onun olduğunu söylemesi.

O eli uzaklaştırmak istiyorum.

Kıcım onun değil.

Ve bir daha asla onun olmayacak.

Ama Tanrım, şu anda acizliğin dibine vurmuş durumdayım. Kontrollü Jessica gitmiş, yerine Jack'in -belki de- hâlâ bana sahip olduğu Jessica gelmiş.

Gözleri benimkileri arıyor, bana birlikte nasıl iyi olabileceğimize dair milyonlarca hikâye anlatıyor. Bana onunla geçirdiğim her saniyeyi sevdiğimi hatırlatıyorlar. Tartışarak geçirdiğimiz saniyeleri bile, ki aslında o kadar çok değildi çünkü ilişkimiz dünyadaki en iyi şeydi.

Jack'in özellikle benim için yaratıldığını düşünürdüm. Birbirimize çok yakışıyorduk. O zamandan beri bu kadar iyi uyduğum birini bulamamış olmam sık sık onu terk etme kararımı sorgulamama neden oldu. Ama sonra, gerçekten, bana bunu yapmaktan başka seçenek bırakmadı.

İşte tam da bu yüzden onu şimdi öpmek uzun zamandır aklıma gelen en kötü fikir.

Onu öpemem.

Onunla bunların hiçbirini yapamam.

"Bebeğim," diye mırıldanıyor, yüzünü yüzüme yaklaştırmadan önce başparmağını tekrar dudaklarımda gezdiriyor.

Bütün düşüncelerim binayı terk ediyor.

Tamamen Jack'e odaklanıyorum.

Benimkine bastırıldığı sert göğsüne.

Bana sahip olduğunu iddia eden eline.

Umutsuzca benimkinde olmasını istediğim ağzında. "Jack!" Olivia seslendi.

Zihnim neler olduğunu anlamaya çalışıyor. Kalın bir balçığın içinde sürünmek gibi bir şey bu. Yavaş ve zahmetli.

"Siktir," diye küfrediyor Jack.

"Jack!" Olivia tekrar sesleniyor.

Beynim nihayet harekete geçiyor.

Onu itmek için ellerimi göğsüne koyuyorum.

"Bu iş daha bitmedi," diyor ben bunu yaparken, gözleri söylediğini gerçekleştirme konusundaki kararlılığını ortaya koyuyor.

İçimde kabaran tüm duyguları yutuyorum. "Bitti," diyorum kendi kararlılığımla.

Bana tekrar uzanıyor, beni tekrar kendine çekmeye çalışıyor ama Olivia koşarak mutfığa giriyor ve her şeyi durduruyor.

Şu anda onu sevgiyle sıkabilirim.

"Jack." Kot pantolonunu kavırıyor, ona hayranlıkla bakıyor. "Gel Winnie'yi gör."

"Ben bize yiyecek bir şeyler getirirken sen de gidip beni beklemeye ne dersin?" Başını sertçe sallıyor ve elini çeker. "Hayır."

Olivia onu kanepeye geri götürmek için elinden geleni yaparken bana bakıyor. Gözleri olmadığı her şeyi söylüyor ama artık dinlemiyorum.

"Git ve filmi izle," diyorum. "Benim işe dönmem gerek." "Daha öğle yemeğini yemedin," diyor.

Meyve kâsesinden bir elma alıyorum. "Bu beni senin gurme yemeğine kadar idare eder." Benimle tartışmasına fırsat vermeden hızla mutfaktan çıkıyorum ve aramıza olabildiğince mesafe koyuyorum.

Olivia'nın Jack'in onunla takılmasını istemesine minnettarım. Sözümüzü kesmeseydi ne olurdu Tanrı bilir.

JACK

S Perşembe öğleden sonrası ve gecesi filmler, boyama, daha fazla baloncuk üfleme, arka bahçede koşturma, kızlar için banyo zamanı, akşam yemeği pişirme, okuma ve kızları yatağa götürme dansı ile geçti.

Uyu.

Jessica'yı neredeyse hiç görmüyoruz çünkü tüm dikkatini işine vermiş durumda ama Hazel ve Olivia benimle vakit geçirmekten çok mutlular. Ben de onlarla vakit geçirmekten çok mutluyum ama Jessica'yla öğleden sonra kaldığımız yerden devam edebilmek için saatleri sayıyorum.

Olivia bana en sevdiği yemeklerden biri olduğunu söyledikten sonra akşam yemeği için spagetti pişiriyorum. Jessica kızları yıkamama yardım ettikten sonra bizimle birlikte yiyor. Daha sonra onları uyutmama yardım etmeden önce ikisine de birer hikâye okuyor. Ondan sonra da bana yapacak daha çok işi olduğunu söylüyor. Yapmadığından şüpheleniyorum ama gitmesine izin verdim.

O çalışırken üç saat geçiyor ve ben televizyon programları arasında akılsızca geziniyorum.

Saat 22:00'de, bütün gün saklandığı ofise girdim, omzumu kapı pervazına dayadım, kollarımı kavuşturdum ve tartışmaya hazırlandım. "Bir molaya ihtiyacın var."

Dizüstü bilgisayarına dönmeden önce bir saniye kadar bana bakıyor. "Ara verecek zamanım yok."

"Umurunda değil. Ara veriyorsun."

Bu sefer kafasını kaldırdı ve bakışlarımı yakaladı. "Sen benim patronum değilsin, Jack."

"İstersen patronunu telefona çağırabilirim. Bu konuda benimle aynı fikirde olacaktır."

Gözlerinde kızgınlık parlıyor. "Zamanım olmadığını söylerken yalan söylemiyordum. Ama Ashton'ı bağlamaktan çekinmeyin, o sizin için bunu doğrulayabilir."

Kahretsin, bu öğleden sonra beni hemen susturdu. Yapmayacağını ummuştum ama yapabileceğini tahmin etmiştim. Jessica'yı tanıyorum, şimdi onu zorlamanın zamanı değil, bu yüzden zorlamıyorum.

"Tamam," diye kabul ettim. "Sen çalışmaya devam et. Sana bir içki getireyim." "Ben iyiyim," diyor. "İçkiye ihtiyacım yok."

Başımı sallayarak kapı pervazını itiyorum ve içkiyi hazırlaması için onu yalnız bırakıyorum. 'İyiyim' demek, bir erkeğe nasıl olduğunu söyleyen hiçbir kadının nasıl hissettiğini göstermez, hele ki Jessica bana kızginken. İçki isteyip istememesi umurumda değil, içki alacak.

Ona kafeinsiz bir kahve verdikten sonra biraz daha televizyon izliyorum. Will ve Mira'nın kanepesi şu büyük, L şeklinde, minderli kanepelerden biri, üzerinde uyuyakalmamak zor, ama uyanık kalmayı başarıyorum. Jessica nihayet ofisten çıkmadan önce bir polisiye dizinin iki bölümünü bitiriyorum.

Mutfakta bir şeyler karıştırırken onu dinliyorum ve tam içeri girmek üzereyken salonun köşesinden kafasını uzatıp "Bir fincan çay ister misin?" diye soruyor.

"Kulağa hoş geliyor." Onu mutfaka kadar takip etme ve işi devralma isteğime karşı koyuyorum. Bütün gün çalışmış olabilir ve ben de onun yorgun olduğunu düşünebilirim ama Jessica'nın benden isteyeceği son şey dinlenmesinin söylenmesidir. Onunla hangi savaflara gireceğimi seçmek çok önemli. Bunu sekiz yıl önce çabucak öğrendim ve asla unutmadım.

On dakika sonra kanepede bana katıldı ve önümdeki sehpa bir fincan çay koydu. Tek kelime etmiyor ve birlikte televizyon izleyerek sessizliğe gömülüyoruz.

"Yapman gereken her şeyi yaptın mı?" diye sormadan önce ona bu sessizlikte on beş dakika veriyorum.

Kafeinsiz olduğunu tahmin ettiğim kahvesinden bir yudum alırken kupasının kenarından bana bakıyor. Jessica çay içmez. "Evet." Bir yudum daha alıyor. "Bugün için teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım."

"Bence kızlar çok eğlendi, gerçi Olivia yarını en sevdiği teyzesiyle geçirmeye oldukça hevesli."

Gülümsüyor ve bu beni tam göğsümden vuruyor. Ondan nadiren bir gülümseme alıyorum. "Olivia yarın onu parka götürüp götüremeyeceğini sordu. Bu

"Görünüşe göre yeğenim bile Jack Kingsley'in cazibesine karşı bağışıklı değil."

Kahretsin, tahmin ettiğimden daha yorgunmuş. İltifatlar da ondan nadiren geliyor.

Onu konuşturmak istiyorum ama uykuya ihtiyacı var, bu yüzden isteğimi bir kenara itiyorum ve "Yatmalısın tatlım. Uzun bir gün oldu."

Önce televizyona sonra da bana bakıyor. "Önce biraz dinlenmem lazım. Başka ne var?"

Söylemeye çalıştığı şey, onu sıkarak uyutacak bir şeylere ihtiyacı olduğu. Jessica'nın zihninin geceleri kapanması zaman alıyor. Eskiden her gece onun için yeni, sıkıcı programlar bulmak için kendimi zorlardım. Ancak onu uyutmanın daha hızlı bir yolu var ve bunu ikimiz de biliyoruz.

Çenemi ona doğru sallayarak, "Bana ayaklarını ver." diyorum. "Hayır, sadece bana bir gösteri bul."

En iyi zamanlarda bile inatçı olabiliyor ve bu konuda inattan da fazlasını yapacağını biliyorum. Özellikle de daha önce aramızda olanlardan sonra.

O beni durduramadan ayaklarını kucağıma çekiyorum. İtirazlarını görmezden gelerek onlara masaj yapmaya başladım. Onları elimden kurtarmak için elinden geleni yaparken kolay bir iş değil.

"Jack," diye karşı çıkıyor genelde sevdiğim o otoriter ses tonuyla. "Ayaklarımı istemiyorum-"

Ayağındaki tutuşumu sıkılaştırıyorum. "Benimle kavga etmeyi bırak ve sana yardım etmeme izin ver."

"Hayır, ben-"

"Uykuya ihtiyacın var ve bu seni oraya en hızlı şekilde götürecektir."

Bana sanki canımı yakmak istiyormuş gibi bakıyor. "Artık benim hakkımda bunu bilmiyorsun."

"Tamam, o zaman deneyelim ve görelim." Bana ters ters bakmaya devam edip benimle tartışmaya devam etmek için ağzını açtığı anda, taktik değiştirip onu zorla alıyorum. "Buna devam edebilirsin, ben de devam edeceğim tatlım, ama bunu yapmama izin verirsen ikimiz için de çok daha kolay olur. Alternatif olarak, daha önce yaptığımız konuşmaya geri dönebiliriz, ki aslında benim tercihim de bu. Ama sen bana tercihinin ne olduğunu söyle ki ben de ne yapacağımı bileyim."

Gözleri bir an için genişliyor ve sonra dudakları düzleşiyor. "Keyfine bak," diye mırıldanıyor. "Ama yarım saat sonra hâlâ oradaysan ve ben uyumuyorsam, istediğim gibi bana bir gösteri bulsan çok iyi olur."

"İkimiz de yirmi dakika içinde uyuyacağını biliyoruz."
Ben onun ayakları üzerinde çalışmaya başlarken huysuz
bir nefes veriyor. Tüm bu huysuzluğu hoş karşılıyorum.
Jessica ne zaman benimle bu tür bir kavga etmek istese, ben buradayım.

Sabah 4:00'ten hemen sonra Jessica'nın başı kucağımda kanepede uyandım.

On beş dakika boyunca ayaklarına masaj yaptıktan sonra omuzlarına masaj yapmamı istedi ve hemen pozisyon değiştirerek şu anda olduğu gibi başıyla yattı. Uykuya dalması uzun sürmedi, bu noktada televizyonu kapattım ve başımı kanepeye yasladım. Kendim uykuya dalmak gibi bir niyetim yoktu. Sadece Jessica'yı yatağına götürmeden önce bir süre onunla birlikte olmanın keyfini çıkarmak istemiştim.

Ona baktım, bizi ayırmak istemiyordum ama aynı zamanda onun burada, kanepede rahatsız olmasını da istemiyordum. Sonunda onun rahatlığı kazandı ve onu yatağına götürmek için kollarıma aldım.

Kıpırdanıyor ama çok kısa bir süre için ve onu tamamen uyandırmadan yatağına götürüyorum. Battaniyeyi üzerine çekiyorum ve yüzüne dökülen saç tellerini üzerinden kaydırıyorum. Bu onu uyandırdı ama çok az. Sadece beni öpmek istediğine dair bir şeyler mırıldanmasına yetecek kadar.

Onunla birlikte yatağına girme arzumu düello yapıyorum ama ondan asla bu şekilde faydalanmak istemem. Sonunda, odadan çıkıp kanepeye geri dönmeden önce alnına bir öpücük konduruyorum. Mira boş odalarında benim için bir yatak hazırlamıştı ama ben bu gece kanepede yatmak istiyorum. Jessica'nın yakınımda olduğu anılarımla burada kalmak istiyorum. Uyku beni ele geçirene kadar bugün aramızda olan her şeyi kafamda tekrar tekrar canlandırmak istiyorum. Ayrıca bundan sonraki saldırı planımı da düşünmek istiyorum.

Jessica ve benim birlikte bu kadar iyi çalışmamızın nedenlerinden biri, arkasına yaslanıp kadının istediğinde ya da ihtiyaç duyduğunda ona kontrolü ele alması için alan tanımakta iyi olan bir erkek olmamdı. Ben sadece durum gerektirdiğinde devreye girme eğilimindeyim.

Şu an içinde bulunduğumuz durum? İçeri girmem için beni çağırıyor.

JESSICA

T Bugün Jack'te farklı bir şeyler var. Beni biraz şaşkına çeviren bir şey var.

Geç saatlerde, sabah 9:00'dan hemen sonra uyandığımda başladı. Asla o kadar geç uyanmam, bu yüzden bu bile başlı başına endişe vericiydi. Yatağa gittiğimi hatırlamakta zorlanmam da beni şaşırttı.

Kıkırdama seslerini takip ettim ve Jack'i kızlarla birlikte mutfakta waffle yaparken buldum. İçeride yine iğrenç bir karmaşa vardı ama kızların onunla eğlendiğini görünce yumurtalıklarım yine patladı.

Şimdi, bana bir kahve ve kıcımı kıpırdatmamam için kesin talimatlar verdiği mutfak masasında oturuyorum, yoksa ödeyeceğim cehennem olacaktı.

Bu talimatlara uyuyor olmam bugün beni en çok şaşırtan şey, ama bana emir verme biçiminde bir şeyler vardı.

Jack genelde kimseye bir şey yapmasını emretmez.

Ben hariç.

Bazen bana patronluk taslardı ve bunu her yaptığında ciddi olduğunu anlardım.

Oh, kahretsin.

Dik oturdum. İşte bu.

Jack iş demek istiyor.

"Pekâlâ kızlar," dedi waffle'ları masaya getirirken. "Kim waffle'ının yanında dondurma ister?"

Olivia heyecandan altını ıslatacak gibi görünüyor. "Ben!" diye bağırırken küçük kolları havaya kalkıyor.

Hazel ablasına bakıyor ve sandalyesinde kıpırdanarak dondurma isteğini mırıldanıyor. O da en az Olivia kadar heyecanlı.

Bana gelince, dondurma istemiyorum. Waffle istemiyorum. Ve kesinlikle midemde kelebekler uçuşmasını istemiyorum. İyi türden kelebekler değil.

Eğer bu mutfakta yumurtalıklarımı mahveden Jack'ten başka bir adam olsaydı iyi bir kelebek *olurdu*. Öyle olmadığına göre, bu kelebeklerle sert bir konuşma yapmalı ve bugün ortaya çıkmalarının kabul edilemez olduğunu onlara bildirmeliyim.

Bana bakıyor. Gözleri çok fazla parlıyor. Neden hâlâ o gözleri kafasından söküp atmadım? "Dondurma, tatlım?"

Kahveme uzanıyorum. "Koşmaya

gidiyorum." "Önce yemek yemelisin."

"Önce yemek yemem gerekmiyor."

"Jessica," diyor, sesi derinleşiyor ve ciddileşiyor. "Dün zar zor yemek yedin. Karnını doyurana kadar koşmayacaksın. Waffle istemiyorsan sana başka bir şey hazırlayayım. Pastırma, yumurta, mısır gevreği, yoğurt, meyve, avokado ve aralarından seçim yapabileceğin bir sürü yiyecek var."

Kahretsin, dün gece aklıma geliyor.

Ellerini ayaklarıma koymasına izin verdim ve sonra omuzlarıma koymasını istedim.

Pek iyi bir hareket değildi.

Ayağa kalktım. "Kendime bir şeyler alacağım."

Masadan iki adım uzaklaşmıştım ki içeri daldı. Sanırım bu onun yaklaşımının doğru bir temsili. Saldırmak da işe yarayabilir. Her iki durumda da, Süpermen'in bile başaramayacağını düşündüğüm bir hızla yanıma geliyor ve o güçlü ellerini belime koyuyor. Ve ben bunun da geldiğini görene kadar ağzı kulağıma değmemişse ne olayım. "Kendi ejderhalarını öldürme ihtiyacını tamamen destekliyorum bebeğim, ama bazı günler yardım etmek istiyorum. Bugün o günlerden biri. Sen kızlarla biraz vakit geçirirken ben de sana kahvaltı hazırlayayım. Bu sabah seni görmek için takılıyorlardı." Sonra Olivia'ya bakar ve "Jessica Teyze'ye bu sabah ne yaptığımızı göster balkabağım" der.

Olivia sandalyesinden kayıyor ve salona koşuyor. Kendi sağduyuma karşı geliyorum ve kıcıımı geri oturtuyorum. Olivia döndüğünde elinde bana doğru ittiği bir kağıt parçası vardı. "Resim yaptık!" Kucağıma tırmandı. "Bu bir çiçek."

Resmi incelerken kolumu ona doladım. "Çok güzel bir çiçek."

Resimdeki mavi gökyüzünü işaret ediyor ve sonra bana bakıyor. "Orada bir zürafa var."

"Gökyüzünde mi?"

Başını sallıyor, gülümserken pembe yanakları şişiyor. "Evet! Dünkü gibi."

Jack waffle'ların üzerine dondurma yığmaya başlıyor ve bunu yaparken bana bakıyor. "Dün gökyüzündeki zürafayı görmedin mi?"

Bakışlarına karşılık veriyorum. "Kaçırdığım için çok üzgünüm." Olivia'ya gülümsüyorum. "Ama görebildiğine sevindim."

"Bugün tekrar bakmak istiyorum," diyor. "Seninle birlikte."

Tanrım, bu kızlara bayılıyorum. Koşulsuzca sevmeleri, içimdeki bıkkın parçalara dokunmakta asla başarısız olmuyor. Ve içimde o parçalardan çok var. Bazı günler çok fazla olduğunu düşünüyorum. Yine de kendimi onların gitmesine izin veremezken buluyorum. Olivia ve Hazel ile geçirdiğim zaman, onlardan kurtulduğum tek zaman.

Onu sıkıyorum ve alnına bir öpücük konduruyorum. "Kahvaltıdan sonra bakmaya gideriz, bebeğim."

"Dondurma erimeden gel de waffle'ını ye," diyor Jack onu.

Birkaç dakika sonra, her iki kızı da yerlerine yerleştirdikten sonra "Ne yemeye karar verdin tatlım?" diye soruyor.

Kahvemi yudumluyorum. "Pastırma, yumurta, avokado, kızarmış ekmek, yoğurt ve yaban mersini istiyorum. Bir de Will'in dondurucuda mucverleri var. Onlardan da bir tane alayım lütfen."

Dudakları seğiriyor ve o lanet gözleri yine parlıyor. "Görüyorum ki biri iştahını bulmuş."

"Evet, şimdi de birinin benim için yiyecek bir şeyler hazırladığını görmek istiyorum."

"Bu prodüksiyona uygun giyinmemi ister misiniz? Eğer tercihiniz buysa yanımda gri tişörtlerimden birini getirdim."

"Benim tercihim, konuşmayı bırakıp işe koyulman," diyorum biraz fazla sinamacı bir tavırla. Bu testisliği sadece

ve ona beni etkilediğini göstermemeliyim.

Dudakları seğirmeyi bırakıyor ve bütün gün mutlulukla bakabileceğim o seksi sırtışlarından birine dönüşüyor. Ama bugün değil. Bugün, sonunda kendimi tutamayabilir ve onun bedenine girebilirim. Ve onun istediği şekilde değil. Jack bir haftadır o sırtışlarla, o kaslarla ve o lanet olası saçlarla bana işkence ediyor. Bu çok fazla ve hepsinin gitmesini istiyorum.

Neyse ki sırtımayı bıraktı ve kahvaltım üzerinde çalışmaya başladı.

Kızlarla oturup bugünkü planlarımız hakkında konuşuyorum.

Ashton gece boyunca tüm iş yangınlarımızla ilgilenmeyi devraldı. Bugün benden haber almak istemediğini, günü ailemle geçirmemi istediğini söyledi. Bunu yapacağım için heyecanlıyım. Ancak dününden sonra biraz da yorgunum. Bittiğine sevindiğim uzun ve zorlu bir gündü.

Jack olmadan dünün üstesinden gelemezdim. O her zaman yumuşak başlı olmuştur, ancak dün bana stresli olduğumda bunun nasıl görüldüğünü ve nasıl görüldüğünü sevdiğimi hatırlattı.

İlk birlikteliğimizde, kariyerimi ilerletmek için çok çalışıyordum, sık sık akşam eve iş getirirdim ve sonra zamanında bitirmek için biraz strese girerdim. Jack beni her zaman sakinleştirirdi. İş hayatımı ele geçirdiğinde ve onlarla geçirdiğim zamanı kestiğinde mutlu olmayan insanlarla çıktım. Hiçbiri bunu iyi idare edemedi ve kavgalar sıkça yaşandı. Jack farklıydı. Bir kez bile o insanlar gibi devam etmedi. Sadece akışına bıraktı ve beni desteklemenin yollarını bulmaya çalıştı. Her zaman işleri benim için kolaylaştırırdı, tıpkı dün yaptığı ve bugün yaptığı gibi.

Kahvaltımı hazırlarken onu izliyorum. Mutlu görünüyor. Sanki dünya umurunda değilmiş gibi. Buradan başka bir yerde olmak istemiyormuş gibi görünüyor.

Bugün Jack'te sadece farklı bir şeyler yok; Jack'te tamamen farklı bir şeyler var.

Hiç tamamen ayık bir Jack tanımadım. Onunla tanıştığımda, haftada birkaç kez içki içer ve ara sıra esrar içerdi. Günlerini geçirmek için içkiye ihtiyacı yoktu. Sadece alkolü severdi ve arkadaşlarıyla dışarıdayken bazı ağır gecelerde kendini şımartırdı. Alkolik bir babayla büyüdüğüm için Jack'in zaman zaman ne kadar içtiğine dair bazı endişelerim vardı ama bu endişeleri tam olarak kabul etmek istemiyordum. Genç ve aşık olmanın tadını çıkarmak istiyordum, bu yüzden olanları görmezden geldim.

Jack biz ayrıldıktan sonra aşırı derecede içmeye başladı. Onun meşhur içki alemlerinden birini yansıtan ilk sosyal medya paylaşımını net bir şekilde hatırlıyorum. Hiç hoş değildi. Onun için hala acı çekerken, onun için üzüliyordum. Babamın yıllarını harcadığı yolda ilerlediği için üzüldüm.

Son altı yıl boyunca alkol ve uyuşturucu bağımlılığının daha da derinleşmesini ve bipolar bozukluğunu düzgün bir şekilde yönetmeyi inatla reddetmesini izledim. Ashton'ın ona yardım etmeye çalışmasını da izledim.

Jack sorunlarını görmezden geliyordu. Onlarla yüzleşmek istemedi. Bunun yerine, onları görmezden geldi ve sanki yokmuşlar gibi devam etmenin yollarını buldu.

Film üstüne film çekti, inşa ettiği büyük kariyeri sürdürmek için kıcını yırttı.

Yaptığı her pisliği temizlemek için ekibi peşinden geldi. Gülümsedi ve hayatı boyunca büyüledi.

Taktığı maske hiç kaymadı. Ta ki şimdiye kadar.

Dünya sonunda gerçek Jack'i gördü.

Biz birlikteyken maske taktığını düşünmüyordum ama şimdi bunu merak ediyorum. Belki de ara sıra taktığını düşünmeye başlıyorum, çünkü şu anda gördüğüm Jack, o zamanlar gördüğüm Jack'ten biraz farklı. Çok az, ama fark etmem için yeterli bir fark.

O daha hafif.

Kolay yolları daha da kolay görünüyor.

En önemlisi de, onu hiç görmediğim kadar mutlu.

Bunu gözlerinde görüyorum.

Daha parlaklar, daha açıklar ve o gülümsediğinde, gülümsemenin bir kısmını sahipleniyorlar. "Yani waffle yok mu?" diyerek düşüncelerimi bölüyor.

"Bir tane isteyebilirim ama önce diğer her şeyle nasıl gideceğime bakmam gerek. Eğer istediğime karar verirsem sana haber veririm." Adamı tetikte tutmak önemli.

Başını sallayarak onaylıyor ve ben de onda uyandırdığım eğlenceyi görmezden geliyorum. Bir dakika sonra tabaklarımızı masaya getiriyor ve yanıma oturuyor. Benim istediğimin aynısını pişirmiş, yoğurt ve meyve hariç. Yoğurdu hiç sevmezdi.

Olivia ve Hazel yemeklerini bitirdiler ve dışarı çıkıp gökyüzünde şekiller aramak için sabırsızlanmaya başladılar. Jack ve ben yemek yerken burada oturmalarının mümkün olmadığını biliyorum, bu yüzden ellerini yıkamalarına yardım etmek için ayağa kalkıyorum ve beklerken onları televizyon izlemeye götürüyorum.

"Bunu ben yaparım," diyor Jack, ben ayağa kalkınca. "Sen yemeğini ye."

"Tanrım, Jack," diye homurdanıyorum nankörlük ettiğimi bildiğim halde. "Bugün böyle mi geçecek? Benim için her şeyi yapmak için kendini paralayacak mısın?"

Bana bir bakış attı. "Benimle tartışma tatlım" diyen bir bakış. Basitçe "Ye" derken bu bakışın onun için tüm işi yapmasına izin veriyor. Yine de bu emirde basit bir şey yok. Hele de benim bile bulaşmamam gerektiğini bildiğim o bakış ve ses tonuyla söylediğinde.

Oturuyorum.

Jack kızları kucaklıyor, her iki koluna birer tane alıyor, asla göremediğim o kaslarını kullanarak onları banyoya götürüyor.

Musluğun sesini duyuyorum. Kızların kıkırdadığını duyuyorum. Jack'in onlarla yumurtalıkları tahrip edici bir şekilde eğlendiğini duyuyorum.

Sonra onları salona götürüyor ve televizyonu onlar için açıyor.

Bu noktada, söyleneni yapıyor ve kahvaltımı yiyorum.

Aynı zamanda çılgınca düşüncelerimi bugün bana gerçekten hizmet edebilecek bir düzene sokmaya çalışıyorum.

Masaya geri dönüp yanıma oturduğunda, "Dün gece ne zaman ve nasıl yattım?" diye soruyorum. Bu gerçekten de şu anda bilmem gereken en önemli şey.

Bıçağına ve çatalına uzanıyor. "İkimiz de kanepede uyuyakalmışız. Seni saat dörtten sonra yatağa götürdüm."

Yorgun olmalıydım. Hatırladığım son şey omuzlarıma masaj yaptığı. Tabii ki ayak masajının uyumama yardımcı olacağı konusunda haklıydı. Bu konuda haklı olduğunu görmesine izin verdikten sonra, omuz masajı da istememek için hiçbir nedenim yoktu.

"İyi uyudun mu?"

"Evet. Kanepede uyudum."

Kaşlarımı çattım. "Neden?" Mira ona boş odada bir yatak yapmıştı. Onun için çok daha rahat olurdu.

İçimde sakladığım tüm sırları biliyormuş gibi gülümsüyor. "Kanepede iyiydim Jessica."

Onun için endişelendiğimi belli eden sorular sorarak onu cesaretlendirmeyi bırakmayı aklıma not ediyorum. Bugün bana bir daha böyle gülümsemesini istemiyorum.

Konuyu değiştirmek isteyerek, "Bugün anneni ziyarete gitmelisin," diyorum.

"Evet, kahvaltıdan sonra hastaneye gidebilirim diye düşünüyordum, tabii bu sabah yapman gereken bir iş yoksa."

"Hayır, işim bitti. Bugün iş yok. Ashton her şeyle ilgileniyor. Ne zaman istersen gidebilirsin. Annene benden selam söyle."

"Seni görmeyi çok isterdi."

Bronwyn Kingsley, Jack'in örnek aldığı güzel bir ruhtur. Tanrı biliyor ya, babasına hiçbir şekilde, hiçbir biçimde benzemiyor. Annesi onu büyütmek için yanında olmasaydı nasıl biri olacağını düşünmek beni ürpertiyor.

"Arada bir onu kontrol ediyorum ve ziyaretine gidiyorum."

"Her seferinde bana söylüyor. Seni kaybetmeyi asla atlatamadı." Duraksıyor. "Bu ailede var gibi görünüyor."

Beynim kendini toparlamak için biraz daha çabalıyor. Bugün bu adamdan kurtulmak için herhangi bir umudum olacaksa buna ihtiyacı var. Saldırıya başlamak için kesinlikle doğru günü seçmiş. Dün o kadar çok çalıştıktan ve bugün tüm rutinim alt üst olduktan sonra tam kapasiteyle çalışamıyorum. Rutinle büyürüm ve rutinim bozulduğunda, ben de bozulurum. Jack'i şimdi hastaneye göndermeli ve akşam altıya kadar dönmemesini söylemeliyim.

Mira bir mesaj gönderdiğinde beni kurtarıyor. Hızla telefonuma koşmam ve ardından onu karıştırmam Jack'in o kendini beğenmiş gülümsemesini daha da açığa çıkarıyor.

Mira: Hafta sonun nasıl geçiyor? Hayatta kalabiliyor musun? Jessica: Kızlardan kurtuluyorum, evet. Jack'i atlatmak, hayır.

Mira: Biraz daha anlat. Will duşta olduğu için tüm zaman benim.

Neden sen de duşta değilsin? Belli ki evlilik yıldönümü hafta sonları hakkında uzun bir konuşma yapmamız gerekiyor.

Mira: Tatlım, bu hafta sonu kaç tane 'duş' aldığımı bilseydin, şu anda bir tane daha alacak enerjim olmadığını bilirdin.

Jessica: İşte bu yüzden asla çocuk sahibi olmamalıyım. Enerji rezervlerini tüketiyorlar.

Mira: Jack'in seni nasıl öldürdüğünü anlat bana.

Jessica: Tanrım, adam bunu yapmak için nefes almak zorunda. Bu daha ileri gitmiyor (yani içindeki enerji yoksunu annenin şifreyi çözmek için yardıma ihtiyacı olabilir, Will bunu asla bilmemeli) Dün onu neredeyse öpüyordum.

Lanet olsun, konuşmaya devam et.

Jessica: Olivia beni kurtardı. Onu zaten sevdiğimden daha çok seviyorum. Detaylara ihtiyacım olacak.

Her zaman detaylara ihtiyacın var. Neden böyle bir kızsın?

Mira: Oh, böyle olacak, değil mi?

Jessica: Ne gibi?

Mira: Duygularını benimle paylaşmak istemediğinde yaptığın şeyi yapacaksın, yani gerçekte olduğun kadar kız gibi davranmayacaksın. On yıldır arkadaş olduğumuzu unutuyorsun. Oynadığın tüm bu oyunları bildiğimi unutuyorsun. DÖKÜL.

Jessica: Gözlerim yuvalarından fırladı. Mira:

Bekliyor.....

Jessica: Dürüst olmak gerekirse, seni yedi kişilik listemden çıkarıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, benim adım o listeye kazındı. İstesen de beni çıkaramazsın.

Dünün çoğunda çalışmak zorundaydım. Jack kızlara baktı. Aramızda kalsın ama kızlara bakma konusunda çok iyi olduğunu söylememe izin verin. Bunu bir daha yapmasına asla izin vermeyeceğiz, tamam mı? Her neyse, bir şey diğerine yol açtı ve bir an için kendimi unuttum. Bu hatayı bir daha yapmayacağım.

Mira: Bu bir hata olur mu?

Jessica: Tanrım, işte bu yüzden Will'e sahibim.

Mira: Jack'in seni incittiğini biliyorum ama dürüst olmak gerekirse, seni başka hiç kimseyle onunla olduğun kadar mutlu görmedim. İnsanlar hata yapar, tatlım.

Jessica: Beni iki kere kandırırsan, benden utan.

Mira: Kahretsin, gitmem gerek. Will'in duşta işi bitti. Sadece mutlu olmanı istiyorum. Bunu düşün xx

Telefonumu masaya bırakıyorum.

Mira'nın seksle kafasının iyi olduğu açık. Jack ve beni birlikte seviyordu ve Jack'in onu aldattığına inanmakta zorlanıyordu. İnkâr etmese bile inanmakta zorlanıyordu.

Evet, insanlar hata yapar. Ama ben ikinci kez kandırılmayacağım. "Jessica Teyze!" Olivia koşarak geldi. "Acele et!"

Bacaklarıma çarpıp kucağıma tırmanırken gülüyorum. "Acele ediyorum."

Biz kahvaltımızı bitirirken Jack ve benimle oturuyor. Daha sonra mutfağı temizlememe yardım etmeyi reddediyor, ben de kızları dışarı çıkarıyorum ve yarım saat boyunca onlarla birlikte çimlere uzanıp gökyüzündeki şekilleri arıyorum. Jack dışarı çıktığında içeri girip duş alıyorum ve sıcak suyun altında geçirdiğim her saniyeyi beynimi onunla ilgili işe yaramayan düşüncelerden arındırıp işe yarar olanlarla doldurarak geçiriyorum.

Jack ve kızlara tekrar katıldığında, kontrolün tekrar bende olduğunu hissediyorum. Jack artık beni şaşırtamayacak. Orada durmuş, kalbimi tekrar ele geçirmenin tüm yollarını hesaplamış gibi bana bakarken bile.

Hayır, artık şaşkınlık yok.

Bugün bir saniye bile şaşkınlık yaşamayacağım.

JACK

Jessica bugün son derece eğlenceli.

Geç uyandı, bu da onu şaşırtmış gibi görünüyordu. Saat altıdan beri kızlarla ayaktaydım ve o mutfağa gittiğinde üç saatimi onlarla oynayarak geçirmiştım.

Bir yandan göz teması kuruyor, bir yandan da bakmadığımı sandığı anlarda sinsı bakışlar atıyordu.

Annemi hastanede ziyaret etmek için ayrıldığım ana kadar 'ne oluyor lan' durumundaydı. O durumda olmamak için elinden geleni yaptı ama başaramadı. Bunun için tüm krediyi alıyorum ve bu beni mutlu bir piç yapmazsa lanet olsun.

Annemle birkaç saat geçirdim. Jessica'yı göremediği için hayal kırıklığına uğramıştı ama Jessica'nın daha uzun süre benimle kalacağını öğrenince çok sevindi. Ona hayal gücünün sınırlarını aşmamasını söylediğimde beni duymazdan geldi ve "Jack, o kız bir gün seninle evlenecek" gibi bir şey söyledi.

Annem gezegendeki en pratik kadınlardan biri olabilir ama bu onu gerçekleşme ihtimali olmayan her türlü fanteziyi kurmaktan alıkoymuyor. İnsanlar babamla tanıştıklarında idealist eğilimlerimi nereden aldığımı merak ederler. Annemle tanıştıklarında ise her şey anlam kazanıyor.

Saat 16:00 civarında Will ve Mira'nın evine vardığımda Jessica'yı salonun zeminine yayılmış, etrafı bebekler, kitaplar ve diğer oyuncaklarla çevrili halde buluyorum. Olivia bebeklerden birini giydiriyor, bir şeyler hakkında gevezelik ediyordu.

Hazel, Jessica'nın üzerinde gezinirken benim de tercüme edemediğim bir şeyler geveliyor.

Ben odaya girdiğimde Olivia başını kaldırıp bakıyor. "Jack!" Bebeğini bırakıp bana doğru koşuyor.

Onu kollarıma alıp "Ne yapıyorsunuz?" diye soruyorum, Jessica başını eğip bana bakarken.

Olivia'nın minik parmakları gömleğimi kavradı. "Kitap okuyacağız. Okumanı istiyorum."

Jessica kendini oturur pozisyona getirdi. "Katılıyorum. Okumalısın." Ona gülümsüyorum. "Uzun bir gün müydü?"

Gözleri biraz açılıyor ve başını sallıyor. "Kafeine ihtiyacım var. Neden bana biraz getirmedi? Ve neden kek getirmedi? Pastaya bayıldığımı biliyorsun."

Jessica sık sık muhtaç hale gelmiyor ama bunu yapmasına bayılıyorum. Olivia'ya bakıyorum. "Milo var mı?"

Bana en aptal soruyu sormuşum gibi bakıyor. "Evet, şapşal."

Kıkırdıyorum. "Tamam, sen ve ben gidip herkes için içki hazırlamaya ne dersin?"

Bu onu heyecanlandırıyor. Kollarımda zıplıyor. "Evet. İçecekler!"

Gözlerinde 'istemesem de seni seviyorum' parıltısı olan Jessica'ya son bir kez bakıp Olivia'yı mutfığa götürüyorum ve işe koyuluyorum. Bakmam gereken kızlar var.

Sydney'den eve geldiğimizde kapının kilidini açtığımda Jessica saat 21:30'dan hemen önce "AÇIM," diyor.

Kapıyı itip açıyorum ve onu içeri almak için geri çekiliyorum. "Ne istiyorsun, tatlım?" Büyük bir hafta sonunun ardından yorgun düşmüştü ve bugün kendi davranışları yüzünden kafası karışmış gibi görünse de her şeyin sorumluluğunu üstlenmeme izin verdi.

"Tost."

"Tamam, sen git duşunu al. Ben tost yapacağım." "Ballı mı?"

"Üzerine başka bir şey koymayı hayal bile edemem." Jessica'nın yorgun ve mızımız olduğunda başvurduğu şey ballı tosttur.

Gözleri benimkileri buluyor. "Hatırladın mı?"

"Her şeyi hatırlıyorum." Bir adım daha yaklaşıp elimi yüzüne götürüyorum, böylece saçlarını kulağının arkasına kaydırabiliyorum. "Sen bir erkeğin kolayca unutacağı türden bir kadın değilsin Jessica."

Gözlerimi ararken nefes alış veriş i yavaşlıyor. "Beni unutmalısın Jack."

"Bu bir seçenek değil."

"Bunu bir seçenek haline getirmelisin."

Bu onunla yapmak istediğim bir konuşma, ama bu kadar bitkinken değil.

"Git ve duşunu al. Bunu yarın konuşuruz." "Konuşacak bir şey yok."

Yanılıyor ve bunu o da biliyor ama bu gece yaşadığımız rahat havayı bozmak istemiyorum, bu yüzden tartışmıyorum. Onun yerine çenemi kaldırıp "Git, çıktığında tostunu hazırlayacağım" diyorum.

"Bil diye söylüyorum, sanırım senin bu patronluğundan bıktım. Yarın normal programa dönüldüğünü görmek istiyorum."

Koridorda yürümesini izliyorum, onu tekrar benim yapana kadar normal programımın geri dönmeyeceğini söyleme zahmetine girmiyorum.

On beş dakika sonra duşunu almış, pembe ipek pijamalarını giymiş olarak mutfığa geliyor; minik şortu ve narin kaşkolu ile bir erkeğin üzerinde cehennem gibi duruyor. O korsenin ince askılarını omuzlarından kaydırmak istiyorum.

Karşımdaki tabureye oturduğunda mutfak tezgahının üzerinden bir tabak tost u ona doğru itiyorum. Bir bardak Milo'yu da ona uzatıyorum.

İçeceğ e bakıyor ve sonra bana dönüyor. "Ne zamandan beri Milo içiyorum?"

"Şu andan beri. Sıcak ve çikolatalı. Şimdiye kadar neden içmediğ inden emin değilim. Çikolata senin besin gruplarından biri."

"Kahve de öyle." "Milo'yu dene."

Kızarmış ekmekten bir ısırık alıyor. "Bilgin olsun, hayatımda bir erkeğ e ihtiyacım yok, he l e ki otoriter birine hiç."

"Hayatında bir erkeğ e ihtiyacın var, tatlım. Ve biraz patronluk taslasan iyi olur."

Bana bir bakış attı. Zarar vermeye niyetli bir bakış. "Yapabileceğim tek şey, huzur içinde yemek yiyebilmem için bu mutfaktan çekilmen."

"Sen yatağa girene kadar hiçbir yere gitmiyorum."

Yine o zararlı bakış. "Belki de iyileşmen düşündüğümde daha iyi gidiyordur. Belki de artık burada bana ihtiyacın yoktur."

Dirseklerimi tezgâha dayayıp yüzümü onunkine yaklaşıyorum. "Ne düşündüğümü bilmek ister misin?" Yanıtını bekliyorum ve yanıt alamayınca, "Bence burada olmak istemediğin konusunda iyi bir oyun oynuyorsun, ama olmayı tercih edeceğin başka bir yer yok" diyorum.

Birkaç dakika boyunca bana ters ters bakmaya devam ediyor. Sonra sessizce tostunu yiyor ve Milo'sundan bir yudum alıyor. Sadece bir yudum. Taburesinden kalkıp şöyle dedi: "Milo konusunda yanılmışsın. Ben sevmiyorum."

"Çünkü sen tanıdığım en inatçı kadınsın." "Ben sadece neyi sevdiğimi bilirim, Jack."

"Evet, seviyorsun bebeğim. Ve ne yazık ki senin için, bir şeyi sevdiğinde, onu ömür boyu seversin."

Bununla birlikte, mutfaktan dışarı çıktı.

Artık onu göremeyene kadar onu izliyorum ve o zaman bile izlemeye devam ediyorum.

Hayatımın geri kalanının böyle olmasını istiyorum. Belki gecenin sonunda ayrı odalara gitmek değil, gerçi Jessica'yı hayatımda tutabilmemin tek yolu bu olsaydı, kabul ederdim. Ama bu gecenin tanıdık ve yıpranmış kısımlarını istiyorum.

İhtiyacı olduğunda ona tost yapmak istiyorum.

İhtiyacı olduğunda tüm sızlanmalarına katlanmak istiyorum.

Ve onu şu anda olduğu gibi ölene kadar tüm kalbimle sevmek istiyorum.

JESSICA

"A Beni öldürmeye mi çalışıyorsun, tatlım?" Jack Pazartesi sabahı erken saatlerde koşarken söyledi. Ben her zamankinden çok daha hızlı koşuyorum ve o da bana ayak uydurmakta zorlanıyor.

"İnan bana, gerçekten deniyor olsaydım, başarıyor olurdum." "Hiç şüphem yok."

Hiç şüphesi olmasın çünkü o balıkçı mızrağını alırsam hayatta kalamaz. Dün gece patronluk taslamasının dozunu artırdıktan sonra beynim balıkçı mızrağına her zamankinden daha fazla kilitlendi diyebilirim.

Bugünün annemin ölüm yıldönümü olması da yardımcı olmuyor. O zavallı kadın kurtulamadığı felci geçireli yedi yıl oldu. Her yıl bu günde onu hatırlama zahmetine katlanmaktan nefret ediyorum ama hatırlıyorum. Ve onu unutmam mümkün görünmüyor.

Ama bugün değil.

Bugün, her zaman yaptığım gibi işten izin almayacağım. Günü Ashton'ın hafta sonu benim için bulduğu her şeyi hallederek geçireceğim ve sonra da sürekli ertelediğim ufak tefek işlerle uğraşacağım.

Bütün gün annemi düşündükten sonra her zamanki gibi hissetmek yerine bugünün sonunda kendimi lanet bir kraliçe gibi hissedeceğim.

"Bugün ne yapmayı planlıyorsun?" Jack'e soruyorum. Sadece bunu bilmek istiyorum ki ona göre hazırlanabileyim. Dün öğrendiğim bir şey varsa o da onun çok ciddi olduğu ve benim de buna karşılık vermem gerektiğidir.

"Bütün gün dışarıda olacağım," diyor, bana herhangi bir kullanım detayı vermiyor, ama o zaman gerçekten bilmem gereken tek şey içeride olmayacağı. Sonra da ekliyor: "Merdiveni çıkarıp olukları temizleyeceğim. Biçme işini de halledebilirim."

"İşe yarar bir şeyler yapmanın zamanı gelmişti." Sırıttıyor ama başka bir şey söylemiyor.

Bir buçuk saatin geri kalanında sessizlik içinde koşuyoruz. Bugün onunla gerinmiyorum. Bugün kimseyle bir şey yapmak istemiyorum. Sadece annemle ilgili bu lanet düşünceleri aklımdan atmaya çalışırken yalnız kalmak istiyorum.

Duş almadan önce banyoda geriniyorum. Bu banyo aklımı annemden uzaklaştırmama yardımcı oluyor. İçinde duş almak zorunda kaldığım her gün aklımı her şeyden uzaklaştırıyor. Jack'in neden burayı çoktan yenilemediğini anlayamıyorum. Zamanımı burada nasıl yenileyeceğimi planlayarak geçiriyorum. Tadilat için sipariş etmem gereken eşyaların listesini hala vermemiş olması beni hayal kırıklığına uğrattıyor. Bugünkü gidişata bakılırsa, işleri kendi ellerimle halledebilirim.

Duştan sonra kurulanıyorum ve dişlerimi fırçalamadan ve yüzüme nemlendirici sürmeden önce havluyu etrafıma sarıyorum. Sonra makyaj dolabından saç kurutma makinesini alıyorum ve kapıyı kapatırken menteşesinden düşüp bir gümbürtüyle ayak parmağıma iniyor.

Gözlerimi yaşartacak kadar acıyor.

Ayrıca beni huysuzlaştıracak kadar acıtıyor.

Kapıyı menteşesinden tamamen söküp yere atarken ona küfürler yağdırıyorum. Sonra saç kurutma makinesinin fişini güç noktasına sokup açıyorum. Üflemeye başladı ama sadece bir saniyeliğine durdu. Birkaç kez çalıştırmayı denedikten sonra fark ettim ki lanet olası emniyet şalteri atmış.

İçimden daha fazla küfür patlıyor.

Saç kurutma makinesini biraz zorlayarak makyaj masasının üzerine bırakıyorum ve bunu halletmek için banyodan çıkmaya yöneliyorum. Sadece bir adım atmıştım ki, Jack'in yenilenmemiş duşunun yere püskürttüğü suyun üzerinde kaymayı başardım.

Kıçımın üstüne düştüm.

Ve tam o anda, büyük, şişman, kıllı, lanet bir örümcek yerde koşuyor.

Tam bacağıma yakın.

Çığlık attım.

Geçici bir çığlık değildi.

Hayır, Ashton'ın Londra'dan duyabileceğine emin olduğum yüksek sesli, kan dondurucu bir çığlık.

"Jack!" diye bağırırken ayağa fırladım. Eğer hemen buraya gelmezsen, yemin ederim seni bir daha gördüğümde öldürürüm!"

Emrimi daha yeni vermiştim ki, yüzü endişeyle boyanmış bir halde banyo kapısından koşarak içeri girdi. "Neyin var?"

Duvara tırmanan örümceği gösteriyorum. "Sorun bu işte. Bu sefer onu öldürmelisin. Öldürmek derken, katletmekten bahsediyorum."

Bununla birlikte banyodan çıkıyorum ve onu günler önce halletmesi gereken bir cinayetle baş başa bırakıyorum.

Tüm vücudum titriyor. Hem korku hem de öfkeyle. Annem için hissettiğim tüm duygular banyoda olan diğer her şeyle çarpıştı ve saf adrenalinle koşuyorum.

Jack yatak odama geldiğinde, bugün ne giyeceğime karar vermek için kıyafetlerimi karıştırıyorum. Düzgün düşünemiyordum. Kıyafetler odanın her yerinde uçuşuyor, tıpkı duygularım gibi.

Lanet olsun.

Neden anneler ve örümcekler var olmak zorunda?

Sadece boktan anneler. Mira gibi iyi olanları seviyorum. Diğerlerinin çocuk sahibi olmasına izin verilmemeli.

Jack'e bakıyorum. "Öldü mü?" Başını salladı. "Öldü."

"Güzel," diye bağırarak sütyenimi odanın diğer ucuna fırlattım. Yatağın üzerine düşmesini istemiştım ama kol hareketlerim biraz sarsıntılıydı.

Jack'in gözlerindeki bakış merhamete dönüşüyor. Şu anda hiçbir şey yapmak istemediğim bir merhamet.

"Bugün dışarıdayken," diye biraz daha takılıyorum, "belki örümceklere karşı ilaçlama yapabilirsin. Ya da en azından istilanızla ilgilenebilecek birini tutabilirsiniz."

Gözlerindeki şefkat derinleşiyor. "Bunu yapabilirim."

"Güzel." Daha fazla tersliyorum çünkü bu sabah içimde olan tek şey bu. Sonra, "Ve dürüst olmak gerekirse, Jack, banyonun yenilenmeye ihtiyacı var. O kapı ayak parmağımın üstüne düştü ve çok acıdı. Bana o odayı düzeltmek için sipariş edilecek şeylerin bir listesini ver."

"Hallediyorum."

Ona bakıyorum. Neden bu kadar nazik davranıyor? Şu anda patronluk taslayan Jack'e ihtiyacım var. Kaltaklık ettiğimi biliyorum ama elimde değil. Ve böyle olduğumda, beni bundan kurtaracak birine gerçekten ihtiyacım var.

"Kes şunu," diye çıkışıyorum. "Bana iyi davranmayı bırak."

Bu ona söyleyebileceğim en kötü şey çünkü yaklaşması, kollarını açması ve beni içine alması için ona ilham veriyor.

Kahretsin.

Ağlayacağım.

"Tatlım," diyor usulca, başımın arkasını avuçlayarak, "Bırak içini dök."

Bugünün hangi gün olduğunu hatırladığı için bu adama lanet olsun.

Jack her yıl annemin ölüm yıldönümünde bana mesaj atıyor. Hiç aksatmadan her yıl. Hiç cevap vermiyorum ama o mesajları göndermeyi bırakmıyor. Onları tekrar tekrar okumak için çok fazla saat harcıyorum. Keşke her şey farklı olsaydı. Bir okyanus uzakta olmak yerine, annem öldüğünde olduğu gibi yanımda olmasını diliyorum.

Jack onun ölümünü atlatmamı sağladı. Nefes alabilmek için ona ihtiyacım kalmayana kadar her gün her saniye yanımda olabilmek için yapması gerekenleri iptal etti.

Bu seviyede bir kederin geleceğini hiç tahmin etmemiştim. Annem tanıdığım en kötü insanken bile.

Babam içki içip kumar oynayarak hayatını sürdürüyordu ve annem bu yüzden ondan nefret ediyordu. Kendisini hamile bıraktığı için de ondan nefret ediyordu ve bu hıncını benden çıkarıyordu. Babamın hataları olabilirdi ama beni annemin hiç sevmediği şekilde severdi. Annem bizi defalarca terk etti ama hep geri döndü. Nedenini bilmiyorum çünkü bizimle geçirdiği her gün mutsuzdu.

Felç geçirdiği haberini aldığımda, daha önce hiç almadığım bir nefes aldım. Onun yükünden kurtulduğumu hissettim.

Öldüğünde elli dört yaşındaydı ve önceki yılı onu doktor randevularına, tıbbi testlere ve kalp sorunları için çeşitli tedavilere götürerek geçirmiştim. Sağlığına hiç dikkat etmemişti ve bu da erken yaşta başına bela olmuştu.

Bunları onun için yapmaktan nefret ediyordum. Bunları onun için yapmak istemem gerektiğini hissediyordum. Bir insan kendisini doğuran ve büyüten kadına bakmak istemeli. Oysa o benim için hiçbir şey yapmak istememişti, öyleyse ben neden ona yardım etmek isteyeyim? İçsel çatışmam kendimden hiç hoşlanmadığım bir şekilde nefret etmeme neden oldu. Jack o yıl boyunca beni pek çok kez ikna etti.

Onun ölümünün her şeyin sonu olacağını
düşündüm. Öldüğü için üzölmeyeceğimi de
düşünmüştüm.

Her şeyin sonu olmadığı ortaya çıktı.

Öldüğü için üzöldüğüm de ortaya çıktı.

Bu yeni bir içsel çatışma döngüsünün başlangıcıydı. Hala içinde olduğum
bir döngü. Yedi yıl sonra, hala onun hakkında sahip olduğum tüm karışık,
dağınık düşünce ve duygulardan kurtulmak için mücadele ediyorum.

Kollarım Jack'e dolanıyor ve ona sarılıyorum. Hiçbir şey söylemiyorum.
Buna gerek yok. O ne hissettiğimi biliyor. Benimle birlikte olmadığı onca
yıldan sonra bile biliyor.

Konuşmam için beni zorlamıyor. Sadece bana sarılıyor, arada bir tıpkı
eskiden yaptığı gibi elini saçlarımda gezdiriyor.

Gözyaşlarımlaın düşmesine izin veriyorum. Bu çok sık yaptığım bir şey
değil. Ben ağlayan biri değilim. Duygularımı kendime saklarım ve hayatıma
devam ederim.

Kollarını uzun süre bana dolmasına izin verdim. Ne kadar süre
bilmiyorum çünkü burada onunla birlikte olduğumdan beri ilk kez onu aktif
olarak alanımdan çıkarmaya çalışmıyorum. Gitmesini istemiyorum. Onu
olduğu yerde istiyorum.

Bu iyi hissettiriyor ve bir kez olsun iyi hissettirmeye devam etmesine izin
vermek istiyorum.

Sonunda başımı kaldırıp ona baktığımda, "Teşekkür ederim" diyorum.
Gözlerimi silme zahmetine girmiyorum ya da duygularımı dışa vurduğumun
kanıtını silmeye çalışmıyorum. Sadece kederimi içime çekiyorum ve yanımda
olduğu için ona minnettarlığımı ifade ediyorum.

Başımın arkasını kavrayıp alnıma bir öpücük kondurmadan önce nazik
gözleri birkaç dakika benimkileri arıyor. Kollarını bana dolayarak, "Sana
kahve yapacağım. Kahvaltıda yoğurt ve meyve ister misin? Ya da başka bir
şey?"

Ona karşı koymaya bile çalışmıyorum. "Yoğurt ve meyve lütfen."

Gitmeme izin verdi. "Ben hallederim."

Odandan çıkarken sesleniyorum: "Listeni unutma Jack. Bugün bu konuda
peşini bırakmayacağım."

"Hiç şüphem yok tatlım," diye karşılık
veriyor. Gülümsüyorum.

Lanet olsun ona.

JACK

Jack: Dün üç öğün yemek yedim ve annemi gördüm. Bu sabah koştum, oluklarımı temizledim ve şimdi bir banyoyu söküyorum.

Constance: Uyumak mı?

Bunu tartışmayalım. Constance:

Meditasyon?

Jack: Makrameyi düşünüyorum.

Constance: Düşünmelisin. Bir çeşit meditasyon olabilir.

Jack: Yazmayı ve üretmeyi keşfetmem konusunda ne düşünüyorsun?

Başka bir mesaj yerine beni arayarak şaşırtıyor.

"Bu bir ikram," diye yanıtlıyorum. Constance'la sohbet etmekten hoşlanıyorum, hatta sohbetin çoğunu beni keşfetmeyi tercih etmediğim şeyleri keşfetmeye teşvik ederek geçirse bile.

"Bana bundan bahset."

Şimdiye kadar Constance'a yazmaktan ya da üretmekten bahsetmemiştim. Bu fikri konuştuğum tek kişi Jessica'ydı ve o da uzun zaman önceydi.

"Bu her zaman yapmak istediğim bir şeydi ve şimdi doğru zaman olup olmadığını merak etmeye başladım."

"Neden şimdi?"

Derin bir nefes alıyorum ve Jessica'nın banyosundan sökmek üzere olduğum banyonun çıkıntısına oturmak için kırımı aşağı indiriyorum. "Çünkü kariyerim boyunca ilk kez çalışmamayı kabulleniyorum. Başka zaman

Ara verdiğimde hemen geri dönme isteği duydum. Eğer hemen işe geri dönmezsem her şeyi kaybedeceğim korkusu hiç bitmedi."

"Şimdi her şeyi kaybedecekmişsin gibi hissetmiyor musun?"

Gülüyorum. "Constance, yaptığım seçimler sayesinde zaten bir sürü şey kaybettim."

"Evet, ama hâlâ kaybedecek çok şeyin var Jack. Bu sefer farklı olan ne? Derinlere in."

Tanrım, "derine inmek" onun en sevdiği şeylerden biri. Eğer bir daha asla derine inmezsem, çok yakında olmayacak.

"Bu sefer neyin farklı olduğunu bilmiyorum." "Evet, biliyorsun."

Bunu düşündüm. Çok derine iniyorum. Gerçi çok derine inmeme gerek yok, çünkü bu son yedi aydır yavaş yavaş ulaştığım bir farkındalık. "Başarısız olursa iyi olacağımı düşündüğüm noktaya ulaştım."

Constance bir süre sessiz kalıyor. "Bence sen de öyle."

Kahretsin, terapistinin o beş küçük kelimeyi söylediğini duymanın bir erkek için bu kadar çok şey ifade edebileceğini kim bilebilirdi?

"Jack," diyor Constance, "Uzun bir yol kat ettin. Umarım bunun farkındasıdır."

"Bazı günler farkındayım. Çoğu zaman, daha gidilecek çok yol varmış gibi geliyor."

"Çünkü öyle. Hayatın boyunca gitmen gereken bir yol var. Bu bir yolculuk ve ömür boyu sürecek bir çalışma."

"Siktir," diye mırıldandım. Bunun doğru olduğunu biliyorum çünkü bana bunu sık sık hatırlatıyor ama yine de her seferinde bunu duymaktan nefret ediyorum.

"Seninle ilk tanıştığımda alkolizmini inkâr ediyordun. Artık öyle değilsin. Ayrıca dünyayı değiştirmeye çalışmayı da bıraktın ve bunun yerine kendin üzerinde çalışıyorsun. Ben de bu anı bekliyordum."

"Ne anı?" Neyi ima ettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Geleceğini ve ne gibi değişiklikler yapmak isteyebileceğini sorgulamaya başladığın an. Peşinde olduğun bu düşünce tarzı iyi bir şey. Keşfetmeye devam et."

"Nasıl keşfedeyim?" Her zaman çok muğlak konuşuyor. Sadece yazmaya ve üretmeye devam etmemin iyi bir fikir olduğunu düşünüp düşünmediğini bilmek istiyorum.

"Tam zamanlı oyunculuk yapmazsan hayatının nasıl görüneceğini düşün. Günlerini doldurmak için başka bir şey seçersen. İyi ve kötü. Bu konuda dürüst ol."

her şeyin sizin için nasıl değişebileceğini düşünün. Kendinize bu değişiklikleri yönetip yönetemeyeceğinizi sorun. Kendinize bunları yönetmek *isteyip istemediğinizi* sorun çünkü burada önemli olan budur. Eğer bir değişiklik yapmak hayatınıza olumlu bir katkı sağlamayacaksa, sizin için daha fazlasını getirmeyecekse, ben olsam bunu sorgulardım. Burada çok önemli bir dönüm noktasındasınız. Pazarlık konusu olmayan şeylerle pazarlık konusu olan şeyleri sürdürmek için rutininizi dengelemek çok önemli. Ve Jack, pazarlık edilebilir bir konunun ne zaman pazarlık edilemez bir konuya dönüştüğünü ya da tam tersini anlamamanın da çok önemli olduğunu unutma."

Pazarlık edilebilir ve edilemez konuları uzun uzun tartıştık çünkü yaratıcı yanımin işlevimi yerine getirebilmem için bazı şeylere ihtiyaç duyduğunu anlamama yardımcı oldu. Oyunculuk kariyerimi sürdürüp sürdüremeyeceğimi sorguladığım bir dönemde Constance, yaratıcı ihtiyaçlarımı karşılamamanın benim için pazarlık konusu olmayan bir şey olduğunu belirtti. Bu ihtiyaçları karşılamak zorundayım. Bir noktada, benim dünyamda çok kolay erişilebilir olan içki ve uyuşturucudan uzak dururken bunun benim için nasıl işe yarayacağını bulmalıyım.

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve ben söylediği her şeyi düşünüyorum. Açmam gereken çok şey var - oyunculukla beslediğim özdeğerlendirmeden, bu şekilde onaylanmanın benim için harika olmadığı gerçeğine kadar bir dizi şey çünkü bir film bombalandığında özdeğerim de bombalanabilir - ve şimdi bunları açmanın zamanı olmadığına karar veriyorum. Şimdi Jessica'nın banyosu üzerinde çalışma zamanı.

Banyoma ne yaptın böyle?

Mesajını aldığımında Grafton'a doğru gidiyordum ve cevap vermek için LandCruiser'ımı kenara çektim.

Mesajındaki mülkiyeti sevdim.

Jessica: Burada seni bekleyen şeyden

hoşlanmayacaksın. Jack: Orada beni bekleyen her şeyi seviyorum.

Buna cevap vermiyor.

Yemeğini ye.

Bana patronluk taslamayı bırak.

Bu patronluk taslamak değil. Bu sadece beslenmek için ne yapman gerektiğini söylemek.

Banyoya ihtiyacım var, Jack.

Üzerinde çalışıyorum. Daha hızlı çalış.

Siktir, hayatımda bundan çok daha fazlasına ihtiyacım var.

Tekrar yola çıkıp Grafton'a doğru devam ederken sırtıyorum. Banyo tadilatı için gerekenleri sipariş etmek ve bana yardım edecek birkaç adam bulmak için oraya gidiyorum. Oldukça becerikliyim ve çoğu şeyi kendim yapabilirim ama bu iş için bir tesisatçı ve elektrikçiye ihtiyacım olacak. Jessica yakın zamanda banyosunu kullanamayacak.

Grafton'dan eve geldikten sonra öğleden sonrayı banyoyu soymakla geçirdim. Yemek pişirmek için durmadan önce neredeyse yarısını bitirdim. Jessica bana yemek için duramayacağını çünkü işle ilgili bazı şeylerin ortaya çıktığını söyledi. Bugün annesinin ölüm yıldönümü olduğu için ona karşı nazik davranıyorum, bu yüzden onunla bir dakikadan fazla tartışmıyorum. Ayrıca onunla sadece bu kısa süre için tartışıyorum çünkü şu anda ruh halinde. Annesiyle hiçbir ilgisi olmayan bir ruh hali. Saatlerdir bu ruh halinde. Banyo tadilatına başladığımi öğrendiğinden beri. Bunun onu neden böyle bir ruh haline soktuğu hakkında hiçbir fikrim yok. Tadilat için ısrar eden oydu.

Ben de ona yemek yaptım ve yemeye hazır olduğunda yemesi için fırına bıraktım. Daha sonra televizyon seyredip kitap okuyarak ve biraz da düşünerek geçireceğim bir gece için kanepeye yerleştim. Beynim öğleden sonra Constance ile yaptığım konuşmanın üzerinde dönüp duruyor.

Saat 22:00'den hemen sonra Jessica salona geliyor ve "Banyoyu bitirmemişsin." diyor.

Ona gülmemek için elimden geleni yapıyorum ama pek başarılı olamıyorum. Bu bana şimdiye kadar söylediği en tuhaf şeylerden biri olmalı. Kaşlarımı kaldırarak, "Tatlım, beni ne zaman bir süper kahraman olarak görmeye başladın?" diye soruyorum.

Dudakları büzüldü. "Nerede düş alacağım Jack?"

"Başka bir banyom var."

"Senin banyonu

kullanmayacağım." Kaşlarımı

çattım. "Neden?"

"Çünkü." Ayrıntıya girmiyor ve girmeye niyetli olduğuna dair bir işaret de vermiyor.

"Doğru ya. Dışarıda her zaman bir duş var. Orayı kullanabilirsin."

"Mükemmel," diyor hemen.

"Dışarıda bir örümcekle karşılaşma ihtimalinin daha yüksek olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Ve eğer karşılaşsam çok pişman olacaksın."

Ben onun bakmaya doyamadığım kışına bakarken o dönüp odadan çıkıyor. Dışarı çıkacağı zamanı dinliyorum ve kapının açıldığını duyduğumda onu takip ediyorum.

"Düşün nerede olduğunu biliyorum, Jack."

Onu görmezden geliyorum ve doğru düzgün bir zemini bile olmayan eski ahşap bir 'oda' olan duşun dışına bir sandalye çekiyorum. Jessica çamurun içinde duracak. Ayrıca bu duşun kapısı da yok, bu yüzden sandalyemi duştan uzağa çevirip oturuyorum.

"Burada benimle oturmana ihtiyacım yok," diyor.

"Bir örümcek seni bulursa oturursun."

Bu onun tüm argümanlarını çalıyor.

Bunun yerine, suyu akıttıktan sonra başka konulara yöneliyor. "Bu tadilatın ne kadar sürmesini planlıyorsun?"

"Bilmiyorum. Buraya ne zaman bir tesisatçı ve elektrikçi getirebileceğime bağlı."

"Bunu organize etmenize yardımcı olabilirim."

"Edebileceğini biliyorum."

"Bunu bir yardım talebi olarak kabul ediyorum."

"Yapmamalısın. Senin yeterince işin var." "Daha fazlasını ekleyebilirim."

"Evet, tatlım, ekleyebilirsin, ama ben bu işi hallettim."

"Neden bu kadar inatçı olmak zorundasın?"

Kollarımı kavuşturuyorum, şu ana kadar çok hoşuma giden bir konuşmanın içine giriyorum. "Ben de sana aynı şeyi sorabilirim."

"Dürüst olmak gerekirse Jack, sen benden çok daha inatçısın." "Yine de bunu çok güzel yapıyorsun. Asla durma."

Bu onu sessizliğe itiyor, ben de konuşmayı başka bir yere yönlendiriyorum. "Bugün terapistimle yazmak ve üretmek hakkında konuştum."

"Ve?" demeden önce bir an durdu. "Ve sanırım bu peşinden gideceğim bir şey olabilir."

"Eskiden bunu yapmaktan çok bahsederdin. Sık sık neden hâlâ yapmadığını merak ederdim."

Beni bu şekilde merak etmesini seviyorum ama bundan bahsetmiyorum. Bunun yerine sadece Constance ile paylaştığım düşüncelerimi açık yüreklilikle paylaşıyorum. "Başarıyı kovalamakla çok meşguldüm. Ve sonra her şeyi kaybetme korkusundan kaçınmak için içiyordum. Ne zaman yeni bir şey denemeyi düşünsem, kendime benim için işe yarayan bir şeyle uğraşmamam gerektiğini söylüyordum. Yapımcılık iyi olabilirdi ama yazarlık bana fazla uçuk geliyordu. Bu işte çok fazla öngörülemezlik vardı."

"Başarılı olamayacağınızdan mı endişelendiniz?"

"Evet," diyorum, bunu itiraf etmenin ne kadar zor olduğunu yutkunarak onu.

"Bunu anlıyorum," diyor usulca ve eğer bu beni onu zaten istediğimden daha fazla istiyorum.

"Bence şu ana kadar yaptığım gibi her şeyi berbat etmek aslında olabilecek en iyi şeydi."

"Çünkü artık kaybedecek çok şeyin yokmuş gibi mi hissediyorsun?"

"Evet. Ama aynı zamanda bana dünyanın ben sıçıp batırdığımda sona ermediğini gösterdiği için. Ben iyiyim ve iyi olacağım."

"Peki üretmek için bir şeyler aramayı düşünüyor musun? Ya da kendi üreteceğin bir şey mi yazmak istiyorsun? Yoksa hâlâ düşünüyor musun?"

Tanıdığım hemen herkes kariyerimle ilgili ne yapmam gerektiği konusunda bana fikir vermekten hoşlanır, özellikle de yanlış yönde bir adım attığımda. Jessica asla öyle biri olmadı. Beni her zaman dinledi ve sorularla dürttü ama asla ne yapmam gerektiğini düşündüğünü söylemedi. Bu onun en sevdiğim yönlerinden biriydi. Ve şu anda bunu gerçekten takdir ediyorum.

"Harika bir film olacağını düşündüğüm bir kitap okuyordum."

"Kulağa heyecan verici geliyor."

"Dallanıp budaklanmam hakkında ne düşünüyorsun?" Sadece düşüncelerini söylememesini seviyor olabilirim, ama her zaman onları istiyorum.

"Benim ne düşündüğüm önemli değil, Jack."

"Biliyorum, ama senin bakış açını merak ediyorum."

Duşu kapatıyor. "Bence ne istediğimizi her zaman biliyoruz ama bazen bunu kendimize itiraf etmekten çok korkuyoruz. Değişim zordur, ama

Onsuz büyüme olmaz. Bence sen büyümeyi seçmelisin, bu senin için her neyse."

Havlusunu henüz sarmış mı bilmiyorum ama o bunu söyledikten sonra ayağa kalkıp yüzümü ona dönmemi engelleyebilecek hiçbir şey yok.

Gözlerimiz buluştuğunda havluyu yerine sabitliyor.

Kahretsin, hayatımda gördüğüm en güzel kadın. Uzun, ıslak saçları tenine yapışmış ve makyajsız yüzüyle önümde dururken, bu güzelliikle parlıyor.

Ona yaklaşıyorum. "Nasıl oldu da gitmene izin verdim?"

"Jack," diye nefes alıyor ama sözünü kesiyorum.

"Seni olabilecek en kötü şekilde incittim ve bunun için ne kadar üzgün olduğumu asla bilemeyeceksin."

Uzun bir süre sessizce bana baktı ve sonunda "Özür dilemen her şeyin temizlendiği anlamına gelmiyor" dedi.

"Biliyorum ve bunun asla temizlenmesi gerektiğini düşünmüyorum. Ama ben seni hala seviyorum Jessica ve sanırım sen de beni hala seviyorsun."

"Bunu seninle tekrar yapamam, Jack. Beni olabilecek en kötü şekilde incittiğini biliyor olabilirsin ama bunun benim için nasıl bir his olduğunu bilmiyorsun. Tekrar yaşamak istediğim bir şey değil."

Kahretsin, ona yaptığım şeyden nefret ediyorum. Güçlü olmama ve kalbini beslememe ihtiyacı varken zayıf bir adam olduğum için nefret ediyorum. "Artık farklıyım ve bunun çok klişe bir laf olduğunu biliyorum ama doğru. Bunu kendin de gördün."

"Bunu bir haftadır görüyorum. Bir hafta. Gerçek bir fikir oluşturmam için yeterince uzun bir süre değil."

Yüzünü avuçlayarak dikkatinin her zerresini bana vermeye zorluyorum. "Buna gerçekten inanıyor musun? Beni herkesten daha iyi tanıyorsun. Ashton'dan bile daha iyi. Değiştiğimi biliyorsun. Ve bunu anlıyorum. Nüksetmemden, her şeyi yeniden berbat etmemden korktuğunu anlıyorum ama mesele şu ki içmek istemiyorum Jessica. Sonunda gözlerimi açtım ve bir içkiden çok daha fazla istediğim şeyleri görüyorum."

Hızlanan nefes alış verişleriyle göğsü inip kalkıyor. "Beni aldattın Jack." Sesi paramparça ve sadece bu sestten bile kalbinin de hâlâ paramparça olduğunu anlıyorum. "O sabah beni sevdiğini söyledin ve sonra öğleden sonra gidip başka bir kadınla yattın." Sertçe yutkunuyor, gözleri azapla doluyor. "Beni aldattın ve ben bunu asla unutamayacağım."

Kahretsin, hayatımız boyunca yaptığımız seçimler bir noktada peşimizi bırakmıyor. Altı yıl önce yaptığım seçim çok uzun süre peşimi bırakmadı ve beni çok fazla karanlık sokakta kovaladı.

Yüzünü tutmaya devam ediyorum. "Onunla yatmadım bebeğim."

Jessica'nın gözleri yavaşça açılıyor ve elimden kurtuluyor. "Ne?" Hemen cevap vermeyince, "Onunla yatmadım da ne demek? Yattım demiştin."

"Hiç yattım demedim."

"Yatmadım demediğine emin olabilirsin."

Bu konuda haklıydı. Sosyal medyada bir film çekimini yeni bitirdiğim aktrisle yattığıma dair paylaşımlar çıktığında, hikayeyi asla inkar etmedim.

"Buna inanmana izin verdim çünkü sana bir çıkış yolu vermek istedim." Yüzünde şaşkınlık çizgileri. "Neyden bir çıkış?"

"Bizden. Hollywood'dan. Her gün yaşamak zorunda olduğun saçmalıklardan. Benden ve benim saçmalıklarımın. Daha iyi bir hayat için bir şansın olsun istedim, bu yüzden hikâyeye inanmana izin verdim."

Birkaç kez gözlerini kırptırıyor ve az önce söylediğim her şeyi sindirmeye çalıştığını görüyorum. "Ne yani, hiçbirisi doğru değil miydi?" Sinirlenmeye başladı ve ben de onu suçlamıyorum.

"Beni öptü ve ben onu hemen durdurmadım. Biraz içki içmiştim ve beynim yavaş yavaş yetişip buna bir son verdi. Bunun için seni aldatmış gibi hissettim ama hepsi bu kadardı. Benimle yatmak istediğini söylediğinde ona hayır dedim. Hikaye ortaya çıktığında, o da inkar etmedi çünkü bu onun profilini zorladı."

Kızgın gözlerle bana bakıyor. "Hayatımızın baskılarıyla başa çıkamayacağımı düşündüğün için mi bizi ayırdın ve sahip olduğumuz her şeyi mahvettin? Bu kararı verirken bana da bir seçenek sunman gerektiğini düşünmedin mi?"

"Siktir, Jessica, senin bilmediğin şeyler oluyordu. Lanet olsun.

."

"Ne var Jack? Benim bilmediğim neler oluyordu?" "Daha fazla içmeye başlamıştım. Çok daha fazlası ve ben bunu senden saklıyordum. I Bunun bir sorun olduğunu biliyordum ama yine de kendimi durduramadım ve seninle bu konuda konuşamadım."

"Neden benimle konuşamadın?" diye soruyor ve şu anda bildiğim bir şey varsa o da ona en açık dürüstlüğümlü göstermek zorunda kalacağım

Eğer onu bana bir şans daha vermesi için ikna edebilirsem.

"Kendimi lanet bir başarısızlık gibi hissettim. Bir erkeğin mutlu olması için gereken her şeye sahiptim, sen de dahil, kariyerimin en büyük filmini çekiyordum ve kendimi toparlayamıyordum. Her şeyden bunalmıştım. Sabahları işten önce içiyordum. Öğle yemeğinde içiyordum. Akşam yemeğinde, yemekten sonra ve gece boyunca aklımdan geçen boktan düşüncelerle başa çıkabilmek için içiyordum. Bunu fark ettiğinde beni terk edeceğinden ölesiye korkuyordum, bu yüzden sonunda, seni sikimi pantolonumun içinde tutacak kadar sevmediğimi düşünerek çekip gitmene izin verdim, oysa bu gerçeğin en uzağındaki şeydi. Seni başka hiç kimseyi sevmediğim kadar çok sevdim ve ilişkimiz boyunca bir kez bile seni aldatmayı düşünmedim."

Nefes alışları artık daha hızlı geliyordu. Bu gerçeğin hoşuna gitmeyeceğini biliyordum ama tahmin ettiğimden daha öfkeli. "Ve sonra buna inanmaya devam etmeme izin mi verdin? Altı yıl boyunca? Herkesin böyle düşünmesine izin mi verdin? Ashton gerçeği biliyor mu?"

Başımı sallıyorum. "Hayır. Gerçeği bilen tek kişi annem. Sana söylemek istedi ama ben izin vermedim."

"Anlamıyorum Jack. Bunu bize neden yaptığını anlamıyorum." "Yaptım çünkü seni Hollywood'un saçmalıklarıyla uğraşırken izledim ve Seni yavaş yavaş öldürmesini izledim. Yemek yemediğin günler oldu, düzeltilmesi gerekmeyen saçlarını düzeltmek için saatler harcadığın günler oldu. Seni daha iyi göstereceğini düşündüğün kıyafetleri bulmak için harcadığın saatlerden ve cildine sürdüğün tüm kremlerden, iksirlerden ve lanet olası tedavilerden bahsetmiyorum bile. Tüm bunları benden saklamaya çalıştın ama ben gördüm. Hepsini gördüm ve nefret ettim. Tüm bunlardan uzaklaşmak yaptığın en iyi şeydi, tatlım. Güçlendin. Şimdi o pislikleri kahvaltı niyetine yiyebilirsin. Artık onlarla ve sana atacakları her şeyle başa çıkabileceğinden hiç şüphem yok."

"Gördün mü?" diyor öfkeyle, "Ben de seni bunun için aldığımı sanıyordum." Kolunu kaldırıp bana dövmesini gösterdi. Benim el yazımla *ad astra per aspera. jk x* yazan dövme. Benimkiyle eşleşen, onun el yazısıyla *ad astra per aspera. jc x* yazan dövme. Baş harflerimizin eklendiği *zorluklarla yıldızlara*. "Her şeyde birlikte olduğumuzu sanıyordum." Kolunu indirdi. "Düşüğümde bana yardım edeceğini sanmıştım. Sen bizden vazgeçtin, Jack. Benden vazgeçtin."

"Hayır bebeğim, *kendimden* vazgeçtim. Seni zorlukların üstesinden getirebileceğime güvenmedim. Bunun bir kaçış olduğunu biliyorum ama şu anda senin için sahip olduğum tek gerçek bu. Keşke o zaman daha güçlü olsaydım. Keşke ihtiyacın olan adam ben olsaydım. Ama değildim ve bunun için çok üzgünüm."

Havlusunu kendi etrafında sıkıyor, hareketleri de en az kendisi kadar öfkeli. "Özür yeterince iyi değil." Bir şeye katılmıyormuş gibi başını sallıyor. "Şu anda sana bakamıyorum. Sana çok kızgıyım."

Bununla birlikte, ben onun gidişini izlerken, yaptığım tüm boktan seçimlerle barışmanın bir yolunu bulabileceğini umarak yanımdan geçip eve girdi.

JESSICA

W

Hasta: Jack hala nefes alıyor mu?

Will: Yanıt vermemeyi evet olarak mı yoksa hayır olarak mı kabul etmeliyim? Will: Siktir, hapiste misin?

Will: Yarım saat içinde senden haber alamazsam Grafton'a uçak bileti alacağım.

Nefes alıyor ama almamalı.

Will: Bir şey mi yaptı yoksa bu sadece 'genel olarak nefes almaması gerekiyor' ifadesi mi?

Jessica: Beni aldatmadığını söyledi.

Will bir telefona geçiyor, ben de sırf o olduğu için açıyorum. "Cinsel yönelimimi artık doğrudan lezbiyen olarak değiştireceğimden eminim. Artık bu biseksüel işi yok. Siklere güvenemiyorum."

"Doğru, yani bana vajinalara güvenemediğini söylediğin onca zamanı görmezden geliyoruz, öyle mi?"

"Haklısın. Penislere de vajinalara da güvenemiyorum. Hayatında sadece vibratör isteyen insanlara ne diyorlarsa ona geçiyorum. Ve bir köpek alıyorum. Aslında, ben eve gelmeden önce bana bir köpek bulmalısın."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" "Hayır."

"Comic Con hakkında her şeyi anlatmamı ister misin?"

"Tabii ki hayır."

"Tamam, anladım. Burada oturup bana ne istediğini söylemeni bekleyeceğim."

"Beni aradın."

"Bu işi Mira'ya bırakmam gerektiğini biliyordum." "O orada mı?"

"Evet."

"Telefonu ona ver."

Karıştırma sesleri duyuyorum ve Will, Mira'ya Jack'in aptalın teki olduğunu söylüyor, sonra Mira, "Şimdi ne yaptı?" diyor.

"Beni aldatmadı."

Sessizlik. Ve sonra, "Ne? Yani siz ayrıldığınızda, o zaman aldatmadı mı?"

"Evet! O zaman sikini başka bir kadına sokmadı, dünyanın bunu yaptığını düşünmesine izin verdi."

"Yani, bu iyi bir şey, değil mi?"

"Hayır! Bunu yapmamalıydı." "Ama yapmadı, değil mi?"

"Yaptığını düşünmeme izin vermemeliydi."

"Oh, anladım. Hayır, işin o kısmını yapmamalıydı ama sikini başka bir kadına sokmadığını biliyordum. Sana bunu yapabileceğine inanmadığımı söylemiştim."

"Jack Kingsley'in tek kadınlı bir erkek olduğunu bilmen çok iyi, ama geri kalanımızın hiçbirini bilmiyordu." Sert bir nefes verdim. "Altı lanet yılımızı boşa harcadık!"

"Oh, sevgilim, gidişine bak."

"Nereye gittiğime mi bakayım?"

"Şu haline bak, sonunda gerçek duygularını bizimle paylaşıyorsun," diyor usulca. "Seninle gerçek duygularımı paylaşacağım. Gerçekten çok kızgınım onunla birlikte."

"Güzel, hepsini çıkar."

"Ona bağırarak, tokat atarak ve balıkçı mızrağını saplamak istiyorum."

"Balıkçı mızrağın olduğunu bilmiyordum."

"Henüz yok ama yapacağım son şey olsa da bugün bir tane alacağım."

"Hmm, Jack'in güvenliği için endişelenmeli miyim?"

"Evet! Kesinlikle evet!"

"Tamam, peki şimdi planımız ne?"

"Plan falan yok. Tek plan benim söz konusu şiddeti uygulamam."

"Sabahın çok erken saatleri. Belki de biraz daha uykuya ihtiyacın vardır."

Haklı; saat erken. Altıyı biraz geçiyor. Ama benim biraz daha uykuya ihtiyacım yok. Sadece hayatımın son altı yılını geri istiyorum ve Jack'in onca yıl önce taşaklarını kaybetmemiş olmasını.

"Will'i tekrar giydir."

"Ama bunu tartışmayı henüz bitirmedik."

"Öyleyiz. Jack'i sevmeyen biriyle konuşmam gerek."

"Peki, bunu yapmadan hemen önce ve ayrıca bugün bir balıkçı mızrağı aramaya çıkmadan önce, Jack'le altı yılınızı boşa harcadığınızı düşündüğün gerçeğini hızlıca konuşabilir miyiz? Bir altı yılı daha boşa harcamayı planlamıyorsun, değil mi?"

"Git başımdan. Henüz bu işin peşini bırakmaya hazır değilim."

"Anladım. Bu ifadedeki 'henüz' kelimesini sevdim ve şimdi Will'i tekrar takacağım. Seni seviyorum, bebeğim."

"Ben seni, senin beni sevdiğin kadar sevmiyorum."

Gülüyor ve Will'i tekrar takıyor. "Yani her şey halloldu, öyle mi?"

Beni görmemesine rağmen gözlerimi deviriyorum. "Sen tam bir erkeksin." "Bu gerçeği hiç tartışmadım."

"Eğer hapse girersem, kızları beni ziyarete getirecek misin?" "Hayır. Hapse girmemek için her şeyi yapmalısın." "Hiçbir şeyi garanti edemem. Bugün olmaz."

"Jess," diye ciddileşti, "Jack'e bunu ne yaptırdı bilmiyorum ve bunu söyleyen ben olmak istemiyorum çünkü sana yaşattığı acıyı unutabileceğimden emin değilim ama erkekler bazen aşk adına çok boktan şeyler yapabiliyorlar. Yaptığı şeyi yaparken aklının pek yerinde olmadığını tahmin edebiliyorum."

"Will Johnson, neden benim adamım olmak zorundasın? Neden sana ihtiyacım olduğunda benimle aynı fikirde olamıyorsun?"

"Çünkü bizim işimiz bu değil."

Ciğerlerimdeki tüm huysuz havayı boşaltıyorum ve yatağında doğruluyorum. "Seni seviyorum ama şu anda her zamanki kadar değil."

"Bununla başa çıkabilirim."

"Köpek görevinde olduğunu unutma. Eve geldiğimde bir köpeğe ihtiyacım var." "Birkaç geceliğine çocuklarımı sana ödünç versem nasıl olur?"

"Onları da alırım."

"Seni seviyorum Jess. Konuş onunla."

"Konuşacağım. Onu birkaç kez bıçakladıktan sonra."

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve ben telefonumu yatağa atıp öfkemi biraz daha kucaklamaya başlıyorum. Bütün geceyi onu kucaklayarak geçirdim ve artık bırakmaya hazır değilim. Jack bugün benim için hazır olsa iyi olur.

Will ve Mira'yla yaptığım görüşmeden on beş dakika sonra yatak odamdan çıktığımda beni bekliyordu. Koşumuz için giyinmiş, sevdiğim koyu gri tişörtü giymiş. Ama bugün ondan nefret ediyorum. Bugün onunla ilgili her şeyden nefret ediyorum.

Onu geçip Axe'ın adamlarının bizi beklediği yere doğru ilerliyorum. Etrafta daha az paparazzi var ama yine de buradalar. "Gitmeye hazır mısın?" Axe söylüyor.

AirPods'umu takıyorum ve Jack yanıma gelirken başımı sallıyorum. "Evet." Jack'e bakmıyorum. Sadece koşmaya başladım.

Koşumuz sırasında benimle iletişim kurmaya çalışmayarak akıllıca bir karar veriyor. Her zamanki dönüş noktamıza geldiğimizde ve ben henüz dönmemekte ısrar ettiğimde de benimle tartışmıyor.

Bugün iki saatten biraz fazla koştuk ve bu süre vücudumdaki öfkeli enerjiyi atmam için yeterli bile değil. En kötüsü de eve döndüğümüzde kendi duşumu kullanamayacak olmam. Jack'inkini kullanmayı reddettiğim için, çünkü onun kişisel alanı ve eşyalarıyla yakın olmak istemiyorum, dışarıdaki duşu kullanmak zorundayım ve bu da Jack'in dışarıda oturup beni lanet örümceklerden korumasını gerektiriyor.

"Beni korumana ihtiyacım yok," diyorum, dün gece bana başka bir kadına aletini sokmadığını söylemeden önce oturduğu sandalyeye yerleşirken. O sandalyeden ben de nefret ediyorum.

"Evet, ediyorsun."

Sırtına ters ters bakıyorum. "Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorsun Jack. Ve belli ki hiç bilmedin."

"Bugün seni örümceklerden korumak için bana ihtiyacın olduğunu biliyorum, o yüzden burada kalıyorum."

Duşu açmadan önce ona biraz daha baktım.

Duşumu yarılamaştım ki, "Bil diye söylüyorum, hiçbir yere gitmiyorum. Bir süre daha bana kızgın kalmanı ve

Benimle her şey için uzun süre kavga edebilirsin ama bu işten vazgeçmememi beklemelisin."

"Benden bir vibratör almamı beklemelisin. Ve bir köpek."

"Tatlım, zaten bir vibratörün olmamasına şaşırdım."

"Koleksiyonuma eklemek için yirmi tane daha alacağım demek istedim. Ve onları başkasının üzerimde kullanmasına asla izin vermeyeceğim."

"Peki bu alacağın köpek ne tür bir köpek olacak?"

"Erkeklerden en az benim kadar nefret eden türden."

Duş fisesini kapatıp kurulandım. Havluyu etrafıma sardıktan sonra onun yanından geçip yatak odama giriyorum. Tüm bunlar ve konuşmamız boyunca, aynı anda hem ona bağırma hem de tokat atma dürtüsüne karşı koyuyorum.

Kendimi hiç şu anda ona karşı hissettiğim kadar öfkeli hissetmemiştim. Ayrıca hiç bu kadar çelişkili de hissetmemiştim.

Beni aldatmadı. Ama

bizden vazgeçti.

Çok fazla zaman kaybettik.

Jack banyoda bir sürü lanet gürültü yaparken ben bütün gün yemek masasında çalışıyorum. Ashton ve ben bazı iş sorunları üzerinde gidip geliyoruz, bunlardan biri de önümüzdeki Pazartesi gününe ertelediğim New York toplantıları. Londra'daki işinin zamanında bitmeyeceğini biliyor ve Beckett Pearce ve Jameson Fox'la uzun uzun konuştuktan sonra, toplantıları bir sonraki haftaya alabilecek kadar çok şeyi yeniden planladık. Eğer bu tarihleri tekrar değiştirmemiz gerekirse, sonunda o balıkçı mızrağıyla Ashton'a gidebilirim.

Saat dördü biraz geçe Bob, karısının Jack için pişirdiği kurabiyelerden getiriyor.

Jack tabağı mutfak tezgahına koyarak, "Teşekkürler dostum," diyor. Yemek masasında bana bakarak, "Son partiden fazla alamadım. Jessica onları benden daha çok sevdi."

Bob bana bakıyor. Hâlâ benden emin görünmüyor. Tanıştığımızda onun kafasını karıştırdığımdan oldukça eminim.

"Son partiden payıma düşeni yediğimi itiraf etmeliyim," diyorum. "Mavis'in tarifine ihtiyacım olabilir."

Bob'un gözleri karısından bahsedince parlıyor. Ne kadar zamandır evli olduklarını merak ediyorum. Bahse girerim çocukluk aşkıdır. "Ona söylerim. O tarifi buradaki hemen hemen her kadına vermiştir."

Gülümsüyorum. "Herkes o kurabiyelere bayılıyor, ha?"

O da gülümsememe karşılık veriyor. Sanırım şimdi ortak bir nokta bulduk. Karısı. "Seviyorlar. Mavis'in pişirip de herkesin sevmediği bir şey yoktur."

"Yine balığa mı çıktın Bob?" diye sordum.

"Hayır." Jack'e döndü. "Bu hafta yine çıkmak istersin diye umuyordum."

"Yarın sabah?" Jack dedi ki.

"Evet. Mavis'e bize bir şeyler hazırlamasını söyleyeceğim."

"Kulağa hoş geliyor."

"Tamam," diyor Bob, bana dönüp bakarak, "ben senin yakandan düşeyim."

"Kurabiyeler için teşekkürler," diyorum.

Jack onu uğurlar ve sonra geri gelir. "Bu akşam barbeküyü ateşleyebileceğimi düşündüm. Buzlukta geçen hafta aldığımız biftek var."

Gözlerimi dizüstü bilgisayarımdan ayırmıyorum. "Biftek istemiyorum. Ve seninle yemeyeceğim."

"Benimle yemek istememeni kabul ediyorum ama bir şeyler yemek zorundasın. Ne yemek istersin?"

"Kendi yemeğimi kendim yaparım."

"Jessica," diye başladı ama sözünü kestim.

Ona bakarak, "Hayır, Jack. Bana ayrılmamıza neden olan şeyi yapmadığını söyleyemezsin ve her şeyin sihirli bir şekilde düzeleceğini düşünemezsin. Sana hiç olmadığım kadar kızgınım, bu yüzden bundan sonra ne olacağını düşünmeye başlamadan önce tüm bunları sindirmem gerekiyor."

"Her şeyin sihirli bir şekilde düzeleceğini sanmıyorum, tatlım." "Güzel."

"Yine de sana yemek yapmama izin vermen gerektiğini düşünüyorum. Seninle birlikte yemeyeceğim. Pişirip fırında bırakacağım."

"Peki," diye mırıldandım, bilgisayarına geri döndüm. "Keyfine bak ve bana yemek pişir. Ama senin lanet bifteğini yemeyeceğim."

Öfkemin şirretlik olarak tezahür ettiğinin farkındayım ama kendime engel olamıyorum.

Ve bunun, altı uzun yıl boyunca bu adamı hala ne kadar sevdiğimi ne kadar derin bir şekilde inkar ettiğimi ortaya koyması da gözümden kaçmıyor.

JACK

Josephine: Günlerdir senden haber alamadım. Orada işler nasıl gidiyor?

Balıktan yeni döndüm. İyiyim. Sen? Josephine: Neden sen ve ben hiç balık tutmadık? Ve nasıl oldu da

Sevdiğini bilmiyor muydum?

Sadece buraya geldiğimde balık tutarım. Nedenini bilmiyorum.

Josephine: Yemin ederim her ay senin hakkında yeni bir şey öğreniyorum, Jack.

Son mesajını tekrar okudum. Benim hakkımda sık sık yeni bir şey öğreniyor çünkü iki kez ilişki kurmaya çalışmamıza ve uzun süredir arkadaş olmamıza rağmen kendimi onunla hiçbir zaman tam olarak paylaşmadım. Kendimi tamamen paylaştığım tek insanlar annem, Ashton ve Jessica. Bu insanlardan ikisi beni seviyor, üçüncüsü içinse jüri henüz kararını vermedi.

Lafı açılmışken, gözlerinde kararlı bir parıltıyla bana doğru geliyor. "Örümcek adam geldi."

"Örümcek adam" deyişine sırtıyorum. Jessica diğer haşerelerle başa çıkabilir ama örümceklerle değil. "Ve?"

Önümde durdu, gözleri uzaktan gördüğüm o kararlılıkla parlıyordu. "Ve onu bir daha asla kullanmamalısın. Kaba ve kibirliydi. İşinde kalmayı nasıl başardığı beni aşıyor."

"Etrafa sordum ve herkesin tavsiye ettiği adam oydu."

"Belki Mavis'e kimi kullandıklarını sorabilirsin. Bir kadından farklı bir tavsiye alabileceğinden şüpheleniyorum."

Kaşlarımı çattım. "Kadın olduğun için mi sana kaba davrandı?"

"Evet."

O pisliği aramak için telefonumu çıkarıyorum ama Jessica elini bileğime koyarak beni durduruyor. "Bırak onu Jack. Sadece onu bir daha kullanma."

Bakışlarımı yavaşça yüzüne geri çekmeden önce bana dokunan eline bakıyorum. Kahretsin, sadece bu amaçla bile olsa onun elinin üzerimde olması iyi hissettiriyor. "O listemden çıktı."

Elini bırakıyor. "Güzel."

Bununla birlikte dönüp koridorda yürüyor, mutfağa girip kayboluyor ve beni son zamanlarda sıkça yaptığım gibi kışına bakarken bırakıyor. Bakmak istediğimden değil, gerçi istiyorum da, ama şu anda neredeyse sadece benden uzaklaştığı için.

Bana olan kızgınlığını atlatması ne kadar sürer bilmiyorum ama ben hiçbir yere gitmiyorum. Ne kadar zamana ihtiyacı varsa, o kadar zamanı var.

Duş alıp giyiniyorum. Biraz daha reno malzemesi almak için Grafton'a hızlı bir yolculuk yapmam gerekiyor. Sonra da bütün öğleden sonrayı banyoda geçirmeyi planlıyorum.

Kasabaya gitmek için LandCruiser'ıma binerken Ashton beni arıyor.

"Orada saat kaç?" diye soruyorum. Londra'da gece yarısını geçmiş olmalı. "Bir buçuğu biraz geçiyor."

"Nasıl gidiyor?"

"Hiç sorma. Yolculuğumun yarın uzayacağından şüpheleniyorum. Sen nasılsın?"

"Bugün Jessica'yla konuşmadın mı?"

"Konuştum. Bu yüzden aradım. Kötü bir ruh hali içinde."

Güneş gözlüklerimi takarken kıkırdıyorum. "Onunla benim aramda bağlantı kurman hoşuma gidiyor."

"Onu kızdıracak ne yaptın?"

"Dün gece onunla çok dürüst bir konuşma yaptım. Ona yıllar önce yalan söylediğimi anlattım."

"Ne hakkında?"

"Onu aldattığımı düşünmesine izin verdiğimde yalan söyledim." Bir an sessiz kaldı. "Siktir."

"Evet, bu her şeyi açıklıyor. Bunu nasıl karşıladığını tahmin edebilirsin."

"Onun da en az benim kadar şokta olduğunu tahmin edebiliyorum. Sebebini paylaşmak ister misin?"

Ona dün gece Jessica'ya anlattıklarımın temellerini anlattım. Kariyerimdeki başarıdan bunaldığımı ve Jessica'yı nasıl izlediğimi.

Hollywood'un onun üzerine koyduğu sert spot ışıklarıyla mücadele ediyor. Ona, her gün kendinden şüphe duymasına neden olmayacak bir hayat kurması için çekip gitmesine izin vererek onun için doğru şeyi yaptığımı hissettiğimi söyledim. Sonra da "Keşke farklı seçimler yapsaydım Ashton, ama geriye dönüp bakmak harika bir şey" diyorum.

"Olgunluk ve yaşla birlikte gelen öz farkındalık ve kendimizi tanımak da öyle," diyor. "Kendine bu kadar yüklenme Jack. O zaman en iyi seçim olduğunu düşündüğün şeyi yaptın ve şimdi de bu seçimi yapıyorsun. İkiniz de büyüdünüz, değiştiniz ve öğrendiniz. Kim bilir, belki de bu ikiniz için de daha iyi bir zamanlamadır."

Ondan farklı bir tepki beklerdim. Belki Jessica'dan aldığım gibi bir öfke. Yine de bunu bilmem gerekirdi. Ashton her zaman arkamı kolladı. Her zaman. Bana kızdığı ve başımın çaresine bakmamı sağlamak için benimle kavga ettiği zamanlarda bile hep benim iyiliğimi düşünmüştü.

"Teşekkür ederim," diyorum, bu iki kelimenin her bir nefesini kastederek. Kahretsin, bu kelimeleri ona asla yeterince söyleyemeyeceğim.

"Bunu söyledikten sonra, bu ruh halini daha hızlı atlatması için ona yardım etmenin bir yolunu bulabilirsen gerçekten çok sevinirim."

Gülüyorum. "Bugünlerde ruh halinin uzunluğu konusunda ne durumda?" Jessica biz birlikteyken ruh hallerine tutunmasıyla tanınırdı.

"En az birkaç güne bakıyorsun. Ama senden geldiği için bunun daha uzun olabileceğini düşünüyorum."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm." Ciddileştim. "Sanırım yarın seninle iyi olacak, ama bunun benimle halledilmesinin biraz zaman alabileceğini düşünüyorum."

"İyi şanslar."

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve ben Grafton'a giderken konuşmamızı düşünüyorum.

Constance'la terapiye başladığımda bana, kaçtığım ve kendimi uyuşturduğum acıyı ortaya çıkarmak için çalışmazsam bağımlılıklarımın asla başa çıkamayacağımı söyledi. Bazen öyle muğlak bir dil kullanıyor ki. Ne söylemeye çalıştığını anlamamın önünde bir engel oluşturduğunu düşündüğüm türden bir dil.

Söyleme şeklinden dolayı ne demek istediğini anlamadığımı sanıyordum.

Meğer ne demek istediğini bilmiyormuşum çünkü daha önce hiç onu.

Dünyayla olan deneyimlerim ve bu deneyimlerle ilgili duygularım hakkında acımasızca dürüst olmak, demek istediği buydu. Ve bunu hiç yapmadığım için, bunun ne kadar özgürleştirici olabileceğini hiç anlamamıştım.

Sanırım sonunda kaçmayı bıraktım.

Jessica ve ben günlük bir rutine girdik. Her sabah birlikte koşmayı, sonrasında ayrı yollara gitmeyi ve günün sonunda o duş alırken ve ben dışarıda oturup onu örümceklerden korurken bir araya gelmeyi içeren bir rutin.

Her sabah koşumuzun başında bana "Benimle konuşursan canını yakarım" der gibi bakıyor, ben de tek kelime etmiyorum. Konuşmak istiyorum. Kahretsin ki ona söyleyecek çok şeyim olduğunu biliyor, ama bunu atlatabilmemiz için benden en çok ihtiyaç duyduğu şeyin boşluk olduğunu biliyorum, bu yüzden ağzımı kapalı tutuyorum. O duş alırken birlikte geçirdiğimiz zaman ise tamamen başka bir şey. O süre boyunca kıcımlı yırtarak konuşuyorum. Buna izin vermesi bana tam olarak doğru şeyi yaptığımı söylüyor.

Cuma gecesi, bu rutin dört günün ardından, tüm hafta boyunca olduğundan daha erken bir duşa giriyor. Bu hafta işlerinin yoğun olduğunu ama belki de bugün işlerin yoluna girdiğini hissediyorum. Saat 21:00'den hemen önce duşa giriyor ve ben de ilk beş dakikayı ona banyo tadilatındaki gelişmeleri anlatarak geçiriyorum.

Tüm yeni armatürlerin Pazartesi günü gelmesini beklediğimi onunla henüz paylaşmıştım ki, "Hangi renk şemasını seçtin?" diye sordu.

Onu aldatmadığımı söylediğimden beri ilk kez benimle bu şekilde aktif olarak ilgileniyor ve bu beni mutlu ediyor.

"Beyaz."

"Ne? Hepsi beyaz

mı?" "Evet."

"Tanrım, Jack, neden benim fikrimi sormadın?"

"Neden, hangi renk şemasını önerirdin?"

"Beyazdan biraz daha güçlü bir şey. Sipariş ettiğiniz şeyin fotoğrafları var mı?"

"Evet."

"Güzel. Duştan sonra bir göz atarım. Bunun üzerinde çalışabiliriz."

Bu 'biz' lafına bayılıyorum. Şu anki hayat amacım ondan bu kelimeyi daha çok duymak.

Duşunu bitiriyor ve pijamalarını giydikten sonra, telefonumda tadilat için sipariş ettiğim her şeyin resimlerini çektiğim banyoda bana katılıyor.

Telefonumu alıp fotoğraflara göz gezdirdikten sonra başını sallayarak "Hayır" diyor ve ardından çeşitli web sitelerini açarak bu odaya ne yapmam gerektiğini düşündüğünü bana gösteriyor.

Bir şey bulduğunda "Tamam," diyor. "Şu banyolara bak"- yanımda duruyor, ikimizin de bakabilmesi için telefonumu tutuyor

-"Burada böyle bir şey görmek isterdim." Bana bakıyor. "İnsanlar banyolarını çok mülayim ve kişiliksiz yapıyorlar, oysa öyle olmamaları gerekiyor. Banyoların ve yatak odalarının karaktere ihtiyacı vardır. En kişisel zamanlarımızdan bazılarını bu odalarda geçiririz, bu yüzden kişisel zevkinizi bu odalara taşıyın. Bu odayı bir inziva yeri haline getirin."

Bu konuyu daha önce hiç bu açıdan düşünmemiştim ama şimdi söylediklerine katılıyorum.

Bana gösterdiği banyolarda gezinebilmek için telefonumu ondan alıyorum. Bir banyonun olabileceğini hiç hayal etmediğim şekilde renkli ve eşsizler. "Bu mantıklı. Burada ne yapardınız?"

"Halihazırda sipariş ettiğiniz fayanslar ve armatürlerle biraz daha ekleme yapabiliriz-"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Zaten sipariş ettiğim şeyi unut. Sıfırdan başlasak, ne yapardın?"

Bana bakıyor. "Belli ki çok fazla paran var."

Kıkırdıyorum. Öyle olduğumu biliyor. "Bana seçiminin ne olacağını söyle."

"Benim seçimimin ne olduğu önemli değil. Burası senin banyon."

"Senin seçiminin ne olacağı önemli, tatlım. Bir gün bu banyonun sadece benim olmamasını sağlamak niyetindeyim."

"Hayır, Jack," diyor, sesi bir an önceki rahatlığını kaybederek. "Bunu biz yapmıyoruz. Bu odayı kendin için yeniliyorsun, benim için değil."

"Sadece neyi sevdiğini soruyorum."

"Hayır, vermeye hazır olmadığım bir şey için beni zorlamaya çalışıyorsun. Hiçbir zaman vermeye hazır olacağımdan emin olmadığım bir şey." "Jessica," diye başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"Neden her zaman bunu yapıyorsun?" diye soruyor, sesi öfkeyle yükseliyor.

"Neyi yapıyorum?"

"Şu yanlış bir şey yapmamış gibi davrandığın şey. Bu beni kızdırıyor. Caziben bunu düzeltemez Jack. Bu sefer değil." Benden bir adım uzaklaştıktan sonra öfkeyle, "Ve bana lanet fayanslar, duşlar ve küvetler hakkında soru sorma. Onlarla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyorum. Onlar senin, benim değil."

Öfkeli bir enerji fışkırmasıyla banyodan çıkar. Bir an sonra yatak odasının kapısı çarparak kapanıyor ve ben onun öfkesinin bir kısmını dışarı çıkarmayı başardığım gerçeğini düşünüyorum. Bana kalırsa bu iyi bir şey. Bütün hafta boyunca içinde tuttu, sadece ara sıra gösterdi. İlerleyebilmemiz için içindekileri dökmesi gerekiyor ve ben hepsini almaya fazlasıyla hazırım.

JESSICA

J Cinayet işlemeyi düşünüyorum.

Mira: Bütün hafta bunu yapmadın mı?

Jessica: Hayır, yani gerçekten düşünüyordum.

Mira: Ne oldu?

Jessica: Jack banyosunun nasıl yenilenmesini istediğimi söyletmeye çalışıyor. Sanki benimmiş gibi. Sanki bir gün bu mülkü paylaşacakmışız gibi.

Mira: Öyle değil mi?

Jessica: Aman Tanrım, bu işte çok kötüsün. Senin hakkında bunu hiç bilmiyordum.

Mira: Neyde? Sana karşı dürüst olmakta mı?

Jessica: Erkekler söz konusu olduğunda benim tarafımda olduğun için. Kankalar bunun içindir.

Mira: Çünkü altı yıldır öldürmek isteyecek kadar önemsedğin biriyle çıkmadın. Hiç araya girip seni uçurumdan aşağı atmam gerekmedi.

Ben senin tarafındayım. Mutlu olmanı istiyorum ve Jack'in bunu yapacağını düşünüyorum. Ona kızgın olmanı tamamen destekliyorum ama öfkeyi gereğinden fazla tutma konusunda ne hissettiğimi biliyorsun.

Jessica: Yani bu gece cinayet işleyip yarın peşini bırakabilir miyim?

Mira: Bunu desteklerim. #BestieOfTheYear

Jessica: Kendini kaptırma. Gerçek bir #BestieOfTheYear, ben gerçekten bu işin peşini bırakmaya hazır olana kadar defalarca cinayet işlememe izin verirdi.

Mira: Ona bağıırıp çağırdın mı? Jessica: Kafamda yaptım. Hem de çok.

Mira: Neden sadece kafanda?

Jessica: Çünkü ona bağıırmak zorunda olduğum her şey için yeterince uzun süre yanında olamıyorum. Vücuduna gerçekten zarar verebileceğimden endişeleniyorum.

Mira: Bu akşamki ödevin ona bağıırmak. Git. Görevini tamamlayana kadar senden bir daha haber almak istemiyorum.

Eğer hapse girersem, kızlarını beni ziyarete getirmelisin.

Will getirmeyeceğini söyledi.

Mira: O isteyken gizlice sokarım. Hadi xx

O haklı; Jack'e bağıırmam gerekiyor. İçimi dökmem gereken çok şey var ama onu incitebileceğimden endişe ettiğim de yalan değil.

Bana aldatmadığını söyleyeli dört gün oldu. Bu, onu, neden yaptığını ve birlikte ne kadar çok şey kaçırdığımızı düşünmek için harcadığım çok zaman demek. İşin en can alıcı noktası ise bunu neden yaptığını anlayabiliyor olmam. Ben olsam aynı seçimi yapmazdım ama Jack'in kalbini biliyorum, bu yüzden nereden geldiğini anlayabiliyorum. Ve bu beni kızdırıyor.

Bunu anlamak istemiyorum.

Sadece nefret etmeye ve öfkelenmeye devam etmek istiyorum.

Ancak, hayatım boyunca biraz terapi gördüm ve öfkenin genellikle hissettiğimiz ana duygu olmadığını biliyorum. Öfke, karşı karşıya olduğumuz gerçek duyguyu hissedemediğimizde ya da hissetmek istemediğimizde ortaya çıkar.

Jack o zamanlar benimle konuşmadığı için incindim. Kendinden vazgeçtiği için üzgünüm.

Ve o zamandan beri geçen yıllar boyunca yanımda olmadığı için hayal kırıklığına uğradım.

Tüm bunların altında, tüm bu olanlarda hiçbir kontrolüm olmadığı hissi de var ve bu benim için en kötü his olabilir çünkü ben kontrolle çalışıyorum. Bunun her zaman sağlıklı olmadığını biliyorum ama hayatımdaki pek çok şeyi bu şekilde yönetiyorum.

Telefonuma bir mesaj geliyor.

Jack: Sanki yanlış bir şey yapmamışım gibi davrandığım için özür dilerim. Yaptığımı biliyorum. Yapmamış gibi davranmaya çalışmıyorum. Bildiğim tek yolla seninle bunu çözmeye çalışıyorum. Ve bebeğim, bu konuda iyi olmadığını biliyorum, bu yüzden berbat ettiğim için şimdiden özür dilerim.

Bu kadar.

Hayır,

hayır.

Sadece, hayır.

Yatak odamdan çıktım ve onu aramaya başladım.

Onu mutfakta, akşam yemeği tabaklarını temizlerken buldum.

"Bütün bunların benim için en kötüsü ne biliyor musun Jack?" Tüm bedenim öfkeyle gerilmiş bir halde soruyorum.

Yüzünü bana dönüyor, "Hayır, ama bana söylemeni istiyorum" derken ifadesi de sözleri kadar ciddiye.

"En kötüsü, her şeyi paylaştığımızı ve birbirimiz hakkında her şeyi bildiğimizi düşünürken, öyle olmadığını bilmek. Sen anlaştmanın sana düşen kısmını yerine getirmedin."

Sırtını lavaboya dayamış, mutfak tezgahı aramızda duruyor ve bana doğru hareket edecekmiş gibi hafifçe sarsılıyor. Ama yapmıyor. Olduğu yerde kalıyor ve şöyle diyor: "Katılıyorum. Kesinlikle yapmadım." Başka bir şey söylemek için ağzını açıyor ama kapatıyor, sessiz kalıp beni bekliyor.

"Ne?"

Başını sallıyor. "Hayır, hiçbir şey."

Aman Tanrım, bana söylemezse o lanet olası balıkçı mızrağını bulacağım.

"Az önce ne söylemek üzere olduğunu bilmek istiyorum."

"Hayır, devam etmeni istiyorum."

"Söyle!" Bağırıyorum, öfkemi bir saniye daha içimde tutamıyorum. "Tanrı biliyor ya, o zamanlar söylemediğimiz her şeyi şimdi söylemenin tam zamanı."

"Jessica, hayır, ben-"

"Jack!" Çığlık atıyorum. "Söyle bana!" Ellerim yanımdayken burada nasıl durduğumu anlayamıyorum. Ellerim onun göğsünü yumruklamak istiyor. Göğsümde kocaman bir top gibi duran ve beni ezen tüm acıyı ve öfkeyi serbest bırakmak istiyorlar.

Çelişkili görünüyor ama bana istediğim şeyi veriyor. "İkimiz de bir şeyler sakladık," diyor usulca, sanki bunu hiç söylemek istemiyormuş gibi.

Eğer bu kadar öfkeyle dolu olmasaydım, sesinde duyduklarıma dikkat ederdim. Jack'in bunu benim yaptığım bir şeyle ilgili yapmak istemediğinin ne kadar açık olduğuna, sadece yaptığı şeyle ilgili nasıl hissettiğimi paylaşmamı istiyor gibi görüldüğüne dikkat ederdim. Ama ben buna dikkat etmiyorum. Benim hakkımda söylediklerine odaklanıyorum. "Senden ne sakladım?"

Az önce atmak istediği adımı atıyor ama elimi kaldırıp onu durduruyorum. "Buraya gelme. Seni evimde istemiyorum."

boşluk."

Hareket etmeyi bırakıyor ve sessizleşiyor, bir süre beni izledikten sonra "Sen de benimle mücadelelerini paylaşmadın" diyor.

"Ne mücadelesi?"

"Tatlım," diyor nazikçe, "benimle bir ilişki içinde olmak zordu. Bir sürü Hollywood saçmalığıyla uğraşıyordun ve bunların hiçbirini seni etkilemiyormuş gibi davranmaya çalışıyordun. Bunların hiçbirini benimle paylaşmadın."

"Bunların hiçbirini duymak istemedin, Jack. Dürüst ol. Duymak istemedin."

Yavaşça başını sallıyor. "Yarı yarıya haklısın. Bu konuda benimle konuşmanı istedim ama sana nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum, bu yüzden olmasına izin vermek ve seni nasıl etkilediğini saklamaya devam etmene izin vermek daha kolaydı. Berbat bir durumdu ve daha iyisini yapamadığım için üzgünüm."

"Ve yine de, bunu benimle tekrar yapmak mı istiyorsun? Hâlâ o zamanki gibi aynı şeylerle uğraşıyorken bu hiç mantıklı değil."

"Artık ikimiz de farklıyız. Daha yaşlıyız. Daha akıllıyız. Ve o zaman yaptığım seçimleri şimdi yapmayacağımdan eminim. Bu konuda seni temin ederim."

Ve işte bu, tam orada.

Sonunda içimdeki tüm öfkenin patlamasını tetikledi.

"Senin güvencelerine bir daha nasıl güvenebilirim Jack? O zaman bana sonsuza kadar güvence verdiğini düşünürken şimdi sana nasıl inanabilirim?" Parmağımı ona saplıyorum. "İşte burada takılıp kalıyorum. Bana dünyaları vaat ettin ama asla vermedin. Her şeyden vazgeçtin ve çekip gitmeme izin verdin. Neredeyse beni itip kaktın. Senin yüzünden altı yıl kaybettik. Zaman kaybetmeye devam etmeyeceğimize nasıl güvenebilirim? Bir daha böyle bir seçim yapmayacağına dair?"

Tüm bunları söylememe izin verdi ve sonra ona söylediğim şeyi yapmadı yap.

O mutfak tezgahının diğer tarafında durup benim Benim alanım var.

Üç kararlı adımla aramızdaki mesafeyi kapatıyor, kolunu belime dolayarak beni kendine çekiyor ve diğer eliyle yüzümü kavrayarak hırslıyor: "Bir daha asla böyle bir seçim yapmayacağım. Bir daha asla zaman kaybetmeyeceğiz. Asla."

Ben onu durduramadan dudakları dudaklarıma yapışıyor ve beni öpüyor, sahipleniyor, mahvediyor.

Onu itmek, tokatlamak, ona bağırarak istiyorum. Tanrım, bu yüzden onunla biraz daha kavga etmek istiyorum. Bu işin peşini bırakmaya hazır olmak istemiyorum ama o sadece beni öperek öfkemin son nefesini de alıyor.

Ama bundan çok daha fazlası var ve ben bunu biliyorum. *Hissediyorum.*

Elimde değil ama iliklerime kadar hissediyorum. Aramızdaki bağ her zaman vardı.

Ruhun derinliklerinde.

Damarlarınızda bir kez serbest kaldığında asla çıkarılamayacak türden.

Jack, o İtalyan sahilinde kalbimi çaldığı günden beri damarlarımda dolaşıyor.

Onu silmeye çalıştım ama asla başaramadım ve bunun kanıtı, dudakları dudaklarıma değdiği anda onu içimde ne kadar kolay hissettiğimde yatıyor.

Onun için hiç olmadığım kadar çaresizim. Ona doyamıyorum.

Ağzı üzerimde.

Elleri üzerimde.

Vücudu bana karşı.

Sonunda ağzını benimkinden çektiğinde, ihtiyaçtan nefesim kesiliyor.

"Siktir bebeğim," diye mırıldanıyor, bana bakıyor, benim kadar nefessiz.

Düzgün düşünemiyorum.

Düzgün düşünmek istemiyorum.

Şimdi değil. Onsuz geçen bunca zamandan sonra olmaz.

Onunla birlikte olmaya hiç olmadığım kadar ihtiyacım var.

Boynuna uzanıp ağzını kendime çekiyorum ve onu bir vahşi gibi öpüyorum.

Birbirimizin kıyafetlerini yırtıyoruz. Benim onun kıyafetlerini çıkarmamdan daha hızlı bir şekilde o benim kaşkorse ve şortumu çıkarıyor. Ağzıma hırslayıp beni kollarına almadan ve yemek masasına götürmeden önce sadece gömleğini çıkarmıştım.

Bir koluyla beni tutarken, diğer koluyla hızlıca masayı temizliyor. Jack beni masanın üzerine bırakıp ağzımı tekrar ele geçirdiğinde eşyaların yere çarpma sesi çabucak unutuluyor.

Aklımı kaybediyorum.

Gerçekten, içindeki her şeyi

kaybediyorum. Jack bana bunu

yapıyor.

Sanırım bunu ne kadar iyi yaptığını unutmuşum.

Ya da belki her zaman hatırlıyordum ama Şimdi aklımı kaybederken bu bilgiyi de kaybettim.

Şu anda tek bildiğim bana kendimi ne kadar iyi hissettirdiği. Ve bunu bir daha asla hissetmek istemediğim.

Beni masaya yatırıyor, elleri vücutumda gezinirken ağzı boynumu, köprücük kemiğimi, göğüslerimi öpmek için benimkinden ayrılıyor.

Dili meme ucumda dolaőtıđında doğruluyorum.

Tanrım, hayatımda o dile daha çok ihtiyacım var.

Ona uzanıyorum, saçlarını kavırıyorum ve bana daha fazlasını vermesi için onu yönlendiriyorum.

Onay hırıltısı tenimde titreőtiyor ve tüm vücutumda gelgitli bir ihtiyaç dalgasına neden oluyor.

Bir dakika önce aklımı kaçırdığımı düşündüysem, yanılmıőtım.

Şimdi, aklımı kaybettim.

Tek bildiğim Jack.

Kokusu, yüzü, ağzı, elleri. Dokunuğu.

Bana olan ihtiyacı.

"Siktir," diye homurdanıyor, bana bakmak için başını kaldırıyor. Gözleri benimkilerle buluğuuyor ve ben bitiyorum.

O da bitti.

Bir anda ellerimiz ve dudaklarımız birbirine karıőtıyor, sonra ikimiz de cırlıçıplak kalıyoruz ve bundan sağ çıkabileceğimden emin değilim.

O kalçalarımı tutarken ben de bacaklarımı ona doluyorum. Gözleri gözlerimi alıyor ve sonra içime giriyor.

Lanet olsun.

Hayır, bu adamdan kurtulamayacağım.

Yüzünü benimkine doğru eğiyor ve beni sikerken öpüyor.

Ellerim onun üzerinde.

Tüm sečeneklerden bunalmış durumdalar.

Her yerine dokunmak istiyorum.

Aynı anda.

Dokunmadan geçirdiğimiz çok fazla gün oldu.

Çok fazla saat, dakika, saniye ayrı kaldık. Ben de ellerim kadar bunaldım.

Şu anda hiçbir Şeye karar veremiyorum. Onu nasıl öpeceğime.

Onunla nasıl seviőeceđime de.

Hiçbir şeye. O yüzden
yapmıyorum.
Jack'e tamamen teslim oldum.
Kalbimin sonunda istediğini almasına izin verdim.
Jack beni yeterince hızlı beceremiyormuş gibi
beceriyor. Sanki açlıktan ölüyormuş gibi.
Ben de aynı aciliyeti
hissediyorum. Benim de
ona daha hızlı ihtiyacım
var.

Be ni. Daha fazlasına ihtiyacım var ve şimdi ihtiyacım var.
"Jack," diye haykırıyorum, orgazmım dalga geçerken parmaklarımı sırtına
gömüyorum

Jack daha hızlı hareket
ediyor. Beni daha sıkı
kavıyor.
Sikini daha derine sokarken hırlıyor.
İstediğimden çok önce boşaldım ama altı yıl boyunca
Bu adam bana bunu yapıyor.
Benden hemen sonra geliyor.
Bu şimdiye kadar yaptığımız en hızlı seks.
Aynı zamanda ondan beri yaptığım en iyi seks.
Vücudum çok uzun zamandır olmadığı kadar canlı.
Uçuyorum, derimden çıkıyorum, daha fazlası için çaresizim. Bu
orgazm yeterli değildi.

Jack'in gözleri benimkilerle buluştu. Sıcaklık ve aşk bana bakıyor ve ben
de hepsini onunla birlikte hissediyorum. "Bunu tekrar yapıyoruz tatlım ve eğer
benimle tartışmaya kalkarsan, o güzel küçük ağzını açıp bana hayır demenden
daha hızlı bir şekilde seni beceririm."

Parmaklarımı ensesindeki saçlarının arasından geçirip nefesimi toplamaya
çalışıyorum. "Sana hâlâ kızgınım."

Bana seksi sırtışlarından birini verirken gözlerinin etrafındaki deride
çizgiler parlıyor. "Sanırım hayatımızın geri kalanında bana kızgın olman için
sana sebepler vereceğim."

"Kimse hayatımızın geri kalanı hakkında bir şey söylemedi. Kendini
aşma."

"Ben her zaman kendimi aşıyorum, bebeğim. Bunu
biliyorsun." "Bütün gece konuşacak mısın?"

"Siktir," diye homurdanıyor, yüzünü benimkine yaklaştırıp beni sertçe
öpüyor. "Bana patronluk taslamana bayılıyorum."

"Güzel, çünkü bunu tekrar yapma sözünü yerine getirmen için sana patronluk taslamak üzereyim."

"Tatlım, bana asla patronluk taslamana gerek olmayan bir şey varsa, o da budur." Doğruldu. "Şimdi söyle bana, seni bu evin neresinde becermemi istersin?"

Ayağa kalkıyorum. "Senin yatağında." "Seninle yatağa girmeyeli çok uzun zaman oldu" diye usulca eklerken kalbim sıkışıyor.

Ve işte taşaklarım gidiyor, ama beni yumuşatabilecek biri varsa o da Jack'tir. O her zaman bu yeteneğe sahipti.

Altı yıl boyunca onu durdurmak için elimden geleni yapmış olabilirim ama o sonunda bu gücü nasıl geri alacağını buldu. Ve eğer onu benden tamamen söküp almadıysa ne olayım.

JACK

I Jessica'nın yüz hatlarını hafızama kazırken parmağımı yanağında gezdiriyorum. Bu yıllar önce yaptığım bir şeydi ama yüzü şimdi farklı. Çok az, ama hafızamı güncellememe yetecek kadar.

Yatağında.

Bugünün şu ana kadarki en güzel şeyi bu. Dünün de en iyi yanlarından biriydi. Ve bundan sonra da hayatımın en iyi şeylerinden biri olacak.

Artık onsuz bir gece geçirmeye niyetim yok.

Kıpırdanıyor, yüzüme doğru dönüyor. Gözlerinden biri açıldı. "Saat kaç?" Kahretsin, sabahları ilk iş onun sesine bayılıyorum. Hırıltılı ve çok seksi.

Onu yakınımaya çekiyorum. "Koşu vaktimiz gelmek üzere."

"Dün gece vücudumu kullandıktan ve taciz ettikten sonra koşabileceğimi düşünüyorsan, rüya görüyorsun."

"Bebeğim, sana yaptığım onca şeyden sonra koşabileceğini biliyorum. Bugün koşudan çıkmayacaksın."

Diğer gözü açıldı. "Görüyorum ki patronluk taslayan pantolonunu giymişsin bile."

Onu sırt üstü yatırıp üzerine çıkıyorum ve göğüslerinin arasına bir öpücük bırakıyorum. Tam vücudunun aşağısına doğru öpücüklerimi konduracaktım ki beni durdurdu.

"Bu sabah hem seni becerecek hem de koşacak enerjim yok, bu yüzden hangisini yapacağına karar vermelisin. Benim oyum seksten yana, gerçi sen onu becerdikten sonra vajinamın kaldığından bile emin değilim."

Onu görmezden geliyorum ve bulduğum her santim deriyi öperek amına doğru yoluma devam ediyorum.

"Jack," diyor. "Şaka yapmıyorum. Ya biri ya diğeri."

Bacaklarının arasına yerleşiyorum ve ona bakıyorum. "Tatlım, kaçıyoruz. Ama ondan önce seni dilimle becereceğim. Senin adına enerji harcamama gerek yok."

Bana parmaklarını uzatıyor. Saçıma. Tam da onları sevdiğim yere. "Bil diye söylüyorum, sana hâlâ kızgıyım."

Klitorisini dilliyorum. "Bundan şüphem yok." "Artık konuşmayı bırakmalısın."

İki kere söylememe gerek yok.

Jessica'ya istediğini veriyorum.

Ve eğer bu bir sabah için en iyi başlangıç değilse lanet olsun.

Bugün sadece bir saat koştuk. Jessica söylediği kadar yorgun.

"Dün gece beni dört kez siktin," diyor eve döndüğümüzde. "Aletini bu kadar sık çıkardıktan sonra tam bir koşu yapabilmemi asla beklememelisin."

Kıkırdıyorum ve o esnemeye başlarken dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. "Senin o pis ağzını özlemişim."

Gözlerini deviriyor. "Yaşlandıkça hüzünleniyorsun. Dürüst olmak gerekirse, daha önce hiçbir erkek benimle ilgili bu kadar çok şeyi özlediğini söylememiştii."

Bu kadına karşı hissettiğim sahiplenme duygusuyla içim daralıyor. "Hayatındaki diğer erkekler hakkında biraz daha az konuşursan memnun olurum, tatlım. Duygusallaşmama gelince, söz konusu sen olduğunda bunu kabul ediyorum. Sana ya da dünyaya seni ne kadar çok sevdiğimi söylemekten korkmuyorum."

Telefonu bir mesajla alıyor ve fotoğrafımı çekmek için telefonunu kaldırmadan önce kontrol ediyor. "Mira'nın yaşam kanıtına ihtiyacı var."

Sırıyorum. "Benim için endişelendi mi?"

Jessica bana bakıyor. "Evet, dün gece öldürülmeni onayladı ama gerçekten ölmeni istediğini sanmıyorum. Mira seni her zaman biraz fazla sevmiştir."

"Bunu aklımda tutacağım. Kim bilir gelecekte ne zaman bir müttefike ihtiyacım olacak."

Fotoğrafa mesaj atıyor ve sonra tekrar bana bakıyor. "Daha fazla müttefik edinmek için çalışmaya başlamalısın. Gelecekte kesinlikle hepsine ihtiyacın olacak."

Kahvaltı hakkında konuşurken uzandığımız yere yerleşiyoruz. Jessica'ya onun için krep yapmama izin vermesi için patronluk taslıyorum.

"Ayrıca," diyor krepleri kabul ettikten sonra, "bu sabah senin duşunu kullanacağım. İç mekandaki duşu bitirdikten sonra dış mekandaki duşu da yenilemen gerekiyor."

"İç banyo için ne istediğimize karar verirken o tadilatı bugün planlayabiliriz."

"Sana bu konuda bir şey yapmak istemediğimi söylediğimi hatırlıyorum." "Bu, sikimi çıkarmama izin vermeden önceydi."

Gözlerini daha fazla devirdi. "Bir kadın bir erkekle yatıyor diye birdenbire onunla tadilat planları yapmaya başlamaz. Cidden Jack, öğrenmen gereken çok şey var."

"Bebeğim, seni eskiden yaptığın gibi çılgılık attırmamı mı tercih ediyorsun yoksa yeni tercihlerin mi var dışında öğrenecek bir şeyim yok."

Bana 'hiçbir fikrin yok' gibi bir şey söyleyen bir bakış atarken başını sallıyor. Sonra yanımdan geçip gidiyor, elini göğsüme koyup uzaklaşırken vücudumda gezdirdiğinden emin oluyor. "Benimle gelmeli ve öğrenmeye başlamalısın" diye sesleniyor.

Tekrar söylüyorum, iki kere söylememe gerek yok.

JESSICA BUGÜN İZİN ALDI. Onu dilimle boşalttıktan sonra duşta bana oral seks yapıyor ve sonra tüm hafta sonu izin aldığını açıklıyor. Krep yaparken onu mutfak tezgahında becererek kutluyorum. Kahvaltıda krep yemedik.

İyice yorulunca beni kanepeye oturtuyor ve birkaç yıl önce yaptığım bir filmi izletiyor. Ona yıllardır kendi filmlerimden birini izlemediğimi söylediğimde yalan söylemiyordum ve şimdi de bu filmi izlemek istemiyorum. Ancak Jessica'nın bana yapmak istemediğim ama yapmam gereken şeyleri yaptırma gibi bir huyu var. En azından bunu yaparken onu kollarımın arasına alıyorum.

"Bu filme bayılıyorum," diyor üç çeyrek işaretime yaklaştığımızda. Başını kucağıma koymuş. Bu, en sevdiğim film izleme pozisyonlarımızdan biri çünkü Jessica film izlemeye meyilli bir kadın değil.

Sık sık sarılır ya da dokunuruz. İkimiz arasında, ellerimi onun üzerinde tutmaya doyamayan benim, bu yüzden böyle yaklaşmasına bayılıyorum.

Ona bakarken parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Kötü bir film değil."

Duraklat tuşuna basıyor ve oturur pozisyona geçiyor. "Hayır Jack, kötü bir filmden daha fazlası. Bana bunu görebildiğini söyle."

"Terapistim sana bayılırdı."

Kaşlarını çatıyor ve sessizce konuşmamı bekliyor. Bu konuşmadan kurtulamayacağım.

"Senaryo sıkıydı ve ben hariç herkesin oyunculuğu olağanüstüydü. Ve bunu söylerken tamamen dürüst oluyorum." Bir nefes veriyorum. "O filmde yüz üzerinden koşmuyordum. Sette normalde içtiğimden daha fazla içiyordum ve her yeri batırıyordum. Yönetmen beni düzeltmek için hiçbir yönetmenin harcamadığı kadar zaman harcadı."

"Kendini izlemekten nefret mi ediyorsun?"

"Evet," diyorum yavaşça, Constance dışında kimseye söylemediğim bir şeyi ona itiraf ederek. "Filmlerimi izlemekten hoşlanmıyorum çünkü o sırada hayatımda olup bitenlere ayna tutuyor. İçki içmem ve içkiden kaynaklanan davranışlarım hakkında düşünmekten kaçınabilirim ve istersem bunu tüm gün boyunca yapabilirim, ancak kendimi ekranda izlemek zorunda kaldığım an, artık bundan kaçınamam. Her şey görmem için orada duruyor." Duraklıyorum. "Filmlerimi izlediğimde daha iyisini yapmak istiyorum. Daha iyi olmak istiyorum. Ve şimdiye kadar bunu nasıl yapacağımı bulamadım, bu yüzden her zaman kendimi olduğundan daha kötü hissetmeme neden oldu."

"Bu mantıklı," diyor yavaşça. "Ama seni ekranda izlediğimde bunların hiçbirini görmüyorum. Sadece yeteneğini fark ediyorum. Beden dilini ne kadar mükemmel kullanıyorsun. Ses tonunu ne kadar doğru ayarladığını. Jestleriniz, ifadeleriniz, duygularınız. Zamanlaman. Kusursuz görünüyor ve bunu dünyadaki en kolay şeymiş gibi gösteriyorsun." Bana yaklaşıyor ve elini kalçama koyuyor. "Eğer en kötü halin buysa, en iyi halini görmek için sabırsızlanıyorum."

"Siktir," diye homurdanıyorum, göğsüm sadece onunla hissettiğim bir duyguyla genişlerken elimi saçlarının arasına kaydırıyorum. Bu sadece aşk değil, bundan çok daha fazlası. Jessica bana dünyayı ele geçirebilecekmişim gibi hissettiriyor, çünkü bana hiç tereddütsüz inanıyor. "Seni seviyorum."

Yüzünü yüzüme yaklaştırıp onu öpmeye çalışıyorum ama elini göğsüme götürerek beni durduruyor. Gözleri, hissetmekten kendimi alamadığım bir yoğunlukla doluyor. Umutsuzca duymamı istediği bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor. "Ben de seni seviyorum, anlamaya bile yaklaşamadığım bir şekilde. Başka hiç kimseyi sevmediğim bir şekilde. Ama bana yaptığını bir daha asla yapamazsın. Bunu duymana ihtiyacım var. Daha önce hiçbir şey bilmediğin gibi bilmeni. Eğer bir daha böyle bir şey yaparsan, bizim için üçüncü bir şans olmayacak." Gömleğimi kavırıyor ve ekliyor, "Ve sana hâlâ çok kızgınım."

Dudaklarım onun dudaklarına çarpıyor ve o da buna izin veriyor. Onu kucağıma çekmeme izin veriyor.

Onu o kadar derinden ve tamamen öpmeme izin veriyor ki neredeyse ikimizin de ciğerlerindeki tüm havayı alıyorum.

Sonunda öpüşmemizi bitirdiğimde, "Her şeyimle varım bebeğim," diyorum. "Asla üçüncü bir şans aramayacağım." Gözlerim onunkileri arıyor. "Aynı türden bir seçimi tekrar yapmayacağıma nasıl güvenebileceğini sorduğunda seni duydum. Güvenini tekrar kazanmam gerektiğini biliyorum ve bunu yapacağımı bilmeni istiyorum. Dakika dakika, gün be gün, aldığım tüm önemli kararlara seni de dahil edeceğim. Zorlandığımda dürüst olacağım. Her şeyi berbat edeceğimden endişelendiğimde sana söyleyeceğim. Ve tatlım, bana hâlâ kızgın olmamanı beklemiyorum. İhtiyacın olduğu sürece bunu hissetmeye devam et, ama seni sevmeme izin vermekten asla vazgeçme."

Vücudu benimkine daha sert bastırıyor, mümkün olduğunu düşünmediğim bir şey. Dudaklarını tekrar bana uzatıyor, bu sefer öpüşmemizi yavaşlatıyor.

Uzun bir öpüşme ve acele etmiyor, tek kelime etmeden milyonlarca şeyi ifade ediyor.

Benimle işi bittiğinde, onun için cehennem kadar sertleşmiştim. Ayrıca onun büyüğü altında daha da çekiliyorum.

Jessica kalbimin ona ne kadar ait olduğunu bilmiyor. Aramızdaki o görünmez ipler kendilerini yeniden örüyorlar ve benim onların bir daha ayrılmasına izin vermeye hiç niyetim yok.

Gözleri tekrar benimkileri bulurken ellerini boynuma doluyor. Aletime sürtünerek homurdanıyor: "Ben de bazen senden nefret ediyorum. Sana kızgın kalmamı gerçekten zorlaştırıyorsun."

Sırıtmadan duramıyorum. O böyleyken olmaz. "Beni sikmekten nefret etmek mi istiyorsun?" "Tanrım, Jack, vajinamın dinlenmeye ihtiyacı var."

Hâlâ sırtıyor. "Nefret sikişini erteleyelim. Nehir kenarında piknik yapmaya ne dersin?"

"Sadece aletini benden uzak tuttuğun sürece."

"Bu geceki duşumuza kadar senden uzak tutacağıma söz veriyorum. Ondan sonra söz veremem."

"Her zaman bu kadar küstah olmana bayılıyorum. Kendi başıma duş almak isteyebilirim."

"Tatlım, bir daha asla kendi başına duş almamayı beklemelisin. Eğer yakınlarda bir yerde olursam olmaz."

Ellerini göğsüme koyuyor ve beni itiyor. "Bu ilişkide kimin pantolon giydiğini unutmmuşsun gibi hissediyorum."

O daha ne olduğunu anlamadan ayağa kalkıp onu omzumun üzerinden kaldırıyorum. Onu mutfığa taşıyarak, "Bu pantolon giyme işini denemeye karar verdim" diyorum.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı. "Fikrimi değiştirmek için çok geç değil, biliyorsun."

Kıçına bir şaplak attım. "Bu kararı verme süresi saatler önce kapandı." Onu mutfakta yere yatırıyorum. "Şimdi, öğle yemeği için tercihlerin neler?"

"Koyu gri bir gömlek ve sahip olduğun en dar şort. Bunun dışında umurumda değil."

Sikerler beni.

O gömleklerden bir gardırop alacağım.

Gözlerimi vücudunda gezdirip sergilenen tüm teni incelerken buzdolabını açıyorum. Jessica bugün insanlığın bildiği en kısa kırmızı şortu ve en küçük beyaz atlet giyiyor. "Ben öğle yemeğini hazırlarken sen de git biraz güneş kremi sür."

"Neredeyse otuz yaşında olduğumun farkındasın, değil mi? Kendimi bu yaşa getirmeyi başardım, kayma, kayma, tokatlama ve her şey."

"Ah, Yunanistan'da ben setteyken yarım gün boyunca yandığın bir zamanı hatırlıyorum."

"Hiç unuttuğun bir şey var mı?"

"Çok şey var, bebeğim." O kadar çok şey vardı ki, ama sadece sarhoş olduğum için. "Ama birlikte geçirdiğimiz zamandan hiçbir şey. Seninle geçirdiğim her saniye hafızama kazındı." Bu Tanrı'nın dürüst gerçeği ve en yoğun içtiğim zamanlarda birlikte olmadığımız için minnettarım çünkü onunla geçirdiğim hiçbir anı unutmak istemiyorum.

Güneş kremi sürmem için yanımdan ayrılmadan önce bana yarı göz deviren, yarı 'seninle ne yapacağımı bilmiyorum' diyen bir bakış atıyor. Soğuk et, salata, ekşi maya ve meyveden oluşan bir piknik yemeği hazırladım. Mavis'in kurabiyelerinden biraz ekledim (dün bizim için taze bir parti pişirdi) ve sonra Jessica'nın istediği şort ve gömleği giymeye gittim. O bunu istediğinde üstümü değiştirmem mümkün değil.

Beni onaylayan bir bakışla mutfakta karşılıyor ve bir dakika sonra nehre doğru yola koyuluyoruz.

"Yani buraya gerçekten yılda sadece birkaç kez mi geliyorsun?" diyor yürürken.

"Beni takip etmediğin için hayal kırıklığına uğradım, tatlım."

"Buna ihtiyacım yoktu. Ashton vardı ama sen Avustralya'dayken bana her zaman haber vermiyordu."

Bir elimde piknik sepetini taşıırken diğer elimle onun eline uzanıyorum. "Evet. Geçen yıl buraya sadece bir kez gelebildim. Evi ilk aldığımda bundan daha fazlası vardı. O zamanlar tadilatları denetliyordum."

"Şu anda banyoda yaptığınız gibi onlarla da ilgileniyor muydunuz?" "Hayır, o zamanlar tadilat hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Bana baktı. "Ellerini ne zaman bu kadar iyi kullanıyorsun?"

Sırıttıyorum. "Ellerimi her zaman iyi kullanmışımdır. Bunu biliyorsun."

Bu bana bir göz devirme kazandırıyor. "Büyük bir aletin olduğu için şanslısın. Bu ukalalık bir kadını uzaklaştırmaya yeter."

Onu yakınımı çekip bir öpücük çalarken sırtıtmaya devam ediyorum. "Yaklaşık dört ay önce bu işte iyi oldum. İçkiyi bıraktığımda zamanımı dolduracak bir şeye ihtiyacım vardı, ben de koşmaya, ağırlık çalışmaya ve bir şeyler inşa etmeye başladım."

"Nerede? Şu erkek barakalarından birine falan mı katıldın?"

"Hayır, komşularımdan biri, karısı yaklaşık bir yıl önce vefat eden emekli bir adam. Altı aydır kendi evinde çalışıyor. Darren ve ben bir gün koşuya çıktığımda konuşmaya başladık. Her şey birbirini izledi ve kendimi ona yardım ederken buldum." Jessica'ya dönmeden önce Darren'la geçirdiğim onca zamanı düşünerek nehre bakıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, ellerimi iyi kullanmak beni kurtardı."

Gülümsüyor. "Bunu seviyorum. Yerleşik bir tamircim olmasına da bayılıyorum." "Ben neyi seviyorum biliyor musun?"

"Neyi?"

Yürümeyi bırakıyorum ve yüzünü bana çevirerek ilerlemesini durduruyorum. Elini tutarak, "Az önce duyduğum 'biz' ifadesini seviyorum" diyorum.

Bana doğru eğiliyor ve güneşin onun üzerine nasıl eğildiğini, güzelliğini nefes kesici bir şekilde nasıl vurguladığını fark etmeden edemiyorum. Jessica bu güzelliğiyle parlıyor. Bazen mantıklı düşünceleri aklımdan çıkarıyor. O ve kalbi arasında, ben gidiciyim. Onun için ölüme bile giderim.

"Bazen bir tamirciye ihtiyacım oluyor." Ağzı bir gülümsemeye dönüşürken dudağını ısırıyor. "Ve sen de benim o 'biz'i istememi sağlayacak bir yonteme sahipsin."

Buradan ayrıldıktan sonra hayatımız nasıl olacak bilmiyorum ama günlerimin kesinlikle Jessica'nın tamircisi olmayı içermesini istiyorum. Örümceklerden ve kendi öldüremediği diğer ejderhalardan koruyucusu olmanın yanı sıra.

JESSICA

"Y

"Aletini çıkarmayacağına söz vermiştin."

Jack, alevler içinde kalabileceğim kadar sıcaklıkla dolu gözleriyle bana bakıyor. Beni yakaladı.

piknik battaniyesinin altında, dirsekleri iki yanımda duruyordu. Ve sikini bana doğru sürüyor. "Bunu söylerken ciddiydim."

"Öyle olduğunu sanmıyorum. Bence beni buraya sahte bahanelerle getirdin." Gözleri o sıcaklıkla yanıyor. "Şikayet mi ediyorsun? Durmalı mıyım?"

Ellerim göğsüne gidiyor. Bakmaya doyamadığım göğsüne. Şu anda çok fazla kumaşla kaplı olan göğsüne. "Vajinam şikayet ediyor."

"Saçmalık. Vajinan da bunu en az benim kadar istiyor." "Vajinamı eskisi kadar iyi tanımıyorsun."

Başını sallıyor. "Haklısın. Bunu düzeltmemiz gerek." Sonra vücudumda aşağı doğru ilerlemeye devam ediyor, ellerini her yerime koyuyor ve tüm düşüncelerimi karıştırıyor.

Kimse Jack Kingsley'e meydan okumamalı. Meydan okumaktan asla çekinmez. Özellikle de seks içeriyorsa.

Şortumun düğmesini açıp fermuarını indirip çıkarırken parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum. "İyi bir meydan okumayı ne kadar sevdiğini unutmuşum."

Parmakları külotumun altındaki tenimle buluşurken gözleri benimkilerle buluşuyor. "Her zaman. Bir sonrakini düşünmelisin." İki parmağını içime sokuyor. "Gerçekten pis bir şey olsun."

Ona üzerimdeki bütün kıyafetleri çıkarmasını söylemek istiyorum ama boğazıma bir öksürük kaçıyor.

İkinci kez öksürdüğümde Jack kaşlarını çatıyor. Üçüncü öksürüğümde yaptığı işi bırakıyor ve "Astım krizi mi geçiriyorsun?" diyor.

Göğsümde atağın ilk sıkışma hissi alevlenirken doğruluyorum. "Siktir, sanırım öyle." Atak geçirmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki bu beni hazırlıksız yakaladı.

"İnhalerin nerede?"

Tekrar öksürüyorum. "Odamda."

"Hemen döneceğim." Ben daha gözümü kırpamadan kalkıp eve doğru koşmaya başladı. Jack en kötü iki atağımda yanımdaydı; bunun ciddiyetini biliyor.

Hırıltı başlamadan önce son bir kez öksürüyorum.

Göğsümdeki sıkışma oldukça acı verici hale geliyor ve hava almak için mücadele ediyorum. Sıkışmış bir pipeti emmeye benziyor. Yeterince hava alamıyorum ve canımı yakmadan daha fazla ememiyorum.

Tüm dikkatimi nefes almaya vermeye verdiğimden Jack'in inhalerimle döndüğünü fark etmiyorum bile. Bana uzatıyor ve "Kahve hâlâ işe yarıyor mu?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ama konuşmuyorum. Konuşamam. Artık zar zor nefes alabiliyorum.

Beni tehdit eden paniği yönetmek için elimden geleni yaparken inhalerimi kullanıyorum. Beni hastaneye yatıran birkaç atak yaşadım, bu yüzden bu olduğunda panik genellikle çirkin kafasını ortaya çıkarır. Genelde iyi atlatıyorum, ancak atağı daha da kötüleştirdiği birkaç durum yaşadım.

İnhaler semptomlarımı on beş dakika içinde hafifletiyor, bu noktada Jack beni eve geri götürüyor ve bana sade bir kahve yapıyor. Kafein solunum yollarımın açılmasına da yardımcı oluyor ve bunu hatırlaması hoşuma gidiyor. Yine de beni taşıması biraz aşırıya kaçtı. Bundan bahsetmiyorum çünkü hâlâ nefes almaya çalışıyorum ve bu konuyu tartışacak enerjim yok.

Kahvemi içerken "Doktoru arayayım mı?" diye soruyor.

Ona doğru uzandım. "Dur. Şimdi iyiyim."

Cebinden telefonunu çıkardı. "Doktorun seni kontrol etmesinden zarar gelmez."

"Jack, hayır. Sadece bir astım kriziydi."

Yüzünde sadece şiddet olarak tanımlanabilecek bir ifade ile bana bakıyor. "İki kez 'sadece bir astım krizi' yüzünden hastaneye gitmeni izlemek zorunda kaldım,

Jessica. Bunu bir daha yapmak zorunda kalmak istemiyorum."

Onu kızdırdım. Bu yapmaktan hoşlanmadığım bir şey çünkü Jack her şeyi derinden hisseden hassas bir adam. Benim için endişelenmesinden hoşlanmıyorum. Ayağa kalktım ve ona doğru ilerledim. "Haklısın, ama dürüst olmak gerekirse doktora ihtiyacım yok. İhtiyacım olan şey şortlarım."

Ondan bir gülümseme bekliyorum. Bu benim durumu hafifletme çabam. Yine de işe yaramıyor. Benim için duyduğu endişeye odaklanmış gibi görünüyor. "Oturup dinlenmen gerek."

Dediğini yapıyorum çünkü haklı. Oturup dinlenmem gerekiyor. Aslında muhtemelen bir süre uzanmam ve belki de uyumam gerekecek. Bu atak diğerleri kadar kötü değildi ama göğsüm hâlâ üzerine bir ton tuğla oturmuş gibi hissediyor.

On dakika masada oturduktan sonra Jack'e uzanacağımı söylüyorum. Beni yatağa yatırıyor, sessizce yanımda yatıyor. Atak geçirmenin enerjimi tükettiğini bildiği için konuşmuyor. Astımından başka bir şey düşünmemeye çalışıyorum, onun yerine yanımda olmasının ne kadar iyi hissettirdiğine odaklanıyorum. Bunu atlatmama yardım etmesine. Ve bunu yaparken hayatımın geri kalanında onu nasıl yanımda istediğimi düşünüyorum. Ona hâlâ kızgın olsam bile.

Saatlerce uyudum, ki bu beni şaşırtmadı. Dün gece neredeyse hiç uyuyamadık ama astım krizi de bana böyle yapıyor.

Saat 16:00 civarında uyanıyorum ve Jack'i dışarıdaki uzun masada oturmuş kitap okurken buluyorum. Ben ona doğru yürürken başını kaldırıp bakıyor, kahverengi gözlerinde endişe var. Kitabını bıraktı ve ayağa kalktı. "Nasıl hissediyorsun?"

Ona doğru ilerliyorum ve tekrar oturmasını sağlıyorum, böylece kucığına sürünebiliyorum. Kollarımı ona dolayarak, "Daha iyi hissediyorum. Bütün öğleden sonra kitap mı okudun?"

"Hayır, seninle bir saat kadar uyudum ve sonra birkaç e-postayı yanıtladım." Yüzümdeki saçları nazikçe itiyor. "Son zamanlarda astımın kötüleşti mi?"

"Hayır, aslında bir süredir iyi."

"İçeri girmeliyiz. Tekrar alevlenmesini istemiyorum." Jack tetikleyicilerimin neler olduğunu biliyor ve muhtemelen çimenlerden ya da havadaki bir şeyden kaynaklandığı için burada olmamam gerektiğini de biliyor.

Kollarımı boynuna doluyorum, onunla burada sadece birkaç dakika daha geçirmek istiyorum. "Bana son altı yılda senin hakkında bilmediğim bir şey söyle."

"Bunu sana içeride söyleyebilirim." "Şimdi söyle."

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Artık bana kızgın olduğunu sanmıyorum."

"Kızgıyım. Kızgın kalma yeteneğimi hafife almamalısın."

Kıkırdıyor. "İyi bir noktaya değindin. Bu senin süper güçlerinden biri." Bununla birlikte, beni de yanına alarak ayağa kalktı. Tanrım, o kasları onun süper gücü. Beni içeri taşıırken, "Üç yıl önce uçurtma sörfüne aşık oldum" diyor.

"Sık sık yapıyor musun?"

Beni salona götürüyor ve kanepeye oturtuyor. "Son birkaç yıldır içmekle ve sonra da içkiden kurtulmakla o kadar meşguldüm ki yapamadım, ama şimdi oraya geri dönmeye hevesliyim."

Dudaklarını kendime çekebilmek için boynuna uzanıyorum. Yanımdaki kanepeye uzanırken dudaklarına bir öpücük konduruyorum ve "Bunu sevdim" diyorum.

Bana yakın bir yere yerleşiyor ve kolunu arkamdaki kanepenin arkasına doğru uzatıyor. "Bu ne?"

Elimi bacağına koyuyorum. "Eskiden yaptığımız gibi seninle konuşmak. Uçurtma sörfünü öğrenmene ne sebep oldu?" Jack her zaman bir sörfçüydü, bu yüzden bu spora başlaması beni şaşırtmadı.

"Bir film. Film için forma girdim ve kendi dublörlerimi yapabilmek için bu spora başladım."

"İçkiyle aranız nasıldı? Her film yaptığında bırakıyor muydun?" Jack'in bu konuları tartışmak konusunda nasıl hissettiğinden emin değilim ama onunla konuşmak istediğim konular bunlar. Her film çekiminin onun için ne kadar yoğun olduğunu hatırlıyorum. Çok içerken bunu yapabileceğini hayal bile edemiyorum.

Soruma cevap vermekte tereddüt etmiyor. "Öncesinde eğitim için ve her çekim için ne gerekiyorsa onu yaptım. Özellikle de dublör işi için. Yine de toleransım oldukça yüksekti, yani hâlâ içip bir şeyler yapabiliyordum. Gerçi içki içmemem yönetmenlerle aramın açılmasına neden oluyordu. Huysuz bir piçtim." Elini saçlarımın üzerinde gezdiriyor. "Bana kendinden bahset."

"Oh, beni takip ettiğini ve her şeyi bildiğini sanıyordum."

Sırıttıyor. "Ukala. Bana Instagram'a düşmeyen şeyleri anlat." "Taylor Swift'in müziğini umursamadığıma karar verdim."

"Lanet olsun, son altı yılda senin için çok kötüydü."

"Taylor'dan nefret etme."

"Etmiyorum, bebeğim. Sadece hiç hayranı olmadığını hatırlıyorum. Kalbini nasıl kazandı? Not alıyorum."

"Son altı yıl içinde şarkı sözlerinin ilgimi çekmesi için yeterince pislikle tanıştım."

"Erkeklerden tamamen vazgeçmeyi hiç düşündün mü?"

"Evet. Aslında orada tam on üç ay boyunca bir sakin yanına bile yaklaşmadım."

Alçak sesle ıslık çalıyor. "Seni geri getiren neydi?"

"Kadınların da bir o kadar zor iş olduğunu

öğrendim." "Gerçekten öyleler. Aynı fikirdeyim."

"Söylediklerinize çok dikkat etmelisiniz, Bay Kingsley."

"Siktir, bana daha sık böyle demelisin." Elini kalçamdan belime doğru kaydırıyor. "Dudaklarında kulağa çok ateşli geliyor."

Kalbim burada oturmuş Jack'le bu tembel sohbeti yaparken hem mutlu hem de üzgün. Ona doğru eğilip bunu paylaşıyorum. "Bunca yıldır bunu yaşayamamış olmaktan nefret ediyorum."

Pişmanlık anında gözlerinde parlar. "Ben-"

Benden tekrar dileyeceğini bildiğim özrü susturmak için bir parmağımı dudaklarına bastırıyorum. "Hayır, daha fazla özür beklemiyorum Jack. Bunu yapmaya devam etmene gerek yok. Sadece nasıl hissettiğimi paylaşmak istedim, hepsi bu. Üzgünüm ama geri dönüş yolunu bulduğumuz için de mutluyum."

"Ben de mutluyum. Ve asla tekrarlamamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum Jessica.

Bunu bilmeni istiyorum."

"Tekrar başlamadan korkmuyorum," diyorum usulca, ona en büyük gerçeğimi söyleyerek. "Kendini bırakmandan korkuyorum."

Buna hemen yanıt vermiyor; uzun bir süre sessizce beni izliyor. Sonra başını sallıyor ve "Bundan da korkmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum" diyor.

Tanrım, bu adamın kendi sorunları hakkında dürüst olma yeteneğine bayılıyorum. Bununla mücadele ediyor, bu açıkça belli oluyor, ama korkularını ve kusurlarını bu kadar isteyerek kabul eden çok fazla erkek tanımıyorum.

"Benimle bu konuda konuşmaya devam edeceğine söz ver," diyorum.

"Söz veriyorum." Elime uzanıyor. "Bana senin hakkında bilmediğim başka bir şey söyle."

Yer değiştiriyorum ve bir bacağımla onunkinin üzerine koyuyorum. "Dikkatimi senden uzaklaştırmak için bir hobi edindim."

"Bu işi yaptığına göre oldukça yorucu bir hobi olmalı."

Ukalılığına karşı başımı sallıyorum. "Bu ukalalık sende hiç işe yaramıyor mu?"

Seksi sırtışı yerine yerleşiyor. "Sadece seninleyken. Seninle ilgili en sevdiğim şeylerden biri bu."

"Ne yani, istediğini elde etmek için daha çok çalışmak zorunda kalmay mı seviyorsun?"

Yakınıma eğiliyor, dudakları kulağıma değerken "Ön sevişmeyi seviyorum" diyor. Elini bacağımdan yukarı kaydırıp kıkımın üzerinde gezdiriyor. "Sakin durma."

Ellerim gömleğinin altından benim olduğunu iddia ettiğim karın kaslarına kayıyor ve ağızım onunkini buluyor. Jack'in ağzına asla doyamayacağım.

"Siktir, tatlım," diye geveliyor, ben onun üzerine çıkarken. "Bunu yapmamaya çalışıyorum."

"Neden yapmıyorsun?" Öpücüklerin arasında soruyorum. "Ayrıca ellerini tekrar kıkıma koy."

O da beni öperken gülümsediğini hissediyorum. "Dinlenmen gerek. Beni becermek dinlendirici olmayacak."

Dudaklarımı onunkilerden çekip ellerimi göğsüne koyuyorum. "Elini bacağımda gezdirdin. Kıkımı avuçlamak için içeri girdin. Kulağıma pis şeyler fısıldadın. Eğer beni becermemeye çalıştığın buysa, yeteneklerin üzerinde çalışmalıyız."

"Kulağına fısıldadıklarım edepsiz şeyler değildi."

"Bana fısıldadın. Dürüst olmak gerekirse, Jack, hiçbir fikrin yok. Sen bir kızın kulağına 'Televizyon izlemeye gidiyorum' gibi basit bir şey fısıldayabilecek ve bunun ayıp sayılacağı türden bir adamsın."

Kıkırdıyor. "Diğer hamlelerimden hiçbiri sende işe yaramadığında bunu aklımda tutacağım."

"Eğer diğer hamlelerin işe yaramıyorsa, sevişmemekten daha büyük sorunların var demektir, benden söylemesi." Tüm dikkatini istediğim yere çekmek için kucağında kıkırdanıyorum. "Şimdi, başladığın şeye geri dönebilir miyiz?"

"Siktir." Bana acı dolu bir bakış atıyor ve istediğimi alamadığımı anlıyorum. "Hayır." Belimden tutup beni üzerinden kaldırıyor ve tekrar kanepeye oturtuyor.

Ona sahte bir pis bakış fırlatıyorum. Şu anda onu hem seviyorum hem de sevmiyorum. "Kendini huysuz Jessica için hazırlamalısın."

"Tatlım, iki haftadır huysuz Jessica ile yaşıyorum. Ben hazırım. Ayrıca vajinanın dinlenmeye ihtiyacı olduğunu düşündüm."

"Öyleydi ama sonra sen gidip onu heyecanlandırdın."

Kolunu arkamdaki kanepenin arkasına doğru uzatıyor. "Aklını benden uzaklaştırmayı başaramayan şu hobinden bahset bana."

Gözlerimi deviriyorum, ama lanet olsun onunla bunu yapmayı seviyorum. "Ev çeviriyorum." "Demek bu yüzden banyolarla ilgili bir sürü harika fikrin var."

Başımı salladım. "Evet, bir şeyleri araştırma aşkımla çılgınca hareket edebiliyorum." "Ağır işleri de sen mi yapıyorsun?"

"Tanrım, Jack, benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor musun? Ellerimi hiç kirlletmem."

Kıkırdıyor ve elini saçlarımin üzerinde gezdiriyor. Jack şimdiye kadar birlikte olduğum en sevecen insan ve bunu bir daha asla hafife almayacağıma yemin ediyorum. Ondan başka hiç kimseyle bundan zevk almamıştım. Belki bunu ona bir gün söylerim ama şimdilik ukalalığını arttırmak için herhangi bir teşvike ihtiyacı yok. "O elleri zor işlerden uzak tutmak için iyi bir karar. Onları güvende ve daha önemli işler için her zaman hazır tutmalıyız."

"Dur tahmin edeyim, bahsettiğin bu daha önemli iş sakinle ilgili."

"İşte bu yüzden seninleyim. Sen tanıdığım en zeki kadınsın."

"Doğru." Ayağa kalkabilmek için onu itiyorum. "Yine biraz hüzünleniyorsun. Sen hüzünlü olmayan pantolonunu giyerken ben de akşam yemeği için pişirebileceğim bir şeyler aramaya gidiyorum."

Neredeyse koltuktan atlayacaktı. "Hayır, bu gece yemek yapmayacaksın."

Ona sıkılmış bir bakış fırlatıyorum. "Ne, dinlenmem gerektiği için mi?"

"Gördün mü, tanıdığım en zeki kadın." Ona sıkılmış bakışlarımı atmaya devam ettiğimde, patronluk taslıyor ve neredeyse hırlıyor: "Otur yerine ve benimle tartışmayı kes, kadın. Sen dinleniyorsun. Ben yemek yapıyorum. Hikayenin sonu."

Oturdum.

Kontrolü ele almasına izin verdim.

Hepsinde homurdanıyorum ama o otoriter pantolonları giydiğinde hoşuma gitmediğini söylersem yalan söylemiş olurum.

JACK

"Bir sonraki hayatında sana musallat olacağım," diyor Jessica huysuz bir şekilde, Pazar sabahı erken saatlerde koşuya çıkmasına izin vermediğimde. İyi mücadele etti, ama ben de öyle.

devreye girmemeye ve sorumluluğu üstlenmeye istekli.

"Nasıl?" Banyomdaki makyaj masasında onun arkasına geçerken soruyorum. Sonunda dışarıdaki banyoyu kullanma ısrarından vazgeçti, bu da beni mutlu ediyor. Onun benim alanımda olmasını seviyorum.

Ellerimi beline koyduğumda tokatla uzaklaştırıyor. "Sözümü geri alıyorum. *Bu* hayatta seninle alay edeceğim."

"Ne, sana dokunmama izin vermeyerek mi?" Kaşkorsesini çıkarıyor. "Evet."

"Tatlım," bana yaptığı şova razı oluyorum. "Sana ön sevişmeni ne kadar çok sevdiğimi söylemişim. Benimle alay etmek için başka bir yol bulman gerekecek."

Pijama şortunu ve ardından külotunu çıkarıyor. "Güven bana, fikirlerim var."

Bununla birlikte, çıplak teninin bana değdiğinden emin olarak yanımdan geçip duşa giriyor.

Gözlerimi kışından ayırmadan soyunuyorum ve suyu açarken onu takip ediyorum.

"Dürüst olmak gerekirse Jack," diyor onu fayanslara yasladığımda, "eğer seni becerebilirim, koşabilirim."

Boynunu öpebilmek için yüzümü eğiyorum. "Dışarısı senin için güvenli değil. Gerekirse tüm işi burada yapabilirim."

"İki haftadır burada hiçbir sorun yaşamadan koşuyorum. Gitmeden önce inhalerimi kullanırsam, iyi oluyorum." Benim sevdiğim şekilde homurdanıyor ama elleri vücudumda.

Bacağını tutup kaldırıyorum, böylece etrafıma sarabiliyorum. Sonra kıkına uzanıyorum, onu yatırıyorum ve sikimi ona sürüyorum. "Benimle daha ne kadar tartışmaya niyetlisin?"

Elini boynuma sararken parmakları boynuma gömülüyor. "Ne kadar istersem o kadar."

Tenine karşı sırtıyorum, köprücük kemiğine öpücükler konduruyorum. "Tamam, sen bunu yaparken ben de sana iğrenç şeyler yapacağım."

Klitorisini bulduğumda vücudu kavisleniyor, parmakları tenime daha sert giriyor. "Onları zaten planladığından daha iğrenç yaparsan, tartışmamı bırakmayı düşünebilirim."

"Siktir," diye homurdanıyorum, yaptığım her şeyi durduruyorum, böylece onu fayanslara bakacak şekilde döndürebiliyorum. Sonra yanağını duvara, ereksiyonumu da kıkına bastırarak, "Hâlâ burada becerilmekten hoşlanıyor musun?" diye soruyorum.

Benimle birlikte öğütürken iki elini de yüzünün iki yanındaki fayansların üzerine koyuyor. "Evet ve çantamda kayganlaştırıcı var, bu yüzden bunu gerçekleştirmelisin." Sesi saf seks gibi, sikimin etrafında dolanıyor ve beni yıllardır olmadığım kadar sertleştiriyor.

Dişlerimi omzunun üzerinden geçiriyorum. "Hazırlıklı gelmene bayıldım."

"Kendini fazla kaptırma. Kayganlaştırıcı benim içindi." Kahretsin, beni daha da sertleştiriyor.

Elimi vücudunda dolaştırıp klitorisini buluyorum ve bir parmağımı içine sokmadan önce ovuyorum. "Geceleri burada kendini mi beceriyorsun?"

"Kahretsin Jack," diye inliyor, yanağı hâlâ duvara yaslanmış durumda. amını elime doğru sallıyor. "Bana daha fazlasını ver."

Başparmağımla klitorisini okşarken ve ağzımı kulağına götürürken ona bir parmak daha veriyorum. "Bana kendini nasıl becerdiğini anlat. Bunu yaparken beni düşündün mü?"

"Bunu yaparken altı yıldır seni düşünüyorum."

"Siktir," diye homurdanıyorum, ona bir parmak daha veriyorum ve üçünü de içinde daha derine sokuyorum. "Bana nasıl olduğunu söyle."

Elini benimkinin üzerine, amına yerleştiriyor ve başparmağımla nazikçe itmeden önce bir süre orada tutuyor. Klitorisini ele geçirerek, "Kendimi burada başlatıyorum" diyor.

Onu öpebilmek için yüzünü kendime doğru çeviriyorum. Öpücükleriyle beni mahvediyor ve bu da farklı değil. Sanki bana, benim olmadığı o altı yıl boyunca ne istediğini gösteriyor. Benim için ne kadar çaresiz olduğunu gösteriyor.

Hava almak için ayağa kalktığımızda, "Beni düşünürken ne kadar ıslandığını söyle" diyorum.

"Çok ıslanıyorum Jack," diyor, kendi parmaklarını kullanabilmek için parmaklarımı yavaşça amından çekiyor. "Bir süre böyle parmaklarımla kendimi beceriyorum, sonra senin dildonu çıkarıp onunla kendimi beceriyorum."

Sikimi göt yanaklarının arasına kaydırıyorum ve sonra iki elimle göğüslerini avuçluyorum. Yaptığı ve söylediği her şeyden çok tahrik oluyorum. Boynunu öperek homurdanıyorum, "O dildonun hâlâ sende olmasına bayılıyorum."

Parmaklarını kendi içinde çalıştırırken, "Artık gerçek bir şeye sahip olduğuma bayılıyorum," diyor.

"O dildoyu da yanında getirdin mi?"

Kıçını bana doğru itiyor ve sikimi yanaklarının arasında gezdiriyor. "Evet."

Bu kelimeye ve ağzından bu kadar seksi bir şekilde dökülmesine neredeyse patlayacaktım. O ağzı sikmek istiyorum. Jessica'nın bana izin verdiği her yeri sikmek istiyorum.

Kulağına doğru "Yaklaştın mı bebeğim?" derken göğüslerini sıkıyorum.

Söylediğim ya da yaptığım bir şey aniden, çılgınca, kollarımda dönmesine ve "İçimde olmana ihtiyacım var Jack. Hem de hemen." Bununla birlikte, bir bacağını benimkine doluyor ve bana tırmanıyor, boynumu kavırıyor ve sanki onsuz bir saniye daha geçiremeyecekmiş gibi ağzımı kendine çekiyor.

Hay sikeyim.

İkinci kez söylememe gerek yok.

Dudakları ve diliyle beni yutarken içime doğru itiyorum.

Siktir.

Daha derine

ihtiyacım var. Daha

sert olmalıyım.

Bu kadını bir daha asla gözümün önünden ayırmamalıyım.

Bana canı pahasına tutunuyormuş gibi sarılıyor ve benim onu becerdiğim gibi o da beni beceriyor.

İki bedeniz ama şu anda tek vücut gibi hareket ediyoruz.

Jessica ile seks her zaman iyiydi. Şimdiye kadar yaşadıklarımın en iyisi. Ama aramızdaki bu yeni ritim tamamen başka bir şey.

Ve bir daha asla onsuz bir gün geçiremeyeceğimi biliyorum.

Bunun gerçekleşmesi için ne yapmam gerekiyorsa, yapmak için üzerime düşeceğim.

"Siktir," diye haykırıyor, tırnakları bu anı asla çıkarmamayı umduğum şekillerde tenime kazıyor. Amcığı sikimi sıkıyor ve sonra ikimiz de boşalıyoruz.

"Siktir," diye homurdanıyorum gözlerini tekrar bulduğumda. "Sana doyamıyorum."

Kollarını boynuma doluyor ve beni öptükten sonra şöyle diyor: "Güzel, çünkü bugün sikinin kışımında olmasına ihtiyacım var. Söz vermiştin."

"Tanrım, tatlım, ağzının ne kadar pis olduğunu unutmuşum." "Şikayet mi ediyorsun?"

"Sikeyim hayır. Bunun için yaşıyorum."

"Güzel. Şimdi belki işe yarar başka bir şey yapıp beni temizleyebilirsin."

Dudaklarını bir öpücükle daha yakalıyorum. "Sanırım bu sabah koşmana izin vermediğim için bana hâlâ kızgınsın."

"Sana her zaman bir şey için kızgın olduğumu kabul etmelisin."

"Anladım."

Gözleri yumuşuyor ve ellerini yüzüme götürüyor. Parmakları yavaşça ve nazıkçe yüzümün her santimini sanki haritasını çıkarıyormuş gibi gezinirken o gözler tüm dikkatimi istiyor. Sanki beni ruhuna kazıyormuş gibi. "Seni seviyorum, Jack Kingsley."

Hay sikeyim. Beni.

"Bebeğim, bunu hak etmek için ne yaptığımı bilmem gerekecek ki her gün yapabileyim."

Gülümsemesi yerinde duruyor. "Seni tetikte tutmayı tercih ederim."

Onu bırakıyorum ve duş jeline uzanıyorum. "Pekâlâ, hadi seni temizleyelim, böylece sikimi kışına sokmama daha da yaklaşabiliriz."

"Kayıtlara geçsin, benimle pis pis konuşmana bayılıyorum."

Jessica için her gün yapılacaklar listeme 'pislik konuşmayı' da ekliyorum.

Daha sonra ona yapabileceğim bir sonraki pis şeyi düşünürken onu temizlemek için çalışmaya başlıyorum.

JESSICA günü mutfakta yemek yaparak geçirmeye karar veriyor. Buradayken birkaç kez yemek yaptı ve bunun onun için bir tür stres atma yöntemi olduğunu fark ettim. Onunla ilgili tüm bu yeni şeyleri keşfetmek gerçekten keyif aldığım bir şey haline geldi.

Ellerimi onun hoşuna gitmeyecek kadar çok sürdüğümde beni mutfaktan kovuyor. Onu rahatsız etmek de gerçekten keyif aldığım bir şey.

Constance'ı kontrol etmeyi hatırlamadan önce birkaç saat dışarıda oturup kitap okuyorum.

D vitaminimi alıyorum. Dün üç öğün yemek yedim. Ve meditasyona başladım.

Constance: Sonunda biriyle yattın.

Bir adama sonsuza dek bir keşiş gibi bekar kaldığını hatırlatmanın yolu.

Constance: Seks eksikliği hakkında kulağımı çınlattın. Artık başka konulara geçebileceğimize sevindim.

Terapi şeklini sorgulamaya başlıyorum. Constance: Açık sözlülüğe iyi cevap veriyorsun, Jack. Yakında konuşuruz.

Telefonumu bırakırken kıkırdıyorum. Constance şimdiye kadar çalıştığım hiçbir terapistle benzemiyor. Bu canlandırıcı bir değişiklik ve başka türlü olmasını istemezdim.

İçeri giriyorum, bir bardak su içiyorum, bunu yaparken Jessica'yı olabildiğince rahatsız ediyorum ve sonra biraz daha okumak için salona geçiyorum. Bana katıldığında bir saattir buradaydım.

"Öğle yemeği için ne istersin?" diye soruyor, kanepede yanıma otururken.

"Sen." Onu kucağıma çekiyorum. "Sana yapabileceğim en iğrenç şeyleri düşünüyordum. Sanırım kirli zihnin fikirlerimi onaylayabilir."

Kollarını boynuma doladı. "Ben buna varım ama çok açım, o yüzden önce bir şeyler yemeliyiz. Bana gurme sandviçlerinden birini yapmaya ne dersin?"

"Artık mutfaktan sürgün edilmeyecek miyim?"

"Eğer orada faydalı bir şeyler yapacaksan hayır."

"Tatlım, yaptığım her şey işe yarar."

"Sadece koyu gri tişörtünü giyiyorsan, ama bugün onu giymediğine göre, sayılması için gerçekten yararlı bir şey *yapman* gerekiyor."

"Yeni asistanıma bana o tişörtlerden bir gardırop sipariş etmesini söyleyeceğim."

Kaşlarını çattı. "Hangi yeni asistanmış bu? Henüz kıcını kaldırıp bir tane işe aldığını bilmiyordum."

"Almadım, ama seni iyi tanıyorsam, bana çoktan bir tane bulmuşsundur."

"Benim hakkımda bunları bilmen hoşuma gidiyor ve evet, sana seçebileceğin birkaç tane buldum. Ayrıca sana bir kitap tavsiyem var. İyi bir film olabileceğini düşündüğüm bir kitap."

"Can kulağıyla dinliyorum."

Bana yine bir yıl kadar önce okuduğu bir kitabın adını veriyor ve "Oldukça ciddi bir hikayesi var, bu yüzden ilgini çekip çekmeyeceğinden emin değilim" diyor.

Bahsettiği kitabı biliyorum. Savaşın arka planında geçen bir umut ve aşk hikayesi. "Annem o kitabı okudu. O da çok sevmiştii. Kesinlikle bir göz atacağım."

Gülümsüyor. "Bana tavsiye eden annendi."

"Biliyor musun, biz ayrıldıktan sonra onunla iletişim halinde olman çok hoşuna gitti." Ben de çok sevdim. Jessica'nın annemle yakın olması aramızdaki o görünmez bağlardan biriydi. Bu bana bir gün birbirimize geri dönebileceğimize dair umut veriyordu.

"Birinin onu kontrol etmesi gerekiyordu. Sen dünyayı dolaşmakla çok meşguldün."

Sırıttım. "Bunu bu yüzden yaptığını bilseydim, daha çok gezerdim."

Ciddileşiyor. "Seni çok özledi, Jack."

Elimi sırtında gezdirip ensesinde dinlendiriyorum. "Evet," diyorum, son altı yıldır annemi yeterince ziyaret etmediğim için duyduğum suçluluk duygusunun her zerresini hissederek. "Biliyorum. Eve daha çok gitmeye çalıştım ama biraz bencillik ettim. Sydney'de sensiz olmak beni zorladı, bu yüzden sık sık gelmeyi bıraktım."

"Peki ya baban?" diyor usulca. Jessica babamın nasıl bir pislik olduğunu annem ve Ashton dahil herkesten daha iyi biliyor. "Ondan sık sık haber alıyor musun?"

"Onu en son iki yıl önce gördüm, o zaman bana aile şirketini devralmaya niyetim yoksa mirasıma veda edebileceğimi söyledi."

"Yıllar önce mutlu bir şekilde vedalaştığınızı nasıl fark etmedi?"

Gülümsüyorum ve dudaklarımı tekrar onunkilere götürüyorum. "İşte seni bu yüzden seviyorum."

"Ailenin parasının senin umurunda olmadığını bildiğim için mi?" "Hayır, çünkü *beni* tanıyorsun. Benimle ilgili her şeyi anlıyorsun."

"Ben de beni kıcım için sevdiğini düşünüyordum."

"Evet, o da var."

"Ya bir yıl çok fazla pasta yersem ve kıcım daha da büyürse? O zaman da beni sevecek misin?"

"Tabii ki. Seni becerirken tutunacak daha çok yerim olacak. İstedğin kadar pasta yemekten çekinme, tatlım. Ben pastadan yanayım."

"Hayır, Bay Kingsley, siz kıçtan ibaretsiniz."

Kahretsin, Jessica bana böyle seslendiğinde, bana bir şey yapıyor. Beni sertleştirmekten başka bir şey. Bana Bay'ın yanında Bayan'ın ne olduğunu düşündürüyor, bu da bana onun Bayan Kingsley olduğunu düşündürüyor. Ve bu beni daha da sertleştiriyor.

Yakında.

Yakında, onu Bayan Kingsley yapacağım.

O zamana kadar, yaptığım ve yapmak üzere olduğum şeyi yapmaya devam edeceğim, yani ona sorduğumda bana evet demesi için dünyadaki tüm nedenleri vereceğim.

Ayağa kalkıp onu kendimle birlikte kaldırıyorum ve "Beni çok iyi tanıyorsun ve bugün o kıça biraz ilgi göstermemi istediğini hatırlıyorum" diyorum.

Gözlerinde ateş parlıyor. "Sonunda işe yarar bir şey yapıyor."

Onu omzuma alıyorum, sevdiğim kıcına bir şaplak atıyorum ve öğle yemeğini hazırlaması için mutfığa götürüyorum. Sonra onu yatak odasına götürüp istediği diğer her şeyi vereceğim.

JESSICA

W

Hasta: Üç gündür güncelleme almadım.

Jessica: Son güncellemenden bu yana 11 kez orgazm oldum. Will: Sümüklü çocuklar mikroplarını benimle paylaştı.

Benimle.

Jessica: Yani senin için orgazm yok mu? Will: Hayır.

Jessica: İşte bu yüzden çocuklar hala yapılacaklar listemde değil. Will: Jack'in hala hayatta olduğunu varsayıyorum.

Jessica: O orgazmları ben kendime vermedim.

Will: Bildiğim iyi oldu. Hala o köpeğe ihtiyacın olacak mı?

Jessica: Sanırım bir köpek isterdim, ama belki de henüz değil.

Will: İleriye dönük planın nedir?

Jessica: İlk defa bir planım yok.

Will: İlk defa, bence bu harika bir fikir.

Jessica: Mira nerede?

Will: Tüm o orgazmlar beynini etkilemiş. Bu grup sohbeti değil.

Haklısın, etkiledi. Jack ile sadece on bir orgazmın bana yaptırabileceği şeyleri kabul ediyordum. Ona benden selam söyle xx

Jack'in kahvaltıdan sonra temizlik yaptığı mutfığa gidiyorum. Bugün yine koşmadık. Bana patronluk tasladı. Yine. Bir daha ne zaman koşacağımızı merak ediyorum. Astım krizimi atlatamamış değilim. Sadece aşırı tedbirli davranıyor. En azından bugün biraz vücut ağırlığı çalıştık.

Egzersizler. Seansımızı Jack başlattı ve yönetti. Jack ile vücut ağırlığı seansı yapmanın benim için güvenli olmadığını söyleyebilirim. Sergilenen tüm o kaslar sağlığım için tehlike arz ediyor.

"Bugün ne yapmayı planlıyorsun?" Mutfağa vardığımda ona soruyorum. "Yeni müdür seçimimi daraltmak istiyorum."

Ses tonundaki bir şey beni yavaşlatıyor. Jack geçen yıl hastaneye yattığından beri yönetim ekibi konusunda pek kararlı değil. Bildiğim kadarıyla, kariyerini yönetmekle ilgili hiçbir şey yapmak istemedi. Elbette yeni bir menajer tuttu ve işleri yoluna koydu ama kalbinin bu işte olmadığını gördüm. Her zaman olduğu gibi değil.

Ashton endişeliydi ama Jack'in iyileşme sürecini atlatmak için buna ihtiyacı olduğunu düşündüm. Tüm enerjisini sağlığına odaklaması gerekiyordu ve ben de bunu tamamen destekledim. Jack son yedi ayda takımına ve kariyerine ilgisiz görünmüş olabilir ama o akıllı bir adam. Ve Hollywood'un zirvesine sadece ekibi sayesinde çıkmadı. Ona çok yardımcı oldular ama onları her zaman o yönetti. Jack son derece stratejik biri ve hiç ilgisi yokmuş gibi görünse bile ne yaptığını biliyor. Ve az önce sesinde duyduğum şey bana kariyerini yeniden ele almaya hazır olabileceğini söylüyor.

"Nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Rose'un listesinde üç seçenek var. Hepsi de iyi, bu yüzden karar vermekte zorlanıyorum."

"Peki ya tanıdığın diğer menajerler? Birlikte çalışmak isteyebileceğinizi düşündüğünüz biri oldu mu hiç?"

"Aklıma kimse gelmiyor ve dürüst olmak gerekirse, farklı alanlara açılma fikri hoşuma gidiyor. Radarımda olmayan birini bulmak. Benim için tamamen yeni biri. Kariyerimin yenilenmeye ihtiyacı var ve bu, bu konuda çalışmaya başlamak için harika bir yol olabilir."

Bu bana iyi bir plan gibi geldi. Jack'in sektörü hakkında çok şey bilmesem de iş dünyası hakkında çok şey biliyorum ve onun kariyeri de esasen buna dayanıyor. "Yardım ister misin?"

"Yardımlarını çok isterim." Mutfak tezgahından telefonunu aldı ve bana uzattı. "Listesi e-postalarımda."

Telefonunu ona geri uzattım. "Kilidini açman gerekiyor."

"Şifre senin doğum günün."

Bu beş kelimenin kalbimin hızlanmasına ve beynimin yavaşlamasına neden olduğu yalan değil. Aslında hayır, beynim de hızlanıyor ama aynı zamanda içerisi ağır çekim gibi geliyor.

O beş kelimeyle beni şaşkına çeviriyor. O kadar ki, telefonunu ona doğru itiyorum ve "Tanrım, Jack, o şifreyi değiştirmen gerek. Hemen. İnsanların tahmin edemeyeceği bir şey yap. Hazır başlamışken Rose'un listesini de bana gönder. Kendi telefonumdan okurum."

Yüzüne yerleşen gülümseme beni en az şifresi kadar şaşırtıyor. Ve içime girdiğinde, kollarını bana doladığında, ellerini kıçıma yerleştirdiğinde ve "Seni seviyorum amına koyayım" dediğinde, tamamen kendimden geçiyorum.

Aşık
oldum.

Aşık.

Ayak parmaklarıma kadar sarhoş olmuşum.

Tüm bunların bana neden şimdi çarptığı hakkında hiçbir fikrim yok, ama sanki beynim sonunda aramızda olanları yakalamış gibi. Hafta sonu gerçeküstü geldi. Her orgazmın arasında kendimi zar zor toparladım. Bugün ise gerçek hayattayız ve Jack bana beni nasıl sevdiğini doğrudan ve dolaylı olarak gösterirken burada durup hayatlarımızı tartışmak, bir anda milyonlarca duygunun beni aynı anda tüketmesi gibi hissettiriyor.

Buna hazırlıklı değildim.

Hiçbir şekilde.

Jack'i istesem de, bunun nasıl görüneceğinden ve nasıl işleyeceğinden emin değilim. İkimiz için de. Jack sıradan bir adam değil. Birbirimizin hayatına nasıl uyum sağlayacağımızı bilmiyorum.

Aynı anda hem nefesimi hem de düşüncelerimi toparlamaya çalışırken birkaç kez göz kırpyorum. Sonunda ellerimi göğsüne koydum ve "Bu benim için işe yaramayacak" dedim.

Bu sadece onu cesaretlendiriyor. Gözlerinde eğlence parlıyor. "Evet, öyle." "Hayır, işe yaramayacak."

"Tamam bebeğim, senin için işe yaraması için neye ihtiyacın olduğunu söyle." Ne demek istediğimi çok iyi anlıyor. Hayatımın diğer tüm alanlarında kendime çeki düzen vermiş olsam da, Jack'in beni kızdırmak gibi bir huyu var. Bu beni sakinleştirmek zorunda kaldığı ilk sefer değil.

"Birincisi, boşluğa ihtiyacım var. Çok fazla boşluğa. Doğum günümü şifren yapmanı gerektirmeyen bir boşluk."

"Doğum günün altı yıldır benim şifrem."

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak. "Doğru, yani durumun düşündüğünden de kötü."

Kıkırdıyor. "Ne durumu?"

"Yönetim durumunuz. Yeni asistanını işe aldığımızda, şifrelerini düzenli olarak değiştirmeni sağlamaları için onlara kesin talimatlar vereceğim çünkü tahminimce bu süre içinde telefonunun şifresini değiştirmediyse, hiçbir şifreni değiştirmemiştir."

Sırıyor. "Hayır. Hepsi senin doğum günün."

Göz kırıyorum.

Tüm bu göz kırpmalar benim için yeni bir fenomen. Ben hiç göz kırpmam. Önümdeki bu adam dışında kimse gözümü kırptırmaz.

Artık resmileşti: Ondan kurtulamayacağım.

Bunu zaten bildiğimi sanıyordum ama şimdi sadece yarısını bildiğimi fark ediyorum.

"Buna cevap bile vermiyorum." Kucağından çıkmak için göğsüne bastırıyorum.

Gitmeme izin vermiyor. "Başka neye ihtiyacın var?"

Başka neye ihtiyacım olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim hiçbir şey bilmediğim ve bu da alışık olduğum bir durum değil. "Bana telefonunu vermemeni ve e-postalarını açmamı söylemeni istiyorum. O senin telefonun. Senin özel şeylerin. Daha yeniyiz. Yeni görüşmeye başladığın birine telefonunu teslim etmezsin Jack."

"Tatlım, biz yeni değiliz. Ve birbirimizi yeni görmeye başlamadık." Yüzümdeki bir tutam saç süpürüyor, gözleri her yerde hissettiğim derin bir duyguyla doluyor. "Doğum günün bunca zaman benim şifrem oldu çünkü bunca zamandır benimleydin. Seni kollarıma almamış olabilirim ama aklımda ve kalbimde hep sen vardın. Sonsuzluk planında altı yıl hiçbir şey değil, bebeğim. Bu aramızda yeni bir şey değil. Özel eşyalarımı seninle paylaşmaya gelince, hepsi senin. E-postalarım, telefonum, şifrelerim, yönetim durumum, hayatım. Eğer istersen hepsi senin."

Birkaç kez daha göz kırıyorum.

Benim kalp yok ve aynı şey, Buna rağmen 'göz kırp' olabilirolmak yaptığı şey için yetersiz bir ifade.

Tanrım, bu adam.

"Eğer bu bir evlilik teklifiyse, cevabım evet değil. Bunun üzerinde çalışman gerekecek."

Sırıtmaya devam ediyor. "Açık direktifleri severim. Ve meydan okumayı."

"Güzel." Benden hiç almadığı telefonunu kaldırıyorum. "Şifreni değiştir."

Sonunda gitmeme izin verdi, telefonunu aldı ve lanet olası şifreyi değiştirdi. Bana geri uzatarak, "Bu tanıştığımız tarih" dedi.

Telefonu kabul ederken bir yandan da, "Şu saçma pantolonunun değişmesi lazım," diye mırıldanıyorum. Sonra e-postalarını açıyorum, açılmamış e-posta sayısına bakıp başımı sallıyorum ve Rose'dan gelen e-postayı buluyorum.

E-postayı kendime yönlendirmeden önce olası yönetici adayları listesine göz gezdiriyorum. Telefonunu geri verip, "Çok titiz biri. Bugün listeyi gözden geçirip biraz araştırma yapacağım."

"Teşekkür ederim. Başka neye minnettar olurum biliyor musun?" "Eğer aletini içeriyorsa, ben yokum."

Kıkırdıyor. "Hatırlıyorum, bebeğim."

"Neyi hatırlıyorsun?"

"Kirlenmeyi sevdiğini, ama o gün için giyindikten sonra değil." "Yani sakinle ilgili değil mi?"

"Hayır, banyomla ilgili."

Uzun bir nefes veriyorum. "Bunun için kahveye ihtiyacım olacak Jack. Grafton'da beni bağımlısı yaptığın yerden. Ayrıca daha sonra senin o diline de çok ihtiyacım olacak. Dürüst olmak gerekirse, bu sadece bir banyo ve sana bazı fikirler verdiğime göre fayansları kendin seçme konusunda oldukça yeteneklisin."

Tekrar içime giriyor, istemediğim halde tüm alanımı alıyor. Bu tam Jack'e göre. Beni sertçe kendine doğru çekerek, "Bütün gün boyunca fayans seçebilirim ama asla bizim fayanslarımız olmayacaklar. Artık sadece kendime ait fayanslar istemiyorum."

Ve işte böyle, kalbim hızla atmaya başladı. Lanet olası her yerde. Ve sonunda bu adama ve beni şaşkına çevirdiği her şeye teslim oluyorum. "Tanrı aşkına, sen bana kahvemi getir, ben de fayanslarımızı seçeyim."

Gülümsemesine bakılırsa, az önce onu mutlu bir adam yaptım.

Kıçıma şaplak attığında, beni uzun uzun ve sertçe öptüğünde ve kahvemi almak için mutfaktan çıkmadan önce "Dilim sonra senin" diye söz verdiğinde beni mutlu bir kadın yapıyor.

"ÇARŞAMBA MI?" Jack günlerdir içtiğim en iyi kahveyi getirdikten birkaç saat sonra telefonda Ashton'a "Evet," diyorum.

"Evet. Delacort son rapordaki rakamları gözden geçirmek için bir toplantı talep etti ve ben Londra'dan dönene kadar ertelemeyi kabul ettiremiyorum. Onu ikna etmene ihtiyacım var."

Colin Delacort, Ashton'ın Avustralya genelinde ticari mülkler yöneten şirketlerinden birinde hissedar. Geçtiğimiz yıl içinde giderek daha da olumsuzlaştı ve Ashton'ın şirketi götürdüğü yönden memnun değil. Şirketin kontrolünü elinde tutmadığı için Ashton ona boyun eğmedi. Ancak, başka bir hissedar Delacort'u desteklediğini açıkça belirtti, bu yüzden Ashton artık Delacort'u kendi düşünce tarzına getirmek için yeterince endişeli.

"Toplantı ne zaman?" "Saat üçte."

Beynim bir sonraki hamlemi düşünmeye başladı. "Ben ilgilenirim. Orada işler nasıl gidiyor?"

Uzun bir nefes üflüyor. "Tam bir karmaşa. Tüm yönetim ekibini kovduk. Yeni ekip yavaş yavaş geliyor. Bunu gerçekleştirmek bize bir servete mal oldu ama Johnathon İngiltere'de en iyisini buldu, bu yüzden bir daha böyle bir şey yaşamayacağımızı umuyorum."

"Cumartesi günü New York'a uçacak mısınız?"

"Umarım öyledir."

"Bu gerçek bir cevap değil Ashton."

Bir uzun nefes daha. "Cevabım bilmiyorum ama Cumartesi günü oraya varmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum."

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve ben yarın için şirket uçağını organize etmeye ve Delacort'un Çarşamba günkü toplantımızda tartışmak isteyeceği tüm şirket raporlarının üzerinden geçmeye başlıyorum. İki saat sonra esniyorum ve Jack'i aramaya çıkıyorum.

Onu banyoda yerde oturmuş, tüm dikkatini vermiş gibi görünen telefonunda bir şeyler okurken buluyorum. O kadar ki, varlığımı fark etmesi zaman alıyor.

"Seninle otururdum," diyorum, "ama bu zemin bu etek için çok kirli."

Gözlerimi bulmadan önce bakışlarını eteğimin üzerinde gezdiriyor. "Katılıyorum. O eteği kirletmesi gereken tek şey benim."

Bunu söylemiyorum çünkü bu adamın cesaretlendirilmeye ihtiyacı yok. Bunun yerine, "Yarın eve gitmem gerekiyor. Yarın bir toplantı var."

Çarşamba."

Ayağa kalkıyor. "Ben de seninle geleceğim."

"Sadece toplantı için orada olmak zorundayım. Çarşamba gecesi uçakla buraya dönebilirim. Bence burada iki gece tek başına iyi olacaksın."

"Tatlım, sanırım burada tek başıma iyi olacağım noktaya geldim. Seninle gelmek istemiyorum çünkü ayık bir arkadaşla ihtiyacım var."

Sanırım haklı. Bence Jack iyileşme sürecinde çok önemli bir noktaya geldi.

Ayrıca benimle eve gelmesi fikri de hoşuma gitti.

"Tamam. Yarın sabah 10'da gidiyoruz."

"Daha sonra buraya dönmek yerine Sydney'de kalmak senin için daha mı kolay olur?"

"Yani buraya hiç gelmemek mi?"

Başını sallıyor. "Evet."

"Buradan çalışmak o kadar da zor değil, Jack."

"Biliyorum, ama evde, kendi çevrende olacağın gerçeğini düşünüyorum. Rutin senin için önemli."

"Burada ne düşünüyorsun?"

"Belki de bunu senin evine taşımalıyız."

Jack'e boşluğa ihtiyacım olduğunu söylediğimde yalan söylemiyordum. Ben her zaman ilişki içinde boşluğa ihtiyaç duyan bir kadın oldum. Jack'in hiçbir zaman boşluğa ihtiyacı olmadı, ama onunla birlikte olmanın en sevdiğim yanlarından biri de bunu vermekte her zaman çok iyi olmasıydı. Ellerini mümkün olduğunca sık üzerimde gezdirme ihtiyacına rağmen.

'Bunu' benim yerime taşımak isteyen başka biri, bir sonraki kelimeyi söyleyebileceğinden daha hızlı koşmamı sağlardı. Ama Jack değil. Onunlayken zaman zaman -çoğu zaman- şaşkın hissedebilirim ama sınırlarıma her zaman saygı duyacağını biliyorum. Her zaman hızımızı benim yönlendirmeme izin verecektir.

"Kulağa göre oynayabilir miyiz? Yoksa şu anda daha planlı bir rutinin senin için daha iyi olacağını mı düşünüyorsun?"

Bana doğru uzanıyor ve dudaklarıma bir öpücük kondurmadan önce beni kendine çekiyor. "Kulaktan kulağa oynayalım. Rutinime senin evinde devam edebilirim, ama işe yaramazsa yeniden değerlendiririz."

Bu fikir

hoşuma gitti.

Hem de çok.

Jack yanımdayken evde olma, rutinime geri dönme düşüncesi hoşuma gidiyor.

Ayrıca bana karşı bu şekilde açık ve dürüst olması da hoşuma gidiyor. Jack bu sefer bana karşı maske takmıyor.

"MAVIS'İ GERÇEKTEN SEVİYORUM," diyorum Jack'e. Saat 20:00'den hemen sonra, Mavis'in gelmemizi istediği Grafton'daki pub'ın otoparkına girdiğimizde. Bob arkadaşlarıyla birkaç saattir buradaydı ve eve dönmek için çok fazla içmişti. Mavis bir süre önce Jack'in evine geldi ve Bob'u alıp alamayacağını sordu çünkü artık ehliyeti yok. Gözleri bozulduğundan beri yok.

Jack motoru durdurdu. "Nedenini anlayabiliyorum."

Emniyet kemerimi çözüyorum. "Neden, Bob'u çok önemsendiği için mi?" "Hayır, bebeğim, çünkü o da senin gibi top toplayıcı."

Arabadan iniyor ve yanıma geliyor. Kapımı açıp inmeme yardım etmek için elini uzattığında, "Belli ki son zamanlarda çok fazla orgazm olmuşum. Onunla ilgili bir şey fark etmedim." Ayrıca bugün çok çalıştım, Çarşamba günkü toplantıma hazırlandım ve Jack için yönetici adaylarını araştırdım. Mavis'le tanıştığımda beynim tam kapasite çalışmıyordu.

Kıkırdıyor ve kapıyı arkamdan kapatıyor. "Çok fazla orgazm diye bir şey yoktur."

"Gerçekten v a r . Jack Kingsley tarafından sunulduklarında y a n i . Son birkaç gündür beynimi allak bullak ettin."

Bara doğru yürürken kolunu belime doluyor ve beni yanına çekiyor. "Bil diye söylüyorum, bundan sonra yaşayacağın tek orgazm benim tarafımdan gerçekleştirilecek."

"Altı yıl önce bu kadar sahiplenici olduğumu sanmıyordum."

"Vardı. Sadece bunu kendime saklamayı başardım. Artık bunu kendime saklamamı beklememelisin."

Bir erkeğin sahipleniciliği için söylenecek bir şey var. Bundan hoşlanmam beni çok şaşırtıyor ama Jack'le hoşlanıyorum.

Barın ön kapısına yaklaştığımızda onu yavaşlatıyorum. "Buraya girmenin sorun olmayacağından emin misin? Ben içeri girerken sen dışarıda bekleyebilirsin."

ve onu al."

Durdu ve bana içtenlikle baktı. "Açıkçası bunun nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum ama bilmem gerekiyor."

"İçkiyi bıraktığından beri hiç bara gittin mi?" Alkollü etkinliklere katıldığını biliyorum ama barları bilmiyorum.

"Hayır, ama bunu yapabileceğime inanmak için yeterince içkili partiden sağ çıktım." Elimi tutuyor. "Hadi şu işi bitirelim de seni eve götüreyim ve dilimi sana verme sözümü yerine getireyim."

"Benimle pis pis konuşmanız hoşuma gidiyor, Bay Kingsley."

"Siktir," diye usulca küfrediyor. "O çok sevdiğin orgazmlardan birini daha yaşayana kadar Bay Kingsley'lerden bahsetmeyelim."

Elini daha sıkı kavıyorum, onu nasıl etkilediğimi seviyorum. Bu gece kesinlikle daha fazla Bay Kingsley olacak. Onlarda neyi bu kadar çok sevdiğini bilmiyorum ama ben bunun için buradayım.

Bara giriyoruz ve Jack'in kendini toparlamasını izliyorum. Ona güvenim tam ve sanırım onun da öyle, ama kendini tutması gereken bu kısa anı kaçırmıyorum.

Elimi sıkıca tutarak bizi bu gece beklediğimden çok daha kalabalık olan bara götürüyor. Ne de olsa bugün Pazartesi; daha sakın gecelerinden biri olacağını düşünmüştüm. Barda oturup televizyonda maçın tekrarını izleyenler, arka tarafta bilardo oynayan gürültülü adamlar ve köşede *Bow River* çalan müzik kutusu arasında Cuma gecesi olduğuna yemin edebilirdim.

Axe ve diğer çocuklardan biri bizimle geldi. Paparazziler Jack'le ilgili bir hikâye bulmaktan çoğunlukla vazgeçtiler, ancak birkaçı hâlâ oyalanıyor, bu yüzden Axe, Jack tesisten her ayrıldığında yakınımızda duruyor. Biz barda ilerlerken o ve ekip üyesi arkamızda kalıyor ama varlıkları hissediliyor. İki hafta önce paparazzilerin geldiği gün olduğu gibi Jack ve benim pusuya düşürüleceğimizden endişe etmiyorum.

Sadece birkaç dakikadır buradayız ki bir kadın Jack'i durduruyor ve "Aman Tanrım, seni çok seviyorum!" diye bağıyor.

Jack kadının ilerlememizi durdurmasına izin veriyor ve ona gülümsüyor. "Merhaba."

Kadın heyecandan altına işeyecek gibi görünüyor ve Jack ile yanındaki kadın arasında gidip geliyor.

Arkadaşı ellerini Jack'e doğru sallıyor ve kadına "Onunla bir fotoğraf çektirmelisin!" diyor.

Axe harekete geçer, Jack'in yanına gelir ve kontrolü ele alır. "Devam etmeliyiz."

Kadının yüzü düşer ve Jack başını hızlıca sallayarak Axe'a "Hayır, hızlı bir fotoğraf çekebiliriz" der.

Axe başıyla onaylıyor ve geri çekilerek Jack'in önden gitmesine izin veriyor.

Jack elimi bırakıyor ve kadın ve arkadaşıyla sohbete dalıyor, onlar fotoğraf çekerken gülüyor ve şakalaşüyor. Onu böyle izlemeye bayılıyorum. Kadın her fotoğrafı kontrol edip yeterince iyi görünmediğini ve bir tane daha çekmeleri gerektiğini söylüyor. Jack her seferinde onu şımartıyor, gözleri rahat ruh halini ortaya koyuyor.

Hayranlarına karşı hep böyleydi. Yıllar önce hayranlarına karşı çok kaba davranan bazı Hollywood arkadaşlarıyla birlikte olduğumu hatırlıyorum ama Jack'in kimseye tanışmaya değer biri değilmiş gibi davrandığı tek bir örnek bile hatırlamıyorum.

O kadınlarla konuşurken telefonuma art arda mesajlar geliyor, ben de uzaklaşıp kontrol ediyorum.

Lorelei: Ashton yarın eve uçacağını söyledi. Ne zaman geliyorsun? Ben seni alırım.

Jessica: 11:30 gibi ineriz. Lorelei: Jack de sizinle mi geliyor? Jessica: Evet.

Lorelei: Onunla işler nasıl gidiyor? Jack'ten ne kadar hoşlandığını biliyor musun? Lorelei:

Lol, evet.

Görünüşe göre ben de ondan hoşlanıyorum.

Lorelei: Aman Tanrım, buna bayıldım! Sen evdeyken arayı kapatmamız lazım.

Jessica: Sanırım bir süre evde olacağım.

Lorelei: Jack de mi?

Jack'in hiç bir şeye cazibesiyle girmediğini gördün mü?

Lorelei: Çok doğru. Sizi görmek için sabırsızlanıyorum çocuklar xx
Sırtımda bir el hissediyorum ve Jack olduğunu düşünerek ona gülümsemek için dönüyorum.

Ama Jack değildi. Sanki beni becermek istiyormuş gibi bana bakan rastgele bir adam.

Kovboy şapkasına ve ekose gömleğine uygun bir country tınısıyla, "Seni daha önce burada görmemiştım, hayatım," diyor.

"Çünkü ben buraya gelmiyorum." Eline bakıyorum. "Lütfen elini üzerimden çeker misin?"

İstediğimi yapıyor ve bana doğru bir gülümseme fırlatıyor. "Üzgünüm bebeğim, ama beni çok heyecanlandırdın. Adın ne senin?"

Tam ilgilenmediğimi söyleyecektim ki Jack araya girdi. Gözlerindeki bakış, hissettiği sahiplenme duygusunun seviyesini ortaya koyuyor.

Beni sıkıca vücuduna çekerken kolu etrafıma dolanıyor. "Burada her şey yolunda mı?" diye soruyor, adama bakmadan önce bana bakıyor.

"Evet," diyor adam, Jack'i mükemmel bir şekilde okuyarak ve bir adım geri çekilerek.

Ellerini kaldırarak, "Üzgünüm dostum," diye ekliyor.

Jack sıkı sıkıya başını sallıyor ve bana sarılırken "Evet," diye homurdanıyor. Adam uzaklaşıyor ve ben Jack'in göğsünü okşuyorum.

"Sakin ol, kaplan."

Beni zar zor duyuyor, çünkü adamın gidişini izlemekle meşgul. Sonunda dikkatini bana verdiğinde, "Ellerini kendilerine saklayamayan lanet olası pislikler" diye homurdanıyor.

Hiçbir zaman bir erkeğin bir kadına yumruk atmasını ateşli bulan bir kadın olmadım ve neyse ki Jack bunu yapmadı ama iş oraya gelseydi yapacağından oldukça eminim. Ve eğer bu beni şu anda azdırmıyorsa lanet olsun.

Gömleğini kavriyorum. "Beni becermen istiyorum." "Siktir," diye geveliyor.

"Üzerinde çalışıyorum."

Muhtemelen Bob'u aramak için barın etrafına bir göz atarken, dikkatini tekrar bana çekmek için gömleğini çekiyorum. "Hayır, Jack, şimdi. Beni şimdi becermen gerek."

Anlayış zihnine doğru ilerlerken gözlerindeki sıcaklık alev alev yanıyor. Ona ne istediğimi üçüncü kez söylememe gerek kalmadan elimi tutuyor ve kalabalığın arasından geçerek tuvaletlerin yerini tespit ediyor.

Bir dakika sonra, eteğimi çekiştirerek beni bir tuvalete kilitledi.

Ben sikine uzanırken, "Seni ne zaman umumi tuvalete sokmaya çalışsam beni sikmeyi reddettiğini hatırlıyor gibiyim," diyor. Haklı: Umumi tuvaletlerde asla seks yapmam. Mikrop fikrine dayanamıyorum ama şu anda ele geçirilmiş bir kadın gibiyim ve buradaki mikroplar umurumda bile değil.

Dudaklarını kendime çekebilmek için bir elimi boynuna dolayarak, "İçimde iğrenç şeyler uyandırırıyorsunuz Bay Kingsley," diyorum.

Ahlaksız davranışlarımı sevdiğine dair bir şeyler mırıldanıyor ama bunu zar zor söyleyebiliyor çünkü onu öptüğümde konuşma yetisini elinden alıyorum.

Bir saniye sonra elleri üzerimdeydi.

Göğüslerimde, üstümün altında, eteğimin altına uzanıyor.

Sanki aynı anda her yerime dokunmak istiyor.

Onu içime almak için çılgınca bir yarış içinde çarpışıyoruz.

Ben de buna doğru yarışıyorum. Diğer yandan Jack, göğüslerime takılmış gibi görünüyor.

"Jack," diyorum, yüzünü göğüs dekoltemden çekerek. "Sikine ihtiyacım var." "Bebeğim," diyor, beni yavaşlatmaya çalışarak. "Bana bir saniye ver."

Beni becermesi için o kadar çaresizim ki ona o saniyeyi vermek istemiyorum ama kendimi zorluyorum. Bir bacağıma ona doluyorum ve boynunu öperken kendimi sikine yaslıyorum. O yavaşlayabilir ama ben yavaşlamıyorum. "Çantamda bir titreşim var. Onu çıkarmalısın."

"Çantanda neden titreşim var?"

Boynunu öpmeye devam ediyorum. O kadar güzel kokuyor ki. "Her zaman bir tane taşıyorum." "Lanet olsun," diye homurdanarak çantama uzanıyor. "Sen pis bir kızsın, Jessica Calvary."

"Acele et artık," diyorum dudaklarımı dudaklarına götürerek. "Senin için çok hazırım."

Bir saniye sonra klitorisime vibratörü yerleştiriyor ve ben dudaklarını bırakıp başımı tuvaletin kapısına yaslıyorum, zevk tüm vücuduma yayılıyor.

Jack ağzını boynuma daldırıyor ve vibratörü çalıştırırken göğüslerime doğru öpücükler konduruyor. Meme ucumu ağzına aldıktan sonra, "Seni sikebilmem için devralmak ister misin?" diye soruyor.

Sikeyim. Evet.

Vibe'ı ondan aldım. Sonra beni kaldırdığında bacaklarımı etrafına sarıyorum ve sonunda içime girdiğinde onayımı inliyorum.

Onun için ne kadar hazır olduğum, klitorisimdeki titreşim ve Jack'in sikini asla unutmayacağımdan emin olmak ister gibi beni sikmesi arasında hızlıca boşalıyorum. O da öyle. Cehennem gibi sıcaktı ve umumi tuvalette seksin belki de düşündüğüm kadar kötü olmadığına karar verdim. Belki de. Daha sonra bu mikroplar hakkında nasıl hissedeceğimden hâlâ emin değilim.

Çıkartıyor ve fermuarını tekrar çekiyor. İşeyebilmek için onu tuvaletten kovdum. Kabinden çıktığımda bir kadın ellerini yıkarken aynadan bana bakıyor. En az seksen yaşında olmalı.

"Çok yakışıklı, tatlım," diyor.

Gülümsüyorum ve onun yanındaki lavaboya geçiyorum. Şimdi bakıyorum da bu banyo o kadar da kötü değil. Eski ama en azından temiz. Musluğu açıp başımı sallıyorum. "Evet, öyle."

"Yüzü çok tanıdık ama onunla daha önce nerede karşılaştığımı çıkaramıyorum." Gülüşümü bastırıyorum. "Jack etrafta dolaşıyor."

"Hmmm," diyor, yüzü düşünceli, Jack'i nereden tanıdığını düşünüyor gibi. "Aklıma gelecektir."

Ellerimi yıkamayı bitirip kuruluyorum. "Ona selamını söylerim." "Ona güzel bir kıcı olduğunu da söyle. Her zaman iyi bir kıcı bayılmışımdır."

Çıkmak için kapıyı açarken, "Ona söyleyeceğimden eminim," diyorum.

"Jack senin

insanlar. O da tamamen kıcıla ilgili."

Jack gürültü ile birlikte dışarıda beni bekliyor. Bu barda saatlerimi geçiremem; benim için fazla gürültülü. Hayatımda biraz Cold Chisel'i seviyorum, ama kendi düşüncelerimi duyamadığım zaman değil. Axe ve adamı çok uzakta değil. Az önce ne yaptığımızı bildiklerini bildiğim için kendimi kirli bile hissetmiyorum.

"Neden böyle gülümsüyorsun?" Jack ben yaklaştığımda söylüyor.

"İçerideki kadın mı?" Başını sallayınca devam ediyorum: "Kıcını seviyor. Ayrıca seni buralarda bir yerden tanıdığını düşünüyor. Oh, ve senin yakışıklı olduğunu düşünüyor. Bunların hiçbirinin kafana girmesine izin verme. Tanrı biliyor ya, zaten yeterince ukalasın."

Sırıttırıyor ve kolunu bana dolamadan önce bir öpücük konduruyor. "Hepsi kafama giriyor, tatlım. Alabileceğimi almalıyım. Tanrı bilir, benim kadınımla iltifat konusunda pek cömert değildir."

Onun iltifatlar konusunda daha cömert olmam gerektiğini düşündüğü, benimse onun teşvike ihtiyacı olmadığını düşündüğüm bir ileri bir geri konuşmaya başladık.

Bob'u bulup Jack'in LandCruiser'ına bindiriyoruz.

Ve eve gidiyoruz, Jack onun yüzünden kafamda oluşan karmaşayı daha da artıracak iki orgazm daha yaşatıyor.

Benim için sorun değil.

JACK

I Telefonum beni uyandırdığında hava kararmıştı.
Sabahın beşi bile değil.
O kadar derin bir uykudayım ki çalan telefon beni uyandırmaya
çalışıyor.

Ben. Sonunda beni harekete geçiren Jessica oldu. "Jack." Beni sarsarak uyandırdı. "Ben Rodney."

Menajerim.

Sırt üstü dönüyorum ve gözlerimi açmaya çalışırken telefonu kulağıma dayıyorum. "Burada saat çok erken Rodney."

"Ve bu seni hemen uyandıracak." "Ne?"

"Görünüşe göre *Jagged Point*'te bir sorun var."

Doğrudum, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. *Jagged Point*, bir yıl önce gösterime giren en büyük gişe rekortmenlerimden biri olan *Broken Point*'in devamı. Çekimlere altı ay içinde başlanacak ve kariyerim söz konusu olduğunda hâlâ ne yapacağımı düşünüyor olsam da bu filminden vazgeçmeye hiç niyetim yok.

"Ne tür bir sorun?" Jessica'yı yataktan kalkıp banyoda yürürken izliyorum.

"Hizmetlerine artık ihtiyaç duyulmayabilecek türden."

"Siktir." Parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum. "Ne oldu?"

"Az önce medyaya yansıyan şey oldu. Dave zamanında hazır olacağına inanmıyor. Kafanın çok karışık olduğunu düşünüyor." Dave yönetmen.

Sağlam b i r ilişkim olduğunu düşündüğüm biri.

"Ne saçmalıyorsun sen?" Hiç mantıklı konuşmuyor.

"Seviştiğin bir kadın yüzünden kendini kavgaya bulaştırdığın olay. Dave bugün benimle telefonda konuştu ve senin yerine birini bulmaktan bir adım uzakta olduğunu söyledi."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"İnternete gir. Ve bunu yaptıktan sonra, reklamcına ulaş. Bu konuda biraz hasar kontrolü yapman gerekiyor. Daha fazlasını öğrendiğimde seni arayacağım."

Bağlantıyı kesiyor ve ben de telefonumdan interneti açıyorum, böylece bahsettiği şeyleri arayabiliyorum. Bu tür şeyleri aramaktan nefret ediyorum ve bunu sadece bu film benim için bir şey ifade ettiği için yapıyorum.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum raporları kaydırırken. "Sorun nedir?" Jessica yatağa geri kayarak soruyor.

"Dün gece barda insanlar fotoğraflarımızı çekti." Ona bakıyorum. "Ve benim ve seninle ilgilenen o adamın fotoğraflarını. Hikayeyi çarpıttılar, onunla kavga ettiğimi söylediler." Gerisini anlatmadan önce duraksıyorum. Gerisini anlatmak istemiyorum ama er ya da geç öğrenecek. Benden duymasını tercih ederim. "Bazı hikâyeler sana ve geçmişimize odaklanıyor. Özür dilerim tatlım."

Telefonumu alıp kapatıyor ve yanıma gelmeden önce yatağın üzerine koyuyor. "Bu her zaman olacaktı. Sahte bir kavga saçmalığı değil ama geçmişimizle ilgili şeyler her zaman ortaya çıkacaktı. Ben buna hazırım, Jack."

"Hazır mısın? Bunu yeniden yaşamak zorunda kalmak çok acımasız olacak."

Elini koluma koyarak bana doğru uzandı. Dokunuşu o kadar nazik ve sevgi dolu ki göğsüm sıkışıyor. "Evet, belki, ama siktir et onları. Biz kendi gerçeğimizi biliyoruz ve önemli olan da bu. Bu hikâyeleri okumayacağım bile. Bu sefer olmaz." Duraksıyor. "Rodney neden bu kadar stresli?"

"Bir sonraki filmimin yönetmeni beni filmde çıkarmayı düşünüyor." "Hâlâ bu filmde oynamak istiyor musun?"

Başımı salladım. "Evet. *Kırık Nokta*'nın devamı. O film çok büyüktü ve devamı da çok büyük olacak."

"Peki, bunun gerçekleşmesi için ne yapman gerekiyor? Müdürü mü arayacaksın?"

Elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "Beyninin çalışma şekline bayılıyorum."

"Eee?" Bana 'bu işi hallet Jack' der gibi bakıyor.

Ve haklı; bu işi halletmem gerekiyor.

Yataktan kalkmadan önce onu çabucak öpüyorum. "Önce Rose'u aramalıyım.

Sonra da Dave'i arayacağım."

Odadan çıkarken Jessica'nın her zamanki hareketinin bana destek olmak olduğunu düşünüyorum. Neye ihtiyacım olursa, bana her zaman veriyor. Ve adım gibi biliyorum ki, eğer benim için devreye girip ejderhalarımı öldürmesine ihtiyacım olursa, bunu yapacaktır. O şerefsizlerin her birini öldürür.

"Sana ne söyleyeceğimi BİLMİYORUM, Jack," diyor Dave iki saat sonra nihayet onu telefona bağladığımda. Eskiden telefonlarıma tereddütsüz cevap veren bir adam için bu seferkine cevap vermek çok uzun sürdü. "Oturduğum yerden işler pek iyi görünmüyor. Senin için risk alabileceğimizden emin değiliz."

"O hikâyeler saçmalık. O hastaneye düştüğüm günden beri ayığım. İlaçlarımı alıyorum. Uykumu alıyorum ve egzersiz yapıyorum. Günlerimi kitap okuyarak geçiriyorum. Ben lanet bir meleğim."

"Bunu o kadar kolay inanamayacağım kadar çok oyuncudan duydum ki" diyor ve bu filmin parmaklarımin arasından kayıp gittiğini hissediyorum.

"Benden ne istiyorsun? Söyle, senin olsun." Uzun bir nefes verir. "Kahretsin Jack, bilmiyorum."

Kaybedinceye kadar neye sahip olduğunuzu bilmediğiniz doğrudur. O ana kadar bu filmi ne kadar çok istediğimi fark etmemiştim.

"Bana bırak," dedi sonunda. "Ne yapabileceğime bakacağım."

Görüşmeyi bitirdikten sonra dışarıdaki masaya oturup yakın geleceğimi düşünüyorum. Aynı zamanda geçmişimi de düşünüyorum.

Hayatımda pek çok şeyi berbat ettim ve kariyerimle ilgili pek çok şeyi berbat etmiş olsam da çoğunlukla rayında tutmayı başardım. Şu anda çekmekte olduğum filmde ayrıldıktan sonra bile, hiçbir şeyi tamir edilemeyecek kadar berbat ettiğimi hissetmedim.

Bu yeni gelişme ağır geliyor.

Sonunda önemli bir şeyi berbat etmiş olabilirim gibi geliyor.

Burası aşına olduğum bir yer değil ve bununla ne yapacağımı bilmiyorum.

"Nasıl gittin?" Jessica dışarı çıkıp soruyor.

Onu kucağıma çekiyorum, varlığı için minnettarım. "İyi değildi."

Elini göğsüme koydu. Kalbimin üstünde. Bunun kasıtsız olduğuna eminim, ama her zaman rastgele şeyler bağlarım ve bunu seviyorum

bağlantı. "Anlat bana," diyor. Bu benim de hoşuma gidiyor ve az önce onunla yaptığım konuşmayı paylaşıyorum. Tanıdık bir yerde olmamak ve kendimi yabancı hissetmekle ilgili duygularımı da paylaşıyorum.

"Sandığından çok daha fazla dayanıklılığa sahipsin," diyor sözümü bitirdiğimde. "Babanla yaşadıklarından akıl sağlığına, bağımlılıklarından bize ve yoktan var ettiğin kariyerine kadar hayatında atlattığın her şeyi düşünürsen, bir ömürde atlatabileceğin çok şey olduğunu görürsün. Bu sana tanıdık gelmeyebilir, ama bunun tek nedeni bunu gerçek durum açısından düşünüyor olman." Elini belimde dinlendirmek için hareket ettiriyor. "Bunun yerine, bunu atlatmak için erişmen gereken beceriler ve araçlar açısından düşün. Bu daha tanıdık gelebilir."

Jessica'yı hak etmek için her ne yaptıysam, iyi ki yapmışım.

"Sana akıllı bir kadın olduğunu söylemişim," diyorum söylediklerini değerlendirirken. "Bunu durum açısından düşünüyordum, ama sanırım burada bir şeyler yakalamış olabilirsiniz."

"Filmi kaybedersen olabilecek en kötü şey nedir?"

Bunu düşünmek için birkaç dakika ayırdım. "Hayranlar hayal kırıklığına uğrar."

Gülümsüyor. "Çok büyük bir kalbin var Jack. Çoğu insanın bana *bunun kendilerini* nasıl etkileyeceğini söyleyeceğini hayal ettiğim bir zamanda, burada hayranların için endişeleniyorsun. Hiç değişme."

"Ben aziz değilim, tatlım. Başta kendim için endişelendim ama beni düşünmeye sevk ettiğinde, bu filmde çıkarılırsam gelecekteki filmleri kaçırabileceğimi ama bunun en kötü şey olmayacağını fark ettim. İlk filme tüm kalbimi ve ruhumu koydum ve pek çok insan için anlamı olan bir film yaptık. Başladığım işi bitirmek istiyorum ve bu yolculuğa katılan insanların da bu yolculuğun geri kalanını her zaman planladığımız gibi yaşamalarını istiyorum."

"Doğru, o zaman bunun için savaş Jack. Daha önce sorunlara nasıl yaklaştığını düşün ve o zaman öğrendiklerini bu soruna yaklaşırken kullan." Saati kontrol etmek için telefonuma uzanıyor. "Ama önce yetişmemiz gereken bir uçak var, o yüzden kışını kaldırıp duşa gir ve hazırlanmaya başla."

Lorelei bizi havaalanından aldığında, "İyi görünüyorsun, JACK," diyor. "Gerçekten çok iyi." Bana bakmadan önce Jessica'ya gülümsüyor. "Her ne yapıyorsan, yapmaya devam et."

Jessica'yı kendime çekiyorum. "Yaptığım şeyi bırakmaya hiç niyetim yok."

Lorelei'nin arabasına doğru ilerliyoruz ve o da bizi Jessica'nın dairesine götürüyor. Axe ve ekibi de peşimizden geliyor. Sonunda ekibi dörde indirmeyi kabul ettim. İznini kestiğimiz için Axe'ın şimdiye kadar işi bitirmiş olacağını düşünmüştüm ama bana kalmak istediğini söyledi, özellikle de işi Sydney'e taşıdığımız için. Sydney'de onun için ne olduğunu bilmiyorum ama burada onun için önemli biri olduğu izlenimini edindim.

Jessica dizüstü bilgisayarıyla arka koltuğa yayılırken ben Lorelei ile önde oturuyorum. Grafton'dan uçağa bindiğimizden beri sıkı bir çalışma modundaydı. Saatlerce onu çalışırken izleyebilirim. Sorumluluk alma şekli beni çok heyecanlandırıyor.

Lorelei ve ben Jessica'nın Darling Point'teki dairesine giderken yolda sohbet ediyoruz. Onu aylar önce son gördüğümünden beri neler yaptığını benimle paylaştı.

Lorelei'nin Ashton'ın hayatına girmesi onun başına gelen en iyi şeydi. Lorelei ona başka hiçbir kadının yapmadığı şekilde meydan okuyor ve onu daha iyi bir adam yapıyor. Onunla tanıştığım o ilk günü asla unutmayacağım. Sarhoştum ama en iyi arkadaşımı büyülediğini söyleyebileceğim kadınla ilgili net anılarım var. Onun gibi bir kadınla hiç karşılaşmamıştım ve anında ben de büyülenmiştim. Ashton'ın onunla işleri berbat etmemesini umduğum şekilde büyülenmiştim, çünkü onların birbirine ait olduğunu anında anlamıştım. Düğünlerinde ayık olmak benim için minnettarlıktan öte bir şeydi. Ashton benim en eski ve en iyi arkadaşım; hayatının en önemli gününün zar zor hatırladığım ya da zar zor geldiğim bir gün olmasını istemezdim.

Jessica'nın apartman kompleksindeki otoparka girdiğimizde telefonum çaldı.

Rose.

Saatlerdir bu aramayı bekliyordum.

"Rose," diyorum arabadan çıkarken. "Nasıl geçti?"

"İyi, bazı olumlu sosyal medya yazılarımız çıktı ve daha fazlası ortaya çıkıyor, yani bu yardımcı olacaktır. Ama asıl odaklanmamız gereken şey, Jack, eğer bu konuda ciddiysen seni dışarı çıkarmak. Ortaya çıkmalısın."

Bana bilmediğim bir şey söylemiyor. Ne yapılması gerektiğini bilecek kadar uzun süredir bu oyunun içindeyim. Jessica daha önce bana bu durum tanıdık gelmese de yapmam gereken şeylerin tanıdık olduğunu söylediğinde haklıydı.

Sorun şu ki, Los Angeles'tan bir sebepten dolayı ayrıldım. Bu sebep değişmedi ve ilerleme kaydettiğimi hissetsem de kendimi tekrar derinlere atmaya hazır olduğumu düşünecek kadar aptal değilim. Bununla birlikte, seçeneklerimi keşfetmek için bir neden buldum, bu yüzden "Buna açığım, ancak iyileşmemden ödün vermeye istekli değilim. Elinde buna uygun bir şey var mı?"

"Jack, listemdeki her şey buna uyuyor. Bundan eminim."

Jessica'nın hayatındaki en iyi orgazmı ona daha sonra yaşatmak için aklıma bir not alıyorum. Rose'u benim için bulduğu için ona borçluyum.

"Sana bir liste göndereceğim," diye devam ediyor. "Avustralya'da mı kalmak istiyorsun, yoksa eve dönüp orada çalışmaya devam etmekten memnun musun emin değilim, bu yüzden her iki ülkedeki fırsatları ayrıntılı olarak anlattım. Sizin için neyin uygun olduğunu bana bildirin, ben de bunu gerçekleştireyim."

Ev.

Rose evimin Los Angeles'ta olduğunu düşünüyor ve yıllardır yaşadığım ev orada olsa da, orayı evim olarak görmeyi çoktan bıraktım.

Benim evim Jessica neredeyse orası. Şimdi çözmem gereken şey, ondan ayrı ne kadar zaman geçirmek istediğim.

"Şimdilik Avustralya'da kalacağım," diyorum. Henüz Jessica'yı terk etmeye hazır değilim. Ayrıca rutinime sadık kalmanın öneminin de farkındayım. Constance gurur duyacak. Belki artık beni meditasyona zorlamaktan vazgeçer. İnsan umutla yaşayabilir. "Listeni gözden geçirip öğleden sonra sana e-posta atacağım."

"Yakında yeni bir asistan alacak mısınız?"

Hayatımdaki tüm kadınların kıçımı vitesle takmaya zorlamak için gizlice komplo kurup kurmadıklarını merak etmeye başlıyorum. "Neden?"

"Çünkü zamanı geldi Jack. Eğer altı ay içinde bazı görünüşleri üstlenmeyi ve işe geri dönmeyi düşünüyorsan, zamanı geldi."

"Evet, biliyorum. Üzerinde çalışıyorum."

"Güzel."

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve Lorelei ile Jessica'ya çantalarını taşımalarında yardım ediyorum.

Jessica'nın telefonu çalıyor ve aramaya cevap vermek için uzaklaşıyor. Telefona odaklanabilmesi için elindeki çantalara uzanıyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor.

tüm dikkatini aramaya vermeden önce teşekkür dolu bir konuşma yapar.

Lorelei ve Jessica önden giderken Axe araya girer ve çantaların taşınmasına yardım eder. "Bu öğleden sonra programınızı gözden geçirmek için sizinle biraz zamana ihtiyacım olacak," diyor.

Axe ile çalışmayı seviyorum. Ayrıntılara gösterdiği özen, güvenlik görevlisi olarak sahip olduğum herkesin ötesinde. Çabuk karar veriyor ve her duruma saçma sapan yaklaşıyor. Paparazzilerle başa çıkma ve onları uzaklaştırma konusunda da çok yetenekli.

"Öğle yemeğinden sonrası senin için uygun mu?"

Başını sallıyor. "Evet." Eklemeden önce duraksıyor. "Tahminimce paparazzilerin ortaya çıkması uzun sürmeyecek, bu yüzden burada her şeyin olabildiğince güvenli olduğundan emin olmak için adamları alacağım. Bunu hallettikten sonra konuşabiliriz."

"Bana uyar."

Jessica'nın dairesine gidiyoruz; Sydney Limanı, Harbour Bridge, CBD ve Opera Binası'nın dudak uçuklatan manzarasına sahip iki katlı, bahçeli bir daire. Çok çarpıcı ve Sydney'in en çok rağbet gören bölgelerinden birinde olduğu için ona küçük bir servete mal olduğunu tahmin ediyorum.

Alt kattaki açık plan oturma ve yemek alanı çimlere, kapalı terasa ve havuza açılıyor. Lüks mutfak alt kattaki alanın çoğunu dolduruyor, altın rengi ve krem rengi, zengin aydınlatma ise Jessica'nın çılglık attığı türden lüks bir ambiyans yaratıyor.

Onu alt kat kadar şık olan üst kata kadar takip ediyorum.

"Burası bizim odamız," diyerek beni büyük bir yatak odasına götürüyor. Odanın farkına bile varmıyorum çünkü tek fark ettiğim onun 'bizim' kelimesini kullanması, ki buna bayılıyorum. "Ofisim koridorun karşısında ve eminim tüm öğleden sonra ve gecenin büyük bir kısmında orada olacağım." Bana doğru geliyor ve ellerini göğsüme koyup vücudumda gezdirdikten sonra kıcımın üzerine koyuyor. "Öğle yemeğimizi yedikten sonra yani. Bu sabah hizmetçime buzdolabımı hazırlattım ve bence öğle yemeği için bize gurme sandviçlerinden yapmalısın."

Yüzümü eğiyorum ve onu öpüyorum, tatlı zamanımı ayırıyorum. "Altı yıl önce ekmeği bu kadar sevdiğini hatırlamıyorum."

"Sevmezdim. Kalçamda kalmasını çok önemsiyordum. Ayrıca o zamanlar şimdiki gibi gurme bir sandviçin nasıl yapılacağını bilmiyordun, yani bu çoğunlukla senin hatan."

Sırıtırıyorum. "Suçu ben üstleneceğim. Ve seni tüm farklı sandviçlerimle tanıştıracam. Bir daha asla ekmekten vazgeçemeyeceksin."

"Tanrım, Jack, kaç tane farklı sandviçin var? Hâlâ kalçalarımı önemsiyorum."

"Uzun süre ilgini çekmeye yetecek kadar. Ve ilgini ömür boyu çekebilmek için zamanımı daha fazlasını yaratmaya adayacağım."

"Güven bana, o gömleklerin bunu yapacak. Beni baştan çıkarmak için daha fazla sandviç bulmana gerek yok." Gitmeme izin verdi. "Aşağıya, Lorelei'in yanına dönmeliyiz. Öğle yemeğine kalacak."

"Ben hallederim. Ben yemek hazırlarken sen de ona yetiş."

"Senin etrafımda olmana alışabilirim," diyor ve yatak odasından çıkmak için dönüyor.

Gözlerim anında kışına yapışıyor ve onu takip ediyorum. "Beni yanında görmeye alışsan iyi edersin, tatlım. Yakında hiçbir yere gitmiyorum."

Onu ömür boyu sandviç yapmaya niyetliyim.

Lorelei ile öğle yemeği yiyoruz ve bize Ashton'ın Londra'da yaşadığı stres seviyesinden endişe duyduğunu söylüyor. Jessica ona stresinin yakında azalacağını, orada işe aldığı yeni ekibin bir fark yaratacağını garanti ediyor. O ayrıldıktan sonra Jessica ofisine kapanıyor, ben de Axe ile burada uygulamaya koyduğu güvenlik önlemleri hakkında sohbet ediyorum. Daha sonra Rose'un listesini gözden geçiriyorum ve iyileşmemi aksatmayacağını düşündüğüm seçenekleri seçiyorum. Constance'a günlük kontrol mesajımı gönderiyorum. O da hala ne zaman kendimi toparlayıp ona zamanında mesaj atacağımı merak ettiğini belirten bir mesaj atıyor. Ona sonsuza kadar devam eden bir çalışma olacağımı bildiriyorum. Daha sonra Jessica'nın nehre bakan terasına çıkıp bir sandalye çekiyorum ve bana tavsiye ettiği kitabı okuyarak birkaç saat geçiriyorum.

İkimiz için tavuk ve salatadan oluşan basit bir akşam yemeği hazırlıyorum ve Jessica benimle yemek yemek için yarım saatliğine işi bırakıyor. Dışarıda oturup yarınki toplantısı hakkında biraz sohbet ediyoruz. Bana Ashton'ın hedefine ulaşacağından emin olduğunu söylüyor ve ardından Rose ile yaptığım telefon görüşmesini soruyor. Ona yavaş yavaş Avustralya'da yüzümü göstermeye karar verdiğimi ama sağlığımı ön planda tutmaya devam edeceğimi söylüyorum.

İşe dönmesi gerekmeden önce birlikte sadece yarım saat geçirebiliyoruz ama bu yarım saatin her saniyesini çok seviyorum ve önümüzdeki tüm akşam yemeklerini düşünmeden edemiyorum.

Saat on biri biraz geçe Jessica bir saattir kitap okuduğum yatağına, yanıma uzanıyor.

"Bugün uzun ama güzeldi," diyor, yan yatıp bana sokuluyor, kolları ve bacakları yıllardır birçok kez düşündüğüm şekilde beni sarıyor.

Kitabımı komodinin üzerine koyuyorum ve kolumu ona doluyorum. "Ön koşucun neydi?"

Bana bakıyor, gözleri anılarla parlıyor. Olan şeyin bu olduğunu biliyorum çünkü benim için de olan şey bu. Az önce ona sorduğum soru Jessica ve Jack'in geleneği. Çocuklarımız olduğunda, bu aile geleneğimizin bir parçası olacak.

Bazı aileler inişli çıkışlı ya da favorili sorular sorarken, biz önden koşuyoruz.

Birlikte olduğumuz ilk yıl başladı. Oscar'a aday gösterilmiştim ve ön sıradaydım. O zamanki menajerimin kazanmam için yaptığı baskı nedeniyle bunu biraz stresli bulmuştum. Jessica ve ben bir gece, stresimin tüm sağduyumu pencereden dışarı atması yüzünden kavga ettik. Gittiğim her yerde bu lanet terimi duyduğum için söyleniyordum. Ona bu terimin sözlükten çıkarılmasını istediğimi söyledim çünkü en önde koşmak hiç de öyle sanıldığı gibi bir şey değildi.

Mantıksız davrandım ve o da bana saçmalıklarımı göstermekte tereddüt etmedi. Hayatımda olup biten her şeyin değerini bilmediğim için bana bir sik kafalı olduğumu söyledi. Daha sonra Oscar törenine kadar iki hafta boyunca her gün bu terimi kullanmaya devam etti. Kullandığı yöntemlerden biri de her günün sonunda bana günün en önemli olayının ne olduğunu sormaktı. O gün başıma gelen en iyi şey neydi? Bu soru aklımda kaldı ve o günden sonra her gece bana bu soruyu sordu.

"Bugün bu zor bir seçim," diyor usulca, kendini bana daha da bastırarak.

"Neden?"

Gülümsüyor. "Çünkü bugün kazanabilecek pek çok aday var." İçim daralıyor. "Bana hepsinden bahset."

"Bugün senin için ortaya çıkan şeylerle başa çıkmanı izlemek günün büyük bölümünde listemin en üst sırasındaydı," diye başlıyor, parmakları tembelce

göğüs. "Bunu sakince atlattığın ve seni etkilemesine izin vermediğin için seninle gurur duyuyordum. Ama sonra bu akşam seninle yemek yemek listemde hızla yükseldi. Burada olman ve günümüzü tartışmamız. Bunun ne kadar güzel olduğunu unutmuşum. Ancak, sanırım en önde gelen aday şu anda burada seninle yatıyor olmak. Yoğun bir günün sonunda bunu yaşamaktan daha iyi bir şey olamaz." Gözlerimi bulmak için başını eğiyor. "Sanırım son altı yıldır büyük şeylerin peşinde koştum, senin bıraktığın boşluğu dolduracaklarını düşündüm. Ama ihtiyacım olan büyük şeyler değil. Bu küçük şeyler. Seninle birlikte. Hayatta sürekli önde gidenler onlar."

"Siktir," diye homurdanıyorum, yüzünü tutmadan önce vücudunu üstüme çekiyorum. "Az önce söylediğin her şeye bayıldım. Ve sana katılıyorum. Seninle her gün bu küçük şeyleri yaşarsam hayatımın geri kalanında mutlu bir adam olacağım."

Dudakları benimkilerle buluşuyor ve bana küçük şeylerin onu nasıl etkilediğini gösteriyor.

Onun için ne kadar önemli olduklarını. Ben de ona aynısını gösteriyorum.

Bu gece birlikte yavaşça hareket ediyoruz, aramızdaki ruh hali değişti.

Yıllardır ayrı olmanın gerektirdiği türden bir seksi günlerce yaşadık. Bu gece, geleceğimiz hakkında konuşmanın ilham verdiği türden bir seks yapıyoruz.

Birbirimizin vücudunu keşfetmek için zaman ayırdığımız telaşsız bir seks.

Ayrı kaldığımız zamanlardaki sırları açığa çıkarıyoruz.

Birbirimize nasıl dokunulmaktan hoşlandığımızı hatırlatıyoruz. Nasıl sevmek istediğimizi.

Sonra, Jessica'yı kollarımla sıkıca sardığımda, kulağına onu ne kadar çok sevdiğimi fısıldıyorum. Tüm ön koşullarının beni ve sevdiği o küçük şeyleri içereceğine söz veriyorum. Ve söylediğim her kelimedede ciddiyim.

Onunla geçirdiğim her gün en önde Jessica koşuyor ve onu bir daha asla hafife almayacağım.

JESSICA

"C hristiyan," diyor Jack, Çarşamba sabahı arabamı gece boyunca kamp kurmuş paparazzi kalabalığının arasından apartman kompleksinden çıkarırken.

Jack'e bakmadan önce akbabaları inceliyorum. Sinirli ama aşırı sinirli değil. Tavrı dün menajeri ona yeni filmiyle ilgili kötü haberi verdikten sonra olduğu gibi. Terapisti ona ödediği her kuruşa değiyor çünkü şu anda tanık olduğum Jack daha önce hiç olmadığı kadar kendini toparlamış durumda. Bu Jack, her zaman sevdiğim Jack'ten bile daha çok sevdiğim bir adam.

Axe onu dün buna hazırladı ve Jack de bu sabah yola çıkmadan önce beni hazırladı. İşe benim götürmem yerine onun götürmesinin sebebi de bu. Axe uyandıktan sonra onu paparazzilerin varlığı konusunda uyardı. Dışarıdaki kalabalığın büyüklüğü nedeniyle bu sabah dışarıda koşmamaya karar verdim ve bunun yerine koşu bandımda koşmayı tercih ettim. Dışarıda koşmayı tercih ettiğim için bu beni rahatsız etti ama en azından bugün için en iyi fikrin bu olduğunu biliyordum. Jack ve Axe, istediklerini aldıktan sonra gazetecilerin azalacağını ve benim de dışarı çıkabileceğimi umuyorlar.

Kalabalığın yanından geçerken, "Anneni aradın mı?" diye sordum. Bugününü onunla geçirmek istiyor.

"Evet, bu sabah aradım." Bana baktı. "Çay ve çörek için dışarı çıkmamız gerektiğine karar verdi. Bu adamlar peşimdeyken bunun nasıl sonuçlanacağını Allah bilir."

"Bugün ağrısı nasıl?" Artriti geçen hafta iyice alevlenmişti.

"İdare edilebilir olduğunu söylüyor ama ikimiz de biliyoruz ki endişelenmeyeyim diye bana böyle söylüyor."

Telefonum bir mesajla çalıyor.

Mira: Bu hafta sonu için bir yürüyüş ayarlamalıyız.

Jessica: Çocuklarınızda ve kocanızda olan mikroplar sizde de varsa olmaz.

Bende yok. O mikroplar beni atladı.

Jessica: Yine de o mikropların gerçekten geçip gittiğinden emin olmak için bir hafta beklemeyi düşünüyorum.

Will: Fena fikir değil.

Mira: Will Johnson, sen en kötü kocasın. Jessica:

Her zaman çok pratiksin.

Will: Aynı zamanda kötü bir fikir değil çünkü sabah programında apartman kompleksinizi gördüm. Nasıl gidiyor?

Pek dikkat etmiyorum. Will: Aferin kızıma.

Mira: Tamam, bir sonraki hafta sonu için bir yürüyüş ayarlıyoruz.

Will: Pusulayı yanına aldığından emin ol, Jess.

Jessica: Az önce duyduğun ses gözlerimin yuvalarından fırlamasıydı.

"Özür dilerim," diyorum Jack'e. "Arayan Will ve Mira'ydı. Bu hafta sonu için değil ama gelecek hafta için bana bir yürüyüş ayarladı."

"Siz kızlar ne sıklıkla yürüyüşe çıkıyorsunuz?"

"Her hafta sonu yapmaya çalışıyoruz ama her zaman öyle olmuyor. Daha sık yapmak isterdim ama o kızlarla bunu zor buluyor."

"Ben de seninle geleceğim."

"Ah, ne zaman yürüyüş yapmamızı önersem sızlanıp mızızlandığınızı hatırlar gibiyim."

Kırmızı ışıktaki durdu ve kolunu koltuğumun arkasına doğru uzatarak bana doğru eğildi. "Ve şimdi bana bak, seninle saatlerce koşuyorum. Yürüyüş için yer ayırt."

Tam bugün patronluk tasladığından bahsedecektim ki bir fotoğrafçı scooter'ıyla yanımıza yanaşıp fotoğraf çekmeye başladı.

Jack bakışlarımı takip ediyor ve bir dizi küfür savuruyor. Vücudu geriliyor ve ya camı indirip adama ağzının payını vereceğine ya da kapıyı açıp bunu yapacağına ikna oluyorum. Ancak,

Axe görüş alanına girer ve fotoğrafçıyla kısa ve keskin bir konuşma yapar, fotoğrafçı da uzaklaşmadan önce ona parmak sallar.

Adam gittikten sonra Jack camı aşağı kaydırır. "Teşekkürler."

Axe çenesini sallıyor, koyu renk gözlükleri gözlerini koruyor. Yine de yüzündeki ciddi ifadeyi tahmin edebiliyorum. Onu bu ifadeden başka bir şey takarken çok az gördüm. "Bu adamlarla asla muhatap olma," diyor. "Bunu bize bırak."

Jack başını sallıyor ve Axe arkamızdan cipine doğru yürürken Jack elini kalçama koyuyor. "İyi misin?"

Elimi boynuna doluyorum. "İyiyim. Bunların hiçbirinin aklıma yaklaşmasına izin vermeyeceğim."

Gözlerimi arıyor. "Sevindim."

"Dün gece tüm sosyal medya hesaplarımı sildim. Ve internette hiçbir şey okumuyorum. Bu sefer değil." Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum. "Ben o kız değilim Jack, ona ulaşmalarına izin veren kız. Benim için endişelenmene gerek yok."

Gülümsüyor. "Artık kendi başının çaresine bakabilecek durumda olduğunu biliyorum ama senin için endişelenmeyi asla bırakmayacağım Jessica."

Işık yeşile dönüyor.

Jack elini kalçamda tutuyor ama dikkatini tekrar trafiğe veriyor.

Elimi boynunda ve parmaklarımı saçlarında tutuyorum.

Ve gülümsemenin yüzüme zorla yerleşmesine izin veriyorum.

"Bu iyi hissettiriyor," diyorum. "Fotoğraf çektiirmek için peşinden koşan fotoğrafçılara ve hakkımızda yalanlar yazan insanlara rağmen bu iyi hissettiriyor."

"Evet tatlım," diyor gözlerini tekrar bana çevirerek. "Öyle."

COLIN DELACORT toplantımıza öldürmek için gelen bir avcı gibi giriyor. Yavru bir köpek gibi oradan ayrılıyor. Ashton'ın toplantının nasıl geçtiğini sormak için aramaması, işi halledebileceğime olan inancının tam olduğunu gösteriyor. Tüm bunlar, Jack saat 17:00'den hemen sonra ofisimin kapısından içeri girdiğinde en iyi ruh halinde olduğum anlamına geliyor.

"Tanrım, Jack," diyorum takım elbiseyle bana doğru yürürken. "Eğer dikkatimi çekmeye çalışıyorsan, dikkatimi çektiğini bilmelisin. Hepsini. Her son

Bir damlasını bile."

Koyu renk takım elbisesinin içinde ne kadar seksi görüldüğüne uyan seksi bir sırıtışla bana vuruyor. "Akşam yemeğinde İtalyan yemeğine ne dersin?"

Masamın arkasından kalkıyorum ve diğer tarafta onunla buluşmak için yürüyorum. Ceketini tutarak, "Bugün bana söylediğin en ateşli şey bu olabilir" diyorum.

"Güzel çünkü bugünkü toplantını kutlamak için seni yemeğe çıkarıyorum."

"Ya toplantım başarılı geçmezse?" Bütün gün ne konuştuk ne de mesajlaştık.

Elleri kalçalarımına geldi. "Buna bir saniye bile inanmıyorum." "Dikkatli ol, sana biraz daha aşık olmama neden olabilirsin."

Böyle devam edersen."

Ağzını boynuma doğru eğiyor ve içime doğru ilerlerken oraya bir öpücük bırakıyor. "Şu anda en büyük hedefim bu tatlım," diye mırıldanıyor tenime karşı, dudaklarımı ele geçirmeden önce elini yanağıma götürüyor.

Bu öpücükte kendimi
kaybediyorum.

Yapmamam mümkün
değil.

Jack bir şeyi hayattaki misyonu haline getirdiğinde, genellikle bunu başarır.

o.

"Orada her şey nasıl?" Dudaklarımla işini bitirdikten sonra soruyorum. I Paparazzileri özel zamanımıza sokmaktan nefret ediyorum ama nasıl olduğunu bilmek istiyorum. Ve bugün nelerle uğraştığını.

"Kalabalık çoğunlukla dağıldı. İstediklerini aldılar. Bu şekilde devam ederlerse, yarın sabah dışarıda koşabilirsin."

"Oh, yapabilir miyim, Bay Kingsley? Buna izin verecek misiniz?" Yarı şaka yapıyorum, yarı yapmıyorum. Bana ne yapabileceğimi söylemesine karşı çıkmasaydım, ben ben olmazdım. Aynı zamanda, nereden geldiğini biliyorum, bu yüzden bu konuda onu dinleyeceğim.

"Kötü bir kelime seçimi," diyor özür dileyen bir bakışla. Sonra kalçalarımı tekrar kavrayarak beni masaya doğru döndürüyor ve kulağıma doğru konuşuyor. "Şu Bay Kingsley var ya, acayip seksi ve bunu söylediğinde kendimi kontrol edemediğimi biliyorsun."

Ellerimi masaya koyarak, beni aşağı doğru iterken eğiliyorum. "Şu anda en büyük amacım bu. Ama önce kapıyı kapatmalısın."

"Seni açıkken becereceğim," diye geveliyor. Bir saniye sonra saçlarımı yana tarıyor, boynumu kavıyor ve beni oradan öperken

giyinmek. Üzerimdeki külotu yırtıyor ve bir eliyle kıcımı tutarken diğer eliyle pantolonunun fermuarını açıyor.

"Onlar benim en sevdiğim külotlarımdı" diyorum, her ne kadar onları benden koparması beni rahatsız etse de. Aynı şekilde kapıyı açık bırakması da beni rahatsız ediyor.

"Sana onlardan bir dolap alacağım" diye hırlayarak sikini kıcıma sürüyor. Sonra klitorisimi buluyor ve ona biraz dikkat ettikten sonra iki parmağını içime sokuyor. "Sik beni, çok ıslaksın."

Tamamen teslim oldum, masamın üzerine doğru eğildim ve parmaklarını sürdüm. Daha önce ofisimde hiç seks yapmamıştım ama bunu tekrar yapmaya hazırım. Jack'in beni masamın üzerinde, kapı herkesin girebileceği şekilde açıkken almasının çok ateşli bir yanı var.

O da bu işin içinde. Parmaklarını benim gibi kullanmaya başladığımda ağzından bir dizi küfür dökülmesinden bu anlaşılıyor. Ayrıca aletini bana doğru daha sert bir şekilde sürttüğünde parmaklarının kalçalarımaya saplanmasından da anlaşılıyor. Ve sonra, parmaklarını amımdan çekişinden, bacaklarımı daha da ayırışından, iki eliyle kalçalarımı tutuşundan ve sikini içime sokuşundan.

Kendimi desteklemek için masaya tutunuyorum ve yaptığı her şeyi onayladığımı inliyorum.

Kahretsin, beni böyle sikmesine bayılıyorum.

Sert.

Sert.

Derin.

Sanki bana doyamıyormuş gibi.

"Evet bebeğim," diye haykırıyorum, orgazma çok yakınım.

Homurdanıyor, orgazmı kovalıyor, ritmi değişikçe kalçaları daha hızlı çalışıyor ve sonra ikimiz de boşalıyoruz.

"Vay anasını," diyorum işimiz bittikten sonra doğrulup ona bakarken. Bu çok iyi bir seksti.

"Evet," diye kabul ediyor ve beni sertçe öpüyor. "Ve b i l g i n olsun diye söylüyorum, bana bebeğim demene bayılıyorum."

Elbisemi indirip saçımı düzeltirken fermuarını çekişini izliyorum. "Bir dahaki sefere o aletle işe yarar bir şey yaptığında bunu aklımda tutacağım." Bir başka sert öpücük için eğiliyor, beni öperken dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Bunu sen yap, tatlım." Kıyafetlerini düzenlemeyi bitirir. "Şimdi, Seni eve götürüp akşam yemeği için giydirmeliyiz."

"Beni yemekten önce üstümü değiştirmem gerektiğini bilecek kadar iyi tanıman hoşuma gidiyor."

"Seviyorum." Bana bakıyor, bana doğru uzanıyor, "Bugün seni özledim" derken kendini yavaşlatıyor.

Dört kelimenin beni yapış yapış yapacağını kim bilebilirdi? Tanrım.

"Sana bir hobi bulmalıyız," diye atıldım. Jack sırttı.

O sırtışı görmezden gelerek eşyalarımı topluyorum.

Ama elimi tutmasına ve beni arabaya götürme sorumluluğunu üstlenmesine izin veriyorum.

Bununla birlikte, bana en sevdiğim külotlardan oluşan bir dolap alma sözünü yerine getirmesi gerektiğini açıkça belirtiyorum.

Eğer Jack'in beni bu şekilde kontrol e t m e s i n e izin verirsem o külotların hepsine ihtiyacım olacak.

JACK BENİ YEMEğE GÖTÜRDÜ. Tüm restoranı bizim için rezerve etti ve bu durumdan fazlasıyla memnun olduğumu söylemeliyim.

Seçtiği İtalyan restoranı daha önce hiç gitmediğim bir yerdı. Artık sık sık gitmek istediğim bir yer. Makarnaları ölmek üzere. Tükettiğim onca ekmek ve makarna arasında, Jack'in beni sikerken elinde fazladan olması fikrini sevmesi iyi bir şey.

Üç saat boyunca yemek yiyor, konuşuyor, gülüyor ve birlikte yapmak istediğimiz şeyler için planlar yapıyoruz. Jack uçurtma sörfüne geri dönmeye

karar verdi ve Hawaii'de bir tatil yapmamızdan bahsediyor çünkü Maui'de uçurtma sörfü için harika bir yer olduğunu duymuş. Ona İzlanda'yı ziyaret

etmeyi çok istediğimi söyledim. Kuzey Işıklarını görmek ve İzlanda'daki buzullarda yürüyüş yapmak yapılacaklar listemin en üst s ı r a l a r ı n d a yer

alıyor. Buzullarda yürüyüş yapmaktan bahsettiğimde yüzünün aldığı ifadeye

bayılıyorum. Bana bunu benimle yapmak istediğini söylüyor ama emin olmadığı o kısa anı kaçırmıyorum. Evet demesi ve bunu yapmak için kendini

forma sokacağına olan inancım benim için dünyalara bedel.

Yemekten sonra beni eve götürüyor ve dün gece yaptığı gibi beceriyor. Sanki beni, kendini ve bizi seks yoluyla çözüyormuş gibi.

Böyle zaman ayırdığında kendimi çok sevilmiş hissediyorum. İşini bitirdiğinde ve beni ne kadar çok sevdiğini söylemek için kollarına çektiğinde, dün gece yaptığım gibi, bunu her gece yaparsa, her günümün ön koşucusu olacağına karar veriyorum.

JESSICA

Terşembe sabahı, Jack ve benim hakkımda Amerika'da bir gecede çıkan yeni haberlerin ardından paparazziler büyük bir tutkuyla geri döndüler. Jack, Rose'un gece saat 1:00'den hemen sonra gönderdiği bir e-postayla uyanır.

hikayeler ortaya çıkmaya başladı. Çoğunlukla Jack'in kariyeri boyunca sergilediği kötü davranışlar hakkında. İçki içtiğini ve kavga ettiğini gösteren fotoğrafların yanı sıra kokain çektiğini gösteren bir video da ortaya çıktı. Bunlar daha önce hiç yayınlanmamış görüntülerdir ve hepsi itibarını zedelemekte ve bir sonraki filmindeki rolü kaybetme olasılığını artırmaktadır.

Sabah erken saatlerde Rose'dan bir telefon alır ve Rose ona hiçbir telefona, mesaja ya da e-postaya cevap vermemesini ve kimseye yorum yapmamasını tavsiye eder. Bu işi kendisinin halletmesine izin vermesini ister.

Rodney de erkenden telefona sarılır. Jack'e işlerin iyi gitmediğini ama filmle ilgili henüz bir gelişme duymadığını söylüyor.

Dairemdeki koşu bandında tekrar koşuyorum. Jack kendine kahve yapıyor ve ben koşarken dışarıda oturup nehre bakıyor. Onu ikinci kattaki spor salonundan izliyorum ve aklından neler geçtiğini merak ediyorum. Geçmişte, Ashton sayesinde bildiğim kadarıyla, bu tür şeylerle uğraşmak içmesine neden olurdu. Şimdi buna yöneleceğine inanmıyorum ama bu karmaşanın içinden nasıl çıkacağını düşünüyorum.

Koşumdan sonra duş alıyoruz ve sonra kahvaltı ediyoruz. Ashton aradığında yoğurt ve meyvemi yarılamaştım.

"Jack iyi mi?" diye soruyor
önce. "Şimdilik iyi."

"İyi."

"Ama bu yüzden aramadın, değil mi?" Sesindeki gerginliği hissederek söylüyorum.

Uzun bir nefes verdi. "Hayır. Bu hafta sonu benden önce New York'a uçmanı ve toplantılara hazırlanmanı istiyorum. En erken Pazar gecesinden önce buradan çıkamayacağım."

Telefonunda bir e-posta okuyan Jack'e bakıyorum. Tüm bunların zamanlaması daha kötü olamazdı. Jack'i her şeyi kendi başına halletmesi için bırakmak istemiyorum ama Ashton'a da hayır diyemiyorum.

Hemen cevap vermeyince Ashton, "Jack sen yokken Lorelei'la kalabilir. O zaten bunu önerdi."

"Ona bundan bahsedeceğim. New York için her şeyi ben hallederim. Pazartesi günkü toplantıya zamanında yetişebilecek misin?"

"Öyle umuyorum. Ama yetişemezsem, ne konuşulması gerektiğini biliyorsun."

"Biliyorum. Bunu söyledikten sonra, seni bekliyorlar."

"Pazartesi gelemmezsem Salı günü orada olacağımdan emin olabilirsin. Onlarla tekrar randevu ayarlamak istemiyorum. Bunun devam etmesine ihtiyacımız var."

Görüşmeyi sonlandırırken, bunun gerçekleşmesi için şimdi yapmam gereken her şeyi düşünüyorum. Bu toplantılar için New York'a uçmam planlanmamıştı. Ashton toplantıları tek başına yapacaktı. Benim Jack'le kalmamı istedi. Toplantılar için her şey hazırlandı ve konuşulacak her şeyi bildiğim konusunda haklı ama Beckett Pearce ve Jameson Fox'u Ashton'ın teklifi konusunda yönlendirmek benim sorumluluğumdaysa kendimi bambaşka bir şekilde hazırlamam gerekecek.

Derin bir nefes alıyorum.

Bunu yapabileceğimi biliyorum ama ben hiçbir şeyi öylesine *yapmam*; her zaman seviyemi yükseltirim. Ve Ashton'ın şirketinde COO rolünü çok istiyorum, yani bu ona buna fazlasıyla hazır olduğumu hatırlatmak için mükemmel bir fırsat.

Jack'e "Cumartesi günü New York'a uçmam gerekiyor," dedim.

Telefonundan başını kaldırıp bakıyor. "Ashton'ın toplantıları için mi?"

Başımı sallıyorum. "Evet. Pazartesi günkü toplantıya yetişebileceğini sanmıyor, o yüzden benim ilgilenmemi istiyor." Duraksıyorum. "Tüm bunlarla uğraşırken seni bırakmak istemiyorum ama kısa bir süreliğine gideceğim."

"Tatlım, ben burada iyiyim. Cumartesi akşamı katılmam gereken bir film galası var ve ardından Salı günü kahvaltıya gideceğim. Rose

Beni meşgul ediyor ve önüme çıkan tüm saçmalıklarla o ilgileniyor. Sen git işini yap."

"Lorelei ile mi kalmak istiyorsun?"

Sandalyesine yaslanıp başını sallarken gülümsüyor. Vücudunun o kadar rahatlamış görünmesi söylediği her şeye inanmama yardımcı oluyor. İyi olacağına inanmama yardımcı oluyor. "Hayır, ben burada kalmak istiyorum."

Ayağa kalkıp harekete geçiyorum. "Bugün için planın ne?"

"Annemi birkaç saatliğine tekrar göreceğim, sonra da şurada kırımın üstüne oturup"-terasımı işaret ediyor-"tavsiye ettiğin kitabı okumayı bitirmeyi planlıyorum."

"Bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Bence iyi bir film olacağı konusunda kesinlikle haklısın."

"Bunu düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum ama beynim fikirlerle dolup taşıyor, orası kesin. Dün dizüstü bilgisayarımı çıkardım ve biraz yazdım."

"Ne tür bir yazı?"

"Farkında bile olmadan üç saat kaybetmeme neden olan türden."

Şu anda ona milyonlarca soru sormak istiyorum ama henüz bu konuda konuşmaya hazır olmadığını hissediyorum. Sanırım tüm bunlarla ilgili ne durumda olduğunu bilmemi istiyor, ama hâlâ üzerinde çalışmak için zaman ve alan gerektiren keşif aşamasında.

"En iyisi bu gibi görünüyor," diyorum usulca. Yazmak gibi bir şeye zaman ayırmak onun için iyi bir şey. Bu onun bir akış halinde olduğu anlamına gelir ve bu da yaratıcı yönünün harekete geçtiği anlamına gelir. *Bu* da mutlu olduğu anlamına gelir.

"Evet, öyle." Ayağa kalkıyor. "İşe gitmeye hazır mısınız?"

"Yaklaşık on dakika içinde hazır olacağım. Eğer annene gitmek istiyorsan Axe'dan adamlarından birinin beni götürmesini isteyebiliriz."

"Siktir, hayır. Seni ben götürmek istiyorum." Bana yaklaşıyor. "Çalışmadığım bu zamanı en iyi şekilde değerlendirmek ve mümkün olduğunca çoğunu seninle geçirmek istiyorum. Kim bilir, yakında işler iyice karışacak."

Haklı; biz farkına bile varmadan işler değişecek ve Jack film çekerken sanki başka bir gezegende yaşıyormuş gibi hissedebiliyor. Film çekmek onu tüketir. Şu ana kadar işine gereken özeni göstermediğini düşünebilir ve elbette içki içtiği süre boyunca da muhtemelen göstermemiştir. Ama eğer elinden geleni yapmadıysa, ileride işinin onun için nasıl görüneceğini ancak hayal edebilirim. Ben de artık onunla geçirdiğim zamanı en iyi şekilde değerlendirmek istiyorum.

"Çok isterim," diyorum beni götürmesi ve zamanının mümkün olduğunca çoğunu benimle geçirmesi konusunda.

Çenesini bana doğru kaldırmadan önce beni öpüyor. "Fikrimi değiştirmeden ve seni gözümün önünden ayırmadan git."

"Bir şeyi yapmama izin vermeyebileceğini düşünmen hoşuma gidiyor. Bu beni eğlendiriyor."

"Ben seni eğlendirmek için yaşıyorum, bebeğim."

"Tanrım, Jack." Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. "Sana gerçekten zamanını geçirecek başka şeyler bulmamız gerekiyor. Hayatımda tek odak noktası ben olan bir adama ihtiyacım yok."

Beni kendine doğru çekti ve kıcıma şaplak attı. "İyi bir oyundan bahsediyorsun Jessica Calvary, ama ikimiz de biliyoruz ki sen bu işin içindesin." Ağzı kulağıma sürtünüyor. "Kukun yalan söylemez, tatlım."

Vajinamla daha sonra sert konuşmalar yapacağım. Ara sıra yalan söylemeye başlaması gerekiyor.

Jack'in onun cesaretlendirmesine ihtiyacı yok.

PERŞEMBE VE CUMA GÜNLERİ UÇUP GIDİYOR. New York toplantılarına hazırlanmak, Ashton için diğer yangınları söndürmek ve Jack ve benim hakkımda internette yayınlanan binlerce hikayeyi yaşamak arasında onları zar zor fark ediyorum.

Sosyal medya şu anda Jack'e odaklanmış gibi görünüyor. Çok fazla okumadım ama Jack'in bana anlattığına göre, Hollywood'da olup biten diğer her şey arka planda kalırken o parçalanıyor. Sanki birileri onu mahvetmek için elinden geleni yapıyor. Cumartesi sabahı erkenden havaalanına giderken bu konuyu açtım.

"Birinin seni yakalamaya çalıştığını mı düşünüyorsun?"

Trafiğe konsantre olduğu için cevap vermesi biraz zaman alıyor. Bana baktığında alnına kazınmış kaşlarını fark ediyorum. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Eğer bu buysa, kim olabileceğine dair bir fikrin var mı?" "Hayır."

"İtibarınız zedelenirse kim bir şey kazanmış olur?"

"Kim bilir, ama şu anda, benim rolümü kim istiyorsa o olabilir.
Jagged Point çünkü tüm bu olanlar yüzünden kaybedeceğim tek şey o." Jack,
Hollywood'un saçmalıklarından tutkuyla nefret eder. Her zaman da
sevmiştir.

Çalıştığı dünyanın karanlık tarafı, yalanlar, sahte gevezelikler ve zirveye
çıkma için birbirlerinin üzerine basmalar, her zaman kaçınmak için elinden
geleni yaptığı bir şeydir. Tüm bunlara rağmen başarılı oldu ama yine de zaman
zaman bunlarla başa çıkmak zorunda kaldı. Birlikte olduğumuz zamanlardan
ve Ashton'ın o zamandan beri benimle paylaştıklarından, bunun onu sağlıksız
başa çıkma stratejilerine yol açabilecek şekillerde etkilediğini biliyorum. Bunu
bilmek, birilerinin bunu kasıtlı olarak yapıp yapmadığını, nüksetmesini umup
ummadığını merak etmeme neden oluyor.

İstemeyeceğinden şüphelensem de "Belki de bunu araştırmalısn" diye
öneriyorum.

"Evet, belki," diyor ama bunu söyleme şekli bana istemeyeceğini
düşündürüyor.

Bu konuda ısrar etmiyorum. Bunu ortaya koydum; Jack bununla ne
yapmak istiyorsa yapabilir.

Telefonuma gelen bir mesaj dikkatimi konuşmadan uzaklaştırıyor.

Mira: Çarşamba günü kesinlikle eve geliyorsun, değil mi?

**Jessica: Evet. Neden? Benim dahil olmak istemeyeceğim ne
uyduruyorsun?**

Will: Karımı çok iyi tanıyorsun.

Mira: Kızlarla bir çay partisi!

Bunda ne var?

**Giyinmeyi ve kızları seviyorsun. Bunda bir bit yeniği yok. Will: Tam
olarak 5 şey var.**

Mira: Will Johnson. Sessiz ol.

**Jessica: Çıkar ağzındaki
baklayı.**

**Sana bir ipucu vereyim. Hepsi küçük ama kendilerinden üç kat büyük
bir şeyin çıkaracağı sesi çıkarıyorlar.**

Jessica: Tanrım. Hayır. Ben çay bile sevmem.

Mira: Will! Davamı onun karşı koyamayacağı şekilde anlatacaktım.

Güven bana, tüm yöntemlerine karşı koyabilirim.

Mira: Jack'i giydir.

Neden?

Mira: Sadece yap!

Arabayı o sürüyor.

Başka mesaj gelmiyor ama bir süre sonra telefonum çalıyor.

"Burada kazanamayacaksın," diye cevap veriyorum. "Yedi küçük insanla çay partisi yapmam."

"Jack." Arabanın hoparlöründen Mira'nın sesi geliyor. "Orada mısın?"

"Hey, Mira," diyor.

"Oh güzel, seni önümüzdeki Perşembe öğleden sonra küçük bir toplantıya davet etmek istiyorum," diyor. "Çay ve kek olacak. Ve sevdiğin herhangi bir parti yemeği. Bana sadece ne istediğini söyle, ben de bunu gerçekleştireyim."

Bana bakıyor. "Sanırım Jessica'yı oraya götürmeye çalışıyoruz."

"Evet ve eğer bir fikrin varsa lütfen paylaş," diyor Mira. "Ayrıca, benim işbirlikçim olma isteğin de çok hoşuma gitti. Bu, ileride ailelerimiz için harika şeyler anlamına geliyor."

"Komplocu, hain için kullanılan başka bir kelime," diye belirtiyorum.

Gülüyor ve elini kalçama koyuyor. "Mira, ailelerimiz için harika şeylere varım. Beni de say. Onu oraya götüreceğim. Bu toplantı ne için?"

"Olivia baleye birkaç hafta önce başladı ve sınıfta arkadaş edinmekte zorlanıyor. Beş kızı çay partisi için parka davet ettim, umarım bu onların kaynaşmasına yardımcı olur. Jessica teyzesinin orada olmasının onun için çok şey ifade edeceğini biliyorum. Özellikle de geçenlerde teyzesiyle arkadaş edinme ve nasıl arkadaş edinileceği konusunda uzun bir konuşma yaptıklarından beri."

"Çok iyisin," diyorum. "Bu duygusal şantaj senin en iyi işlerinden biri."

"İşe yarıyor mu?" Mira diyor ki. "Daha sert olabilirim." Jack yine gülüyor ve kalçamı sıkıyor.

Bu sıkma gerçekten hoşuma gidiyor.

Bu konuşmayı da seviyorum, bu beni şaşırtmıyor değil. Yine de şaşırmamalıyım. Jack'le hiç tahmin etmediğim bir dizi durumdan hoşlanıyorum.

"Buna cevap vermeyeceğim," diyorum. "Ama Jack gri gömleğini giymeyi kabul ederse orada olacağım."

"O tişörtten nefret etsen de umurumda değil Jack," diyor Mira, anne patron edasıyla, "Onu giyeceksin."

Kalçamı bir kez daha sıkıyor ve Jack "Başka bir şey giymeyi hayal bile edemem" diyor.

Jack arabayı havaalanında bir otoparka çekerken görüşmeyi sonlandırıyoruz. Motoru durdurup, "Mira'nın benim gittiğim yere senin de gideceğini düşünmesi hoşuma gidiyor," diyor.

Nefes alışım yavaşlıyor; bu önemli bir konuşma başlatıyormuş gibi geliyor. Belki de onu beş günlüğüne terk etmek üzere olduğum ve onun için endişelendiğim için böyle hissediyorum. Bilmiyorum, ama her iki durumda da aniden duygularla çarpıldım. "Bu doğru değil," diye atılıyorum.

Gülümsüyor ve arabanın diğer tarafına uzanıp saçlarımı yüzümden alıyor. "Bence öyle."

Tek cevabım göz kırpmak oluyor, çünkü beni şaşırtmak için elinden geleni yapıyor ve başarılı da oluyor.

"Sanırım arkadaşın olmamı istemezken," diyor, "sana dünyayı vermenin yanı sıra bunu da vermemi istiyorsun. Ve tatlım, bunun üzerinde çalıştığımı bilmeni istiyorum ve bunun bir parçası da kendimden vazgeçmemem." Eğildi ve beni öptü, bunu iyice yapmak için zaman ayırdı. "Bir daha asla kendimi bırakmayacağım Jessica."

Kalbim yine o hızlı yanıp sönme olayını yapıyor.

Bu fiziksel tepki için gerçek bir kelime olmalı ama

Ben.

Yine de benden kaçmayan şey, onun hissettiklerini ne kadar derinden hissettiğim.

diyor. Ona ne kadar inanıyorum.

Jack sağlığını ve bağımlılıklarını yönetmek için elinden gelen her şeyi yapıyor. Ondan daha fazlasını isteyemezdim.

Babamın defalarca kendini bırakmasını izledim. Jack bunu biliyor. Bununla büyümenin beni nasıl şu anki kadın haline getirdiğini de biliyor. Çocukluğumu düşündüğümde hala acıyan kalbime nasıl oyuklar açtığını da.

Babam ben on yaşındayken öldü. Küçük kızların kaçırmaması gereken şeyleri kaçırdım. Yetişkin kadınların kaçırmaması gereken şeyleri de kaçırdım. Aşık bir kadının kaçırmaması gereken şeyleri kaçırmak istemiyorum.

Jack bunu biliyor.

Yeterince derine inersem, yıllar önce beni bu yüzden terk ettiğini biliyorum.

Şimdi bildiğim şey ne?

Bunu bir daha asla yapmayacak.

Geçen hafta benimle en zor gerçeklerinden bazılarını paylaştı. İşinde, ilişkilerinde ve hayatında daha iyisini yapmak ve daha iyi olmak istiyor.

Jack asla kendini bırakmayacak çünkü sonunda hayatında istediği her şeyin sağlıklı ve ayık olduğu takdirde sahip olabileceği şeyler olduğunu görüyor.

Benim hiçbir şeyi kaçırmamı istemediğini de biliyorum.

Bana dünyayı vermek istiyor.

Ve o burada kalıp kendini bırakmazken benim New York'a gidebileceğimi bilmemi istiyor.

Yüzünü tutuyorum; nazikçe, şefkatle, sevgiyle. "Kendini asla bırakmayacağını biliyorum bebeğim."

Onu öpüyorum, bir dakika önce yaptığı gibi iyice öpmek için zaman *ayırıyorum*. Ağzımı onunkinden çektiğimde, "Bana bebeğim demek zorundaydın, değil mi?"

Yüzündeki acı dolu ifadeye gülümsüyorum. Tanrım, bu adamı ve benden bu kadar etkilenmesini seviyorum. "Bir kez olsun, bunu kasten yapmadım."

"Bu konunun dışında. Ağzın aletimin etrafında olmadan geçen beş güne bakarken ben i hâlâ cehennem gibi sert bırakıyorsun."

Yüzünü okşuyorum. "Altı uzun yıl boyunca hayatta kaldın. Bence beş gün de dayanabilirsin."

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" "Ne?"

"Bence çantanda bir titreşim ve uçuştan önce öldürecek zamanın var."

Ona bakıyorum. "Tanrım, Jack, seni bir kez umumi tuvalette sikmiş olmam bunu tekrar yapmak istediğim anlamına gelmez."

Sırıtıyor. "Evet bebeğim, biliyorsun. Kıçını arabadan çıkar."

Bununla birlikte arabadan çıkıyor ve kapımı açmak için yanıma geliyor.

O bunu yaparken, ben de onun o otoriter pantolonunu fırlatıp atmak için güneşin altında tüm planları yapıyorum.

JACK

"**L**orelei bana hafta sonu onu görmeye geldiğini söyledi," diyor Ashton Pazartesi sabahı erkenden, nehir kenarında oturup günün ilk kahvesini içerken. Pazar gecesi.

ve New York uçağına binmek üzere. Beş dakika önce görüşmek için beni havaalanından aradı.

"Evet, öğle yemeğı yedik." Gözlerimi güneşten korumak için gözlerimi kısıyorum. "Beni şu anda olaylarla nasıl başa çıktığım konusunda sorguya çekti ve sonra ziyaretimin geri kalanını Jessica yokken onunla takılmayı kabul etmemi sağlamaya çalışarak geçirdi. Bu kadın tam bir bekçi Ashton."

"Sen nasıl başa çıkıyorsun? Şu anki gibi her yerde olduğun bir zaman hatırlamıyorum. Çok zor görünüyor."

Zor ve *Jagged Point*'teki rolü kaybedeceğimden oldukça eminim. Sosyal medyadaki saçmalıkları okumuyorum ama Rose beni neler paylaşıldığı konusunda bilgilendiriyor. Haberler artık Jessica'nın beni terk ettiği ve benim de bu ayrılık sürecinde içki içtiğim üzerine yoğunlaşıyor.

Bu pisliklerin saf kurgu yazarak ve bunu gerçekmiş gibi göstererek paçayı kurtarabilmeleri beni çok kızdırıyor. Yalanlar yayınlıyorlar ve kanıt olarak kullanmak için fotoğrafları manipüle ediyorlar ve biz bunun sonuçlarıyla başa çıkmanın yollarını bulmak zorundayken dünya buna inanıyor.

Göğsümdeki baskıyı görmezden gelmek için elimden geleni yaparken uzun bir nefes verdim.

"Zor," diyorum, "ama iyiyim." Yalan söylemiyorum. Tüm bu saçmalıklar olmadan da yapabilirdim ama iyiyim. Sessizleştğinde, bunu cevabımı sorguladığı şeklinde algılıyorum. "Benim için endişelenmenize gerek yok. Reklamcım

kontrol altına aldı ve terapistim görüşme programımızı artırdı. Başımın çaresine bakıyorum."

Endişelendiği için Ashton'ı suçlamıyorum ama benim için endişelenen onca insan arasında, tüm bu endişelerin sona ermesine hazırım. Yine de aramızdaki en parlak ışık Jessica. Beni New York'tan aradığında ne sesinde endişe duyuyorum ne de gözlerinde görüyorum. Bana nasıl olduğumu soruyor, söylediklerimi kabul ediyor ve yoluna devam ediyor. Kadınımın bana güvendiğini bilmek dünyanın en güzel duygusu.

"Bunu duyduğuma sevindim," diyor Ashton, sesi biraz dalgın geliyor. "Kahretsin, cevaplamam gereken bir telefon var."

"Git. Eve döndüğünde görüşürüz."

Bağlantıyı kesiyor ve ben önümdeki günü düşünürken kahveme uzanıyorum. Halletmem gereken bazı iş e-postaları var ve sonra biraz yazı yazmayı planlıyorum. Ayrıca menajerime de ulaşmam gerekiyor. O şerefsiz hafta sonu boyunca telefonlarıma çıkmadı.

Kahvemi bitirdim ve telefonum çaldığında içeri girmek üzereydim. Arayanın Rodney olduğunu görmek beni etkiliyor ama bir yandan da cevap vermekten çekiniyorum.

"Bu iyi bir haber olamaz," diye cevap veriyorum. "Pazar günü gelen bir telefondan hiç iyi bir şey çıkmaz."

"Bu iyi bir haber değil Jack. Filmden çıkarıldın."

Duymak istemediğim sözler zihnimi dolduruyor ve göğsümdeki sarmal yay kendini daha da sıkı sarıyor.

Kaburgalarım baskı yapıyor.

Genişliyor, daha sıkı sarılırken daha da büyüyor.

Ciğerlerimi eziyor.

Filmden çıkarılmışsın.

Ciğerlerim çalışmak için mücadele ederken nefeslerim sığlaşıyor.

Günlerdir kendime iyi olduğumu söylüyordum. İyi olduğumu sanıyordum ama belki de değilimdir.

Lanet olsun.

Tüm bunların en zor kısmı da bu. İyi olduğumu düşünmek, buna gerçekten inanmak ve sonra işler sarpa sardığında iyi olmadığımı keşfetmek.

Bu noktada genellikle bir şişe viski ve onu paylaşacak bir arkadaş bulurum. Bu sefer öyle bir seçenek yok. Yakınından bile geçmiyor.

bir seçenek. Jessica'ya kendimi asla bırakmayacağımı söylediğimde söylediğim her kelimedede ciddiydim ve bu sözümü asla bozmaya niyetim yok.

"Jack? Hâlâ orada mısın?" Rodney söyledi.

Telefonumu daha sıkı kavıyorum. "Evet, buradayım." "Ne dediğimi duydun, değil mi?"

Filmden çıkarılmışsın.

Bunu nasıl kaçırabilirim ki?

"Evet. Rolü kime veriyorlar?" "Mark Jackson."

Beynim noktaları birleştiriyor ve hepsi de lanet olsun ki olmamasını umduğum kişiye çıkıyor.

Jessica, birinin beni kasten mahvetmeye çalışıyor olabileceği teorisini ortaya attıktan sonra, bunun üzerinde düşündüm. Eğer doğruysa kim olabileceğine dair birkaç fikrim vardı ama kimsenin beni bu şekilde incitmek için kendi yolundan çıkacağına inanmak istemediğim için onları bir kenara ittim. O kişinin kim olduğu gerçeği beni öldürüyor.

"Söyle bana Rodney, benim için savaştın mı?"

Bir an sessiz kaldı. "Ne?" Evet, ne sorduğumu biliyor.

"Bu rolü sürdürebilmem için oraya gidip benim için savaştın mı?" Öne doğru oturuyorum, öfke göğsümü parçalıyor. "Lanet olası işini yaptın mı?"

"Sana ne oldu bilmiyorum ama-"

"Evet, öyle." Sandalyeden kalkıp Jessica'nın arazisinin kenarına, nehre doğru ilerliyorum, göğsümdeki o sarmal nihayet, *lanet olası nihayet* kopuyor. "Bana başka bir şey söyle, sen ve Belinda ne zamandır beni sikmek için çalışıyorsunuz?"

"Biliyor musun Jack? Sana burada bedava bir tavsiye vereceğim. Bedava çünkü artık benim müşterim değilsin. Burası çalıştığın küçük bir kasaba. Daha fazla köprü yakmadan durmak isteyebilirsin."

"Bu köprüyü yakmaktan çok daha iyiyim Rodney. Ve evet, küçük bir kasaba olduğunu biliyorum. Senden çok daha uzun süredir bu lanet yerde çalışıyorum. Sana ve Belinda'ya tavsiyem arkanızı kollamanız. Hollywood'un saçmalıklarına asla kanmadım, kimseyi tehdit etmedim, kimseyi bir filmimden çıkarmak için çalışmadım, ama ikiniz için bir istisna yapacağım. Şu andan itibaren siz ikiniz benim bok listemdesiniz."

Bir kahkaha attı. "Bunun bir tehdit olduğunu mu sanıyorsun? Senin adın çamur. Kimse seninle tekrar çalışmak istemiyor, Jack. İkimize de zarar vermede iyi şanslar."

Hat kesiliyor ve ben lanet telefonumu nehre fırlatmamak için kendimi zor tutuyorum.

Başaramadım ve bir an sonra telefonsuz kaldım.

Lanet olsun.

Önümde duvar olmaması iyi bir şey. Olsaydı yumruklardım.

Bir yıl içinde iki menajer değiştirdim. Ve menajerimin beni işe almam için teşvik ettiği bir menajer, büyük olasılıkla diğer müşterisinin istediği filmde beni çıkarmak için onunla birlikte çalışabilmek için. Belinda'nın beni içki ve kokain dolu o lanet partilere göndermesine şaşmamalı.

Kendimi zeki bir adam sanırdım.

Meğer o kadar da zeki değilmişim.

Eve geri döndüm.

İşimin bu kısmından nefret ediyorum. Hollywood'un bu tarafından. Ama uzun zamandır ilk kez işe geri dönmek için ilham aldığımı söylemeliyim. Bu piçlerin yanıldığını kanıtlamak istiyorum.

Benim adım çamur değil.

Kariyerim de bitmedi.

Ayrıca, sanırım kariyerimi belirleme konusunda neden ayak sürüdüğümü sonunda çözdüm.

Şimdiye kadar yaptığım filmleri yapmaya devam etmek istemiyorum. Bir değişikliğe hazırım.

Kahretsin, bir değişikliğe *ihtiyacım var*.

Bunu bir süredir hissediyordum ama inşa ettiğim kariyeri mahvetmek istemedim.

Alkol ve uyuşturucu benim tek bağımlılığım

değil. Şöhret de onlarla birlikte.

Üzerinde çalıştığım projeleri değiştirmek kariyerim için kesinlikle bir değişiklik anlamına gelecektir.

Ancak, haftalar önce kendime itiraf ettiğim gibi, aynı eski şeyleri yapmaya devam edip farklı bir sonuç bekleyemem.

Jessica'nın araba anahtarlarını aldım.

İşe koyulma ve içinde bulunduğum karmaşayı düzeltme vakti geldi. Ama önce yeni bir telefona ihtiyacım var.

Meditasyon yapmama duruşumu tekrar gözden geçiriyorum.

Constance bana mesaj atma zahmetine girmiyor; telefonu eline alıp beni arıyor. "Ne oldu?"

"Sana bir şey olduğunu düşündüren ne?"

"Burada dürüst olacağım Jack. Meditasyona başlamanı bir an bile beklemiyordum. Denemeni isterdim ama bunun yapacağın bir şey olmadığını bilecek kadar seni iyi tanıyorum. Bana bu konudaki duruşunu yeniden düşündüğünü söylemen için bir şeyler olmuş olmalı."

"Kahretsin, bunu bilseydim sana daha önce söylerdim, böylece meditasyonu denemek için tüm direktifleri atlayabilirdik."

"Eee?"

"Menajerim ve menajerim beni bir filmde attırmak için komplo kurdular. Hakkımda hikâyeler uyduranlar onlar." "Bu çok ağır."

"Evet ve bu konuda derinlere indiğimi bilmek seni çok memnun edecek." "Anlat."

"Daha derinliği olan filmler yapmak istiyorum. Hayır, bu ifadeyi geri alıyorum. Daha derinliği olan filmler yapacağım. Onları yazacağım ve yapımcılığını üstleneceğim. Ve siktir et" -bir nefes veriyorum- "kariyerime gelecek darbeyi göze alacağım ve bunu içerek atlatmayacağım."

Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Kariyerine darbe vurmak zorunda kalacağını düşündüren nedir?" diye soruyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Bu hiç akıllıca değil." "Neden?"

"Çünkü öyle. Hayranlarım benimle gelmeyecek. Sıfırdan başlayacağım."

"Bazıları gelecek. Bir uzvun dışına çıkacağım ve çoğunun geleceğini söyleyeceğim." "Bazılarının geleceğine katılıyorum. Ama çoğunun yapacağına katılmıyorum."

"Yani yeni hayranlar bulacaksın. Kariyerinize vurulan darbe film yapmanıza engel olacak mı?"

"Hayır, ama daha da zorlaştıracığını söyleyebilirim."

"Meydan okumaya hazır mısın?"

"Evet."

"Kariyerine vurulacak darbe senaryo yazmanı engelleyecek mi?" "Hayır."

"Üretmeni?" "Hayır."

"Doğru, yani bunları yapmak için ihtiyacın olduğunu düşündüğün kariyerin olmasa bile yapmak istediğin her şeyi yapabileceksin."

"Tanrım, Constance, bu çok dolambaçlıydı."

"Biraz senin beynin gibi." Duraksıyor. "Bana burada başka neler olduğunu anlat."

Bu gerçek anları gerçekten seviyor. Öte yandan ben, bu anları çok daha az yaşayabilirim. Bu tür şeyleri kendi kendine itiraf etmek bir şey, başka birine yüksek sesle söylemek ise bambaşka bir hikâye. "Yapmak istediğim filmler ticari olmayacak. O kadar çok insan tarafından izlenmeyecek." Duraksıyorum, ona en açık gerçeğimi söylemek istemiyorum. "Çok fazla insan tarafından görülmeyeceğim."

"İyi tarafından bakarsak, sosyal medyada hakkınızda o kadar çok çirkin hikaye çıkmayabilir. Ayrıca hayatını daha rahat yaşayabilirsin. Burada bazı faydalar görüyorum. Bu konuyu araştırmaya devam ederseniz daha fazlasını keşfedeceğinizi düşünüyorum."

"Doğru." Bunlar hiç düşünmediğim şeyler ama o haklı.

"Jack," diyor, sesi biraz yumuşayarak. "Ticari başarıyı bırakmak istemediğin için hissettiğin her şeyi hissetmekte sorun yok. Bu tür bir başarıyı istemekte utanılacak bir şey yok. Bizim işimiz, kazandığınız paradan ve yeni filmlerinizi izleyen hayranlarınızın sayısından bağımsız olarak kendinizi başarılı hissetmenize ve güçlü bir benlik duygusu oluşturmaya yardımcı olmaktır. Bu geçişi içki içmeden ve sağlığınıza ödün vermeden yapabileceğinize inanıyorum."

Bir nefes daha veriyorum.

Ben de buna inanıyorum ama lanet olsun, bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim.

Yıllardır sevdiğim filmleri yapıyordum. O filmleri onlarca yıl daha yapmaya devam edeceğimi sanıyordum. Beynimin aniden farklı filmler yapmak isteyeceğini hiç düşünmemiştim. Kendimi eskiden istediğim şeyi istemeye ne kadar zorlasam da geri dönemiyorum. Bizi çağıran yeni bir yol gördüğümüzde, onu asla görmezden gelemeyiz. Bizi korkutsa ya da kafamızı karıştırsa bile.

Görüşmeyi sonlandırdık ve işe geri döndüm.

Daha önce yeni bir telefon almıştım ve yeni menajerim olarak işe almak istediğim kadını, Sylvia Huxley'i aramak için Jessica'nın evine geri döndüm. Jessica'nın Rose'un listesini daralttığı kadın oydu. Sylvia telefonumu açtı ve bir saat boyunca konuştuk. Konuşmamızın sonunda benimle çalışmayı kabul etti. Avukatım sözleşmemizi aldı ve bugün gözden geçirecek.

Daha sonra Rose'u arayarak ekibimle ilgili tüm yeni gelişmelerden haberdar ettim. Bana Rodney'i kaybetmemi tamamen desteklediğini, onun kariyerime olumlu bir katkıda bulunmadığını söyledi.

Yazma ve üretme kararım hakkında konuştuk ve bu noktada tanıdığı ünlü Avustralyalı yönetmen Burt Stoll ile benim için bir akşam yemeği organize etmeyi önerdi. Yeni bağlantılar kurmak ve ağımlı genişletmek için çalışmamı istiyordu. Bunun iyi bir fikir olduğunu kabul ettim ve ona bıraktım. Bu, bana tekrar yeni bir asistan tutmamı söyledikten sonraydı. Yine de yeni bir menajer tutmam gerektiğine işaret etmedi. Bu konuda beni sıkıştırmaya başlamadan önce ona bir gün süre verdim.

Şimdi dizüstü bilgisayarımı ve üzerinde çalıştığım senaryoyu açıyorum. Geçen hafta yazmaya başladığım. Çılgınca kelimeler döktüğüm. Bunu yapmak için neden bu kadar geç kaldığımı merak etmeme neden olan senaryo. Uzun zamandır bir şey üzerinde çalışmaktan bu kadar keyif almamıştım.

Birkaç saat boyunca kelimelerimin içinde kendimi kaybettim. Saat 13:00'ü biraz geçte telefonum çalıyor ve beni bilgisayarımın başından kaldırıyor.

Jessica'nın yüzü ekranımda beliriyor ve içim hemen daralıyor. FaceTime'ına cevap verdiğimde, "Kahretsin, seni görmek çok güzel," diyorum.

Ara.

"Neden o gri gömleğini giymiyorsun?" Ve böylece Jessica'nın huysuzluğu dünyamdaki tüm yanlışları düzeltiyor.

"Seni bu kadar sinirlendiren ne?" Onun huysuzluğunu biraz daha kışkırtma havasındayım.

"Sen." Elini telefondan bana doğru sallıyor. "Gömleğini çıkar. O beyaz tişörte bir saniye daha bakamam. Ve Tanrım, Jack, yarın gri gömleğini giy."

"Sen üstünü çıkarırsan ben de gömleğimi çıkarırım." Oteldeki yatağında oturuyor, üzerinde kırmızı bir kaşkorse var. Tek görebildiğim bu, ama beni öldürmeye bayıldığı o günahkâr, ipek pijama şortlarından bir çift giydiğinden de şüpheleniyorum.

"Siz erkekler neden hep bu kadar tahmin edilebilir oluyorsunuz?"

"Neden böyle bir ruh halinde olduğunu benimle paylaşacak mısın yoksa tahmin etmeye başlayayım mı?"

Birden telefonundan kayboluyor. Onun yerine otel odasının tavanı görünüyor. Bir an sonra kırmızı kaşkorsesi olmadan tekrar ortaya çıkıyor. Günün ortasında göğüslerine bakıyorum, şu anda onunla birlikte olmayı çok isterdim.

"Siktir, bebeğim, bana kendine dokunacağını söyle."

"Havamdayım çünkü bu oteli işleten salakların ne yaptıklarından haberleri yok. Cidden, bir lise öğrencisinin organize edebileceği şeyleri organize etmek ne kadar zor olabilir ki? Ayrıca hâlâ o beyaz gömleği giyiyorsun. Bu beni daha kötü bir ruh haline sokmaya başladı. Ve evet, kendime dokunacağım. Ama önce nasıl olduğunu bilmek istiyorum. Aklımda Facebook'la iletişime geçmek ve senin hakkında doğru olmayan şeyler paylaşmalarına izin verdikleri için onları azarlamak var."

Kaşlarımı çattım. "Sosyal medya okumadığını sanıyordum?"

"Okumuyordum ama az önce bahsettiğim oteldeki salaklardan biri diğer salaklardan biriyle Jack Kingsley hakkında konuşurken dikkatimi çekti. Ona yeniden içmeye başladığını ama iyi haberin yeniden bekar olduğunu söyledi. Senin hakkında uzun uzun konuştular. Sonunda onlara, hakkında hiçbir şey bilmedikleri konularda dedikodu yapmaları hakkında ne düşündüğümü kesin bir dille anlattım." Sanki uzun zamandır içindeki havayı tutuyormuş gibi uzun bir nefes veriyor. "Bu saçmalığa devam edemem Jack. İnsanlar neden buna inanacak kadar aptal?"

"Benim için ejderhaları öldürmen beni tahrik ediyor, tatlım." "Güzel, çünkü bu gece o aleti çıkardığını görmem gerekecek."

Bir vibratör tutuyor. "Hazırlıklı geldim."

"Siktir," diye mırıldandım, Jessica'nın bunu paketlediğinin farkında değildim.

"Jack," diyor biraz aciliyetle, otoriter tonu bir parça endişeyle birlikte ortaya çıkıyor. "Nasılsın?"

Bu sabah Rodney ile yaptığım görüşmeden sonra ona bir mesaj bıraktım. O mesajda onunla pek bir şey paylaşmadım, sadece filminden çıkarıldığımı söyledim. Şu ana kadar beni geri aramaya fırsat bulamamış olması ne kadar meşgul olduğunu gösteriyor. Sesinde duyduğum endişenin, içki içmemle ilgili herhangi bir korkuyla ilgisi yok. Bundan eminim. Bunca yıldan sonra, bunu yapmam konusunda endişelenen birinin ses tonunu biliyorum. Bu, Jessica'dan duyduğum şey, onun

Benim için önemli olan bir şeyi kaybettiğim için nefret ediyorum. Bu onun beni sevmesi.

"Senin nehrin benim telefonumun sahibi. Bir bok listesi oluşturdum ve içine iki pislik koydum. O pisliklerden birine bir noktada kariyerini sikeceğimi söyledim. Ve bugün şekeri viski gibi içime çekiyorum. Bu bokla başa çıkma yöntemim bu kadar. Yakın zamanda çekecek bir filmim olmayabilir ama hâlâ ayığım."

Telefondan bana bakıyor, gözleri Jessica'ya benzemeyen bir şekilde yumuşuyor. "Seninle gurur duyuyorum."

Bugün içki içmememin birçok nedeni var, bunlardan biri de Jessica. Yine de en büyük neden kendimim.

Çok kolay bir şekilde bir bara gidip o filmi kaybettiğim için hissettiğim tüm duygu ve düşünceleri uyuşturabilirdim. Bunu düşünmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Ne de olsa acıyı uyuşturmak benim alışkanlığım.

Ama artık değil.

Hayatta daha önce hiç tam olarak kabul etmediğim bir ikilik var. İyi ve kötü. Çirkinlik ve güzellik. Öncesi ve sonrası. Uzun ve kısa. Constance benimle bu konu hakkında uzun uzun konuştu.

Acımı uyuşturuyorum çünkü onu kötü olarak kategorize ediyorum. Gitmesini istiyorum. Sadece iyi hissetmek istiyorum. Ve bunu her zaman istiyorum.

Sorun şu ki alkolün bana verdiği iyi his, gerçekten aradığım şey değil. Bunu artık biliyorum. Asla gerçek iyiye ulaşamıyordum çünkü uyuşturduğumda hissettiğim şey gerçek değildi. Hiçbir zaman yeterince uzun süre kalmayan, beni her zaman öncekinden daha fazla dibe vurduran, üretilmiş bir yüksekti. Beni hala arayış içinde bırakıyor, döngüyü tekrar tekrar yaşamak zorunda bırakıyor ve asla kaçamayacağım bir cehennem çukuruna sürüklüyordu.

Bunca zamandır yanlış kafayı arıyormuşum.

Ayık yaşamayı deneyimlemek bana gerçek iyiliğin nasıl bir his olduğunu gösterdi.

Uzun bir günün sonunda Jessica ile yatakta uzanmak, onun ön koşusunu dinlemek.

Onu örümceklerden korumak.

Mira'nın Jessica'yı çay partisine götürmek için benden yardım istemesi.

Bir çocuk her sözüme asılırken gökyüzünde zürafa aramaktır.

Sevdiğim kadının okyanus ötesinde beni düşündüğünü, kötü bir haber aldıktan sonra iyi olduğumu umduğunu bilmektir.

Bugün içki içmedim çünkü biliyorum ki bu filmi kaybettiğim için kendimi bok gibi hissetmeyi atlattıktan sonra iyiye giden yolu bulacağım. Bunu iliklerime kadar hissedeceğim ve bunu Jessica yanımdayken yaşayacağım.

Ve tüm bunları onun için istediğim kadar, kendim için daha çok istiyorum. Kendimi mutlu etmeliyim ki onu hak ettiği gibi sevebileyim.

Geldiğim nokta şu: Belki de acı kötü bir şey değildir. Belki de amacı, iyiyi o kadar derinden hissetmemize yardımcı olmaktır ki, bize üretilmiş hiçbir yüksekliğin veremeyeceği türden bir neşe getirir.

"Haklıydın," diyorum ona. "Biri beni yakalamaya çalışıyordu."

"Doğru, yani seninle gurur duyduğumu söylediğimde, bunun tek nedeni hâlâ ayık olman değil, az önce bana söylediğin her şeydi. İyi bir bok listesini severim. Artık bir listenin olması hoşuma gidiyor çünkü dürüst olmak gerekirse Jack, nasıl olur da hiç listen olmaz aklım almıyor. Ayrıca şeker soluyor olman da hoşuma gidiyor. Bana kalırsa bunu yeterince içine çekmiyorsun ve sen çekersen ben de çekebilirim." Bir nefes alıyor ve kıcını yatağının başlığına yaslıyor. "Peki, seni kim yakalamak istiyordu? Onları da boktan listeme ekliyorum. Ve neden hâlâ o tişörtü giyiyorsun? Tanrım, Jack, bana biraz ten göster. Burada ölüyorum."

Sırıyorum.

Gömleğimi çıkardım ve ona bilmesi gereken her şeyi anlattım.

Sonraki iki saati onun için aletimi çıkararak, ona ön koşucusunu sorarak, onunla senaryom hakkında konuşarak ve zihinsel olarak hayatımızın geri kalanının haritasını çıkararak geçiriyorum. Jessica'nın öğrendiğinde bu haritayı devralacağından hiç şüphem yok, ama ben bu konuda bir başlangıç yapıyorum. Bunun yanı sıra, onu haritalandırdığım hayata doğru nasıl daha hızlı ilerletebileceğimi bulmaya başlıyorum.

JESSICA

Beckett Pearce heybetli bir varlık ve bunun nedeni sadece penis seven herkesin oturup dikkat kesileceği türden yakışıklı olması değil.

Pazartesi günkü toplantımıza yirmi dakika erken geldi. Sadece bu bile beni etkiledi. Daha sonra bana asistanının Ashton'ın önümüzdeki iki gün içinde kendisine ve Jameson Fox'a önereceği gelişmeyle ilgili çok miktarda bilgiyi e-posta ile gönderdiğini söyledi. Bu e-posta, dün iki adama gönderdiğim bazı bilgilere yanıt olarak gönderilmişti. Bu gelişmeyle ve bunun için neye ihtiyaç duyacağıyla fazlasıyla ilgilendiğini açıkça belirtti. Kartlarını kapalı oynamıyor, bu da açıkçası beni çok mutlu ediyor. Bu iki günlük toplantılarda yeterince başım ağrıdı; Beckett'in bu kadar açık sözlü olması hoşuma gidiyor.

Jameson'ı selamlarken ona bakıyorum. Her iki adam da kendi derilerinin içinde rahat görünüyor. Sanki yaşadıkları dünyaya sahiplermiş gibi. Ayrıca ikisi de yıkıcı derecede yakışıklı. Sahip oldukları güç sadece görünüşlerine katkıda bulunuyor. Her iki adamın da bugün için plan yapmamı istedikleri bir partnerleri yoktu ve onlar hakkında yaptığım araştırma ikisinin de bekâr olduğunu ortaya çıkardı. Bu şehirdeki kadınların bu adamlarla yakınlaşmak için birbirlerini ezdiklerini hayal ediyorum. Ben sadece pislik olup olmadıklarını öğrenmek istiyorum, çünkü onlarla yakın çalışmam gerekirse, onlarla nasıl başa çıkacağımı bilmem gerekiyor.

"Lütfen oturun beyler," diyerek dikkatlerini çekiyorum. "E-postamda da belirttiğim gibi, Ashton birkaç saat içinde bize katılacak. O zamana kadar size teklifin üzerinden geçeceğim."

Oturdular ve ben de önümüzdeki üç saati geliştirme teklifinin üzerinden geçerek geçirdim.

Beckett ve Jameson yol boyunca sorular sordular, ancak çoğunlukla ikisi de dizüstü bilgisayarlarına not aldılar ve konuşmama izin verdiler. Saat on ikiden hemen önce Ashton bize katılıyor, amaca yönelik bir enerji bulutu içinde odaya giriyor ve gözlerinde kararlı bir bakışla bize doğru adım atıyor. Yüzündeki yorgunluğu da fark ediyorum. Beckett ve Jameson bunu fark etmezdi ama Ashton'ı çok iyi tanıdığım için görmeden edemiyorum.

"Beyler," diye selamlıyor onları, benimkinin yanındaki sandalyenin arkasında durmaya geliyor. Bana bakarak, "Jessica." diyor.

Ayağa kalktım. "Mükemmel zamanlama. Her şeyi gözden geçirmeyi yeni bitirdim."

Gözlerinde onay parlıyor ve adamlara dönüyor. "Öğle yemeği için ara versek ve sonra detayları konuşmak için geri gelsek nasıl olur?"

Beckett sandalyesini geriye itiyor ve ayağa kalkarak bakışlarımla buluşuyor. "Sunumun için teşekkür ederim Jessica. Bu gelişmenin büyüklüğünü ve kapsamını kavramamıza yardımcı olmak için gösterdiğiniz çabayı takdir ediyorum."

Jameson da ayağa kalkıyor ve koyu renk gözlerini bana diyor. Beckett keskin hatlı, temiz bir şekilde yakışıklıyken, Jameson daha karanlık, daha yasak bir çekiciliğe sahip. Eğer saçlarını erkek topuzu yapacak kadar uzatan, bir elinin arkasına dövme yaptıran ve takım elbise gibi tehlikeli şeyler giyen erkeklerden hoşlansaydım, Jameson Fox'tan hoşlanırdım. Kişisel geçmişini okudum ve onun hakkında bildiklerim arasında en çok hoşuma giden şey, milyarderliğe giden yolu kazıyarak bulmuş olması. Ashton'ın onu seçmesinin nedenlerinden biri de bu kavgacı, benimle uğraşma yoksa ben de seninle uğraşırım tavrı.

"Teşekkürler," diyor, sesi de gözleri kadar karanlık.

"Öğle yemeği on beş dakika içinde restoranda servis edilecek," diyorum. "Ondan bir saat sonra burada buluşuruz."

Beckett ve Jameson odadan çıkarken Ashton, "Bugün Jack'le ilgili haberleri gördün mü?" diye soruyor. Ses tonu endişeli olduğunu gösteriyor.

"Hayır." Ben Ashton kadar endişelenmeye meyilli değilim. Dün gece Jack'le konuştuktan ve gözlerinde yeni bir şey gördükten sonra değil. Onda yeni bir kararlılık seviyesi olduğunu gösteren bir şey.

"Güzel. Sakın araştırayım deme."

"Bunu söyleyip beni merakta bırakamazsın, Ashton."

Bana öyle bir bakıyor ki, tam da bunu yapmaya niyetli olduğunu anlıyorum. "Bu saçmalığın geçen sefer seni nasıl etkilediğini hatırlıyorum. Eğer sen ve Jack bunu yapıyorsanız

Tekrar söylüyorum, umarım söyledikleri hiçbir şeyi okumuyorsundur. O yola tekrar girmeni izlemek istemiyorum."

Bir film yıldızıyla çıkmanın getirdiği baskıları her zaman iyi yönettiğimi düşünmüştümdür. Jack bana bu baskıların beni nasıl etkilediğini gözlemlediğini anlatana kadar bu inancımı sorgulamaya başladım. Jack'in haklı olduğunu kendime itiraf etmek zorundaydım; düşündüğüm kadar iyi başa çıkamıyordum. Ashton'ın bunu söylemesi sadece bunu doğruluyor.

Jack başka bir konuda daha haklıydı; artık o pislikleri kahvaltı niyetine yiyeceğim.

"Belki de seni balıkçı mızrağımdan kurtarırım," diyorum onun benim için duyduğu endişeyi değerlendirirken. Bana neden bahsettiğime dair hiçbir fikri yokmuş gibi bakınca ekliyorum: "Beni bir daha o yoldan geçerken izlemek zorunda kalmayacaksın. Ben pasta seven, ekmeğe tapan, makarna yiyen bir kadını ve bu dünyadaki pisliklerin onun kıcının büyüklüğü hakkında dedikodu yapmasını sorun etmiyorum. Jack kıcımı seviyor, ama daha çok ben kıcımı seviyorum ve onlar kıcım ve benim hakkımda ne isterlerse söyleyebilirler. Umurumda değil. Ama erkeğim hakkında ne dedikleri umurumda, o yüzden söyle. Bana her şeyi anlat ki ona göre hazırlanabileyim."

Tüm bunları anlıyor ve bana istediğim şeyi verme konusunda kararsız görünüyor. Kaşlarının çatılması ve beklenti dolu bakışları karşılarında sonunda şöyle diyor: "Jack'le neden ayrıldığınıza odaklanmaya geri döndüler ve seks hayatınızı araştırmaya başladılar. Sian onlarla konuşmuş ve Jack hakkında ona anlattığın şeyleri paylaşmış."

Kahretsin, Sian ve benim sonumuz iyi bitmedi. Jack dışında herkese verebileceğimden çok daha fazlasını istedi, bu yüzden acısının benim hakkımda saçmalamasına neden olduğunu hayal edebiliyorum. Ona Jack hakkında hiçbir şey söylemedim, bu da söylediği her şeyin yalan olduğu anlamına geliyor.

"Ne gibi şeyler?"

Öfke yüzüne yayılır. "Bunların hepsi saçmalık."

"Farkındayım ama bilmek istiyorum. Ve bunu kendim araştıramayacağıma göre, bana söylemen gerekiyor."

"Siktir," diye mırıldandı. "Jack'in seni üçlü sekse zorladığını ve ondan ayrılma nedenlerinden birinin bu olduğunu söyledi. Seni düzenli olarak aldattığını ama senin bunu umursamadığını çünkü üçlü seks yaptığınız kadınlardan birine aşık olduğunu söyledi. Ayrıca onu uyuşturucu ve alkolle senin tanıştırdığını, bu yüzden bağımlı olmasının sebebinin sen olduğunu söyledi. Ve sonra

Onunla babasının arasına nasıl girdiğinden bahsedip durdu ve şu anda babasıyla hiçbir şey yapmamasının sebebinin sen olduğunu söyledi."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum, ki bu benim için önemli bir şey. Bu dünyadaki şerefsizler beni pek şaşırtmaz ama bu şaşırttı. "Ben de benden hoşlandığını sanıyordum."

"Onu görmezden gel."

"O kaltağı görmezden gelmiyorum. Sadece onu boktanlar listeme ekledim."

Bana ne yapacağını bilmiyormuş gibi bakıyor ama sonra bırakıp yoluna devam ediyor. "Jack bana iyi olduğunu söylüyor. İyi mi?"

"Evet. Sen daha çok Sian için endişelenmelisin. Şu anda ilişkimizde boktan bir listesi olan tek kişi ben değilim."

"Siktir," diye mırıldandı yine. Jack ve benim tekrar bir araya gelmemizle uğraşmak zorunda olduğu için bu mırıldanmanın bir şeye dönüşebileceğini hissediyorum. Ona biraz işkence etmek için aklıma bir not alıyorum. Geçen sene pazartesileri bana yaptığı Pislik işkencesinden sonra bu çok adil.

"Bana bu sabahın nasıl geçtiğini sormadın," diyorum, az önce onun için bugünkü toplantının ilk yarısını yöneterek geçirdiğim zamana atıfta bulunarak.

"Çünkü sormama gerek yok."

Bu ifade bana garip şeyler hissettiriyor. Ashton uzun zamandır benim akıl hocam. Bana iş hakkında bildiğim en değerli şeyleri öğretti. Yıllar boyunca birçok şeyin sorumluluğunu üstlenmeme izin verdi ama bu tür bir teklifi ele almak benim için yeni bir şey. Eğer bu işi batırsaydım, bu ona milyarlara mal olurdu. İş halletmem için bana güvenmesi ve sonra da nasıl gittiğini kontrol etmemesi benim için onun bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor. Ama belki de değildir. Ashton beni neredeyse Jack kadar iyi okuyor.

"Pekâlâ," diye söze giriyorum, uyandırdığı duygu ve düşüncelerden dolayı biraz telaşlanmış bir halde, "COO rolünü tartışmamız gerekiyor. Açıkçası Ashton, işi bana vermenin zamanı geldi de geçiyor bile."

Gözlerinde eğlence titreşiyor. "E-postalarını kontrol et," diyor kapıya doğru yürümeye başlamadan önce. "COO olarak ilgilenmen gereken ilk şey Londra'da olanların başka bir yerde yaşanmamasını sağlamak. Ve eğer olursa, bu işe karışmayacağımı bilmeni isterim."

Arkasından bakakalıyorum, kalbim dört nala atıyor.

Daha yeni terfi etmiştim.

Artık COO'yum amina koyayım.

Vay anasını. Sikeyim.

Telefonumu çıkardım.

Uyuduğunu biliyorum ama daha yeni terfi ettim.

Ama o uyumuyor. FaceTime'dan beni aradığında telefonum onun yüzüyle aydınlanıyor.

"Tebrikler tatlım. Ashton'ın kendini toparlama zamanı gelmişti."

"Katılıyorum, ama kahretsin Jack, bunun bu kadar iyi hissettireceğini bilmiyordum."

"Bu yeni rol daha fazla çalışmanı gerektirmiyor, değil mi? Hayır, bu soruyu bir kenara bırak. Gerektirirse ben hallederim."

Gözlerimi deviriyorum. "Yaptığın bu yeni mağara adamı işi hem rahatsız edici derecede seksi hem de sinir bozucu derecede klişe."

Sırıtıyor ve her zamanki seksi sırıtışları gibi bu sırıtış da içimin derinliklerine yerleşiyor. "Bu ifadenin çelişkili doğası beni ileriye dönük tercihlerinden emin olamama neden oluyor."

"Eminim içindeki mağara adamı sana yardım edecektir. Neden uyanıksın?" "Geç saate kadar yazdım."

Gülümsüyorum. "Bu nedene bayıldım. Bana verebileceğini düşündüğüm sebepten daha iyi."

Dudaklarındaki sırıtış sönüyor. "Hikayeyi gördün mü?"

"Hayır, ama Ashton beni yakaladı. İstedikinden değil. Onu buna ben zorladım çünkü boktan listeme kimi ekleyeceğimi bilmem gerekiyordu. Tüm o yalanları uydurduğu için üzgünüm."

"Bunların hepsi eninde sonunda unutulacak. Bunu bilmeni istiyorum. Başka bir zavallı piç dikkatlerini çekecek ve bizi unutacaklar."

"Biliyorum." Duraksıyorum, gitmesine izin vermek istemiyorum ama buna ihtiyacım olduğunu da biliyorum. "Tamam, bunu söylemek bana ne kadar acı verse de, gitmek zorundayım. Seni soyunmaya ve işe yarar bir şeyler yapmaya zorlamayı tercih ederdim ama programım çok sıkışık. Seni bu akşam ararım."

"Seni seviyorum Jessica."

"Ben de seni seviyorum. Git biraz uyu."

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve konferans odasından çıkmadan önce dizüstü bilgisayarımı ve el çantamı topluyorum. Axe dışarıda bekliyor ve hemen arkamda sıraya giriyor. Jack onu New York'a getirmem için ısrar etti ve sosyal medyadaki yeni hikâyeler yüzünden kabul ettiğime memnunum. Dün gece yerimi keşfeden birkaç fotoğrafçıya rastladım. Bu sabah daha fazlasının geldiğini tahmin ediyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Axe yanıma yaklaşarak soruyor, yüzü her zamankinden daha ciddi.

"Resepsiyona gitmem gerekiyor. Neden?"

"Bugün kalabalık önemli ölçüde arttı diyelim. İyi haber şu ki otelle konuştum ve bu adamları içeri almıyorlar."

Ona üzgün bir bakış attım. "Eminim içinizden sadece birinin benimle gelmesini kabul edecek kadar inatçı olmamış olmayı diliyorsunuzdur." Jack dördünün de gelmesi için ısrar etmişti. Ona saçmaladığını söylemiştim. Bunun üzerine bir saat kadar tartışmıştık ve o noktada ellerini havaya kaldırıp bana bu durumu yeterince ciddiye almadığımı söylemişti. İki adam göndermesine izin vermeliydim. Gelecekte bu kadar inatçı olmamak için aklıma bir not aldım.

"Bir bok dilemenin anlamı yok," diyor Axe. Az konuşan bir adam. Verimliliğini seviyorum.

Asansörle lobiye iniyoruz ve buraya gelme nedenim olan işi hallediyorum. Asansöre geri dönüyorduk ki adamın biri telefonunu suratıma tutup birkaç fotoğraf çekti. Axe anında peşine düştü ve onu dışarı sürükledi. Olay daha başlamadan bitmişti. Ancak Axe'ın bu adamdan kurtulmak için beni terk etmesi, diğer iki adamın bana yaklaşmasına neden oluyor. Anlaşılan otel bu pislikleri dışarıda tutmak konusunda pek de iyi değil.

Ben daha ne olduğunu anlamadan fotoğraf çekmeye başladılar. Ve benim yetişemeyeceğim kadar hızlı sorular soruyorlar.

"Jack'in seni başka kadınlarla üçlü seks yapmaya zorlaması nasıl bir duyguydu?"

"Jack yüzünden mi lezbiyen oldun?" "Seni erkeklerden nefret ettirdi mi?"

"Jack'in kariyerini mahvettiğini bilmek nasıl bir duygu?"

"Sadece ara mı veriyorsunuz yoksa temelli bitti mi?"

Ben çoğu durumda kendini idare edebilen bir kadıyım. Asla söyleyecek bir şey bulamam. Her zaman ne yapacağımı bilirim. Ve gerekirse bir orospu çocuğunu yere serebilirim.

Ama bu durum beni hazırlıksız yakaladı. Beni bombardımana tuttukları tüm bu sorular cevap verme yeteneğimi bozuyor.

Çünkü bu Jack'i ilgilendiriyor.

Yedilerimden biri.

Uğruna yalan söyleyebileceğim, çalabileceğim, hile yapabileceğim ya da öldürebileceğim insanlardan biri.

Onun için tüm bunları kesinlikle yapacak olsam da, bunları yapma zamanı geldiğinde kendimi toparlamak için bir dakikaya ihtiyacım olduğu ortaya çıktı.

Lobide durup kendimi toplarken Axe'in yüzünde vahşi bir ifadeyle bana doğru geldiğini görüyorum. Yüce Tanrım, bu adamı asla kızdırmamayı aklıma not ediyorum. Biraz korkmuş hissediyorum ve kurtarmaya geldiği kişi benim.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?" diye kükreyerek iki adama doğru ilerliyor, ikisini de tutup ön kapıya doğru sürüklüyor.

Bir kasırga gibi ortalığı birbirine katıyor.

Onlarla birlikte uzaklaşırken "Bekle" diye sesleniyorum. Sonunda kendimi toparladım ve söyleyecek bir şeyim var.

Ama Axe beni duymuyor. Dikkatini çektiğimde ön kapıya varmış ve onları neredeyse dışarı çıkarmıştı. Dışarı bakıyorum ve kendimi durduramadan kapıdan çıkıp yaya yolundaki paparazzi kalabalığıyla yüz yüze geliyorum.

"Tanrım, Jessica," diyor Axe, arkamdan yaklaşarak. "Ne yapıyorsun lan sen?"

Ona bakıyorum, yeniden kendim gibi hissediyorum. "Sadece bir dakika sürecek. Ondan sonra gerekirse beni içeri taşıyabilirsin. Karşı koymayacağım bile."

Gazetecilere dönerek, "Sadece bir dakikam var, ama izin verin de sizin için bazı şeyleri açıklığa kavuşturayım pislikler. Jack ve ben ayrılmadık ve tekrar ayrılmayacağız. Aletini başka kadınlarla paylaşırken izlemem için ısrar etmedi. Sözde sikini paylaştığı o kadınlardan birine aşık olmadım. Ayrıca ben izlemediğim sırada sikini kimseyle paylaşmadı. Eğer aptalsan ve bunu anlamadıysan, Jack biz birlikteyken sikini kimseyle paylaşmadı. Ayrıca ona içki içirmedim ya da uyuşturucu aldırmadım. Ve bunların hiçbirisi aslında sizi ilgilendirmese de, Jack tekrar içmeye başlamadı. Bunu size söylüyorum çünkü siz pisliklerin onu ele geçirmesine izin vermediği için onunla gurur duyuyorum. Bu tür şeyleri yaşamamanın ne kadar zor olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok. İlişkiler ve hayat en iyi zamanlarda bile zordur. Bir saniyenizi ayırın ve şerefsizler sizin hakkınızda yalanlar yayınlasaydı siz nasıl idare ederdiniz bir düşünün."

Axe'a dönüp işimin bittiğini bildirmek için başımı sallamadan önce öfkeli bir nefes veriyorum. Beni içeri taşıyabileceğini söylediğimde sözüme inandı ve beni kollarına aldı. Daha sonra büyük bir güçle bizi kafese kapatan kalabalığın arasından geçip beni otelin içine güvenli bir yere götürüyor.

Beni içeride yere bıraktığında, "Bir dahaki sefere biraz haber verseniz iyi olur. Ve belki de doğaçlama bir basın açıklaması yerine

basın toplantısı da aynı derecede etkili olacaktır." "Bunu dikkate alacağım."

"Çok memnun olurum. Eğer sana bir şey olursa Jack beni mahveder." Gerçekten yapar.

Jack kendini aşık olarak tanımlıyor, dövüşçü değil, ama bana bir şey olursa Jack'in saldıracağına hiç şüphem yok. Tıpkı benim onun için yaptığım gibi. Axe'a önerisini dikkate alacağımı söylesem de ve onu Jack'in peşine düşmesi riskine asla sokmak istemesem de, gerekirse adamım için tekrar saldırmaktan çekinmeyeceğim.

JESSICA

A Ashton ve ben New York'ta kış tekmeliyoruz. Beckett ve Jameson fazla ileri geri gitmeden Ashton'ın gelişimini onayladılar. Ashton'a sahip olacağımız gerçeğini kutluyorum.

Yakında bu şehirde bir otel bulacağım ve bir daha asla bu oteldeki salaklarla uğraşmak zorunda kalmayacağım.

Eve dönüş uçağında uyudum ama Çarşamba gecesi geç saatlerde Sydney'e vardığımızda hâlâ yorgundum. Jack beni havaalanından alıyor, çantalarımı arabaya yükledikten ve Ashton'la kısa bir konuşma yaptıktan sonra sürücü koltuğuna geçip bana bakıyor. "Bunu tekrar yapmayacağız, tatlım."

Yolcu koltuğunda yarı uykulu bir halde top gibi kıvrılmışım. Ses tonu beni uyandırıyor. "Neyi yapmıyoruz?"

"İki zaman diliminde olmayı."

Kaşlarımı çatıyorum. "İşe geri döndüğünde bunu başarmak zor olacak."

Başını iki yana sallıyor. "Hayır. Bunu başaracağız."

Bu konuşmayı takip edemeyecek kadar yorgunum, bu yüzden sadece başımı sallayıp "Tamam" diyorum. Arabaya doğru eğiliyor ve dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Hadi uyu."

Gözlerimi kapatıyorum ve uykuya dalıyorum. Jack bizi eve götürürken arabanın hafifçe sallanması beni derin bir uykuya daldırıyor.

Bildiğim bir sonraki şey, sabahın beşi ve ben kendi yatağымda, Jack'in kollarına sarılmış bir şekilde uyanıyorum.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum kendi kendime, yorganı itip Jack'in kucağından kıpırdanarak çıkarken. En son ne zaman bu kadar yorgun olduğumu ya da bu kadar uzun süre uyuduğumu hatırlamıyorum.

bu kadar uzun.

Kahve almak için aşıya iniyorum ve oturup uyanmak için dışarıya çıkıyorum. Burada nehir kenarında sessiz zaman geçirmeyi seviyorum ama bunun için yeterince zaman bulamıyorum. Her zaman hareket halindeyim, ki bu benim hoşuma gidiyor, ama sık sık buna daha fazla zaman ayırmayı düşünüyorum.

Jack bana katıldığında bir saattir burada oturuyordum. Bize taze kahve yapıyor ve yanıma oturmak için bir sandalye getiriyor. "Nasıl uyudun?"

"Hiçbir şey hatırlamıyorum. Dün gece eve geldiğimizde arabadan indiğimi bile hatırlamıyorum."

"Uyanmadın. Belimi kırıp seni yatağa taşımak zorunda kaldım." Bunu söylerken sırtıyor. "New York'ta ne kadar pasta yedin?"

Ona sahte bir bakış fırlatıyorum. "Sizi sevdiğim için şanslısınız Bay Kingsley." Onu her zaman ateşlendiren Bay'ı kullandığımdan eminim.

"Siktir," diye homurdanıyor, "bunu hak ettim."

Elimi boynuna doluyor ve parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum. "Nasılsın? Bir gün kaybettiğim ve dünyada neler olduğunu bilmediğim o uzun mesafeli uçuşlardan nefret ediyorum. Bunu nasıl bu kadar iyi yapabildiğin hakkında hiçbir fikrim yok." "Artık yapmıyorum. Ben de onlardan nefret ediyorum." Boynundaki elime uzanıyor ve öpebilmek için ağzına götürüyor. Sonra parmaklarımı tekrar saçlarına geçirmeme izin veriyor ve şöyle diyor: "Ben iyiyim. Sana sahip olduğum için çok mutluyum. Eve. Sensiz iyi uyuyamıyorum."

Ne demek istediğini anlıyorum. Yeniden aynı yatağı paylaşmaya başlayalı kısa bir süre olmuş olabilir ama bu süre bana sonsuzmuş gibi geliyor. Ben de onsuz iyi uyuyamadım.

"Dünkü öğle yemeğin iyi geçti mi?" Rose, Jack'in tanışması gerektiğini düşündüğü bir yönetmenle öğle yemeği ayarladı. Yaptığı işte bir güç merkezi. Bu iki adamı iki gün içinde bir araya getirdi.

"Evet. Saatlerce konuştuk. Saatlerce konuştuk. Sanırım bir noktada birlikte çalışmayı deneyeceğiz. Rose bizi bir araya getirirken tam isabet etti."

Gülümsüyorum. "Bence senin için harika şeyler yapacak. Menajer arayışın nasıl gidiyor?"

"Sen ve Rose birini bulduğumu öğrenince çok mutlu olacaksınız."

Yakınına eğilip boynunu öperken saçlarını kavriyorum. Geldiğini hissediyor ve başını bana doğru çeviriyor, ağzım boynuna değdikten sonra dudaklarımı yakalamak için dönüyor. Beni öpmek için acele etmiyor, beni pek çok yönden rahatsız ediyor. Beni bıraktığında, "Kim?" diye soruyorum.

"Chase Knight."

"İlk tercihin oydu, değil mi?" Jack ve ben Pazartesi gecesini Rodney ona kazık attıktan sonra yeni bir menajere olan ihtiyacı hakkında konuştuk. Hızlı bir menajer bulabileceğinden emin değildi. İnsanların onu kabul etmekte tereddüt edeceğini düşünüyordu.

"Evet. Rodney'nin çevirdiği dolapları bildiği ortaya çıktı. Medyada benimle ilgili gördüğü hiçbir şeye inanmamış. Bununla birlikte, ilaçlarımı alıp almadığım ve ayık kalmak için gereken her şeyi yapıp yapmadığım konusunda beni sorguya çekmek için bir saat kadar zaman harcadı. Bunun için ona saygı duyuyorum. İkimiz de bir ilişkiye giriyoruz. Birbirimizin arkasını kolladığımızı bilmemiz gerekiyor."

"Sen de mi onu sorguya çektin?"

"Evet, zavallı herif de benimle bir saat boyunca oturmak zorunda kaldı." "Güzel. Buna sevindim."

Bana doğru uzandı ve beni kucağına çekti. Beni kollarına aldıktan sonra boğazımı öpüyor ve mırıldanıyor: "Birlikteyken sikimi paylaşmadım, değil mi?"

Doğaçlama 'basın toplantım'. Henüz bunu tartışma fırsatımız olmadı.

Omuzlarından tutup yüzümü geriye eğiyorum, böylece gözlerini bulabiliyorum. "Bir şey söylediğim için kızdın mı?"

Kıkırdıyor. "Hayır tatlım, bu ilişkide karşısındakine kızan tek kişi sensin."

"Bu doğru değil. Amerika'ya giderken yanımda dört güvenlik görevlisi götürmeyi reddettiğim için bana kızmıştın. Ve geçmişte bana kızdığın pek çok zamanı hatırlıyorum."

"Sana bu yüzden kızmadım. Hayal kırıklığına uğramıştım ama kızmamıştım. Rose seçtiğin dilden hoşlandın. Bana eğer onu kovarsam seni işe almayı düşünmem gerektiğini söyledi."

"Axe da bana sinirlenmişti sanırım."

"Evet, öyleydi. Ama bence bunu yaptığın için sana büyük saygı duydu."

"İyi, çünkü o pislikler sana saldırmaya devam ederse davranışlarımdan sorumludur."

Kollarını belime doluyor. "Bundan hiç şüphem yok. Ve seni bunun için seviyorum."

"Ben acıktım. Beni kahvaltıya götürmelisin." "Sence kışın daha fazla ekmeği kaldırabilir mi?"

Ona şakacı bir tokat attım. "Eğer bana iyi davranmazsan, daha sonra aletini yalamam."

"Siktir," diye homurdanıyor, ayağa kalkıyor, beni de yanına alıyor, tüm o kaslarının sorumlu olduğunu bildiğim bu güç gösterisiyle beni öldürüyor. "Seni dışarı çıkarmadan önce emebilirsin."

Beni yukarı taşırken belini kırıyor.

Ona aceleyle unutamayacağı bir oral seks yapıyorum.

Aceleyle unutamayacağım bir orgazm yaşatırken aklımı kaçırmama neden oluyor.

Sonra beni kahvaltı için en sevdiğim kafeye götürüyor.

"Jessica!" Sidney'in en iyi saklanan sırlarından biri olan küçük kafesinin kapısından içeri girdiğimizde sahibi Doris, "Jessica!" diyor. Arkamda Jack'i görünce gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi oluyor ve haykırıyor: "Aman Tanrım, seni çok uzun zamandır görmüyoruz! Buraya gel!" Mutfağa doğru dönüp bağırdı, "Paul! Jack geldi!"

"Jack Kingsley mi?" Paul şaşırmış bir sesle bağıırır.

"Başka Jack tanıyor muyuz?" Doris Jack'e dönüp bakar ve onu kucaklamak için tezgâhın arkasından koşarak çıkar. Onu bıraktığında, "Hangi cehennemdeydin? Seni gücendirecek bir şey yaptığımızı düşündük."

Neler olup bittiğine dair kafam karışmış bir şekilde ikisinin arasına bakıyorum. Doris ve Paul'un kafesi birlikteyken en sevdiğimiz kafeydi. Jack'in işi ya da seyahat nedeniyle uzakta olmadığımız sürece buraya her gün gelirdik. Canım kruvasan istediğinde ve Jack'in de canı daha fazlasını almak istediğinde bazen günde iki kez gelirdim. Gelmeyi hiç bırakmadım ve Jack o zamandan beri Sydney'de yaşamıyor olsa da, şehirde olduğunda ziyaret edeceğini varsaydım. Gelmiş gibi görünmüyor.

Paul bize katıldığında başını sallıyor. "Sen hiçbir şey yapmadın." Bana baktı. "Jessica'yla ayrıldıktan sonra buraya geledim. Bana onu çok fazla hatırlatıyordu."

Tanrım, Jack'in duygusal tavırları bazen beni çok etkiliyor.

Bana onu hatırlattığı için buraya gelmekten vazgeçmiştim. Bunca yıldır bunu kimseye itiraf etmemiştim. O da aynı sebepten diğer tarafa gitti.

Çok fazla zaman kaybettik.

Kolunu omzuma dolayıp beni kendine çektiğinde, "Bilesin diye söylüyorum, sana hâlâ kızgınım" dedim.

Ne dediğimi duymak için yüzünü bana doğru eğiyor. Bitirdiğimde, "Hiç şüphem yok." diyor.

"Tanrım, bunu duyduğuma çok sevindim," diyor Doris, ela gözleri heyecanla parlıyor. Kıvrıcık kızıl saçlarını zapt etmeye çalışarak kulağının arkasına itiyor ve kahvaltıda her zaman bize ayırdığı arka köşedeki masayı işaret ediyor. "Masanız boş. Ben kahve getireyim." Durdu ve Jack'e baktı. "Hâlâ aynı kahveyi mi içiyorsun?"

Jack başını sallayıp ona bir gülümseme gönderiyor. "Evet, Doris. Benim için değişen bir şey yok." "Güzel." Ellerini kalçalarının üzerine koyuyor. "Pastırma ve yumurta da mı?" "Kahretsin, evet. Kimse sizin gibi pastırmalı yumurta yapamaz," diyor Jack.

Bu onu mutlu eder. Tüm vücudu ısıldıyor. "Tamam, oturun. Birazdan yemeğinizi getireceğiz."

Jack ve ben masamıza oturuyoruz ve ben ona gözlerimi kısıyorum. "Diğer yerlerimize gitmeyi bıraktın mı?"

"Tatlım, hepsine gitmeyi bıraktım. Tekrar bir araya geldiğimiz için çok mutluyum çünkü artık en sevdiğim yemekleri yemeye başlayabilirim."

"Tabii ki yedin," diye mırıldandım. Kendi iyiliği için fazla duygusal ama bana dünyadaki tek kadınmışım gibi hissettirdiği de yadsınamaz.

Telefonuma gelen bir mesaj dikkatimi dağıtıyor.

Mira: Orada mısın?

Jessica: Evet.

Mira: Jack?

Jessica:

Evet.

Mira: Güzel, tak onu.

Jessica: Vay canına, bu artık en iyi arkadaşın olduğu anlamına mı geliyor?

Mira: Hayır, sevgilim, kimse bu işi senden alamaz. Sadece bu öğleden sonra seni çay partisine götürmeyi planladığından emin olmam gerekiyor.

Telefonumu Jack'e uzattım. "Mira seni istiyor."

Onunla bir mesajlaşmaya giriyor ve sonra telefonu bana geri veriyor. "Eğer seni üçe kadar oraya götürmezsem, taşaklarım gitmiş sayılır. Sana ne kadar benzediğini unutmuşum."

"Ooh, hadi geç kalalım ve ne olacağını görelim."

"Sikeyim hayır. Seni iki buçukta oraya götüreceğim." "Tam bir korkaksın, Jack Kingsley."

Doris kahvelerimizi getiriyor ve Jack'le üzerinde çalıştığı senaryo hakkında konuşmaya başlıyoruz. Ayrıca hala filme dönüştürmeyi düşündüğü kitabı hakkında da konuşuyoruz. Bana kitaptan Burt Stoll'a bahsettiğini söyledi,

yönetmenle ögle yemeği yediğini ve Burt'ün bu konuda daha fazla şey bilmek istediğini söyledi.

İlgilendiği projeler hakkında konuşmasını saatlerce dinleyebilirim. Konuşurken gözleri canlanıyor, omuzları ve vücudu hareket ediyor. Jack ilham aldığı anda bunu tüm vücudu hissediyor, bu da benim hissetmemi sağlıyor.

Kafede yemek yiyerek, konuşarak ve Doris ve Paul ile hasret gidererek birkaç saat geçiriyoruz. Jack ayağa kalkıp gitmemiz gerektiğini söylediğinde gitmek istemiyorum. Onunla tekrar burada olmaktan keyif alıyorum. Ama o ısrarcı ve beni eve götürmek için arabaya doğru sürüklüyor.

"Partiden önce biraz yazı yazmak istiyorum," diyor arabanın kapısını açarken. "Ve biraz kestirmeye ihtiyacın olabileceğini düşünüyorum."

Jet lag beni vuruyor, o yüzden haklı; biraz kestirebilirim.

"Peki," diye homurdanarak arabaya biniyorum.

Jack'te sevdiğim şeylerden biri de ne? Benim huysuz hallerime katlanabilme yeteneği. Bazen adamın benim huysuzluğumdan gerçekten hoşlandığını düşünüyorum.

Arabaya bindi, çalıştırdı, elini kalçama koydu ve "Uyuduktan sonra sıkımı emmene izin vereceğim. Sakın bana verici bir piç olmadığımı söyleme."

Onu cesaretlendirmekten kaçınıyorum. Tanrım, bu adam.

"JACK'İ SEVİYORUM," diyor Mira çay partisinden yarım saat sonra. "Yani, ona bir baksana."

Parktaki kızlarla 'Ben Küçük Bir Çaydanlığım Dondurma Dansı' oyunu oynayan Jack'e bakıyorum. Mira istediğinde hiç tereddüt etmeden oyuna katılmış. Kızlar onu seviyor, tıpkı Mira'nın sevdiği gibi. Ben de onu seviyorum ama Mira'nın kendini kaptırmayı bırakması gerekiyor.

"Tuvalet kağıtlarını yanlış yere koyuyor, biliyorsun," diyorum. "Kirli giysilerini çamaşır sepetine koymak yerine yere atıyor. Oh, ve oldukça boş bir şişe sütü buzdolabına nasıl geri koyduğunu da unutmayalım. İsterseniz devam edebilirim."

Gülüyor. "Bebeğim, hepimiz erkeklerimiz hakkında konuşabiliriz. Onu seviyorum çünkü çok rahat biri. Bana Will'i hatırlatıyor." Bana doğru eğildi ve ekledi, "Ayrıca kızlarımla vakit geçirmeyi seviyor. Bunu seven herkes benden onay alır."

Kızlarla vakit geçirmeyi gerçekten seviyor. Ve bu da benden onay işareti alıyor.

Will bize doğru geldiğinde Jack'in dans eden çaydanlık oyununu izlemekle meşguldüm.

"Bakın kedi kimi sürüklemiş. Söylesene, sen geç kalmaktan nasıl kurtuluyorsun ama ben iki buçukta burada olmak zorundayım?"

"Sana o saatte gelmeni kim söyledi?" diyor.

Mira ve Jack'i kızlarla birlikte izliyorum. "Jack geç kalmak istemedi."

Will bakışlarımı takip ediyor ve kıkırdıyor. "Mira'nın böyle bir etkisi var. Hâlâ hayatta olduğunu gördüğüme sevindim."

"Sanırım bu sözleri söylemeyi hiç beklemiyordun."

Gülen gözleri kayboluyor ve ciddileşiyor. "Asla. Ve bunları şimdi söylüyorum çünkü senin mutlu olmanı istiyorum ve senin kolay kolay affetmeyen bir kadın olduğunu bildiğim için, Jack'in bu partinin yakınında bile olabilmek için kendini kanıtlaması gerektiğini biliyorum."

"Güzel."

Bana sorgulayan bir bakış attı. "İyi mi?"

"Evet, güzel. Mira, Jack'e sırlıslıkla aşık. Tamamen aşık olmayacağıma güvenemem. Üçümüzden birinin kafasını o adamın üzerinde tutması gerekiyor. Bu işi halletmek için sana güvenebileceğimi biliyorum."

"Güvenebilirsin." Kızların dansını izlemeye geri dönüyoruz. "Demek Ashton sonunda seni COO yaptı. Tebrik ederim derdim ama ikimiz de bunu yıllar önce hak ettiğini biliyoruz."

"Senin sert tavırlarını seviyorum, Will Johnson."

"Hayatına devam etmen için seni zorlamaya başladığımda onları sevmeyeceksin." "Kavga edeceğiz, değil mi?"

"Sadece kafanla düşünmeyi bırakırsan." Bana bakıyor ve bunu yapmayı çoktan bıraktığını düşündüğünü gösteren bir bakış atıyor. "Senin amacın her zaman CEO olmaktı Jess."

Yan yana duracak şekilde hareket ediyorum, kollarımı birbirimize dayıyorum. Başımı omzuna yaslayarak, "Kavga ettiğimizde de senin sert tavırlarını sevmeye devam edeceğim" diyorum.

Bir CEO rolü istiyorum ve Will, Ashton'la bu fırsatı asla elde edemeyeceğim konusunda haklı. Ayrıca kariyerim söz konusu olduğunda gerektiği kadar kafamı kullanmadığım konusunda da haklı. Aslında her zaman istediğim kariyer buydu ama zaman içinde vizyonum değişti.

Ashton'la çalışmayı seviyorum.

Tüm sağduyuma rağmen, günlerimi yedilerimden biriyle geçirmeyi seviyorum.

Ve artık CEO'luk rolünü bundan daha çok istediğimden emin değilim.

"Jessica Teyze!" Olivia yanakları heyecan ve mutlulukla kızarmış bir şekilde bana doğru koşuyor. "Gel ve dans et!"

Onu kollarıma alıyorum ve burnumu onunkine bastırıyorum. "İyi vakit geçiriyor musun, bebeğim?"

Heyecanla başını sallıyor. "Evet. Jack daha sonra şekilleri arayabileceğimizi söyledi!" "Kesinlikle daha sonra şekilleri arayabiliriz."

Kollarımda kıpırdanıyor, tekrar yere bırakılmak istiyor. Ayakları tekrar yere bastığında Jack'e doğru koşmaya başlıyor. "Acele et!" diye bağıyor koşarken.

Will, "O hafta sonundan beri Jack hakkında çenesini kapatmadı," diyor. Bir kahkahayı bastırıyorum. "Bu yüzden acı çekiyor gibisin."

"Çok acı çekiyorum."

Göğsünü okşuyorum. "Hayatının geri kalanına hoş geldin."

Kızların Mira ve Jack'le dans ettiği yere doğru yürürken inlemesi beni gülümsetiyor.

"Çaydanlığını takmaya hazır mısınız?" Kızlar kıkırdayıp etrafımızda dans ederken Jack'in gözlerinde muzip bir parıltı belirliyor.

"Neden bunu bütün gün yapabileceğin hissine kapılıyorum?"

"Sen yapamaz mısınız?"

"Ah, hayır. Ben de senin yapabileceğinden endişeleniyorum."

Elini belime doladı ve beni kendine çekti. "Kızlarımız çay partisi verdiğinde bunu aklımda tutacağım."

"Kızlarımız olduğunu kim söyledi?" "Haklısın. Erkek çocuklarımız olabilir."

"Ya da sadece biz olabiliriz."

O kahverengi gözleri bir dizi duyguyla parıltıyor. "Tatlım, seni bu kızlarla izleyip bizim için bunu istemememi bekleyemezsin."

Vay canına, o çok iyi yaptığı şeyi yapacak ve beni kendisinden çocuk sahibi olmaya ikna edecek. Bana böyle şeyler söylediğinde, ona karşı hiç şansım olmuyor.

Ellerimi göğsüne koydum. "Konuşmayı kes ve çaydanlık yapmaya başla. Bu konuşma bitmiştir."

"Bu konuşma daha yeni başlıyor."

Bununla birlikte dans etmeye geri dönüyor. Ben de ona katılıyorum ve gizliden gizliye her dakikasını seviyorum, Jack'in bunu bilmesine gerek yok. Tanrım, ona karşı her zaman tetikte olmam gerekiyor.

Başka oyunlar da oynuyoruz ve sonra kızlar oturup Mira'nın çiçekler ve peri eşyalarıyla çok güzel dekore ettiği küçük masada çaylarını ve keklerini yiyorlar.

"Harika vakit geçiriyorlar," diyorum Mira'ya kızlarla ilgilenirken.

Bana bakıyor ve gözlerindeki endişeyi kaçırmıyorum. "Sen de öyle mi düşünüyorsun?"

Gülümsüyorum. "Evet. Olivia ve kızlardan birinin birbirlerinin evinde oynamaktan bahsettiklerini duydum. İyi iş çıkardın anne."

Gözleri rahatlıyor ve ben de onun annelik savaşlarını kızları için kazandığı her seferinde olduğu gibi duygusal rahatlamasını hissediyorum. "Oh, şükürler olsun." Duraksıyor. "Ben sadece onun mutlu olmasını istiyorum, anlıyor musun? Bu dünyada hepimizin en az bir arkadaşına ihtiyacı var."

"Evet," diyorum usulca. "İhtiyacımız var."

Telefonu çaldığında dikkatim Jack'e çekiliyor. Kulağına götürüyor ve bize doğru gelmeden önce kısa bir konuşma yapıyor. "Annem aradı," diyor, sesinde bir endişe izi var. "Düşmüş ve gelip ona yardım etmemi istedi."

"O iyi mi?"

"Biraz ağrısı var. Onu kontrol etmesi için bir doktor çağırmak istiyorum." "Gitmeliyiz."

"Hayır, sen burada kal. Olivia çayını içtikten sonra seninle gökyüzüne bakmayı dört gözle bekliyor."

"Tamam," diyorum çünkü onun da bunu dört gözle beklediğini biliyorum. "Benim arabamı al. Will'e beni eve bırakmasını söyleyeceğim."

Başını sallıyor ve dudaklarına bir öpücük kondurmak için eğiliyor. "Seni bilgilendirmeye devam edeceğim."

"O adamı ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim?" Mira, Jack'in gidişini izlerken şöyle diyor.

"Çok fazla kez. Önceki listeme bir yenisini eklemek istiyorum. Bütün gün aynı bardaktan içmek yerine günde on bardak kullanıyor. Klozet kapağını açık bırakıyor. Ve günün her saatinde onun aletini emmek istediğimi düşünüyor."

Kolumu okşadı. "Tatlım, sikinin emilmesini istemesinin tadını çıkar. Çocuklarınız olduğunda, bunun için yeterli zamanınız olmayacak."

"Cidden, sen en kötü en iyi arkadaşsın. Ve bizim çocuğumuz olmayacak."

Gülüyor. Sanki denese bile durduramayacakmış gibi havlıyor. Sonra bana baktı ve "Bundan zevk alacağım." dedi.

"Bu ne?"

"Jack'le yapacağınız bu dansın çünkü sana söyleyeyim, o adam seni nasıl hamile bırakacağını planlamaya başladı bile."

"Anne!" Hazel, Will'in yemesine yardım ettiği masadan sesleniyor. Ne dediğini anlayamadığım bir şeyler daha geveliyor ve Will karısına yardım istediğini belirten bakışlar atıyor.

Mira koluma son bir kez vurarak, "Ona bir yıl veriyorum. O zamana kadar seni hamile bırakmazsa, şapkamı yerim."

Will'e yardım etmem için yanımdan ayrıldıktan sonra bir tuvalet bulmam gerektiğine karar verdim. Küçük park öğleden sonra çok kalabalık ve tuvaletler için kısa bir sıra var. Ben beklerken, az ötemde bir adam sigara yakıyor. Ona ters ters bakıyorum. Dürüst olmak gerekirse, insanların hayatta istediklerini yapmaları gerektiğine inanıyorum, ancak başkalarına da biraz saygı duymaları gerekiyor.

"Şurada içebilir misiniz lütfen?" Ciğerlerimi onun dumanından uzak tutmak için kullanabileceği alanı işaret ederek soruyorum.

"Olduğum yerde mutluyum," diyor, kimseyi sikine takmıyormuş gibi bakarak.

Sigara dumanının kokusuna dayanamıyorum, ama daha da önemlisi ciğerlerim bundan hoşlanmıyor. Dumanın göğsüme doğru ilerlediğini şimdiden hissedebiliyorum ve bu iyi bir şey değil.

"Astımım var ve bunu yanımda yapmazsan çok memnun olurum." "Evet, kaltak, bacaklarım ağrıyor ve onları kullanmak istemiyorum. gereksiz yere."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Öksürüyorum.

O standlar doğru nerede o o ve devam ediyor Sigara içiyor. O Ayrıca bir pislik gibi kasıtlı olarak bana duman üflüyor. İhtiyacımı tartışıyorum

tuvaleti kullanmak için ve bu sırada kalmazsam gerçekten altıma işeyeceğime karar veriyorum. Yine de değerli nefesimi pisliğe harcama zahmetine girmiyorum. Şu anda tüm nefeslerimi korumam gerekiyor.

Tuvaletteki kadınlar acele etmiyorlar, yani bütün bir sigaraya katlanmak zorundayım. Yüzümü adamdan çeviriyorum ve dumanı içime çekmemek için elimden geleni yapıyorum ama dumanın bir kısmını içime çekmemek imkânsız.

Partiye geri döndüğümde hırıltılı nefes alıyorum ve inhalerimi arıyorum.

"İyi misin?" Çantamı karıştırırken Will "İyi misin?" diye sordu.

"Hayır." Hırıltıyla nefes almaya çalışıyorum. "İnhalerimi bulamıyorum." "Siktir," diyor çantamı alıp nefes açıcıyı ararken.

Solunum yollarım daraldıkça göğsüm sıkışıyor. Ağrı her zamankinden daha hızlı geliyor. Will, "Burada değil Jess," diyor.

"Burada." Hırıltıyla nefes alıyorum. "Bende hep var." Kahretsin, o inhalere ihtiyacım var.

Çantayı ters çevirir ve içindekileri çimlerin üzerine döker. "Göremiyorum

ya

pa Ben de yapamam.

ma Ben de artık buna odaklanamıyorum.

m. Tek odaklanabildiğim şey oksijen

" almak. Ama boğuluyorum.

Nefes alamıyorum.

Boğazım kapandı.

Boğuluyorum.

Dünya dönüyor. Odağa girip

çıkıyor. Will'in yüzü.

Mira'nın yüzü.

Dünya eğiliyor mu?

Neden hava yok?

Yere yığılıyorum.

Bacaklarım artık bunu yapamıyor.

HAVA NEREDE?

JACK

MUm'un evi parktan 20 dakika uzaklıkta. Axe ve adamı beni takip ediyor. Lanet paparazziler onları takip ediyor. Annemin evine gittiğimde, iki fotoğrafçı evin önünde kamp kurmuştu.

ev de.

Bu adamlar çok acımasız ve artık sabrımın sonuna geldim.

Benim hakkımda atıp tutmalarına katlanabilirim ama Jessica hakkında atıp tutmalarına katlanamıyorum ve onlar da bunu ikiye katlamaya başladılar.

Jessica'nın arabasından öfkeli bir enerji patlamasıyla çıkıyorum ve annemin evinin önünde bekleyen iki fotoğrafçıya doğru ilerliyorum. Güneş gözlüklerimi çıkarıp yüzlerine bakıyorum. "Siz pislikler defolup gitmeli ve annemi rahat bırakmalısınız."

"Evet, sana iyi şanslar dostum," diyor içlerinden biri. "Burada hepimiz sadece işimizi yapıyoruz. Sen de dahil."

"Hayır, benim iş tanımımda sen yoksun." "Var sayılır."

Yumruklarım sıkılıyor.

Axe yaklaşıyor. "Yapma Jack." Lanet olsun.

Adam haklı.

Bu pisliklerin aradığı şey bu. Klasik Jack Kingsley davranışları görmek istiyorlar.

Sinirli bir nefes alıp Axe'ın tavsiyesine uyuyorum. İçeri girerken ona "Teşekkürler," dedim.

"Evet." Ön kapıya ulaştığımızda durdu. "Bu adamlar senin takla atmana değmez."

"O anın sıcaklığıyla bunu sık sık unutuyorum. Hatırlattığın için minnettarım."

Ben kapıdan içeri adım atarken başını sallıyor. Sonra kapıyı arkamdan kapatıyor ve gidip işini yapmak için dönüyor.

Koridorda yürürken "Anne," diye sesleniyorum. Hâlâ benim büyüdüğüm evde oturuyor, babamdan boşandıktan sonra o evi tutmuş. Neden burada kalmayı seçtiğini Allah bilir. Ev çok büyük. Sekiz yatak odası, beş banyosu ve adını bile bilmediğim odalarıyla bir kişi için fazla büyük. Onu satıp küçülmeye teşvik ettim ama o beni büyüttüğü evde yaşlanmak istediği konusunda kararlıydı. Duygusal yönümü annemden almışım.

"Mutfaktayım."

Ona katıldığımda "Siktir," dedim. "Neden ayaktasın? Dinleniyor olman gerekirdi."

Onu bir sandalyeye taşımaya çalıştığımda beni tokatlayarak uzaklaştırıyor. "Ben iyiyim Jack. Lilliana ısrar ettiği için seni aradım."

Bunun için komşusuna teşekkür etmeyi bir kenara not ettim. "Biraz ağrın olduğunu söylemiştin. Nerem?"

"Her zaman biraz ağrım olur, sevgilim. Bu yeni bir şey değil."

"Pekâlâ, şöyle olacak. Kızının üstüne oturacaksın ve ben de doktorunu arayacağım. Ve kavga etmeden önce, bunun boşa nefes tüketmek olduğunu bilmelisin. Hayır cevabını kabul etmiyorum."

Dudakları düzleşiyor ve bana pis bir bakış gönderiyor ama söyleneni yapıyor ve oturuyor. "Senin gibi otoriter bir çocuğu hak etmek için ne yaptım bilmiyorum."

"Ben patronluk taslayan biri değilim. Ashton'la tanıştın mı?" Telefonumu çıkarıp beş cevapsız arama ve Jessica'dan gelen bir mesaja bakarken kaşlarımı çatıyorum. Kahretsin, parti için telefonumu sessize almıştım ama çıkarmayı unutmuşum.

Annem Ashton'la ilgili bir şeyler söylüyor ama ben zar zor duyuyorum çünkü Jessica'nın mesajını okurken tek duyabildiğim kulaklarımda gümür gümür atan kalbim.

Jessica: Ben Will. Jessica astım krizi geçirmiş. Çantasında puffer yok, ben de ambulansı aradım. St Vincent'a gidiyoruz. Bu iyi değil, Jack.

Jessica ile bazı kötü ataklar yaşadım, ama her zaman yanında inhaleri vardı. Bu çok kötü. Bu kötünden de kötü.

Derim soğuyor.

Ağzım kuruyor.

Nabzım sapıtıyor.

"Jack." Annemin sesi en az zihnim kadar telaşlı geliyor. "Neyin var? Bembeyaz olmuşsun."

Başımı kaldırdım ve ona baktım. "Jessica hastanede. Astım krizi geçirdi." Annemin elleri önünde çırpınıyor. "Git!"

Nefes almakta zorlandığım kadar düşüncelerimi toparlamakta da zorlanıyorum. Annemi doktora götürmek istiyorum.

Ama Jessica'ya da ulaşmalıyım.

"Jack! Gitmen gerek," diyor annem, gözleri kocaman.

Boğazımı kayganlaştırmaya çalışarak yutkunuyorum. "Evet."

Beynim kendini toparlayamadan evden çıkıp hastaneye doğru yola koyuluyorum. Axe beni görür görmez kontrolü ele aldı ve beni sürmek için ısrar etti. Askeriyenin ona öğrettiğini tahmin ettiğim bir beceriyle trafiğe girip çıkıyor ve bir çılgılık atarak hastanenin ön kapısının önüne yanaşiyor.

"İçeri gir. Arabayı park edip seninle içeride buluşacağım. Ve ne yaparsan yap Jack, lanet olası gazetecilerden uzak dur. Elimden geldiğince hızlı olacağım," diyor.

Arabadan inip Acil Servis tabelalarını takip ederek içeri giriyorum ve kimseye çarpmamak için elimden geleni yapıyorum. Bunda başarısız oluyorum, istemeden birkaç kişiyi itiyorum. Yine de onları zar zor fark ediyorum. Fark ettiğim tek şey Jessica'ya ulaşmam gerektiği.

Kahretsin.

Acil Servis'in yerini bulmak üç günümü alıyor sanki. Oraya vardığımda doğruca resepsiyona yöneldim ama Will bir adım atarak beni durdurdu. Beni daha çok durduran şey ise yüzündeki ifade.

"Nerede o?" diye soruyorum.

Nasıl hissettiğimi anlıyor. "Onun üzerinde çalışıyorlar."

"Nerede?" Çılgınca etrafıma bakıyorum. Burada çok fazla insan var ve anlam veremediğim çok fazla kapı, koridor ve tabela var. Will bana yeterince hızlı cevap vermeyince, "Nerede o?" diye tekrar soruyorum.

Elini koluma koyuyor. "Jack, gel otur."

Kolumu ondan çekiyorum. "Oturmak istemiyorum. Jessica'yı görmek istiyorum."

"Onu göremeyiz. Sadece beklemek zorundayız."

Kalbim öfkeyle çarpıyor. Göğsümde sekiyormuş gibi hissediyorum. Yüzüm her an patlayacakmış gibi hissediyorum. Jessica'yı görmem gerekiyor. Yapmam gereken şey beklemek değil.

Will'den uzaklaşıp, artık insanlardan arınmış olan resepsiyon bankosuna doğru ilerliyorum. "Jessica Calvary'yi görmem gerek," diyorum tezgâhın arkasındaki, beni tanıyormuş gibi bakan kadına. Kadın bir şey söylemeyince, "Şimdi! Onu hemen görmem gerek!" diye kükrüyorum.

Gözlerini kırıştırıyor ve sanki ona tokat atmışım gibi geri çekiliyor. "Vay be, senin bir pislik olabileceğini okumuştum ama şimdiye kadar hiç inanmamıştım."

Çenemi çalıştırıyorum. "Ortağım içeride" -parmağımı Jessica'nın olduğunu düşündüğüm yere doğru uzatıyorum- "ve onu görmem gerek. Hakkımda ne düşündüğün umurumda değil, sadece Jessica'nın iyi olduğunu bilmem gerek. Bu konuda bana yardımcı olabilir misiniz?"

"Efendim," diyor başka bir kadın sertçe, benim ters ters baktığım kadının arkasından yaklaşarak. "Bu tür davranışlar bu hastanede hoş görülmez. Sizden oturmaınızı ve sakinleşmenizi istemek zorundayım. Eğer bunu yapamazsanız, sizi hastaneden çıkarttıracağım."

Tam ona bu konuda ne düşündüğümü söyleyecektim ki Axe bana katıldı. "Jack, oturalım dostum. Kalabalığı çekiyorsun ve yaptığın şey Jessica'nın nasıl olduğunu öğrenmene yardımcı olmuyor."

Kalabalığı çekip çekmediğim umurumda değil ama Jessica'nın nasıl olduğunu öğrenmek umurumda.

"Siktir." Ellerimi kaldırıp iki kadından özür diliyorum, "Özür dilerim. Onun için endişeleniyorum ve doğru düşünemiyorum. Oturacağım."

Sert kadın başını sallıyor ama yüzündeki sert çizgilerden hiçbiri gevşemiyor. "Teşekkür ederim."

Axe ve ben Will'in yanındaki koltuklara oturduk. Ona Mira'nın nerede olduğunu sorduğumda, kızları annesine götürdüğünü ve birazdan burada olacağını söylüyor.

Dirseklerimi kalçalarımaya dayıyorum ve ona bakmadan önce nefesimi düzene sokuyorum. "Jessica'nın inhaleleri yanında değil miydi?"

Başını iki yana sallıyor. "Hayır. Olduğunu sanıyordu ama çantasında yoktu." "Siktir." Tekrar yere bakıyorum ve parmaklarımı Saç. "Saldırı ne kadar kötüleşti?"

Will uzun bir nefes verir. Bu olay onu çok sarsmıştı. "Çok hızlı geldi. Şimdiye kadar gördüğüm tüm krizlerden daha hızlıydı. Neyse ki ambulans çabuk geldi. Eğer ambulans gelmeseydi ne olurdu bilmiyorum.

oraya ulaşamadılar." Duraksıyor. "Neredeyse baygındı, Jack."

Kulaklarımdaki o çarpıntı yeniden başladı. Tüylerim diken diken oldu.

"Doktorlar sana bir şey söyledi mi?"

"Hayır. Hiçbir şey. Acil servis nasıldır bilirsin."

Ben biliyorum. Acil servis bekleme odasında saatlerce oturup Jessica'dan haber almayı beklediğim anılarım var. Bu bekleme odalarından nefret ediyorum.

Yine de bu sefer, diğerlerinden bin kat daha kötü hissediyorum. Neredeyse bilinci kapalıydı. Hiç bu kadar kötü olmamıştı.

Onu kaybedemem.

JACK

A Bir buçuk saat boyunca sadece bazı haberler duyduk çünkü oturup beklemekten sıkıldım. Axe beni yine sakinleştirmek zorunda kaldı. Bu işte hiç iyi değilim.

Jessica'nın hâlâ nefes almakta güçlük çektiği ve üzerinde çalışıldığı söylenir.

Will bu haberi iyi karşıladı. Ben o kadar iyi karşılamadım ama Will'in daha önce bilincini kaybetmeye ne kadar yakın olduğunu söylemesinden sonra bilincinin yerinde olduğunu bilmek beni sevindirdi.

Ashton ve Lorelei haberi aldıktan yarım saat sonra geliyorlar. Ashton, sadece iyi olmadığım zamanlarda gördüğüm türden endişeli bir bakışla bana doğru ilerliyor. "Bir haber var mı?"

Başımı sallıyorum. "Son güncellemeden bu yana yeni bir şey yok." Lorelei bana sarılıyor. "O iyi olacak, Jack."

"Umarım öyledir."

"Bir şey ister misin? Kahve? Yiyecek bir şey?" "Hayır."

Will ve Mira'ya bakıyor. "Siz bir şey istiyor musunuz?" Mira ayağa kalkıyor. "Biraz esnemem lazım."

Lorelei buna takılır. "Ben de seninle geleceğim."

Onların uzaklaşmasını izlerken aklım Jessica'ya kayıyor. Bir doktor yaklaştığında bir dizi en kötü durum senaryosunu hayal ederek tavşan deliğinden aşağı iniyordum.

"Jessica'yı şimdilik stabilize ettik ve nefes almasına yardımcı olabilmek için BiPAP makinesine bağladık. Bir süre sonra onu yoğun bakım servisine alacağız."

Böylece onu izleyebilir ve tedaviye orada devam edebiliriz" diyor.

Jessica daha önce de BiPAP makinesine bağlanmıştı. Göğüs kaslarını rahatlatıyor ve nefes alma çabasını azaltıyor. Daha önceki hastane yatışlarından biliyorum ki bu işe yaramazsa onu entübe etmek zorunda kalabilirler ki bu da kaçınmak istedikleri bir şey. Ayrıca geçmişte kaçınabildiği bir şeydi, bu yüzden tekrar yapacağını umuyorum.

"Teşekkür ederim," diyor Will.

"Onu taşıyacağımız zaman size haber veririz. Yoğun bakım ünitesine yerleştğinde onu görebileceksiniz."

Yıllar içinde öğrendiğim bir şey varsa o da acil serviste beklerken hiçbir şeyin hızlı ilerlemediğidir. Onu görmemiz saatler alacak. Tuvaleti kullanma, yürüyüşe çıkıp esneme ve su içme fırsatını değerlendiriyorum.

Dönerken koridorda Will beni karşıladı. "Nasılsın?"

Onun sorusu beni yavaşlatıyor. Will beni kontrol etmeyeli uzun yıllar olmuştu. Bunu bir daha yapacağı günü hiç hayal etmemiştim. "Ben iyiyim. Ya sen?"

Başını salladı. "Aynen."

Yürümeye devam etmesini ya da dönüp benimle bekleme odasına gelmesini bekliyorum ama ikisini de yapmıyor. Olduğu yerde kalıyor ve sanki söyleyecek bir şeyi varmış gibi beni izliyor.

"Sadece söyle Will. Her neyse, ortaya dökelim."

İçki içmemle ilgili bir şeyler bekliyorum. Hayatımda stres yaşadığımda herkesin verdiği yanıt hep bu oluyor. Onları suçladığımdan değil; stresli zamanlarla hep böyle başa çıktım. Ama bir kez olsun herkes Jessica'nın şu anda bunu yapmayacağıma inandığı kadar inansa ne güzel olurdu.

"Jessica'ya yaptığın şey hoşuma gitmedi ama senin yerinde bir gün bile yürümek zorunda kalmadım, bu yüzden yargılamak bana düşmez" dediğinde beni çok şaşırttı.

"Lanet olsun," diye usulca küfrediyorum. "Bunu söylemeni beklemiyordum."

"Evet, Jessica bana aldatmadığını söylediğinde bunu hiç beklemiyordum."

"O zamanlar kendini kaybetmesini izlemekten nefret ediyordum."

"Evet, biliyorum. Ben de nefret ettim. Ama belki ileride böyle bir şey yaparak ona yardım etmeyi düşünüyorsan, planını bana danış

Birincisi. Ya da Ashton. Ya da Mira. Herhangi biri, Jack. Jessica'nın bunu tekrar yaşamasını izlemek istemiyorum."

Lanet olsun, Will aramızdaki her şeyin yoluna gireceğini söylüyor.

"Jessica'ya tekrar yardım etmek gibi bir planım yok. Kim bilir, o kadın artık kendi ejderhalarına bakabilir."

"Gerçek bu."

Birlikte bekleme odasına geri dönüyoruz.

Will, Mira'nın yanına oturuyor ve o da bana küçük bir gülümsemeyle "İyi misin?" diye soruyor.

Ben de başımı sallayarak iyi olduğumu belirtiyorum ve elini benimkinin üzerine koyup bana gülümseyen Lorelei'nin yanındaki koltuğa oturuyorum.

Ashton onun diğer tarafında, sanki bu hastaneyi tek başına nasıl ele geçireceğini ve tüm doktorların dikkatini Jessica'yı iyileştirmeye nasıl yönlendireceğini planlıyormuş gibi önüne bakıyor.

Siktir, bunlar benim adamlarım.

Jessica bana yedi kişiden bahsetmişti. Görünüşe göre sekiz tane var ve dördü burada yanımda.

Jessica'yı görmek için iki saat daha beklemek zorundayız. Bunlar hayatımın en uzun saatleri ve nihayet yoğun bakıma girip kadınımı gördüğümde neredeyse aklımı kaybedecektim.

Yoğun bakım, aklını kaybetmek üzere olan biri için iyi bir yer değil. Sterildir.

Yalnız hissettiriyor.

Yalnız.

Ve o lanet makineler her yerde.

Bipleyen, yanıp sönen, hayatın sonsuza dek vaat edilmediğini hatırlatan.

Jessica'nın o yatakta, o makinelere bağlı, yüzünde o maskeyle yattığını görmek göğsüme sert bir darbe indiriyor. Tepkimi kontrol altında tutmak, kendimi toparlamak için deli gibi çalışmam gerekiyor.

Uyandı ve elini bana doğru uzattı.

"Siktir, bebeğim," diyorum, yatağının yanındaki koltuğa otururken elim neredeyse onunkini boğuyor. Diğer elim kolunun her yerinde, onun

omzunu, boynunu, yüzünü. "Siktir." Vücudumdaki her hücre onun nefes aldığını görmek için zorlanıyor. Yaşadığını.

Konuşamıyor ama yüz hatları "Ben iyiyim Jack" diyen bir ifadeye bürünüyor.

Hayatım buna bağılıymış gibi elini tutarak, "Senin için çok endişelendim," diyorum.

Bana hafifçe başını sallıyor. Gözümü kırparsam kaçırabilirim ama orada. Çok yorgun. Bunu görmek endişemi daha da artırıyor.

Hemşire araya giriyor, Jessica'nın bazı kontrollerini yapıyor.

Sessizce oturup bitirmesini bekliyorum, gözlerimi Jessica'dan bir saniye bile ayırmadan.

İşi bittiğinde Jessica'nın elini tekrar tutuyorum. "Biraz dinlenmelisin. Diğerlerini seni görmeleri için içeri alacağım ve sonra geri döneceğim."

Ayrılmadan önce yanağına bir öpücük konduruyorum. Hiçbir yere gitmek istemiyorum ama herkesin Jessica'yı kendi gözleriyle görmek istediğini biliyorum. Onu gördükten sonra, hastane izin verdiği sürece kalacağım.

Önce Will ve Mira giriyor, on dakika kalıyorlar. Ashton ve Lorelei de aynı süreyi geçiriyor. Sonra doktorun ona ihtiyacı oluyor, yani tüm bunlar bittiğinde kırk dakika geçmiş oluyor. Kırk lanet gün olduğuna yemin edebilirim.

Herkesle vedalaştıktan sonra tekrar içeri girdiğimde hemşire, "Ziyaret saati bir süre önce sona erdi," diyor. "Jessica geç geldiği için kalmama izin vereceğiz ama sadece on beş dakika daha. Dinlenmeye ihtiyacı var."

Ona ziyaret saatleri hakkında ne düşündüğümü söylemekten kaçınıyorum. Onun yerine, "Teşekkür ederim. Minnettarım."

Döndüğümde Jessica'nın gözleri kapalı ama beni duyunca yavaşça açılıyor.

"On beş dakika daha kalmama izin veriyorlar tatlım, ama sonra gitmem gerek. Yine de hemen dışarıda olacağım, yani bana ihtiyacın olursa yakınındayım."

Kaşlarını çatıyor ve başını hafifçe sallıyor. Konuşamıyor, bu yüzden bana gitmemi söyleyemiyor, ki bunu söylemeye çalıştığını biliyorum.

Elini ağzıma götürüyorum ve ona gülümsemeden önce öpüyorum. "Bu yüz maskesi en kötü şey değil."

Bunun üzerine gözlerini deviriyor ve bu bana onun iyi olacağına dair umut vermiyorsa ne olayım.

Küçük yoğun bakım bekleme odasındaki sandalyelerde UYUYORUM. Axe beni eve götürmeye çalışıyor ama reddediyorum. "Gidebilirsin," diyorum, onu burada uyumaya zorlamak istemiyorum. Adam kocaman. Bu sandalyelerden birine bile sığacağından emin değilim.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diyor, kendini bir koltuğa katlayarak.

Uzun bir gece oldu ve saat altıda uyandığımda Axe karşımda oturmuş kahve içiyordu. "Başka bir iş için Amerika'ya uçmadan önce seninle bir haftam daha var. Sonunda buraya dönmek için elimizden geleni yapalım," diyor.

Ayağa kalktım ve gerindim. "Anladığım kadarıyla bu sandalyeleri sen de benim kadar seviyorsun." "Daha da az."

Kıkırdıyorum. "Amerika'daki işin bittikten sonra geri dönmeyi düşünüyor musun? Yoksa bizim için bu kadar mı?" Axe'ın her zamanki işinin benim için yaptığı gibi basit bir güvenlik işi olduğunu sanmıyorum, bu yüzden tahminimce bu bizim için yolun sonu, ama geri dönerse çok mutlu olurum. Jessica'nın hayatını başka kimseye güvenmediğim kadar ona güveniyorum.

Başını hızlıca iki yana salladı. "Bizim için buraya kadar."

"Anlamıştım. Jessica'ya buraya bir daha dönmeme planına ciğerlerinin de katılmasını sağlayacağımdan emin olabilirsiniz."

Ağzı hiç yapmadığı bir şekilde uçlarından kalkıyor. Tam bir gülümseme değil ama yüzünde gördüğüm gülümsemeye en yakın şey bu.

Yoğun bakım koğuşunun kapısına bakıyorum ve ziyaret saatlerinin sabah 10:00'a kadar başlamadığı gerçeğine lanet ediyorum.

ASHTON VE LORELEI sabah 9:00'da bana yeni kıyafetler ve banyo malzemeleri getirerek geliyorlar.

"O nasıl?" Lorelei sordu. "Stabil.

Hâlâ makinede." "Tamam, stabil olması iyi bir şey."

"Evet." Ama o makineden çıkmasını tercih ederim. Makinede kaldığı her dakika, entübe edilmesi gerekmesine yol açabilecek bir dakika demek.

Jessica'yı görmek için geri dönmeden önce üstümü değiştirip tazeleniyorum. Axe'ın adamlarından biri ondan görevi devralmak için gelir, ama o gitmeyi reddeder. I

Onu gitmesi ve biraz dinlenmesi için teşvik ettim ama o da beni reddetti. Sanırım Jessica için hepimiz gibi o da endişeleniyor. Bir hafta içinde bizi terk edecek olması çok yazık.

Will ve Mira, Ashton ve Lorelei'den hemen sonra geldi.

Hepimiz oturup saat 10'un gelmesini bekliyoruz. Beklerken annemi kontrol ediyorum. Bana iyi olduğunu ve onun için endişelenmeyi bırakmamı söylüyor. Hayatımdaki kadınlar birazcık endişelenmeme izin verseler her şey benim için çok daha kolay olurdu. Ona Jessica'yı güvenli bir şekilde eve götürür götürmez, doktoruyla bir randevumuz olduğunu ve bundan kaçamayacağını söylüyorum.

Sabah 9:58'de koğuş kapısındaayım.

Saat 10:00'da, içeri alınmak için vızıldıyorum.

Saat 10:01'de, içeri alınmadığım için kendimi kaybetmeye hazırım.

"Jack," diyor Ashton, bana katılarak. "O iyi olacak."

Ona bakıyorum. "Onu eve geri götürdüğümde buna inanacağım." Başını sallıyor.

O yatakta yatan Lorelei olsaydı da aynı şeyi yapardı. Jessica'ya da aynısını yapardı. Sadece benden daha iyi tutuyor. Saat 10:02'de kapılar nihayet açıldı ve koğuşa girdim.

Bir seferde iki ziyaretçiye izin veriliyor. Hepimiz istediğim kadar ilk benim girmem konusunda anlaştık. Sorun şu ki, ben her zaman istiyorum. Hepsini almayacağım ama çok istiyorum.

Jessica uyandı ve oturmuyorsa lanet olsun. Hâlâ makinelere bağlı ve hâlâ yüz maskesi takılı ama oturuyor ve bana gülümsüyor. Pek gülümsediği söylenemez ama yine de gülümsüyor.

Yanağını öpmek için eğildim. Sonra elini tutup öpüyorum ve yanına oturuyorum. "Dün gece hayatımın en uzun gecesi idi. Senin için nasıl olduğunu ancak hayal edebilirim. Sen iyi misin?"

Başını sallıyor ve elimi sıkıyor. Sonra diğer tarafındaki masaya bakıyor. Bakışlarını takip ediyorum ve masanın üzerindeki bir defter ve kalemi işaret ettiğini fark ediyorum. Ayağa kalkıp masaya doğru ilerliyorum ve deftere ulaşabilmesi için masayı çeviriyorum.

Bir dakika sonra bana bir not karalamıştı.

Bugün kendimi daha iyi hissediyorum.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Makineye daha ne kadar ihtiyaç duyacağınızı düşündüklerini söylediler mi?"

Çok uzun sürmeyeceğini umuyorlar.

"Burada saatlerden mi bahsediyoruz?"

Sanırım birkaç saat.

Bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "Bunun için teşekkürler."

Seni bu kadar endişelendirdiğim için özür dilerim.

"Tatlım, özür dilemene gerek yok. Kahretsin, astımını kontrol edemiyorsun."

Astım spreyim yanımda olmalıydı. Ona ne oldu bilmiyorum.

"Buna odaklanmayı bırakmalı ve sadece daha iyi olmaya odaklanmalısın."

Annen nasıl?

"O da senin kadar inatçı, ama soruna cevap olarak, o iyi. Seni eve götürdükten sonra benimle doktora gelmeyi kabul etti."

Onu bugün götürmelisin. Burada yapabileceğin bir şey yok.

"Bir yere gitme şansım olduğunu düşünüyorsan, hayal görüyorsun. Sen gidene kadar bu hastaneyi terk etmeyeceğim."

Tanrım, Jack. İnatçı olanın ben olduğumu düşünüyorsun.

"Hayır, düşünmüyorum. Biliyorum."

Hemşire Jessica'yı kontrol etmeye geliyor ve onlar bir şeyler yaparken benim on beş dakikalığına gitmemi istiyor.

Gitmeden önce Jessica bana son bir not karalıyor.

Seni seviyorum.

Bu kadından bu üç kelimeyi duymak için ne yapacağımı hiç bilmiyordum.

Bildiğimi sanıyordum ama bilmiyordum.

Lanet olsun, altı yıl önce onu hayatına alan Jack'in kim olduğunu bile bilmiyorum. Elindekinin kıymetini tam olarak bilmediği kesin.

Şimdi Jessica için cehenneme gideceğim. İçinden geçeceğim.

Koşacağım.

Çıplak dizlerimin üzerinde sürüneceğim.

Onun için bütün iblislerle savaşacağım.

Onun sevgisine sahip olmamanın nasıl bir şey olduğunu bir daha asla bilmek istemiyorum. Ayağa kalkıp yanağından öpmek için eğiliyorum.

"Ben de seni seviyorum, bebeğim."

Hemşire Jessica'yla yarım saat ilgileniyor. Will ve Mira on beş dakika alıyor. Ashton ve Lorelei de aynı süreyi alıyor. Tüm bu süre boyunca ona geri dönmeye zorlamadığım için kendimi şaşırtıyorum.

Bunun yerine Axe ve kendim için kahve alıp uzun bir yürüyüşe çıkıyorum.

Axe yanımda kalıyor ve bir süre ordudaki zamanları hakkında sohbet ediyoruz, ancak yürüyüşümüz sırasında bir telefon alıyor ve yavaş yavaş geride kalıyor. Hastane yine kalabalık ve çoğu insan bana ilgi göstermiyor. Birkaç saniyelik bakış ve birkaç şaşkınlık ifadesi alıyorum ama kimse bana yaklaşmıyor. Jessica'nın burada kalmasının tek iyi yanı bu.

Saat on biri biraz geçe Rose beni aradı.

"Bu iyi bir haber mi yoksa kötü mü?" diye sordum.

"Jessica nasıl?" Onu aramadım ya da e-posta göndermedim ama Jessica'nın haberlere çıkması beni şaşırtmadı.

Onu yakaladım ve şöyle dedi: "Onu kontrol etmek ve aynı zamanda sana iki şeyi bildirmek için temas kurmak istedim. Birincisi, sosyal medya Jessica'yı sürtük gibi gösteren hikayelere yönelmiş gibi görünüyor. Bunlar oldukça çirkin, bu yüzden sizin yerinizde olsaydım Jessica'yı bunları okumaması için teşvik ederdim. İkinci olarak, bazı iyi haberler var. Kristy Goulding yeni filmi için bir röportaj yaptı ve röportajda senden bahsetti. Onunla yatmadığını itiraf etti. Sosyal medya bunu kaptı ve bugün çılgına döndü. Sizinle çalışmak ve ona karşı ne kadar centilmen olduğunuz hakkında harika şeyler söyledi. Her ne kadar reklamcısının bu konuda çok zeki olduğunu düşünsem de, bunu kabul ediyoruz. Bu senin için iyi olacak, Jack."

Kristy, Jessica'nın yattığımı düşünmesine izin verdiğim kadındı. Rose'a katılıyorum, Kristy'nin reklamcısı, isminin sosyal medyada ön planda olduğu bir dönemde müşterisinin benim hakkımda konuşmasını sağlayarak akıllıca davranmış. Bunun benim için iyi olacağına da katılıyorum. Ama en çok da umarım bu olay yatıştır ve Jessica hakkındaki hikâyeler sona erer.

Kendime engel olamayıp Instagram'ı açıyorum ve sürtük utandırma hikâyelerini hızlıca aratıyorum. Bu kötü bir hamleydi çünkü beş dakika sonra ipim çekilebilir hale geldi. Aklımdan geçenleri anlatabileceğim bir fotoğrafçı bulmayı umduğum dışarıda dolaşacak kadar öfkeliyim.

"Jack," diyor Axe, peşimden geliyor. "Eğer düşündüğüm şeyi yapıyorsan, dur ve bir düşün."

Durmadım.

Hızımı arttırıyorum.

Kadınım yoğun bakım ünitesinde yatıyor, yaşam savaşı veriyor ve bu orospu çocukları onun hakkında saçma sapan şeyler yayınlıyor.

Bunu düşünmüyorum. Bunu düşünmekten bıktım.

Buna katlanmayacağım.

Hastanenin ön kapısından çıkıyorum ve paparazzileri görüyorum. İlk defa bu kadar çok pislik gördüğüm için mutluyum.

Onlara doğru ilerledim.

"Çıkarın şu lanet kameralarınızı," diye patladım. "Ve bunu kaydedin ki kendimi tekrar etmek zorunda kalmayayım." Parmağımla hastaneyi işaret ediyorum. "Jessica orada. Hayatı için savaşıyor ve siz piçler onu rezil eden boktan şeyler paylaşıyorsunuz. Kendinizden utanmalısınız. Bir erkek istediği kişiyle yatabiliyor ve siz hiçbir şey söylemiyorsunuz ama bir kadın bunu yapıyor ve kendini kötü hissetmesine neden oluyorsunuz. Size ne düşündüğümü söyleyeyim. Bir insanın cinselliğini keşfetmesinden yanayım. Ayrıca herkes için eşitlikten yanayım. Jessica ve benim çocuklarımız olduğunda, onlara kendilerini keşfetmeyi ve her parçalarına sahip çıkmayı öğreteceğiz."

Devam edebileceğim bir sürü saçmalık var ama kendimi toparlayıp duruyorum. Buraya söylemek için geldiğim en önemli şeyi söyledim. Devam edersem, sonunda yeniden inşa etmeye başladığım ekibimin üyelerini kaybedebilirim. Ve bir kez olsun, ileriye düşünüyorum. Siktir et, Constance gurur duyacak. Rose da ellerini benden çekmeyebilir. Sanırım söylediklerimden bir şeyler çıkarabilir.

Axe beni içeri götürürken, "Sen ve Jessica birbiriniz için mükemmelsiniz," diye mırıldandı.

Ona daha fazla katılamazdım.

JESSICA'NIN DOKTORU günün büyük bölümünde tansiyonumu yüksek tutuyor. Jessica'nın olabileceğini düşündüğü gibi sabahları onu BiPAP makinesinden çıkarmak yerine, makinede bırakıyorlar. Bir noktada, onu bugün çıkarmayacaklarına inanmaya başladım. Ama sonra toparlanıyor ve nihayet saat 16:00'dan hemen sonra maskeyi yüzünden çıkarıyorlar ve kalbimin kulaklarımda çarpması nihayet duruyor.

Doktorlar ve hemşireler yanımızdan ayrıldıktan sonra "Jack," dedi. "Ben iyiyim. Telaşlanmayı kes."

Telaşlanıyorum. Öyle olduğumu biliyorum. Ben buna onunla ilgilenmek demeyi tercih ediyorum. Ama elimde değil ve durmaya da niyetim yok.

"Buna alışman gerek. Geleceğinde çok fazla yaygara görüyorum."

"Tanrım," diyor sesi titreyerek. Daha fazlasını söylemesini, beni bir şeylere zorlamaya çalıştığı o küçük atıp tutmalarından birini yapmasını bekliyorum ama orada duruyor.

"Benimle tartışacak enerjin yok, değil mi?" Başını sallıyor. "Hayır."

Sırıtıyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturup sandalyeme yaslanıyorum. "Astım krizi geçirmenden nefret ediyorum ama benimle tartışamama halini izlemek çok eğlenceli."

Defteri ve kalemi alıp benim için bir şeyler karalıyor.

Sana hâlâ kızgıyım.

Sırıtışım daha da artıyor. "Hiç şüphem yok, tatlım."

şu anda hissettiğim rahatlamayı daha önce hissettiğimden emin değilim.

Ayrıca Jessica'yı karım yapmaya şu anki kadar kararlı hissettiğimden de emin değilim.

Bir sürü yaygara ve patronluk taslamaya hazır olsa iyi olur.

JESSICA

"J Tanrım, Jack, tam zamanlı bir hemşireye ihtiyacım yok." Arabadan inmeme ve içeri girmeme yardım ediyor, bir yandan da benimle ilgilenmeye devam ediyor. O balıkçı mızrağına ihtiyacım olabilir.

Üç gece hastanede kaldıktan sonra bugün taburcu edildim. Jack de üç gece orada kaldı. Gitmeyi reddetti. Yoğun bakımdan sonra götürüldüğüm koğuştaki hemşireler onun cazibesine kapıldı. Will'in bana anlattıklarından, Acil Servis ve Yoğun Bakım'daki hemşirelerin onun cazibesine kapılmadığından oldukça eminim. Kaldığım süreyi kendini tamamen kaybetmeden atlatmasına sevindim.

"Hemşireye ihtiyacın olmadığı konusunda pek ikna olmadım," diyor ve beni kanepeye yerleştirmeye yardım etmeden önce çantamı merdivenlerin dibine bırakıyor.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Eğer bana bir hemşire getirirsen, aletini yanıma yaklaştırmama izin vermem."

"Ciğerlerinin şu anda seks yapmaya uygun olduğundan emin değilim zaten." demeden önce bir an düşündü.

Gözlerim açılıyor. "Şaka yapmıyorum Jack. Hemşire yok."

"Siktir," diye mırıldandı. "Sen ve annem aynısınız amına koyayım. Şimdi de onu doktora götürmeme izin vermiyor."

Bronwyn dün nasıl olduğumu sormak için beni aradı. Kendisini doktora götüreceğini söyledi. Onu Jack'in götürmesine izin vermesi için teşvik ettim ve bence götürmeli de, ama Jack'in onunla uğraşmasını izlemek bana çok eğlenceli geliyor.

Telefonum bir mesajla çalışıyor.

Mira: Jessica Teyze'nin ziyaretçi kabul etmesi için ne kadar erken?

Jessica: En sevdiğin kişiye sorarsan sana bir ay ya da daha fazla diyecektir. Bana sorarsanız, asla çok erken olmadığını söylerim.

Mira: O artık benim en sevdiğim kişi değil.

Jessica: Seni oraya getirebileceğimi biliyordum.

Mira: Bu öğleden sonra uğrarız. Seni seviyorum xx

Bekle, Will'e inhalerime ne olduğunu bildiğimi söyle.

O ve Jack günlerdir bunun üzerinden geçiyorlar.

Mira: Ne?

Arabamda yerdeydi. Çantamdan düştü.

Mira: Sanırım Jack bunun tekrarlanmaması için yeni çantalar araştırıyordur.

Jessica: Tanrım, evet. Bu adam çok fazla.

"Arayan Mira'ydı," diyorum yanıma oturan Jack'in sorgulayan bakışlarına.
"Sen haklı olarak onun en sevdiği insanlar listesinin başından çıkarıldın."

"Senin listenin başında olduğum sürece mutlu bir adamım."

"Eğer bir hemşire tutarsan mutlu olamazsın."

"Hemşire listemden çıkarıldı." "O

listede başka ne var?"

"Dinlenmek. Bol bol."

"Ashton'a yarın işe gideceğimi söyledim."

"Ona seni en az bir hafta beklememesini söyledim."

"Evden çalışabilirim."

"Uyuyorsan çalışamazsın."

"Geceleri uyuyabilirim."

"Doktorunuz en azından ilk birkaç gün çok uyuyacağınızı söyledi."

"Ben genç ve sağlıklıyım, Jack. Gerçekten günlerce uyuyacağımı sanmıyorum."

Durdu ve bana saf bir hayal kırıklığıyla baktı. Ama o kadar büyük bir sevgiyle bakıyor ki, kalbim göz kırpmaya başlamak için hazır bekliyor.
"Tatlım, benimle her konuda tartışmandan memnunum. Genellikle. Ama bu konuda değil. Bu benim için kavga edemeyeceğim kadar ciddi bir konu."

"Ciddi olduğunu biliyorum ama üzerime gelinmesinden hoşlanmıyorum."

"Çünkü nasıl telaşlanacağını öğrenmedin. Sana öğreteceğim."

Ve kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hızlı hızlı atmaya başladı.

"Bana biraz kek getirerek başlayabilirsin," diye atıldım. "Ve bana öğle yemeği için gurme sandviçlerinden birini yaparak."

Sırıttırıyor. "Görüyorum ki iyileşirken belimi kırmamı istiyorsun."

Bütün hafta beni üst kata taşımaya niyetli olduğu gerçeğine dokunmuyorum. Cidden, bu adam gerçekten çok fazla. "Bunu yaparken gri gömleğini giymeni de istiyorum."

"Yeni asistanımdan bana o gömleklerden bir gardırop sipariş etmesini istedim." Ona dik dik bakıyorum. "Yeni bir asistanınız mı var?"

"Evet. Onu dün işe aldım."

"Dün benimle birlikteydin. Neden bundan haberim yok?" "Günün çoğunda uyukluyordun."

"Kim o?"

"Bana gönderdiğin listenin başındaki kadın. Michelle."

Ona biraz daha bakıyorum ve birden dünyam gözümün önünde değişiyor. Sanki altı yıldır bir araya getiremediğim bir yapbozun parçaları yerlerine oturuyor.

Ben ve Jack tekrar bir araya geliyoruz.

Bunu haftalardır yavaş yavaş yaptığımızı biliyorum ama şimdi çok daha fazla hissediyorum.

Küçük şeyler için tartışıyoruz. Ve büyük şeyler.

Birbirimize yardım ediyoruz.

Birbirimizi destekliyoruz.

Birbirimizi delirtmemiz.

Ailelerimizi paylaşıyoruz.

İnişlerimizi, çıkışlarımızı ve aradaki her şeyi paylaşmamız. Birbirimizi seviyoruz.

Zorlukların içinden yıldızlara doğru.

Ellerimi boynuna doladım. "Sizi seviyorum, Bay Kingsley."

Elleri belime geliyor, böylece beni kucağına çekebiliyor. Dudakları dudaklarıma değiyor ve beni yeterince uzun süre öpmüyor çünkü nefes almakta zorlanacağımdan endişeleniyor. Lanet olası telaşı. Ve sonra, ondan hiç duymadığım ama milyonlarca kez daha duymak istediğim bir sesle

"Bunu sana geri söyleyebilmeliyim." diyor.

"Bunu bana her zaman söyleyebilirsin."

"Hayır, söyleyemem. Sadece 'Seni seviyorum, Bayan Calvary' diyebilirim." Ve o kelebekler fırtına gibi esmezse lanet olsun.

Hiçbir zaman bir erkeğe ihtiyacı olan bir kız olmadım. Ya da bir kadına, bu konuda. Hiçbir zaman beyaz atlı prensle evlenmeyi hayal etmedim.

Mükemmel bir düğünün hayalini kurmadım ya da balayı destinasyonlarını düşünmedim.

Bu yüzden, şu anda hissettiklerimi hissedeceğimi milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

Ellerimi Jack'in boynuna doladım. "Bana söyleyebilmek için neye ihtiyacın var?"

Gözleri ruhumun derinliklerine ulaşan çizgilerle kırılıyor. "'Sizi seviyorum, Bayan Kingsley' diyebilmeye ihtiyacım var." Yanağımı okşuyor. "Bunu nasıl yapacağımı planlamıştım ama bir saniye daha bekleyemem."

"Söyle bana."

Gülümsüyor ve yanağımı bırakıyor. "Kendini daha iyi hissettiğinde, seni bizim plaja uçuracaktım. Orada sevdiğin restoranı tutacaktım, böylece sadece ikimiz yemek yiyecektik. Makarna yiyecektik. Dans edecektik. Gece geç saatlere kadar konuşacaktık. Sonra sahile yürüyecektik ve orada seni karım olmaya evet demen için etkileyecektim. Sonraki haftayı Venedik ve Roma'da geçirecektik. Sonra Avustralya'ya uçacaktık ve sen fikrini değiştirmeden hemen seninle evlenecektim."

Yaşadığım baygınlık için aldığım ilaçları suçluyorum.

Kendimi ona yaklaşıtıyorum, bu yakınlığın her santimetresine ihtiyaç duyuyorum. "Az önce söylediklerinde en çok neyi sevdim biliyor musun?"

"Neyi?"

"'Bizim plajımız' dediğin ve tam olarak hangi plajdan bahsettiğini anlamam için detaylandırmak zorunda kalmadığın kısmı." Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum ve uzun bir süre orada kalıyorum. "Sayamayacağım kadar çok plaja gittik ve çoğunu çok sevdim ama yine de o iki kelimeyi söyler söylemez hangi plajı kastettiğini anladım."

"Çünkü burası bizim plajımız."

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır Jack, çünkü senin kalbini biliyorum."

"Kahretsin," diye homurdanıyor. "Evet de tatlım. Hayatının geri kalanını benimle geçireceğini söyle."

"Bana henüz sormadın."

Ben daha ne olduğunu anlamadan beni kucağından indirip kanepeye oturtuyor ve merdivenlerden yukarı çıkıyor. Birkaç dakikalığına gözden kayboluyor ve geri döndüğünde elinde bir yüzük kutusu var.

Önümde diz çökerek şöyle diyor: "Seni kumsalımızda bulduğum gün hayatımın en güzel günüydü. Bizi mahvettim ama belki de yaşadığımız her şeyi yaşamamız gerektiğine inandım çünkü y a ş a m a s a y d ı k bugün olduğumuz insanlar olacağımızdan emin değilim. Sen tanıdığım en iyi kadınsın Jessica ve hayatımda sensiz bir gün daha geçirmek istemiyorum.

Seninle banyoları yenilemek istiyorum. Senin için örümcek öldürmek istiyorum. Sana pasta almaktan sorumlu olmak istiyorum. Tüm h u y s u z l u k l a r ı n ı sahiplenmek istiyorum. Şifrelerimi değiştirmem için bana patronluk taslamamı istiyorum. Her gün kışını tutmak istiyorum.

Gömlüklerimle seni rahatsız etmek istiyorum. Seni sevmek, sana değer vermek ve üzerine titremek istiyorum." Yüzük kutusunu açıyor. "Senin en önde koşanın olmak istiyorum ve hayatımızın geri kalanında her gün benim olmanı istiyorum. Benimle evlenir misin, tatlım?" Bana aldığı yüzük şimdiye kadar gördüğüm en güzel yüzüktü - açık pembe, oval pırlanta, pırlanta taşlar ve pembe altınla süslenmişti - ama

Bakıyorum.

Sevdiğim adamın bana kalbini açmasına ve beni sevmek istediğini söylemesine bakıyorum. Daha önce beni kendinden geçirdiğini düşünmüştüm ama bunu ne kadar ileri götürebileceğini bilmiyordum.

Yüzünü kavradım ve onu öptüm.

Onu öyle bir öptüm ki, hiç şüphesi olmasın, hayatı boyunca onun en önde koşanı olmak istediğimi bilecekti. Ve sonunda dudaklarını bıraktığımda, "Sen tanıdığım en iyi erkeksin, Jack. Evet, seninle evleneceğim."

EPILOG

JACK

Bir Ay Sonra

I Odanın diğerk ucunda en iyi arkadaşım la konuşurken karımı izliyorum. Kıvrımlarını örttüğü uzun, beyaz elbisesine; elbisenin uzun, biçimli bir bacağı ortaya çıkaran yırtmacına ve belindeki minik kemere bakıyorum. elbisenin önündeki uzun kıvrımla buluşuyor. En çok da gülümsemesinin gözlerini nasıl bulduğuna ve asla bırakmadığına bakıyorum.

Jessica'nın benimle evlenmek için beyaz bir elbise seçmesini beklemiyordum. Bugün herhangi bir geleneği tercih edeceğini de düşünmemiştim. Meğer karım beni nasıl şaşırtacağını biliyormuş.

Benim karım.

Bayan Kingsley.

Ona böyle hitap etmekten asla bıkmayacağım.

Lorelei, Jessica ve Ashton'a katılır ve Jessica onun söylediği bir şeye güler. Gülerken yüzünü çeviriyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor.

Bir an durup beni izliyor.

Sonra telefonunu kaldırıyor ve bir şeye dokunuyor.

Bir saniye sonra telefonumdan bir mesaj geliyor.

Jessica: Debriyajımda bir titreşim var.

Siktir, karım pis bir kadın.

Jessica: Beni becermek ister misiniz Bay

Kingsley? Jack: Bunu hep yapmak istiyorum.

Ashton ona bir şey söylüyor ve dikkatini telefonundan çekiyor. İzliyor ve bekliyorum.

Lorelei konuşmaya devam ediyor, sonra Mira onlara katılıyor ve yakın zamanda karımın dudaklarının sikimin etrafında olmasını istiyorsam devreye girmem gerektiğini biliyorum.

Ona bir mesaj daha attım.

Seni becermek istiyorum dediğimde, şimdi demek istemiştim.

Mesajı okuyor ve cevabını gönderirken bana bakıyor.

Jessica: Sence bugün beni becermek senin için ön planda mı olacak?

Bugün öyle bir gün ki, bir adamın birçok önceliği var. Seni becerdiğim zamanlardan biri kesinlikle bu listede olacak.

Jessica: Her zaman çok küstahsın.

Jack: Seni birden fazla kez becereceğimi mi?

Evet. İlk seferden sonra yorgunluktan bayılabilirim.

Jack: İlk sefer umumi bir tuvalette olacağına göre, umarım olmaz.

Jessica: Tanrım, Jack, sana umumi tuvaletlerle işimin bittiğini söylemiştim. Jack: O zaman bu titreşimi nerede kullanmamı planlıyorsun?

Jessica: Üst kattaki odamızda.

Yine Mira tarafından bölündü.

"Hayatım," diyor annem, yanıma gelerek. "Sanırım ben odama çıkacağım. Uzun bir günün ardından yorgunum."

Ona dönüyorum. "Ben seni yukarı çıkarırım."

"Hayır, sen git ve karınla birlikte ol." Elini koluma koydu. "Seninle gurur duyuyorum Jack. Acının içinden çıkıp diğer tarafa geçtiğin için, Jessica'yı bu kadar iyi sevdiğin için ve hepimizi sevdiğin gibi sevdiğin için. Hayatının her gününde iyi bir insan olmak için elinden geleni yapan bir oğlum olduğu için gurur duyuyorum."

Diğer taraf.

Var olduğu ortaya çıktı.

Ve yanıldığım kanıtlandığı için çok mutluyum.

Jessica'ya bakıyorum.

Diğer taraf bağımlıların bahsettiği mistik bir yer değil; gerçekten var. Ve ben hayatımın her günü şeytanlarımla savaşmak zorunda kalsam da, hepimizin bunu yaptığını biliyorum. Eğer şeytanlarımla savaşmıyor olsaydım, başka bir şeyle savaşıyor olurum. Bazı günler zordur. Bazıları daha kolay. Ama hepsi hayatıma iyilik getiriyor. Bunun doğru olduğunu biliyorum çünkü ona bakıyorum.

"Jessica kızlarla birlikte. Seni odana kadar geçireyim," diyorum anneme.

"Bu, bana bir şey söylemediğin durumlardan biri olacak.
değil mi?"

"Sonunda anlıyorsun."

Gözlerini deviriyor. Bu, karımdan öğrendiği bir şey. Bazı günler kendimi içinde bulduğum savaşları kazanma umudum olmuyor. Artık bu ikisi güçlerini birleştirdiğine göre.

Yine de geçen ay annem düştükten sonra onu doktora götürme savaşını kazandım. Jessica o konuda bana yardımcı oldu. Annemi beni dinlemeye ikna etti. "Konuştu" biraz abartılı oldu. Jessica'nın onu ikna etmesine gerek yok. Annem Jessica'ya bayılır.

Odasına doğru yürürken annem, "Jessica Ashton için çalışmayı bırakmaya karar verirse," diyor, "düğün organizatörü olabilir. Seninki gibi bir düğüne hiç gitmemiştim. Çok güzeldi."

Gülümsüyorum. Çok güzeldi. Hem de çok güzeldi.

Jessica ona evlenme teklif ettiğim günün öğleden sonrasında düğün planlarını yapmaya başlamıştı. Başlangıçta Positano'da evlenmemizi önermişti ama ben düğünün önümüzdeki ay içinde olmasını istediğim için ve Will ile Mira da o zaman diliminde yurtdışına uçmak için işten izin alamayacakları için Sydney'de evlenmeye karar verdi.

Ashton'ın Sydney'deki otelinde yer ayırttık. Tüm oteli. Jessica beni dünyayla paylaşmak zorunda kalabileceğini söyledi ama düğün günümüzde beni paylaşmayı reddetti. Burada önceden rezervasyonu olan her konuk için yeniden konaklama rezervasyonu yaptı. Bazı konuklara rezervasyonlarını iptal ettirmek için para ödemek zorunda kaldık. Bazıları için bu küçük bir servetti çünkü Ashton'ın oteli Sydney'in en çok rağbet gören otellerinden biri. Her kuruşuna değdi.

Küçük bir düğündü.

Sadece bizim sekiz kişi geldi. Jessica'nın yedisi annemin de katılımıyla sekiz oldu.

Mira ve Lorelei, Jessica'nın nedimleri olarak pembe elbiseler giymişlerdi.

Olivia ve Hazel çiçekçi kızlar olarak pembenin farklı bir tonunu giymişlerdi.

Ashton ve Will, beyazlarına giydiğim siyah elbise gömleği dışında benimkiyle uyumlu koyu renk, üç parçalı takımlar giymişlerdi.

Jessica balo salonunu çiçeklerle, parıldayan ışıklarla, pembeler ve altınlarla doldurdu.

Ayrıca salonun etrafını en sevdiğimiz Sydney restoranları ve kafeleri tarafından servis edilen en sevdiğimiz yiyeceklerle doldurdu. Bir sokak pazarı gibi, hepsi bu çiçekler ve ışıklarla süslenmişti. Bana altı yıldır bu yemekleri kaçırdığımı söyledi; daha yememiz gereken çok şey varmış. Ben de ona kıcı üzerinde çalışmaya hazır olduğumu söyledim. Bana yaşlılığında sırtıma bakma masraflarını karşılayacağından emin olduğunu söyledi.

Odasına vardığımızda annem, "Teşekkür ederim hayatım," dedi.

"Ashton yarın sabah 10'da buradan ayrılacağını söylememi istedi." "O zaman onunla gitmeye hazır olurum." Bana gülümsüyor. "Sen ve Jessica harika bir balayı geçir ve beni bir kez olsun aklına getirme."

"Bir ay sonra görüşürüz."

İlk durağımız, aslında karımı hamile bırakmayı planladığım Positano. Bana çocuksuz en az bir yıl geçirmemizi istediğini söyleyerek bu planlara son verdi. Birbirimizi yeniden keşfetmek ve güçlü olmak için bu zamana ihtiyacımız olduğunu belirtti. Ona akıllı bir kadınla evlendiğim için minnettar olduğumu, çünkü onsuz başımı her türlü belaya sokabilecek fevri bir herif olduğumu söyledim. Gülümsedi, beni öptü ve "Asla değişmeni istemiyorum Jack" dedi.

Annemin odasından uzaklaşırken Axe yanımda sıraya girdi. Düğünümüzde güvenliğin başında olmayı kabul etmişti. Zamanlama mükemmeldi; ABD'deki görevinden üç gün önce eve dönmüştü. "Bir sonraki işim suya düştü. Zane beni balayında güvenliğinizin başına geçmem için İtalya'ya gönderiyor," diyor.

Ona sırtıyorum. "Bugün çok güzel anlar yaşadım Axe. Bu seferki tam üst sıralarda yer alıyor." Zane'in Jessica ve benim için görevlendirdiği adamlar iyiydi ama hiçbiri Axe'ın yanına yaklaşılamazdı. Onun balayımıza atanması beni çok mutlu etti.

Balo salonuna doğru yürürken otelin sadece bize ait olmasının ne kadar hoşuma gittiğini düşünüyorum. Hayatım boyunca hatırlayamayacağım kadar çok otelde kaldım ve hayranı değilim. Kendi yatağımı çok özleyorum ve benim de onlar gibi bir insan olduğumu düşünmeden bana dokunmanın ve alanıma girmenin sorun olmadığını düşünen insanlarla uğraşmaktan hoşlanmıyorum, sadece günlerimi huzur ve sessizlik içinde geçirmeye çalışıyorum. Eğer bir erkek otelde kalacaksa, bunu yapmanın yolu budur.

Tam balo salonuna ulaştığımda bir mesaj geldi.

Josephine: Tebrikler, Jack!!! Jessica bana bazı fotoğraflar gönderdi. İkınız adına çok mutluyum. Gelemediğim için üzgünüm ama

birkaç ay sonra görüşmek için sabırsızlanıyorum.

Bana bir iyilik yap ve yolculuğa çıkmadan önce içeride kal.

Kırık kemik bahanesini bir daha kabul etmeyeceğim.

Josephine: Tanrım, seni özledim. Seni seviyorum. İtalya'da iyi vakit geçirin xx

Josephine bugün burada olmalıydı ama dört gün önce bacağını kırdı. Birkaç ay içinde bizi ziyarete gelmeye karar verdi. Jessica bile onun ziyaretini dört gözle bekliyor. Bunun olacağını tahmin etmemiştim. Jessica her zaman Josephine'in en büyük hayranı olmamıştı ama ben evlenme teklif ettikten sonra Josephine'le mesajlaşmaya başladı ve bir ilişki kurmaya çalıştı. Eğer ben Jo'yu seviyorsam, onun da sevebileceğini söyledi. Pişirme konusunda birbirlerine bağlanmış görünüyorlar. Jo ziyarete geldiğinde ikisinin günlerini bana güneşin altındaki tüm kekleri pişirerek geçirecekleri umuduyla yaşıyorum. Sugar ve ben çok iyi arkadaş olduk.

Balo salonuna döndüğümde Jessica, Doris ve Paul ile konuşuyordu. Bu gece için en sevdiği kruvasanları yapmışlar. Birinci sınıf kruvasanlar. Daha önce hiç böyle bir şey tatmamıştım ve zamanında çok kruvasan yemiştım.

"Hiç kuru bir düğüne gitmemiştim. Fena değildi," diyor Will, Sex on the Beach mocktail içtiğim barda bana katılırken. Jessica'nın en sevdiklerinden biri ve bu gece içmek için ısrar etti. Her içtiğimde Positano'da sikimi dışarı çıkarmayı düşünmemi söyledi. Gecenin çoğunda sertleştiğimi söylemek yetersiz kalır.

Ona baktım. "Ben de hiç gitmedim."

Dudakları seğirdi. Tam olarak gülümseme sayılmaz ama yaklaştık. Evet, Will ve ben yeniden kankalığımız üzerinde çalışıyoruz, Jessica'nın sözleri, benim değil.

Mira bize doğru geliyor, elini kocasının boynuna atarken bana gülümsüyor. "Jack, Jessica neden hâlâ bu odada? O titreşimi kullanman için can atıyor."

"Bunu bilmene neden şaşırmadım?" Will, kadınlarımızın ortaya çıkardığı her şeyden olduğu gibi bu açıklamadan da etkilenmemiş bir şekilde bakarken ben söylüyorum.

"Bu ailede sır yoktur," diyor Will. "Keşke olmasaydım dediğim pek çok şeyin farkındayım."

Mira gülüyor. "Sen başka türlüünü istemezdin Will Johnson."

"Sanırım olabilir," diyor Will. "Beni denemelisin."

Telefonuma bir mesaj geldi.

Fikrimi değiştirdim. Seni odamıza çıkarmak için sabırsızlanıyorum.

Ona bakmak için döndüm.

Hemen şu banyoya gir.

Görüyorum ki bugün otoriter pantolonunu giymişsin.

Jack: Evet ve onlarla işe yarar bir şeyler yapman için hazırım. Jessica:

Görüyorum ki geçen ay ikimiz için de verimli geçmiş.

Jack: Nasıl?

Jessica: Sen bana nasıl yaygara koparılacağını öğrettin. Ben de sana nasıl faydalı olunacağını öğrettim.

Yürümeye başlıyorum.

Jack: Sana bir dakika veriyorum.

Jessica yürümeye başlamıyor.

Sakin ol kaplan. Ashton'ın sana doğru geldiğini görüyorum.

Ashton ortaya çıkıyor. "Lorelei ve ben odamıza ıkıyoruz. İyi geceler demek için birazdan burada olacak ama önce bir dakika istiyorum."

Ona bakıyorum, yüzüme hafif bir kaş çatma yerleşiyor. "Bunların hepsi çok resmi." Ashton benim en eski arkadaşım. Birlikte her türlü badireyi atlattık ama şu anda kaskatı kesilmiş durumda.

"Evet, sana bir şey söylemeye çalışıyorum," diyor huysuzca ve duygularına boğulduğunu fark ediyorum. Ashton genellikle bana bir şey söylemekte zorlanmaz, bu yüzden bu tüm dikkatimi çekiyor. "Hastanede olduğun haberini aldığım gün, nereye gideceğinden emin değildim. Bunu duymanın muhtemelen iyi hissettirmediğini biliyorum ama gerçek bu. O zaman beni çok korkuttun ve bu da bir şey ifade ediyor çünkü iyi olmadığın zamanlarda beni hep çok korkuturdun. Bugün düğününde durup senin için uzun zamandır istediğim bir şeyi, ayık ve sağlıklı bir şekilde deneyimlemeni izlemek asla unutamayacağım bir şey. Senin adına mutluyum, Jack."

Aklımdan pek çok düşünce geçiyor. Geçtiğimiz dokuz ay boyunca sayamayacağım kadar çok düşündüğüm şeyler. O olmasaydı bunların hiçbirini yapamazdım. Benden vazgeemeyerek beni kurtardığını. Onun arkadaşlığının hayatımdaki en iyi şeylerden biri olduğunu. Yine de bunların hiçbirini söylemiyorum. Söylememe gerek yok. Ashton nasıl hissettiğimi biliyor. Onun yerine, "O sefer ben de çok korkmuştum." diyorum. Sonra da, "Jessica'nın doğum iznini şimdiden planlamaya başla, dostum. Bir yıl içinde hamile kalacak."

Bana baktı. "Gerçekten de bebek sahibi olmanın Jessica için doğum izni gerektireceğini mi düşünüyorsun?"

Sırıtıyorum. "Hayır, ama onun benim yerime izne çıkmasını gerektirecek."

O uzaklaşırken Jessica'nın hamile kalmayı geciktirmek için neler yapacağını düşünüyorum. Ben de nasıl müdahale edeceğimi düşünüyorum. Ve tüm bu düşünceler beni tekrar sertleştirmezse lanet olsun.

Jessica'nın gözlerini odanın öbür ucunda telefonuna dokunurken buluyorum.

Jessica: Fikrimi yine değiştirdim. Beni odamızda, o aynanın önünde becermeni istiyorum. Parmaklarını içimde izlemek istiyorum.

Kadınların hamileyken daha çok seks istediğini söylerler.

Ayrıca çok kustukları da söylenir.

Jack: Dudakların sikimin etrafında olmadan birkaç ay yaşayabilirim. Sana parmaklarını içimde görmek istediğimi söylediğim halde neden hala oradasın? Tanrım, Jack.

Evlenmek mi?

Ben yürümeye başlıyorum.

Jessica yürümeye başladı.

Jack: Senin için bir düğün hediyem var. Bana zaten vermiştin.

Dün öğleden sonra beni odamızdan kovmadan önce ona nesillerdir ailemde olan bir kolye verdim. Bu da hiç beklemediğim bir gelenektir. Jessica, Mira ve Lorelei dün gece çatı katında kalırken Ashton, Will ve ben çocuklarla birlikte bir süitte kaldık.

Senin için başka bir hediyem var.

Nedir o?

Jack: Sana odamızda göstereceğim.

Kapıda buluşuruz.

Jessica telefonunu ceplerimden birine sokuyor ve ellerini göğsüme götürüyor. Gözleri benimkilere yapışmış, "Beklemek istemiyorum. Bir şeyleri beklemekten yoruldu. Seninle evlenmek için bir ay beklemek hayatımın en uzun ayıydı."

Kahretsin, bu kadını seviyorum.

Kollarımı ona doladım ve ellerimi kıkına koydum. En sevdiğim yerlerden biri. "Gömleğimin üst düğmelerini aç."

Kendini bana doğru bastırıyor. "Şimdi herkesin içinde sevişmeye mi başlayacağız?"

Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. "Çok pis bir ağzınız var, Bayan Kingsley."

Ellerini gömleğimin en üst düğmesine götürüyor ve yavaşça çözüyor. "Bu pis ağız seviyorsunuz, Bay Kingsley."

İkinci düğmeyi de çözdü. Ve üçüncüyü.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda hararetle parlıyor. "Bazen zihninizin çalışma şeklini gerçekten seviyorum."

"Sadece bazen mi?"

"Bazen çok saçma fikirlere kapılıyorsun. Ama bu fikir için burada olduğumu söylemem gerek."

Onun için elbise gömleğimin altına yirmi gri gömleğimden birini giydim.

"Annem, düğün planlamasına başlamanı önerdi.

COO'luk görevi sona erecek. K a b u l etmek zorundayım. Bu şimdiye kadar katıldığım en güzel düğün."

"Çünkü bu senin düğünün."

"Evet bebeğim, ama aynı zamanda saat dokuz bile değil ve herkes mutlu, işi bitmiş ve gidiyor."

Beni öpüyor. "Sana başka bir hediyem daha var."

Jessica dün bana yeni kol düğmeleri verdi. Üzerlerine minik yıldızlar ve güncellenmiş baş harfleri *jk x'i* kazımış.

"Şimdi ben de mi alıyorum?"

"Şey, bu bir ev, yani hayır."

"Ev mi?" Yeni bir ev aramaktan bahsetmiştik ama ben birlikte bir ev bulacağımızı düşünmüştüm.

"Evet, Will'in sokağının sonundaki ev. Onu çevireceğiz." "Bu benimle ellerini kirleteceğin anlamına mı geliyor?"

"Dürüst olmak gerekirse, bana gereksiz sorular sormayı bırakman için sana kendimle ilgili bazı şeyler dövme yapmam gerektiğini hissediyorum. Ellerimi hiç kirletmediğimi biliyorsun. Bunu sana aldım çünkü Tanrı biliyor ki beni hamile bıraktığında ellerinle bir şeyler yapman gerekecek ve aletini yanıma yaklaştırmanı reddediyorum."

"Tatlım, hamileyken her şeyin sakin olacak."

"Her zaman kafan bulutlarda yaşamayı sevmişsindir." Ellerini göğsüme bastırdı. "Bütün gece burada durup konuşacak mıyız, yoksa işe yarar bir şeyler mi yapacaksın?"

Onu kollarımın arasına alıp asansörlere doğru ilerliyorum. İkinci kez söylememe gerek yok.

Asansör kapıları arkamızdan kapandığında Jessica'yı indirip duvara yaslıyorum. Elbisesinin altına uzanarak, "Yeni bir geleneğe başlıyoruz, Bayan Kingsley" diyorum.

Yüzünde seksi bir gülümseme beliriyor. "Benimle edepsizce konuşmanızdan hoşlanıyorum Bay Kingsley."

Bu Bay Kingsley dünyadaki en iyi ses.

Cenneti ve cehennemi yerinden oynatacağım, şeytanlarla savaşacağım ve hayatımızın geri kalanında her gün bana böyle seslendiğini duymak için dizlerimin üzerine çökeceğim.

Her zaman ve sonsuza dek Jessica'nın en önde koşanı olacağım. "Ama bil diye söylüyorum, sana hâlâ kızgıyım."

EPILOG

JESSICA

Üç Yıl Sonra

"**T**Hortum ikilisi birlikte çok tatlılar," diyor Mira, benim ve Jack'in Carbon Beach'teki evinin Pasifik Okyanusu'na bakan terasında Lorelei ile bana katılırken.

"Jack ve Ashton'dan mı yoksa Stone ve Dana'dan mı bahsediyorsun?" Kocam ve en yakın arkadaşının bir yaşındaki çocuklarımızı sahilde oyalamaya çalışmasını izlerken söylüyorum.

"Jack ve Ashton'ı izlemek eğlenceli ama onları tanımlamak için asla sevimli terimini kullanmazdım."

"Eğlenceli olmayan ne biliyor musun?" Lorelei diyor ki. "Ne?" Mira diyor ki.

"Dana'nın elbisesinin artık kirli olması. Ashton'a onu kuma yaklaştırmamasını söylemiştim."

"Onun ve Jack'in takım elbiselerinin de kirli olmasından bahsetmiyorum bile," diyorum. "Dürüst olmak gerekirse, bu adamların bazen hiçbir şeyden haberi olmuyor." Mira gülünce, "Bu kadar komik olan ne? Şu anda komik bir şey göremiyorum." Jack'in film galası iki saat sonra başlıyor. Kirli kıyafetler için vaktimiz yok.

"Olivia bir yaşındayken nasıl olduğumu düşünüyordum. Artık aynı şeylerin yarısı için endişelenmiyorum," diyor Mira. "Kirli kıyafetler, meh. O kumu fırçayla temizleyebilirsin bebeğim."

"Stone'un üzerinde kumdan fazlası var," diyorum oğlumun beyaz gömleğindeki kire bakarak. Jack'in onu kirletebileceği bir dahaki sefere siyah giydirmeyi aklıma not ediyorum. Tanrım, kimi kandırıyorum? Jack onu kirletmek için her zaman fırsat buluyor. Stone siyahlar içinde yaşamalı.

Olivia ve Hazel da dahil olmak üzere çocuklarımızın sevinç çılgınlıkları sahilden yükseliyor ve yardım edemiyorum ama kızgınlığımın bir kısmını bırakıyorum.

Çocuklarımızın babalarıyla bu tür bir eğlence yaşamamalarını istemezdim.

"Will nereye gitti?" Lorelei etrafına bakıp onu ararken

soruyor. "Güneş kremi aramaya gitti," diyor Mira.

"Tanrıya şükür adamlarımızdan birinin akli başında," diyorum.

"Evet," diye katılıyor Mira, "ama bunu daha önce yapabilirdi."

"Jessica," diyor Rose terasa açılan kapıdan. "Önümüzdeki on dakika içinde gitmemiz gerekiyor."

Jack'in reklamcısına bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Evet, onu ben mi yakalayacağım yoksa sen mi?"

Şifremi çözecek kadar uzun süredir Jack'le birlikte. Terasa çıktı. "Sen diğerlerini hallet. Ben Jack'i halledeceğim."

Adamlarımı toplamak için harekete geçtim.

Yedi adamım on kişiye dönüştü.

Uğruna yalan söyleyebileceğim, çalabileceğim, hile yapabileceğim ya da öldürebileceğim on kişi.

Jack şimdiden onumu on bir yapmak için elinden geleni yapıyor.

Lorelei ve Ashton'ın bunu ondan önce yapabileceğinden

şüpheleniyorum. İyi bir mücadele veriyorum.

Çocuk doğurmak şaka değil.

Bence hamileliğin tek iyi yanı Jack'in haklı olmasıydı: Bir süre sürekli seks yapmak istedim.

Herkesi ayarladıktan sonra kendimin ve Jack'in yatak odasına gidip son dakika parfümümü sıkıyorum ve el çantamı alıyorum.

Jack'in en sevdiği kokuyu henüz tenime sıkmışım ki, makyaj masasında arkama geçip ellerini belime doluyor. Yüzünü eğip enseme bir öpücük bırakmadan önce gözleri bir anlığına aynada benimkilerle buluşuyor. "Kahretsin, çok güzel görünüyorsun."

Gür sesi her zaman olduğu gibi içimde dolaşıyor. Ellerini kendi ellerimle kapatıyorum, şu anda sahip olduğumuz diğer tüm bağlarla birlikte bu bağı da istiyorum. "Sana kızgıyım."

Ağız bir sırtışa dönüşüyor. "Tatlım, sen bana hep kırgınsın. Öyle olmasan endişelenirdim."

"Stone'un bu gece için temiz olmasını istedim."

Yine o yıkıcı seksi sırtış. "Hayatının ilk yılını onun üzerine titreyerek ve onu temiz tutarak geçirdin bebeğim. Oğlumuz önümüzdeki birkaç on yıl boyunca temiz olmayacak." Omzumu öpüyor. "Ama bak ne diyeceğim, sana üzerine titreyebileceğin ve temiz tutabileceğin bir kız vereceğim. Asla verici biri olmadığım söylenmesin."

Gözlerimi deviriyorum ve ellerine vuruyorum. "Başka bir çocuk için çok meşgulsün."

Ben ondan bir adım uzaklaşırken elime uzanıyor ve beni geri çekiyor. "Başka bir çocuk için her şeyi bırakırım."

Sonsuza kadar bakabileceğim o gözlerine bakıyorum. Başka bir çocuk için her şeyi bırakabilirdi. Jack baba olmayı seviyor. Stone'la daha fazla vakit geçirmek için şimdiden işleri bırakmaya başladı.

"Yapacağın şeyleri bırakmanı istemiyorum bebeğim."

"Siktir," diye küfrediyor usulca. "Bana böyle dediğinde beni öldürüyorsun. Ve"-dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdiriyor-"bunu söylediğinde sana her şeyi vereceğimi biliyorsun. Siz sinsî bir kadınsınız, Bayan Kingsley."

"Bu filmi bırakmak için çok çalıştınız."

Jack evlendiğimizden beri iki film yaptı ve üçüncüsü üzerinde çalışıyor. Sevdığım kitabı filme dönüştürdü, sonra da bir senaryo yazdı ve onu da filme dönüştürdü. Yapımcılığını üstlendiği bu üçüncü film, menajeri Chase'in onun için bulduğu ve üzerinde çok çalıştığı bir film. Ayrıca tanıştıkları ilk günden beri birlikte çalışmak istediği Avustralyalı yönetmen Burt Stoll ile birlikte çalışıyor. İki yıldır bu üç adam için bir aşk emeği oldu. Başladığı işi bitirmek zorunda.

Başını sallıyor, ciddileşiyor. "Sonra bir kızımız olacak."

Ses tonu, gözlerindeki bakış ve şu anda onunla ilgili her şey bana bunu ne kadar çok istediğini söylüyor. Aynı zamanda bunun peşini bırakmayacağı bir şey olduğunu da söylüyor.

Yanağını okşuyorum. "Genelde işler böyle yürümez Jack. Öylece 'bir kızımız olacak' diyemezsin ve puf diye bir kız ortaya çıkıverir. Bir oğul da aynı kolaylıkla ortaya çıkabilir."

"Jessica," derken gözleri beni rehin alıyor, "tatlım, sabrımın sonuna geldik" anlamına geldiğini bildiğim bir şekilde.

Jack ona bir çocuk daha vereceğimi biliyor.

Bir çocuk dünyaya getirmekten yakınlıkla tartıştığım ve homurdanırken saçmaladığımı biliyor.

Hayatta iyi olan hiçbir şey kolay elde edilmez ve Jack'in çocuklarına sahip olmak iyi şeyler listemin en başında yer alıyor.

Ona doğru
ilerliyorum.

Tam içine.

Elimi boynuna doladım ve parmaklarımı saçlarına geçirdim. Ve ona kalbimi veriyorum.

"Sonra bir kızımız olacak."

"Siktir," diye homurdanıyor ve bana kalbini geri veriyor. Sonra bana dudaklarını veriyor ve sonunda beni yaşamak istediğim şekilde öpüyor. Uzun, derin ve her parçasıyla.

Dudakları dudaklarımdan ayrıldığında şöyle diyor: "Burayı satmak istiyorum. Artık burayı tutacak kadar gelmiyoruz."

Zamanımızın çoğunu Sydney ve Nymboida'da geçiriyoruz. İlk balayımızdan hemen sonra ikinci balayımızı Nymboida'daki banyomuzu yenileyerek geçirdik ve Mavis bana tüm kurabiye sırlarını öğretti. Jack iş için seyahat ettiğinde, Stone ve ben de onunla birlikte seyahat ediyoruz. İki zaman diliminde olmamızı reddediyor ve iş için çok fazla seyahat etmemek için elinden geleni yapıyor. Bu da iş için ne kadar sık görüldüğü konusunda neredeyse bir münzevi olduğu anlamına geliyor. Hayranları onun hiç tahmin etmediği bir şekilde bu durumdan memnun.

Tekrar bir araya geldiğimizde çıkan bok fırtınasından sonra umurunda değildi. Ben hastanedeyken Jack'in paparazzilere ağzının payını verdiği günden sonra onlarla uğraşmayı bıraktı. Rose'a bir şey yayınlandığında cevap bile vermemesi talimatını verdi. Bundan sonra savunma yapmayacağına karar verdi.

Jack, aksiyon filmlerinden şimdi çektiği ciddi dramalara geçiş yaptığında hayranlarının ne kadar çoğunun onunla kalmasına şaşırmişti. Pek çok kişi onunla geldi ve çok daha fazlası onu keşfetti. Ve ilk Oscar'ını kazandı.

"Katılıyorum," diyorum. "İtalya'da Los Angeles'tan daha fazla zaman geçiriyoruz. Orada bir ev almalıyız. Ama şu anda gitmemiz gerekiyor."

Bana acı dolu bir bakış attı. "Bu şeylerden ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun." "Biliyorum, ama artık senin yönteminle yapıyoruz, o yüzden sanırım tadını çıkarmaya başla."

Jack son filminden sonra film galalarıyla işinin bittiğini ilan etti. Rose ona sakın o l m a s ı n ı söyledi. Ben de ona katıldım. Sonuçta bu onun işiydi.

Uzun bir tartişmanın ardından, ona bunları yapacağını ama kendi bildiği şekilde yapacağını söyledi.

Kırmızı halıda yürüyecek.

Filmini tanıttacak.

Daha sonra oyuncularını, ekibi ve ailelerini sıkı çalışmalarını kutlamak için yemeğe çıkaracak. Ve birbirleriyle bir şeyler yapmak için bir araya gelen bu insanlarla zaman geçirecek, onlarla biraz daha derine inecek, onları tanıyacak. Birlikte vakit geçirdiği insanları tanımamakla işi bitmiştir.

Gülümsüyor. "Haklısınız. Bu yeni bir şeyin başlangıcı." Tanrım, bu adamla yeni başlangıçları nasıl da seviyorum.

Ama en çok sevdiğim şey bu başlangıçları geleneklere dönüştürmek.

Onunla bir aile ve hayat kurmayı seviyorum.

Ve her günün sonunda eve gelip yatağımızda uzanarak birlikte üzerinde çalıştığımız tüm bu şeyler hakkında konuşabileceğimi biliyorum.

Zorlukların içinden yıldızlara.

Elini tuttum. "Hadi Bay Kingsley, gidip biraz anı biriktirelim ki günün en güzel kısmına geçebilelim."

Elini sıkıyor. "Her zaman en önde koşmana bayılıyorrum."

Ona gülümsüyorum. "Her zaman, bebeğim."

EPILOG

Evlendikten 7 Yıl Sonra

BASIN BÜLTENİ

JACK KINGSLEY KIZINI KARŞILADI

Jack Kingsley bugün en iyi yaptığı şeyi yaptı. Eşi Jessica ile birlikte yeni kızları Camila'yı (5 yaşındaki Stone'un kardeşi) dünyaya getirdiklerini duyurarak dünyayı şaşırttı. Camila'nın minik parmaklarının annesinin parmaklarını kavradığı bir fotoğraf Instagram hesabı. Hayranları çılgına döndü. Her altı ayda bir ondan bir Instagram paylaşımı gördükleri için şanslılar. Bu paylaşım, basitçe 'camila kingsley. annesinin parmaklarını almış' başlığıyla onları çılgına çevirdi. Kimse Kingsley'lerin bir çocuk daha beklediğini bilmiyordu. Bu güzel çift için çok mutluyuz. Sonunda babasının uzun zamandır bahsettiği kızlarına kavuştular.

Jack ve Jessica'nın hikayesini okuduğunuz için çok teşekkür ederiz.

Daha fazla ister misiniz?

Jack & Jessica bonus sonsz in [buradan](#) kaydolun!

Bu serinin ilk kitabını okumadıysanız, Ashton Scott'[a buradan](#) göz atın.
O benim en otoriter alfalarımđan biri.

**Bu serideki bir sonraki kitap Beckett Pearce ve 26 Kasım 2021'de
yayınlanacak.**

**Düşmandan aşığa, milyarder romantizmine bir göz atmak in okumaya
devam edin.**

[Goodreads'e ekle.](#)

BECKETT PEARCE SNEAK PEEK

Aman Tanrım, bu ikisini yazmaya bayılıyorum!!!

Bunun daha anlamlı olmasına yardımcı olacak küçük bir arka plan vermek gerekirse, Jenna birkaç yıl boyunca Beckett'in en iyi arkadaşı Declan ile çıktı. Şimdi ayrıldılar. Jenna, Beckett ile vakit geçirmekten hiç hoşlanmamıştır. O bir stilist ve Arkadaşı, çalıştığı dergi için bir çekime stilistlik yapması için onu çağırmıştır. Bu sahne Jenna çekim için geldiğinde gerçekleşir.

JENNA'NIN BAKIŞ AÇISI

"Ciddi değil misin?" Beni yönlendirdiği adama bakarken Tilly'ye söylüyorum. Sonra ona bakıyorum ve ekliyorum: "Gerçekten, bugün kiminle stil yapacağımı söylememenin iyi bir fikir olduğunu hangi noktada düşündün?"

YR ofislerine varalı on dakika bile olmamıştı ve dışarı çıkmaya hazırdım. Beckett Pearce'la vakit geçirirken bir yandan da başımın ağrısıyla uğraşmak benim için dünyadaki cehennemden farksız. Tilly'nin çok iyi bildiği bir şey. Şimdiden onu planladığımdan daha fazla incitmenin yollarını hesaplıyorum.

Bana moral konuşmalarının en iyisini yapacakmış gibi iki kolumu birden kavırıyor ve "Oraya git ve o başka biriymiş gibi davran. Chris Hemsworth gibi. Bu seni öğleden sonraya kadar idare eder."

"Hiçbir şey, ama kesinlikle hiçbir şey, o adamla konuşmak zorunda kalırsam öğleden sonrayı atlatmamı sağlayamaz."

Tilly başını eğiyor. "Beckett'ın nesini sevmiyorsun ki? Tanıdığım her kadın onunla bir öğleden sonra geçirmek için ölür."

"Çünkü onu benim tanıdığım gibi tanımıyorlar. Kibirli, üstünlük taslayan, zorba ve kontrolcü biri."

"Bu kelimeler aynı anlama geliyor, bebeğim."

"Evet, çünkü o bunların binle çarpılmış hali. Kiminle çalışacağımı bana söylemeliydin, Tilly."

Bunun üzerine pişman görünmeyi başarır. "Özür dilerim ama çaresizdim. Lütfen gitme. Lütfen, lütfen, lütfen. Söz veriyorum bunu telafi edeceğim."

"Evet, telafi edeceksin." Derin bir nefes alıyorum ve Beckett'a tekrar bakarken kendimi çelikleştiriyorum. "Tamam, içeri giriyorum. Benim için dua et."

"Dizlerimin üstündeyim."

Tilly ile ilgili bir şey mi? Böyle şeyler yaptığında bile onu sevmem mümkün değil, ki bunu sık sık yapıyor. O benim için çok sevdiğim ve hayatımda ihtiyaç duyduğum türden bir arkadaş oldu: ona ihtiyacım olduğunda her zaman yanımda. Tilly, Declan'la yaşadığım karmaşık ayrılık sürecinde bana destek oldu; çünkü artık elimde değerli buldukları bir şey, yani kapıları açabilecek varlıklı bir adam kalmamıştı. Benim için yaptıklarını asla unutmayacağım.

Omuzlarımı dikleştirerek ve içimdeki gücü toplayarak Beckett'ın beklediği yere. Beklediğinden değil, bu adam kimseyi beklemez. Hayır, Beckett Pearce bir odaya girer ve sadece var olarak o odayı ele geçirir. Declan da kibirli pislikler arasındaydı ama asla Beckett'ın seviyesinde değildi. İkisi arasındaki fark neydi?

Declan teþebbüs ettiği her Şey için çaba sarf etmek zorundaydı; Beckett ise asla çaba sarf etmek zorunda değildi.

Kıçını makyaj masasına dayadığı yere yaklaşırken, Beckett'ın şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı adam olduğu gerçeğine hayıflanıyorum.

Bronz tenli.

Şekillendirilmiş ve "siktir et, yataktan yeni kalktım "ın mükemmel bir karışımı olan koyu renk saçlar.

Saat beş yönündeki gölgeden biraz daha fazla olan ama tam bir sakal olmayan öldürücü kirli sakal.

Güçlü bir ene.

Ve o gözler.

O gözler hakkında konuşmak bile istemiyorum.

Mavinin en parlak tonundalar ve ona çok yakışmışlar.

Ayrıca, bugün giydiği lacivert takım elbiseden hiç bahsetmeyeyim. Ya da yelek giydiği gerçeğinden. Bence bir erkek her zaman üç parçalı bir takım elbise giymeli. İyi bir takım elbiseye saatlerce bakabilirim ve bu benim için en iyisi. Sadece ona bakmak istemiyorum.

Bugün ne kadar güzel göründüğünü kendime itiraf ederken Beckett'ın gözleri benimkilerle buluşuyor.

Gülümsemiyor.

Yüzünde gülümsemenin izi bile yok.

Sadece bana bakıyor, sıkılmış görünüyor.

Siktir git Beckett Pearce, siktir git.

"Stilistini kovmalısın," diye başlıyorum ona ulaştığımda. Ayakkabılarına bakarak ekliyorum, "Senin için kahverengi Alessandro Galet Scritto Oxfords'u seçerdim. Onlarda çok daha fazla kişilik var. Bunlar biraz minimalist ve yavan."

"Sana da merhaba Jenna," diye mırıldanıyor, hâlâ az önceki kadar sıkılmış görünüyor.

Çantamı makyaj masasının üzerine, kışının yanına bırakıyorum ve kışına bakmamak için elimden geleni yapıyorum. Epik bir şekilde başarısız oluyorum. Beckett'ın kıcı onluk dünyada on bir numara. Ben hep öyle düşünmüşümdür. Ve bu beni her zaman kızdırmıştır.

"Seni burada gördüğüme şaşırdığımı söylemeliyim. Röportaj yapmayı kabul edeceğin bir dergi olarak *YR*'yi seçmezdim."

Cep telefonunu cebine yerleştirdikten sonra ayaklarını ve kollarını rahatça çaprazlıyor. "Kendimce sebeplerim var."

Eminim vardır. Beckett net ve hesaplanmış bir hedefi olmadan hiçbir şey yapmaz.

Tanrım, birlikte geçirdiğimiz zamanın daha bir dakikası bile dolmadı ve ben artık bıktım.

"Pekâlâ," diyorum köşede asılı duran giysilere bakarak, "hadi seni giydirelim de ikimiz de bir an önce buradan çıkalım."

"Bu beni çok mutlu ederdi," diyor ve Beckett'ın ağzından duyduğum ilk kargaşa notasını algılıyorum.

Adamı pek önemsemesem de, tüm dostlarımı önemsiyorum. İnsanlar acı çekerken, ki şu anda arkadaşı sayesinde acı çekip çekmediğini merak ediyorum. Bekle, onlar hala arkadaş mı? Hmm, hayır diyorum. Hayır.

İnsan birinden on milyon çalar ve yine de o kişiye arkadaşım diyebilir. On milyon o kişi için devede kulak olsa bile.

Bunu ona sorup sormama kararını düşünürken Beckett'a istediğimden biraz daha uzun süre bakıyorum ki kaşlarını kaldırıp şöyle diyor,
"İşe gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?"

Ve işte ona nasıl olduğunu sorma arzum gitti.
Başka bir şey söylemeden takım elbiselere yöneldim. Aralarından seçim yapabileceğim altı tane var ve ben en çirkinini arıyorum. Demek istediğim, zaten kendi takım elbisesi içinde öldürmek için giyinmiş; bunlardan birini giymesine neredeyse hiç gerek yok, bu yüzden onun için en kötüsünü seçmek bana büyük keyif verirdi. Sorun şu ki, ben asla bir insanı sevmediğim için işimden ödün vermem. Hiçbir şekilde Beckett'a en boktan takım elbiseyi giydirmek, tam olarak yapmak istediğim şey olsa bile.

"Nasıl gidiyor, bebeğim?" Ben her bir takımı incelerken Tilly arkamdan geliyor. "Bunlardan bir şey çıktı mı, yoksa başka bir tane için çağrı mı yapmalıyım?"

"Neden hiç kırmızı kadife takım elbise yok?" Kaşlarını

çattı. "Şu anda ciddi misin?"

"Evet." Ona bakıyorum. "Hayır, ama sence de kırmızılar içinde harika görünmez mi?"

"Tanrım, belki de akşamdan kalmanın bugünkü becerilerini etkilediği konusunda haklıydın."

Tekrar cep telefonuna dönen Beckett'a bakıyorum. "Tamam, bana bu parçanın onda nasıl duracağını söyle, ben de sana hangi takımla gideceğini söyleyeyim. Ama bil diye söylüyorum.... bu pislik kırmızı kadife.... mavi kadife.... yeşil kadifeyi de giyebilir. Hatta inek derisinden yapılmış bir takımın bile altından kalkabilir."

"Bu seni rahatsız ediyor, değil mi?"

Bakışlarıyla tekrar buluşuyorum. "Evet."

"Tamam, elimizdeki işe geri dönelim. Onunla ilgili haber Pride Industrial'ı devralmasını ve bu yıl banka hesabına eklenen milyarları kapsayacak. Ayrıca onunla Akdeniz'e olan sevgisi ve yakın zamanda satın aldığı yatın yanı sıra dünyanın dört bir yanında sahip olduğu evler ve bunun getirdiği yaşam tarzı hakkında da konuşmayı umuyoruz."

"Tüm bunlarda iyi şanslar," diyorum. "Beckett'in hayatı hakkında konuşmaktan nefret ettiğini biliyorsun, değil mi?" Bu onun hakkında saygı duyduğum tek şey. Günah kadar zengin olabilir ama bunu etrafta göstermez.

"Evet, ama kızımızla daha önce tanışmadı. Bu adamların açılmasını sağlamak için bir yolu var. Peşinde olduğumuz şeyi elde edeceğinden eminim."

Tilly'nin insanlara duyduğu güven genellikle temelsiz değildir, bu yüzden başımı sallayıp, "Tamam, istediğin takım bu o zaman," diyorum. Raftan koyu mavi bir Brioni çekip ona uzatıyorum. Bu İtalyan markası onun aradığı para, güç ve başarıyı ifade ediyor. "Mavi bir gömlek ve kahverengi deri ayakkabılarla takım yapacağız."

Takım elbiseyi bana geri veriyor. "Onu giydiren sen olunca bana vermenin bir anlamı yok."

Bununla birlikte dönüp benden uzaklaşıyor. Tabii ki öyle yapacak; lanet olası stilist benim, dolayısıyla bunu ona giydirmesi gereken de benim.

Kıyafeti tamamlamak için gömlekleri ve ayakkabıları karıştırıp aradığım şeyi buluyorum. Sonra Beckett'a sesleniyorum, "Hadi gidelim."

Onu beklemeden, kıyafetleri denemesi için hazırlanmış alana doğru ilerliyorum.

Bana katılıyor ve astığım takım elbiseye bakıyor. "Bana bu takımın şu an giydiğimden daha iyi olduğunu mu söylüyorsun?" Tanrım, daha fazla olabilir miydi?

Kibirli mi?

"Benim işim teklif edilenler arasından bir takım elbise seçmek." Brioni'ye başımı salladım. "Teklif edilenlerin en iyisi bu. Senin işin o lanet şeyi giymek ve
Biraz içinde dolaş. Bunu yapmanın seni gerçekten yoracağını sanmıyorum."

"Görüyorum ki bana hâlâ her zamanki gibi kırgınsın," diyor, takım elbisesinin ceketini çıkararak soyunma kabininin arkasına doğru yürürken.

"Sana kırgın değilim Beckett. Sadece senin yöntemlerine ayıracak vaktim yok."

Beckett yaklaşık 1.80 boyunda, yani bizi ayıran perdeden daha uzun. Üstünü değiştirirken gözlerini benden ayırmıyor. Biraz rahatsız edici bulduğum bir şey.

"Bunlar hangi yollar Jenna?" diye soruyor ve sanki cevabını bilmediği gerçek bir soru gibi geliyor. Garip, çünkü bilmeli. Declan'la çıktığım iki yıl boyunca sürekli birbirimizi eleştirmiştik.

Bakışlarını kaçırın kişi olmamaya kararlı bir şekilde bakışlarını tutuyorum.
"Bak, başım ağrıyor ve akşamdan kalmayım; seninle muhtemelen iyi bir yere varmayacak bir tartışmaya girmeme gerek yok. Yapmamız gerekeni yapalım ve yollarımızı tekrar ayıralım."

"Tartışmalarımızı her zaman sevmişimdir," diyor gömleğinden sıyrılırken.
"Tartıştığımız şey hakkında neden yanıldığım konusunda bana ders vermeye başladığında bile."

Beckett'ı hiç gömleksiz görmemiştim, bu da şu anda baktığım dövmeyle hiç görmediğim anlamına geliyor. Bakmamaya çalışıyorum ama şaşırdım; Beckett bana hiç dövme yaptıracak bir adam gibi gelmemiştir. Dövmenin tamamını göremiyorum.

Çünkü çoğu sırtında. Görebildiğim şey bir kanadın parçası. Sırtından omzuna doğru kıvrılıyor ve boynunun dibinde bitiyor.

Çaresizce dövmenin geri kalanını görmek istiyorum ve ona geri dönmesini söylemekten kendimi alıkoyuyorum.

Yüce Tanrım, Jenna. Kendini topla, kadın.

Beni bakarken yakalıyor. Yani, saklamaya bile çalışmıyorum. Yapamıyorum, çünkü çok şaşırmıştım. Beckett'ı küçük, düzgün bir kutuya koymuştum, ve bu o kategorizasyonun içine ediyor.

Beckett eski bir aileden geliyor. Babasını takip ederek aile şirketine girmiş. Üniversiteyi bitirir bitirmez iş hayatına atıldı. Uygun bir süre flört ettikten sonra yirmi yedi yaşında eski parayla evlendi. Araştırmalarım doğruysa üç yıl.

Ve evet, bu adamı araştırmış olmak beni öldürüyor. Kendimi savunmam gerekirse, Declan'la çıkarken kiminle vakit geçirdiğimi bilmek istiyordum.

Beckett iki yıl kadar önce karısından boşandığında bile bunu saygılı bir şekilde yaptı ve aile isimlerinin dedikodu sütunlarından mümkün olduğunca uzak tutulmasını sağladı. Araştırmalarım boşanmanın gerçek nedenini bulamadı, bu da ne kadar iyi idare ettiğini gösteriyor.

Beckett kontrollü. Odaklanmış. Disiplinli.

Her konuda ihtiyatlı.

Hamlelerini soğukkanlı ve hesaplı bir şekilde

gerçekleştiriyor. Beckett benim için fazla düğmeli.

Ben erkeklerimin daha gevşek, daha tutkulu, daha özgür ruhlu olmalarını

isterim. Dövmeli erkekler gibi.

Beckett'ı hiç böyle bir erkek olarak hayal etmemiştim.

Ben aval aval bakarken o hiçbir şey söylemiyor; sadece değişmeye devam ediyor. Ve beni izlemeye devam ediyor. Ve bu beni telaşlandırıyor. Çünkü bana sadece bakmıyor, maskemi düşürmeye çalışıyor. Beni anlamaya çalışıyor. Düşüncelerimi. Bunu nasıl bildiğimi bilmiyorum ama biliyorum. Tam orada, gözlerinde. Ve lanet olsun, bu benim her türlü kafamı karıştırıyor, gerginleştiriyor ve kafamı karıştırıyor. Ve lanet olsun ona, bu beni biraz tahrik ediyor -tabii ki hiç de tahrik edici olmayan bir şekilde. Yani, Beckett Pearce beni sinirlendiriyor. Beni kızdırıp rahatsız etmiyor. Pekâlâ,

bu durumu kontrol altına alma zamanı.

Dönüp odada Tilly'yi arıyorum. Onu fark ettiğimde Beckett'a dönüp şöyle diyorum: "Üstünü değiştirmen için seni yalnız bırakayım. Bana ihtiyacın yok.

Bu." Sonra cevabını beklemeden tekrar arkamı dönüp arkadaşşıma doğru ilerliyorum.

Ben yaklaşırken başını kaldırıyor, kaşları çatılıyor. "Vay canına bebeğim, bu da ne demek oluyor?" diye soruyor, elleriyle yüzümde daireler çiziyor. "Bir açıklama yapmak üzereymişsin gibi görünüyorsun."

"Giyindi. Halledildi. Buradaki işim bitti." Kelimelerimin ağzımdan biraz soluksuz çıktığının farkındayım ama bunu görmezden gelip devam ediyorum.

"Ben gidiyorum

Şimdi git. Beni bir daha işe almaktan çekinme. Özellikle de işin içinde zengin bir pislik varsa."

Bir süre sessizce bana bakıyor, yüzü ifadesiz, sonra ağzı bir sırtışı dönüşüyor. "Oh, sevgilim, sanırım zengin bir pislikten hoşlanıyorsun ama bunu kabul etmek istemiyorsun."

Gözlerim büyüdü. "Hayır. Seksi olabilir ama bir kızın seksi olmaktan çok daha fazlasına ihtiyacı vardır. Mesela biraz kişilik ve daha az kibir."

"Beckett'ın bir sürü kişiliği var. Nasıl bu kadar kör olabiliyorsun anlamıyorum."

"Onda senin hoşuna giden bir şeyler olabilir ama benim hoşuma giden hiçbir şey yok. Buna zevk deniyor Till ve hepimizin farklı zevkleri var."

Fotoğrafçı konuşmamızı keserek Tilly'ye, "Model bulma işi nasıl gitti? Başlamak üzereyim ve sana bahsettiğim çekimi denemeyi çok istiyorum."

Tilly yüzünü buruşturur. "Üzerinde çalışıyorum Jacques. Sadece ulaştığım kızlardan haber bekliyorum."

Jacques kaşlarını çatar. Kızgınlık sınırında derin bir kaş çatma. "Sevgili Tilly, aradığım cevap bu değildi." Odanın içinde bir tur attıktan sonra bakışlarını üzerimde yoğunlaştırıyor. Başını sallayıp çenesini bana doğru sallamadan önce gözlerini vücudumda gezdiriyor. "Sen." Tilly'ye bakıyor. "Bunun için mükemmel. Giydir onu."

Az önce olanlarla ilgili içimde kötü bir his bırakarak bizden uzaklaştı.

"Az önce ne oldu?" Tilly'ye söyledim.

Pazumdan tutup beni Beckett'ı bıraktığım soyunma kabinine doğru götürüyor. "Az önce yeni bir iş buldun."

BECKETT PEARCE 29 KASIM'DA HAZIR OLACAK

[GOODREADS'E EKLE](#)

SEVGİLİ OKUR

Jack ve Jessica'nın kitabını okuduğunuz için çok teşekkür ederim.

Onların kitabı benim için çok özel. Jack'in kitabı üzerinde çalışmaya 2018 yılında, Ashton'ın kitabını yazmayı bitirdikten hemen sonra başladım. O zamanlar başımda çok şey vardı ve depresyonda olduğumu fark etmemiştim. Ayrıca yıllarca kendime doğru düzgün bakmadığım için oldukça tükenmişim. Ayrıca 2017'de annemi kaybettikten sonra kederle uğraşıyordum. Sonunda Jack'in kitabını beklemeye aldım ve sonra ona geri dönmek üç yılımı aldı.

Bu üç yıl içinde hem kendi kendime hem de psikologlarla çok fazla terapi yaptım. Ayrıca bu süre içinde kızıma bipolar bozukluk teşhisi kondu.

Hayatta evrenin kontrolü ele aldığımı hissettiğiniz anları bilirsiniz. Ve uzun zaman önce aldığınız, iyi hissettirmeyen ya da zor olan kararların nihayet anlam kazanmaya ya da yerine oturmaya başladığı? Jack'in hikayesini yazarken ben de böyle hissettim.

Bunu başarmak üç yılımı alacaktı. Jack gibi bir karakteri üç yıl önce yazıp hakkını veremezdim. Ayrıca, hikayesini onunla birlikte çalışmak benim için başka bir terapi biçimiydi. Bir bakıma Jack'in içine kendimi yazdım. Onun ve mücadelelerinin pek çok kısmı benim ve benim mücadelelerim.

Jack ve Jessica'nın gitmesine izin vermekte zorlanıyorum. Onlarla birlikte olmayı o kadar çok sevdim ki bonus bir sonsöz yazdım. Bu onları son görüşümüz de olmayacak! Tüm bu karakterleri gelecekte nereye götüreceğimi görmeniz için sabırsızlanıyorum!!!

Umarım onların hikayesini benim kadar sevmişsinizdir.

Ve eğer bu kitabı bekliyorsanız sabrınız için teşekkür ederim.

Nina xx

AYRICA NINA LEVINE TARAFINDAN

Fırtına MC Serisi

Storm (Storm MC #1)

Fierce (Storm MC #2)

Blaze (Storm MC #3)

Revive (Storm MC #4)

Slay (Storm MC #5)

Şımarık Noel (Storm MC #5.5)

Illusive (Storm MC #6)

Command (Storm MC #7) Havoc

(Storm MC #8)

Gunnar (Storm MC #9)

Wilder (Storm MC #10)

Colt (Storm MC #11)

Sydney Storm MC Serisi

Relent (#1)

Nitro'nun İşkencesi (#2)

Şeytanın İntikamı (#3)

Hyde'ın Bağışlanması (#4)

Kralın Gazabı (#5)

Kral'ın Hükümdarlığı

(#6) Kral: Sonsöz (#7)

Storm MC Reloaded Serisi

Kasırgalı Kalpler (#1)

Kalplerin Savaşı (#2)

Noel Kalpleri (#3)

Savaş Kalpleri (#4)

Stone Ops Serisi

GELİYOR 2022

Easton

Zane

Liam

Bronz

Balta

Milyarder Romantizmi

Ashton Scott

Jack Kingsley

Beckett Pearce (Kasım 2021'de geliyor)

Jameson Fox (2022'de geliyor)

Owen North (2022'de geliyor)

Hardy Ailesi Serisi

Nefesimi Çal (bekar baba romantizmi)

Crave Serisi

Be The One (rock yıldızı romantizmi)

www.ninalevinebooks.com

YAZAR HAKKINDA

Nina Levine

Hayalperest

. Kahve aşığı.

Kalbi Çingene.

Alfa erkekler ve sevdikleri kadınlar hakkında yazan USA Today Bestselling yazarı.

Kelimelerle yaratmadığım zamanlarda beni bir sonraki kaçamağımı planlarken, dünyada yeni bir yeri ziyaret ederken, bir arkadaşımın kahve ve kek eşliğinde uzun bir sohbet ederken, kağıtla yaratırken veya iyi bir kitap ve çikolata ile kıvrılmış halde bulabilirsiniz.

On iki yaşından beri yazıyorum. Kelimeleri bir araya getirmek benim için her zaman bir terapi biçimi olmuştur, özellikle de zor zamanlarımda. Bugünlerde sözlerimin bana olduğu kadar başkalarına da yardımcı olmasından gurur duyuyorum.

www.ninalevinebooks.com

OYUN LİSTESİ

Bu Aşk Taylor Swift Clean
Taylor Swift
Better Man by Little Big Town In
The Dark by Camila Cabello
I Can't Fall In Love Without You - Zara Larsson
Hold One - Chord Overstreet
Tom Walker tarafından yazılan Leave a Light On
Love Me Anyway by P!nk, Chris Stapleton Shallow
by Lady Gaga, Bradley Cooper
Brooklyn Patrick Droney Till
There's Nothing Left by Cam What
Could've Been by Gone West Babe
by Sugarland, Taylor Swift
Lee Brice'tan Soul
Derimin Altında yazan Nate
Smith Her Şeyi İstiyorum yazan
Luke Dick
Yours in the Morning by Patrick Droney
State of the Heart by Patrick Droney
Little by Little by Patrick Droney
River by Patrick Droney
Ellie Goulding'den Love Me Like You Do

Copyright © 2021 by Nina Levine

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı: Letitia at Romantic Book Affair Designs

Kapak Resmi: Wander Pedro Aguiar

Read by Rose tarafından sağlanan düzeltme okuması

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

